

JOHN CONNOLLY

KARANLIK
ÇUKUR
3

altın bilek
YAYINLARI

*Genel Yayın No: 26 Macera-Polisiye-
Gerilim Kitaplığı: 4*

*Karanlık Çukur
Dark Hollow*

*© John Connolly, 2000 © Altın
Bilek Yayınları, 2007*

JOHN CONNOLLY

***KARANLIK
ÇUKUR***

Türkçesi GİZEM GENÇ -

ROMAN -

Korkunç koruluğun etrafında tek başına
Kaybolmuş insanlığın soyunu sürdüren vahşî bir kötülük
Babasını bulmaktan ürküyor.

W.H. Auden, *Şu An İçin*

GİRİŞ

Dodge Intrepid köknar ağaçlarının altında park etmişti. Ön camı denize bakıyordu. Farları kapalıydı ancak havalandırmayı açık tutmak için anahtar kontağa takılıydı. Bu kadar güneye henüz hiç kar yağmamıştı ama yerler buzlanmıştı. Yakın bir yerden, Ferry Sahili'ne vuran dalgaların sesi geliyordu. Bu, Maine kış gecesinin sessizliğini bozan tek sestti. Suyun üstünde yüzen bir dalgakıran, kıyıya yakın bir yerde sallandı. Üstü yosun tutmuştu. Ahşap, kırmızı tekne evinin arkasında, muşamba ile üstü örtülü dört tekne yan yana dizilmiş duruyordu ve tekne rampasının girişine bir katamaran¹ bağlıydı. Bunların haricinde park yeri boştu.

Yolcu kapısı açıldı ve Chester Nash hızla arabaya tırmandı. Dışleri titriyordu ve uzun kahverengi paltosuna sıkıca sarınmıştı. Chester, uzun siyah saçlı ve dudağının üst kısmında, ağzının yan taraflarına kadar uzanan ince bıyığı olan, minyon tipli ama dayanıklı biriydi. Bıyığın, kendisini cesur gösterdiğine inanıyordu. Diğer herkes ise onu kederli gösterdiğini düşünüyordu ve insanlar inatla

¹ Birbirine bağlanmış iki tekneden oluşan ve gezi denizciliğinde kullanılan deniz taşıtı.

onu Neşeli Chester diye çağırıyorlardı. Chester Nash'i kesinlikle sinir edecek bir şey varsa, o da kendisine Neşeli Chester diye hitap edilmesiydi. Bir keresinde kendisine Neşeli Chester diye seslendiği için Paulie Block'ın ağzına silahı dayamıştı. Paulie Block, bunu yaptığı için neredeyse onun kolunu koparıyordu. Neşeli Chester kürek büyüklüğünde elleriyle başının arkasına tekrar tekrar vurduğu sırada Chester'a açıklarken Paulie, neden Chester' in bunu yaptığını anlamıştı. Her sebep, bir bahane olamıyordu, hepsi buydu.

"Umarım ellerini yıkamışsındır," dedi Dodge'un sürücü koltuğunda oturan Paulie Block. Belki de Chester' in normal bir insan gibi işlemek için neden mola vermek yerine koruluktaki ağaçların arasında işini görüp, bunu yaparken de arabanın içindeki tüm sıcak havayı dışarı çıkardığını merak ediyordu.

"Tanrım, dışarısı buz gibi," dedi Chester. "Kahrolası hayatım boyunca gördüğüm en soğuk yer burası. Dışarıda neredeyse tüm etim donuyordu. Biraz daha soğuk olsaydı buz parçacıkları işeyecektim."

Paulie Block, sigarasından uzun bir nefes çekti ve sigaranın ucu gri küle dönüşmeden önce kırmızılaşırken seyretti. Paulie Block'ın adı kendisine tam uyuyordu. 1,60 boylarında, 56 kilo ağırlığındaydı ve trenlerin yolunu değiştirmesine neden olacak bir yüzü vardı. Sadece içinde oturarak arabanın dağınık görünmesine yol açabiliyordu. Hatta daha da ötesinde Paulie Block, sadece orada durarak Dev Stadyum'un yıpranmış görünmesine neden olabiliyordu.

Chester dijital saate baktı. Yeşil rakamlar karanlıkta tek başlarına asılıymış gibi duruyordu.

"Geciktiler," dedi.

"Gelecekler," dedi Paulie. "Gelecekler."

Sigarasına döndü ve dışarı, denize baktı. Muhtemelen pek dikkatli bakmamıştı. Hiçbir şey görünmüyordu; sadece karanlık ve ötesinde de Eski Meyve Bahçesi Sahili'nin ışıkları. Yanında oturan Chester Nash, Game Boy ile oynamaya başlamıştı.

Dışarıda rüzgâr esiyordu ve dalgalar ritimli bir şekilde kıyıya çarpıyordu. Dalgaların sesleri, onları izleyen ve dinleyen diğerlerinin kulaklarına kadar uzanıyordu.

"...Fail İki, arabaya geri döndü. Tanrım, dışarı buz gibi," dedi FBI Özel Ajanı Dale Nutley, Chester Nash'ten duyduğu kelimeleri bilinçsizce tekrar ederken. Yanında parabolik bir mikrofon duruyordu. Tekne evinin duvarındaki küçük oyuğa yerleştirilmişti. Hemen yanında, sesle çalışan bir kayıt cihazı yavaşça dönüyordu ve bir Badger Mk II kısık ışık kamerası Dodge'a doğru çevrilmişti.

Nutley iki çift çorap, uzun iç çamaşırı, kot pantolon, bir tişört, pamuksu bir gömlek, yün bir kazak, bir Lowe kayak ceketini, bir çift termal eldiven giymişti ve kulaklıklardan aşağı sarkan, onları sıcak tutmaya yarayan iki kanatlı, gri, alpaka yününden yapılmış bir şapka takıyordu. Yanında, uzun bir taburede oturan Özel Ajan Rob Briscoe, alpaka şapkanın Nutley'i bir çoban ya da Spin Doctors'ın baş solisti gibi gösterdiğini düşünüyordu. Her iki yönden de düşünülecek olursa Nutley, kulaklarını sıcak tutan, kanatlı alpaka şapkasıyla bir palyaçoya benziyordu. Kulakları çok üşümüş olan Ajan Briscoe, o alpaka şapkayı istiyordu. Eğer hava daha da soğursa Dale Nutley'i öldürüp başından şapkayı çıkarabileceğini düşündü.

Tekne evi, Ferry Sahili Otoparkı'nın sağında kalıyordu. Yani Dodge'un içinde oturanlar rahatlıkla izlenebiliyordu. Evin arkasındaki kıyıyı, Neck'te bulunan yaz-

lık evlerin birine götüren özel bir yol takip ediyordu. Otoparktan çıkınca Ferry Yolu tekrar Siyah Nokta Yolu'na ve o da sonunda Meşe Tepesi'ne çıkıyordu. Oradan da kuzeye Portland'e ve güneye Siyah Nokta'ya gidiliyordu. İçinde bekleyen ajanların dışarıdan görünmesini önlemek için tekne evinin camları, iki saatten kısa bir süre önce siyah bir katmanla kaplanmıştı. Chester Nash hızla Dodge'a doğru koşmadan önce cama dikkatle bakıp kapıdaki kilitleri kontrol ederken bir an bir endişe duymuştu.

Ne yazık ki tekne evinde ısıtıcı yoktu -en azından çalışan bir tane yoktu- ve FBI, özel ajanlara bir ısıtıcı sağlamayı uygun görmemişti. Bunun sonucunda Nutley ve Briscoe hiç üşümedikleri kadar üşüyorlardı. Tekne evinin çıplak duvarları buz tutmuştu.

"Ne kadar zamandır buradayız?" diye sordu Nutley.

"İki saat," diye yanıtladı Briscoe.

"Üşüyor musun?"

"Bu ne kadar aptalca bir soru! Şu an donmak üzereyim. Elbette üşüyorum."

"Neden bir şapka getirmedi?" diye sordu Nutley.

"Vücut sıcaklığımın çoğunu başımdan kaybettiğimi bilmiyor musun? Bu yüzden üşüyorsun. Bir şapka getirmeliydin."

"Biliyor musun, Nutley?" dedi Briscoe.

"Neyi?" dedi Nutley.

"Senden nefret ettiğimi."

Arkalarındaki sesle çalışan kayıt cihazı yavaşça dönüp, paltolarına tutturulmuş olan mikrofon aracılığıyla iki ajanın konuşmasını kaydetti. Her şey kaydedilmeliydi. Bu operasyondaki kural buydu: her şey. Ve eğer bunun içine Briscoe'nun Nutley'den nefret edişinin de girmesi gerekiyorsa girecekti.

Güvenlik görevlisi Oliver Judd, onu görmeden önce sesini duymuştu. 'Kadının ayak sesi, halı kaplı yerde bile çınıyor ve kadın yürürken sessizce kendi kendine konuşuyordu. Adam, kabininde ayağa kalkıp televizyonundan ve ayak parmaklarına sıcak hava üfleyen ısıtıcıdan üzülmeye uzaklaştı. Dışarıda daha fazla kar yağacağını hissettiren bir durgunluk vardı. Hiç rüzgâr esmeyişi buna bir işaretti. Yakında daha da kötüleşecekti. Aralık ayı her zaman çok kötü olurdu ve bu kadar kuzeyde hava, diğer yerlere nazaran daha çabuk sertleşip soğurdu. Bazen kuzey Maine'de yaşamak insanı pişman ettirebilirdi.

Adam hızla kadına doğru yürüdü. "Hey, bayan, bayan! Yataktan kalkmış nereye gidiyorsunuz? Bu soğukta hastalanıp öleceksiniz."

Yaşlı-kadın, adamın söylediği son söze takıldı ve ilk kez Judd'a baktı. Kadın kısa ve zayıftı ama ayakta dimdik duruyordu ki bu da Aziz Martha'nın Yaşlılar Evi'nde diğer yaşayanlar arasında bir etki yaratıyordu. Judd, kadının diğerleri kadar yaşlı olmadığını düşündü. Birinci Dünya Savaşı'nda ölmüş olan kişilerden sigara otlamış olan diğerleri kadar. Bu kadın, en fazla altmış yaşındaydı. Judd, eğer o kadar yaşlı değilse kadının hasta, yani kendi tabiriyle bir kaçık olduğunu tahmin etti. Saçları gümüş grisi rengindeydi ve omuzlarından aşağı sarkıyordu. Neredeyse beline geliyordu. Gözleri açık maviydi ve doğrudan Judd'a ve ilerisine bakıyordu. Bir çift kahverengi bağcıklı çizme, bir gecelik, kırmızı bir atkı ve yürürken önünü iliklediği uzun, mavi bir palto giymişti.

"Gidiyorum," diye yanıtladı kadın. Sakin ama kararlı konuşmuştu. Bunu, sanki üstünde sadece gecelik ve ucuz bir palto bulunan altmış yaşındaki bir kadının, kuzey Maine'de bulunan huzurevini terk edişi olağan dışı bir şey değilmiş gibi söylemişti. Üstelik hava durumu

yerde donmuş olarak duran on beş santimlik karın üstüne daha fazla kar yağacağını bildirirken. Judd, kadının hemşire odasının önünden nasıl geçtiğini anlayamadı. Kadın, kimse fark etmeden ana kapıya ulaşmıştı. Bu yaşlıların bazılarının kurnaz olduğunu düşündü Judd. Arkanı bir saniyeliğine dönsen onlar gitmiş olurlardı. Tepelere, eski evlerine ya da otuz yıl önce ölmüş olan sevgililerinin yanına giderlerdi.

"Gidemeyeceğinizi biliyorsunuz/" dedi Judd. "Haydi, yatağa geri dönmelisiniz. Ben şimdi bir hemşire çağıracağım. Bu yüzden olduğunuz yerde kalın ve ben de sizinle ilgilenmesi için birini arayayım."

Yaşlı kadın, paltosunu iliklemeği kesti ve tekrar Oliver Judd'a baktı. Judd, ilk defa o an kadının korkmuş olduğunu fark etti. Gerçekten ciddi bir şekilde ölmekten korkuyordu. Bunu nasıl anladığını bilmiyordu. Belki de yanma yaklaşırken ilkel bir dürtüyle hissetmişti bunu. Kadının gözleri irileşti. Âdeta yalvarır gibiydi. Elleri de artık düğme iliklemeyle meşgul olmadığı için titremeye başlamıştı. Kadın o kadar korkmuştu ki, Judd biraz ürktü. Sonra yaşlı kadın konuştu.

"O geliyor," dedi.

"Kim geliyor?" diye sordu Judd.

"Caleb. Caleb Kyle geliyor."

Yaşlı kadın hipnotize olmuş gibi bakıyor ve sesi de korkuyla titriyordu. Judd başını salladı ve kadını kolundan kavradı.

"Haydi," dedi, kadını kabinin yanındaki vinil bir sandalyeye oturturken. "Ben hemşireyi çağırırken siz burada oturun." Caleb Kyle da kimdi? İsim neredeyse tanıdıktı ama tam olarak hatırlayamamıştı.

Arkasında bir ses işittiği sırada hemşire odasının numarasını çeviriyordu. Yaşlı kadının neredeyse tepesine çıkmış olduğunu gördü. Şimdi gözleri tek bir noktaya ba-

kıyor gibi kısılmış ve ağzı da kaskatı kesilmişti. Elleri başının üstüne doğru kalkmıştı. Judd, elinde ne tuttuğunu görmek için gözlerini yukarı kaldırdı. Tam o an başına inen ağır cam vazoyu gördü. Sonra her yer karardı.

"Hiçbir şey göremiyorum" dedi Neşeli Chester Nash. Arabanın camları buharlanmıştı.Öyle ki bu, Chester'da, klostrofobi² etkisi yaratıyor ve yanında duran koca Paulie Block'ın cüssesi bile hiçbir işe yaramıyordu.

Paulie giysisinin koluyla yan camı sildi. Uzakta, araba farları gökyüzünü deliyordu.

"Sessiz ol," dedi. "Geliyorlar."

Nutley ve Briscoe da, Briscoe'nun radyosu hayata geçip eski arazi yolundan Ferry Sahili'ne doğru bir araba geldiğini haber verdikten dakikalar sonra, farları görmüşlerdi.

"Sence bunlar onlar mı?" diye sordu Nutley.

"Belki," diye yanıtladı Briscoe, Ford Taurus, Ferry Yolu'nda belirip Dodge'un yanına çektiği zaman palto-sundaki buzlanmayı temizlerken. Ajanlar, kulaklıkları yardımıyla Paulie Block'ın Chester'a hazır olup olmadığını sorduğunu işittiler. Cevap olarak sadece bir tıkırtı sesi duydular. Briscoe, bunun ne olduğundan emin olamadı ancak silah emniyetinin açılmış olduğunu düşündü.

Aziz Martha'nın Yaşlılar Evi'nde bir hemşire Oliver Judd'un başının arkasına soğuk basınç uyguluyordu. Karanlık Çukur'un şef yardımcısı Ressler, yedek devriye polisiyle birlikte Judd'un başında bekliyordu. Polisler hâlen sessizce kendisine gülüyorlardı. Ressler'ın du-

² Kapalı yer korkusu.

daklarında, yok olan bir gülümsemenin belli belirsiz izleri vardı. Diğer bir köşede Karanlık Çukur'un sekiz kilometre güneyinde bulunan Greenville baş komiseri Dave Martel ve onun yanında da kasabadan, balıkçılık ve vahşi hayat bekçilerinden biri duruyordu.

Aziz Martha, teknik olarak Karanlık Çukur'un yetki alanına giriyordu. Büyük endüstriyel ormanlar Kanada'ya doğru yayılmadan önceki son kasabaydı. Yine de Martel, yaşlı kadını duymuş ve eğer gerekirse yardımını sunmaya gelmişti. Ressler'dan hoşlanmazdı ama yardım etmekle hoşlanmanın hiçbir ilişkisi yoktu.

Sert ve sessiz kasabanın küçük teşkilatı kurulalı Greenville'in sadece üçüncü şefi olan Martel, olanlarda gülünecek bir şey olmadığını düşünüyordu. Eğer kadını en kısa zamanda bulamazlarsa kadın ölecekti. Yaşlı bir kadının ölmesi için çok aşırı soğuğa ihtiyaç yoktu ve bu gece oldukça soğuktu.

Her zaman bir polis olmak isteyip, boyu fazla kısa olduğu için olamayan Oliver Judd, Karanlık Çukur polislerinin kendisine güldüklerini biliyordu. Gülmeye hakları olduğunu düşündü. Ne de olsa hangi bekçi yaşlı bir kadın tarafından alt edilirdi ki? Üstelik şu an, bu yaşlı kadının elinde Oliver Judd'ın Smith&Wesson 625'i bulunuyordu.

Başlarında huzurevi müdürü Doktor Martin Ryley olan araştırma ekibi hareket için hazırlandı. Ryley, kapüşonlu bir kabana sıkıca sarınmıştı. Ellerinde eldivenleri ve ayaklarında da soğuk geçirmeyen çizmeleri vardı. Bir elinde acil yardım çantası, diğer elinde de Maglite fenerini tutuyordu. Ayağının dibinde, içinde sıcak giysiler, battaniye ve çorba dolu bir termos bulunan bir sırt çantası vardı.

"Onu yolda gelirken görmedik. Bu yüzden arazinin içinden gidiyor olmalı," diye duydu Judd biri konu-

surken. Ses, Will Patterson'ın sesine benziyordu. William Peterson, Guilford'da bir eczane işletiyordu ve karısının poposu da, ısırılmayı bekleyen bir şeftali gibiydi.

"İş zorlaşacağı benziyor," dedi Ryley. "Güneyde Kunduz Koyu var ama Şef Martel buraya gelirken onu görmemiş. Görünüşe göre ormanda amaçsızca dolanıyor."

Patterson'ın alıcısı cızırdadı ve konuşmak için uzaklaştı fakat hemen geri döndü. "Uçak, kadının yerini bulmuş. Buranın yaklaşık üç buçuk kilometre kuzeydoğusunda. Ormanın derinlerine doğru gidiyormuş."

İki Karanlık Çukur polisi ve bekçi, Ryley ve hemşire eşliğinde harekete geçtiler. Polislerden biri, içinde giysi ve battaniyeler bulunan çantayı sırtına aldı. Şef Martel, Judd'a bakıp omzunu silkti. Ressler yardımını istememişti ve Martel istenmediği takdirde işe burnunu sokacak değildi. Ancak olanlarla ilgili olarak, kötü bir his vardı içinde, çok kötü bir his. Martel, beş kişilik grubun ormana doğru ilerleyişini seyrederken ilk kar taneleri düşmeye başladı.

"Ho Chi Minh," dedi Neşeli Chester. "Pol Pot. Lychee."

Dört Kamboçyalı ona sertçe baktı. Birbirine uyan mavi yün paltolar ve iç karartıcı, kravath, mavi takım elbiseler giyiyorlardı. Elllerinde de siyah deri eldivenler vardı. Üçü gençti. Muhtemelen yirmi beş ya da yirmi altıdan fazla olmadıklarını tahmin etti Paulie. Dördüncü kişi daha yaşlıydı. Arkaya doğru düzleştirilmiş siyah saçında gri saç telleri sarkıyordu. Gözlük takmıştı ve filtresiz sigara içiyordu. Sol elinde, siyah, deri bir çanta tutuyordu.

"Tet. Reis Mao. Nagasaki," diye devam etti Neşeli Chester.

"Çeneni kapar mısın?" dedi Paulie Block.

"Onları evlerindeymiş gibi hissettirmeye çalışıyorum."

Daha yaşlı olan adam, sigarasından son bir nefes çekip sahile doğru fırlattı.

"Arkadaşım kendini aptal konumuna düşürmeyi kestiği an belki işe koyulabiliriz/" dedi.

"Gördün mü?" dedi Paulie Block Neşeli Chester'a, "Savaşlar böyle başlıyor."

"Şu Chester kesinlikle bir baş belası," dedi Nutley. Soğuk gece havasında altı adamın yaptıkları konuşmanın tamamını eksiksizce duyuyorlardı. Briscoe onaylayarak başını salladı. Yanında duran Nutley kamerayı, Kamboçyalı'nın elindeki çantayı görüntülemesi için yakınlaştırdı ve düzeltti. Sonra kamerayı, Kamboçyalı'yı ve elinde tuttuğu çantanın yanında Paulie Block'ı da içine alması için biraz geriye çekti. Onların işi seyretmek, dinlemek ve kaydetmekti. Kesinlikle bir şeyi bölmeyeceklerdi. Bölme kısmı sonradan gelecekti; tüm bunlar - artık bu her neyse çünkü ellerinde olan tek şey buluşma noktasıydı-onları Boston'da bulunan Tony Celli'ye götürünce, içinde iki ajan bulunan bir araba, Meşe Tepesi'ndeki Dodge'u almak için bekliyordu. Bunun yanında ikinci bir araba da Kamboçyalılar'ı takip edecekti.

Briscoe bir gece görüş dürbünü aldı ve Neşeli Chester Nash'e doğru tuttu.

"Chester'ın paltosunda olağan dışı bir şey görüyor musun?" diye sordu.

Nutley kamerayı biraz sağa doğru çevirdi.

"Hayır," dedi. "Bekle. Sanki elli yıllıkmış gibi görünüyor. Elleri ceplerinde değil. Elleri göğsünün altındaki yırtmaçların içinde. Sıcak tutmak için garip bir yöntem, değil mi?"

"Evet," dedi Briscoe, "Gerçekten garip."

"Kadın nerede?" dedi, daha yaşlıca olan Kamboçyalı, Paulie Block'a.

Paulie arabanın bagajına doğru eğildi. Kamboçyalı başını salladı ve ortaklarından birine çantayı verdi. Çanta açıldı ve Kamboçyalı, Paulie ve Chester'ın görebilmesi için, içini onlara doğru tuttu.

Chester fısıldadı. "Kahretsin," dedi.

"Kahretsin," dedi Nutley. "O çantada bir sürü nakit para var."

Briscoe dürbünü paralara doğru yöneltti. "Tanrım. Burada belki üç milyon vardır."

"Tony Celli'yi her neredeyse bulup satın almak için yeterli," dedi Nutley.

"Evet."

"Fakat bagajda kim var?" diye sordu Nutley.

"Evlad, biz de zaten bunu bulmak için buradayız."

Beş kişilik grup, sert zeminde dikkatle ilerliyordu. Giderken aldıkları nefes, beyaz buhar olarak dışarı çıkıyordu. Etraflarındaki ağaçların uçları gökyüzünü kapatıyordu ve dallarıyla, yağın karları kucaklıyorlardı. Buradaki toprak taşlıydı ve yeni yağın kar, yerleri kaygan ve tehlikeli yapmıştı. Ryley, çoktan bir kez sendeleyip acıyla bacağını çizdirmişti. Üstlerindeki gökyüzünde, Moosehead Gölü'nden gelen Currier'in uçaklarından biri olan Cessna'nın motorunun sesini duyabiliyor ve ışıklarının, önlerindeki alanda bir şeye sabitlendiğini görebiliyorlardı.

"Kar yağmaya devam ederse, uçak geri dönmek zorunda kalacak," dedi Patterson.

"Neredeyse geldik," dedi Ryley. "On dakika sonra ona ulaşmış olacağız."

Önlerindeki karanlıkta bir silah patladı ve sonra ikinci bir kez ateş edildi. Uçaktaki ışık yana yattı ve havaya yükselmeye başladı. Patterson'ın alıcısı küfürlü bir konuşmayla inledi.

"Tanrım," dedi Patterson, yüzündeki hoşnutsuzluk ifadesiyle, "Kadın onlara ateş ediyor."

Kamboçyalı, Paulie Block arabanın arkasına giderken ona yakın durdu. Arkalarında, daha genç olan adamlar, omuzlarındaki kemerlerden aşağı sarkan Uzi'leri açığa çıkarmak için paltolarını geriye attılar. Her birinin eli kemerine gitti ve bir parmakları emniyetin hemen dışında duruyordu.

"Aç," dedi yaşlıca olan Kamboçyalı.

"Patron sensin," dedi Paulie, anahtarı deliğe sokup bagajı kaldırmaya hazırlanırken. "Paulie sadece bagajı açmak için burada." Eğer Kamboçyalı denileni daha dikkatle dinlemiş olsaydı, Paulie Block'ın kelimeleri oldukça yüksek sesle ve anlaşılır bir şekilde söylemiş olduğunu anlardı.

"Silah," dedi Briscoe aniden. "Kahrolası silah bunlar."

"Silah," diye tekrar etti Nutley. "Ah, Tanrım."

Paulie Block bagajı açtı ve geri çekildi. One doğru ilerlerken Kamboçyalı'nın yüzüne sıcak hava vurdu. Bagajda bir battaniye vardı ve onun altında da fark edilir bir insan şekli. Kamboçyalı içeri doğru eğilip battaniyeyi açtı.

Altında bir adam yatıyordu: elinde av tüfeği tutan bir adam.

"Bu ne böyle?" dedi Kamboçyalı.

"Bu elveda," dedi Paulie Block, namlular kükre-yip Kamboçyalı patlamayla beraber sarsıldığı sırada.

"Kahretsin," dedi Briscoe. "Çabuk! Çabuk!" SIG' ini çıkardı ve arka kapıya doğru koştu. Telefonda bir düğmeye basıp Scarborough'dan destek istedi. Hemen sonra kilide vurup iki arabanın bulunduğu yere doğru gecenin içine ilerledi.

"Hani bu iş bölünmeyecekti?" dedi Nutley daha yaşlıca olan adamı takip ederken. "Böyle olmaması gerekiyordu. Bu şekilde sonuçlanmayacaktı."

Neşeli Chester'ın paltosu açıldı ve içinden bir çift VValther MPK hafif makineli tüfek belirdi. Tetikleri çektiği an Kamboçyalılar'dan ikisi Uzi'lerini havaya kaldırmıştı.

"Sayonara," dedi Chester sırtarak.

9mmTik parabellumlar üç adamı, deri çantayı, paltolarının pahalı yünü, gömleklerinin saf beyazlığını ve derilerinin ince katmanını yırtıp geçti. Parabellumlar camları tuzla buz etti, arabanın metalini deldi ve araba koltuklarını parçaladı. Altmış dört mermiyi üç adamın üzerine boşaltmak dört saniyeden az bir zaman aldı. Adamlar büzüşük bir şekilde yere yığıldılar. Sıcak kanları, yerde duran donmuş ince tabakayı eritiyordu. Çanta yerde duruyordu. Sıkıca birbirine bağlanmış tomarların bir kısmı, çanta yere düşünce etrafa dağılmıştı.

Chester ve Paulie yapükları şeye bakıp bundan zevk duydular.

"Eee, ne bekliyoruz?" dedi Paulie. "Parayı alıp buradan gidelim."

Adı Jimmy Fribb olan av tüfekli adam, arkadaki dar bagajdan dışarı çıktı ve bacaklarını gerdi. Bu esnada eklemleri çatırdadı. Chester MPKler'in birine yeni bir şarjör taktı ve diğerini de Dodge'un bagajına attı. Tam yere

düşen parayı almak için eğilmişti ki, neredeyse aynı anda iki el ateş edildi.

"Federal ajanlar," dedi ilk ses. "Şimdi ellerinizi görebileceğim şekilde kaldırın."

Diğer ses daha kısık, öz ve daha az kibardı ama muhtemelen bu ses, Paulie Block'a tuhaf bir şekilde tanıdık gelmişti.

"Paradan uzaklaşın," dedi diğer ses. "Yoksa kahrolası başlarımızı uçururum."

Yaşlı kadın, açık arazide durmuş, gökyüzünü seyrediyordu. Saçına, omuzlarına ve uzanmış kollarına kar yağıyordu. Sağ elinde silahı tutuyordu. Sol eli açık ve boştu. Ağzı açılmıştı ve yaşlı vücudu tüm olanlara karşı gayret gösterirken göğsü inip kalkıyordu. Kendisine kırk sekiz kilometre yaklaşıncaya dek Ryley ve diğerlerini fark etmemişe benziyordu. Ryley, Patterson'ın itirazlarına rağmen başa geçmişti.

"Bayan Emily," dedi sevecenlikle. "Bayan Emily, benim, Doktor Ryley. Sizi eve götürmek için geldik."

Yaşlı kadın ona baktı ve yola çıktıklarından beri ilk kez Ryley, yaşlı kadının deli olmadığından şüphelendi. Kendisine bakarken kadının gözleri sakindi ve ona doğru yaklaşırken neredeyse gülümsüyordu.

"Ben geri dönmeyeceğim," dedi.

"Bayan Emily, burası çok soğuk. Eğer bizimle gelmezseniz burada öleceksiniz. Size battaniye, sıcak giysi ve bir termos tavuk suyu çorbası getirdik. Sizi ısıtıp rahatlatacağız ve sonra güvenle geri götüreceğiz."

Yaşlı kadın en sonunda gerçekten gülümsedi. İçinde memnuniyet ve güven olmayan bir gülümsemeydi bu.

"Beni güvende tutamazsınız," dedi tatlılıkla. "Ondan kurtaramazsınız."

Ryley kaşlarını çattı. Şimdi yaşlı kadınla ilgili bir şey hatırlamıştı. Bir ziyaretçiyle ilgili bir olay ve bir önceki gece hemşirelerden birinin verdiği bir rapor: Bayan Emily, penceresinden birinin tırmandığını iddia etmişti. Elbette bunu görmezden gelmişlerdi. Fakat bunun sonucu olarak Judd'a, görevdeyken taşınması için bir silah verilmişti. Bu yaşlılar hastalıktan, yabancılardan, arkadaşlardan ve bazen akrabalarından tedirgin olup korkarlar; soğuktan, düşmekten, fotoğraflarından ve kaybolan anılarından ürkerlerdi.

Ölümden korkarlardı.

"Lütfen, Bayan Emily, silahı yere koyun ve bizimle geri gelin. Sizin zarar görmenizi engelleyebiliriz. Kimse size zarar vermeyecek."

Başını yavaşça olumsuz anlamında salladı. Yukarıda uçak daire çiziyor, yaşlı kadına doğru garip, beyaz bir ışık tutuyordu. Kadının saçı ışıkla beraber griden beyaza bürünüyordu.

"Geri dönmeyeceğim. Onunla burada yüz yüze geleceğim. Burası onun yeri. Bu ormanlar. O burada olacak."

O zaman kadının yüzü değişti. Ryley'nin arkasında duran Patterson, hayatında hiç bu kadar aşağılayıcı ve korku dolu bir yüz ifadesi görmediğini düşündü. Kadının ağzı kenarlardan aşağı kıvrılmış, çenesi ve dudakları titriyordu ve sonra vücudunun geri kalan kısmı da titremeye başladı. Neredeyse kendinden geçmiş gibi tuhaf ve vahşice titriyordu. Konuşmaya başlayınca yanaklarından aşağı yaşlar süzüldü.

"Üzgünüm," dedi, "Üzgünüm, üzgünüm, üzgünüm, üzgünüm..."

"Lütfen, Bayan Emily," dedi Ryley, kadına doğru yaklaşırken. "Silahı yere bırakın. Sizi geri götürmek zorundayız."

"Geri dönmeyeceğim' diye tekrar etti. "Lütfen, Bayan Emily, dönmelisiniz." "O zaman beni öldürmeniz gerek," dedi açıkça, Smith&Wesson'ı Ryley'e doğru tutup tetiği çekerken.

Chester ve Paulie, önce sola ve sonra sağlarına baktılar. Solda, park yerinde, siyah ceketli, bir elinde telefon ahizesi ve diğerinde SIG tutan iri bir adam duruyordu. Onun arkasında da başka bir genç adam SIG tutuyordu. Bu adamın iki elinde de silah ve başında da alpaka şapkası vardı ve şapkanın kanatları kulaklarına doğru iniyordu.

Sağ taraflarında, yazın park ücretlerini toplamak için kullanılan küçük ahşap bir kulübenin yanında, tamamen siyahlara bürünmüş bir adam duruyordu. Çizmelerinin ucundan, başına geçirmiş olduğu kayak maskesine kadar her şeyi siyahtı. Ellerinde bir Ruger pompalı tüfek tutuyor ve maskedeki yarıktan derin derin nefes alıyordu.

"Adamı kuşat," dedi Briscoe, Nutley'e. Nutley' nin SIG'si Paulie Block'tan ormanın kenarında duran siyahlar içindeki şekle doğru çevrildi.

"Silahı yere at, pislik," dedi Nutley.

Ruger yavaşça sallandı.

"Yere at dedim," diye tekrarladı Nutley. Bu sefer bağıırıyordu.

Briscoe'nun gözleri, av tüfekli olan adamı da görüş alanına sokmak için yavaşça döndü. Sadece Chester Nash gerekiyordu. Döndü ve MPK ile ateş açtı. Briscoe' yu kolundan ve Nutley'i de göğüs ve başından vurdu. Nutley olduğu yerde öldü. Alpaka şapkası yere düşerken rengi kırmızıya dönüyordu.

Briscoe, yolda yattığı yerden ateş açtı. Chester Nash'i sağ bacağı ve kasığından vurdu. Yere düşerken

elindeki MPK yuvarlandı. Ağaçların oradan Ruger'ın sesi duyuldu ve Paulie Block, sağ elinde silahıyla, vurulduğu an sıçradı. Silah sesleri çoğaldıkça arkasındaki camlar tuzla buz oldu. Dizleri üzerine çöktü ve sonra yere yığıldı. Chester Nash sağ eliyle MPK'ye ulaşmaya çalıştı. Sol eliyle yaralı kasığını tutuyordu. Briscoe ona iki el daha ateş edince kıpırdanmayı kesti. Jimmy Fribb av tüfeğini yere bırakıp Briscoe'nun onu öldürmesine ramak kala ellerini kaldırdı.

Briscoe tam ayağa kalkacaktı ki önünde bir av tüfeğinin kendisine doğrulduğunu işitti.

"Yere yat," dedi ses.

SIG'yi yere yanına koyarak söylenileni yaptı. Siyah çizmeli bir ayak, silahı öteye itti. Silah, ağaç altındaki çalılırlar arasında kayboldu.

"Ellerini başının üstüne koy."

Briscoe ellerini kaldırdı. Bunu yaparken sol kolu acıdı. Maskeli adamın kendisine doğru gelişini seyretti. Ruger hâlen yere doğru dönüktü. Nutley, gözleri açık, denize doğru bakarak yakınında yatıyordu. Tanrım, diye düşündü Briscoe, ne büyük karmaşa. Ağaçların arkasında farları görebiliyor ve yaklaşan arabaların seslerini işitebiliyordu. Elinde av tüfeği olan adam da sesleri duydu. Çantanın içine son parayı koyup kapattıktan sonra başını yavaşça eğdi. Jimmy Fribb bu dikkat dağınıklığı esnasında SIG'ye atılmak için bir hamle yaptı ama silaha ulaşmadan silahlı soyguncu başına bir el ateş ederek onu öldürdü. Briscoe başını sıkıca tuttu. Yaralı kolu acıyordu ve dua etmeye başladı.

"Yerde öylece kal ve yukarı bakma," diye söylenildi kendisine.

Briscoe söylenileni yaptı ama gözlerini açık tuttu. Altından kan aktı ve sakınmak için yavaşça başını öteye

çakti. Tekrar yukarı baktığında gözlerinin içine far ışıkları giriyordu ve siyahlar içindeki adam gitmişti.

Dr. Martin Ryley kırk sekiz yaşındaydı ve kırk dokuzuncu yaşını da görmeye çok istekliydi. İki çocuğu -bir erkek, bir kız- ve ona pazar günleri rosto pişiren Joanie adında bir karısı vardı. Çok iyi bir doktor değildi. Bu yüzden huzurevi müdürüydü. Bayan Emily Watts kendisine ateş ettiğinde yere uzanıp elleriyle başını korudu ve değişimli olarak hem dua edip hem de küfürler savurmaya başladı. İlk ateş sol tarafında bir yerlere gitti. İkinci el ateş yüzüne ıslak çamur ve kar sıçrattı. Arkasında silahların emniyetlerinin açıldığını duydu ve "Hayır, durun, lütfen. Ateş etmeyin!" diye haykırdı.

Orman bir kez daha sessizleşmişti. Sadece Cessna'nın vızıltısı bu sessizliği bozuyordu. Ryley, risk alarak Bayan Emily'e baktı. Kadın açıkça ağlıyordu. Ryley dikkatle ayakları üzerine doğruldu.

"Her şey yolunda, Bayan Emily."

Yaşlı kadın başını salladı. "Hayır," diye yanıtladı. "Hiçbir zaman yolunda olmayacak." Smith&Vesson'ın ucunu kendi sol göğsüne dayadı ve tetiği çekti. Patlama, kadını geriye ve sol tarafa itti. Düşerken ayaklan birbirine dolaştı ve paltosunun kumaşı tabancadan çıkan ışıkla parladı. Bir kez sıçradı ve sonra yerde hiç kıpırtısız öylece kaldı. Kanı, etrafındaki toprağı boyuyor; kar, açık olan gözlerine düşüyordu. Vücudu, yukarıdan yansıyan ışıkla parladı.

Ve kadının etrafında ağaçlar sessizce olanları izledi. Dallarını karın geçişini kolaylaştırmak için ara sıra yön değiştiriyordu.

Ben ve başka bir nesil için her şey bu şekilde başladı: Bir kış gecesi, neredeyse eş zamanlı olarak yaşan-

mış, soğuk ve zalim eylemlerin sonucu olan, düğümlemiş anıların içinde kaybolmuş tek bir koyu iplikle birbirine bağlı olan iki vahşi olay. Diğerleri -bazıları bana yakındı- bununla uzun, çok uzun bir süre yaşayıp, bununla öldüler. Bu, yaşlı bir şeytandı ve yaşlı şeytanın, kan sevgisini yaymasını ve oluşumunda hiçbir rol oynamamış olanları -genç, masum, kırılğan ve savunmasız olanlar-lekelemesini sağlayan bir yöntemi vardı. Yaşamı ölüme ve camı aynalara çevirip dokunduğu her şeyde kendisinin bir görüntüsünü yaratıyordu.

Ben tüm bunları sonradan, diğer ölümlerden sonra öğrendim. Onlardan sonra korkunç bir şey olduğu, el değmemiş yerlerden yaşlı ve kirli bir şeyin meydana çıktığı gerçeğiyle yüz yüze geldim. Ve tüm bu olanlarda ben de bir katılımcıydım. Belki, geçmişe bakarak, nasıl ve neden olduğunu anlayamadığım bir şekilde her zaman bir katılımcı olmuştum. Fakat o kış bir dizi olay gerçekleşti. Her olay farklıydı ancak sonunda hepsi birbirine bağlanıyordu. Yaşananlar, olmuş olan ve bir daha asla olmaması gereken arasında bir kanal açmıştı ve dünyalar çarpışarak sona ermişti.

O yıllara geri bakıyorum ve kendimi eskiden olduğum gibi görüyorum: Geçen zamanlarda donmuş bir dizi fotoğraftaki herhangi bir şekil gibi. Kendimi, babamın eve gelmesini bekleyen küçük bir çocuk olarak görüyorum. Polis üniformasını çıkarmış, sol elinde siyah bir spor çantası, kaslı vücudu şimdi biraz yağlanmış, saçı eskiden olduğundan daha gri ve beni, sağ kolunu bükerek havaya kaldırıyor. Parmaklarıyla yavaşça kalçamı kavriyor ve ben onun güç ve dayanıklılığı, omuzlarının altından fişkırmış olan kasları karşısında hayretler içinde kalıyorum. Kasları sıkı ve sert. Ben o olmak istiyorum. Başarılarına imrenip vücudumun onunkine benzemesini istiyorum. Ve sonra babam dağılmaya başladığı, o iri vücu-

dun arkasındaki kırılğan nokta ortaya çıktığı an, ben de dağılmaya başıyorum.

Kendimi, babamın mezarı başında duran genç bir erkek olarak görüyorum. Sadece bir avuç dolusu sağlam ve uzun polis yanımnda duruyor. Onlar, onun en yakın arkadaşları. Mezara gelmekten utanç duymayanlar. Burası, bir insanın görmeyi isteyeceği bir yer değil. Olanlar yüzünden şehirdeki halk endişeli ve sadece birkaçı, gazetecinin flaş ampulünün ışığı altında insanlara konu olmak istiyor.

Sağımnda annemi görüyorum. Üzüntüden çökmüş. Kocasını -onca zaman sevdiği adam- ölmüş ve onunla beraber onun iyi bir adam, bir aile babası, çocuğunu havada döndüren bir baba olduğu gerçeği de silinmiş. Onun yerine o, bir katil ve bir intiharcı olarak hatırlanacak. Babam, ikisi de silahsız olan genç bir adam ve kadını öldürmüştü; kimsenin hiçbir zaman tam olarak nedenini açıklayamayacağı o yorgun gözlerin derinlerinde yatan nedenlerden ötürü. Onunla alay ettiler. Çocuk mahkemelerinden yetişkin mahkemelere geçiş yapmış olan o genç haydut ve manikürlü tırnakları içinde pislik bulunan orta sınıf kız arkadaşını öldürmüştü. Onları, oldukları ve hatta olabilecekleri şeyden farklı bir şekilde görmüştü. Sonra silahı kendi ağızına dayayıp tetiği çekmişti.

Kendimi genç bir adam olarak, başka bir mezarın başında beklerken görüyorum. Annemi aşığı indirirlerken seyrediyorum. Yanımnda şimdi yaşlı bir adam, büyük babam var. Cenazeye Scarborough, Maine'den -babamın ölümünden sonra gittiğimiz ve aynı zamanda annemin doğduğu yer- gelmiştik. Böylece annem, her zaman dilediği gibi -çünkü onu sevmekten hiç vazgeçmemişti- babamın yanına gömülebilecekti. Etrafımızda yaşlı kadın ve erkekler toplanmıştı. İçlerinde en genci bendim.

Kışın kar yağdığını görüyorum. Yaşlıların daha da yaşlandıklarını görüyorum. Scarborough'u terk ediyorum. Babam ve büyük babam gibi bir polis oluyorum. Kabul edilmesi gereken bir vasiyet var ve ben de onların izinden şaşmak istemiyorum. Büyük babam ölünce Scarborough'a geri dönüp onu kendi ellerimle gömüyorum. Tabutun üstüne kürek dolusu toprak yavaşça düşüyor. Sabah güneşi mezarlığa ışık tutuyor ve ben, bataklıktan çıkıp doğudan batıya taşınan havadaki tuzun tadını alabiliyorum. Yakında, altın taçlı bir kralcık, sinek kovalıyor: Toprak solucanlarının yumurtalarını bıraktığı ve kışın evlerin çatlak ve yarıklarında barınacak yer arayan pis, gri parazit. Yukarıda, Kanada kazlarının ilki kış için güneye uçuyor. Bir çift kuzgun, bomba uçuşuna eşlik eden siyah savaşçılar gibi onlara saldırıyor.

Ve son parça tahta da toprakla örtüldükten sonra mezarlıkla bitişik olan Lil Halkı Çiftlik Bakım Okulu'ndan gelen çocuk seslerini duyuyorum. Oyunlarının sesleri coşkulu, neşeli ve kendimi gülmekten alıkoyamıyorum çünkü yaşlı adam da bu duruma gülerdi.

Ve sonra bir mezar daha var. Eski kitaptan okunan bir dizi dua daha. Ama bu seferki, tüm dünyayı parçalıyor. Yan yana yatması için aşağı iki vücut iniyor. Tıpkı Brooklyn'deki evimize gece döndüğümde onları koyun koyuna yatar hâlde bulduğum gibi. Üç yaşındaki kızım sessizce, annesinin kıvrılmış vücudu içerisinde büzüşmüş uyuyor. Bir an bir eş olmaktan çıkıyorum. Bir baba olmaktan çıkıyorum. Onları koruyamadım ve onlar benim hatalarım yüzünden cezalandırıldılar.

Tüm bu gözümün önünde canlanan görüntüler, tüm bu hatıralar, demirle dövülmüş zincirler bütünü gibi karanlıkta uzuyorlar. Artık geride bırakılmaları gerek ama geçmiş o kadar çabuk inkâr edilemiyor. Daima biti-

rilmemiş işler, söylenmemiş sözler kalıyor geriye. Ve sonunda hepsi gelip bizi buluyor.

Çünkü bu dünya böyle. Çünkü bu dünya, dünyaların yankısı.

Billy Purdue'nün bıçağı yanağımın biraz daha derinine battı ve yüzümden aşağı ince bir kan şeridi indi. Vücudu, benimkine sert bir baskı uyguluyordu. Dirsekleri kolumu duvara çivilemişti âdeta ve kasıklarına tekme atmamı engellemek için bacakları benim bacaklarımı sıkıca sarıyordu. Parmakları boğazımı sıkıyordu ve ben de şunu düşündüm:

Billy Purdue. Tahmin etmem gerekirdi...

Billy Purdue fakirdi. Fakir, tehlikeli ama biraz da yakıcı ve hüsran doluydu. Üzerindeki şiddet eğilimi her zaman tetikleydi. Bir bulut gibi etrafında asılı kalırdı. Bu özelliği diğerlerinin hareketlerini de etkilerdi ve ne zaman bir bara girip, bir içki içip, eline bir bilardo sopası alsa çok geçmeden olay çıkardı. Billy Purdue'nün kavga çıkarmasına gerek kalmazdı. Kavga gelir onu bulurdu.

Bu, bulaşıcı bir hastalık gibiydi. Böylece Billy'nin kendisi yanlış anlaşılmaktan sakınsa bile -bela aramazdı ama bela gelince nadiren çekip giderdi- insanlar, bardaki testosteron seviyesini yükselttiğini ve başka birinin kavga çıkarmasına sebep olacağını düşünürlerdi. Billy Purdue,

Kardinaller Meclisi'nde sadece odanın içine bakarak bir kavga çıkmasına neden olabilirdi. Ne şekilde düşünülürse düşünsün, Billy bir baş belasıydı.

Şu ana kadar hiç kimseyi öldürmemiş ve kimse de onu öldürmeyi başaramamıştı. Bu durum uzadıkça sonu daha kötü olacağı benziyordu ve Billy Purdue de berbat bir son bekleyen kötü bir başlangıçtı. İnsanların onu, olması beklenen bir kaza olarak tarif ettiklerini duymuştum ama o, bundan fazlasıydı. O, bir yıldızın uzun ve yavaş ölümü gibi devamlı evrim geçiren bir felaketti. O, sürekli girdaba giden biriydi.

O zaman Billy Purdue'nün geçmişi hakkında pek fazla bir bilgim yoktu. Her zaman yasalarla başının deritte olduğunu biliyordum. İşlediği hafif suçların yazılı olduğu katalog gibi bir dosyası vardı. Okulu dağıtmaktan, yaptığı bütün küçük hırsızlıklara kadar yazılı olduğu bir dosya: çalıntı mal almak, saldırı, haneye tecavüz, kefalet parasını ödemeyişi... Liste uzadıkça uzuyordu. Billy evlat edinilmişti ve gençliğinde bir sürü ev değiştirmişti. Her aile, Billy'nin, sosyal hizmetlerden aldıkları paraya değmeyecek bir çocuk olduğunu anlayınca kadar ona bakmıştı. Bazı üvey aileler böyledir: Evlatlık çocukları çiftlik hayvanı ya da tavuk gibi nakit ürün olarak görürler. Tabii işlerine gelinceye kadar. Billy Purdue'nün kaldığı üvey ailelerde çocuğun ihmal edildiğine dair kanıtlar bulunmuştu ve en azından iki ailede ciddi fiziksel tacizden şüpheleniliyordu.

Billy, eyaletin kuzeyinde yaşlı bir adam ve karısının yanında bir yuva bulmuştu. Sert sevgide uzmanlaşmış bir çiftin yanında. Billy onlara gelene kadar adam yirmi üvey evlat büyötmüştü ve Billy'i tanıyınca, onun çok fazla geldiğini düşündü. Adam Billy'e bir süre bakmıştı ve bir zaman Billy mutluydu ya da hayatında hiç olmadığı kadar mutluydu. Sonra Billy, yoldan sapmaya başladı.

Boston'a yerleşip Tony Celli'nin adamlarına katıldı; ta ki yanlış bir adım atıp kendisinden yedi yaş küçük olan Rita Ferris ile tanıştığı Maine'e geri sürülünceye dek. Rita ile Billy evlendiler ve kısa zamanda bir oğulları oldu ama ilişkilerindeki gerçek çocuk daima Billy idi.

Billy artık otuz iki yaşındaydı ve bir boğa kadar yapıydı. Kollarındaki kaslar devasa, elleri kalın ve geniş, parmakları neredeyse kastan şişmişti. Gözleri küçüktü ve dişleri biçimsizdi. Nefesi de likör ve maya ekmeği kokuyordu. Tırnaklarının altı kir tutmuştu ve boynunun altında isilikler oluşmuştu. İsiliklerin uçları, eski ve yıpranmış bir jiletle tıraş olduğu için beyazlaşmıştı.

Koluna kelepçe takmakta başarısız olunca bana, yakın çevreden Billy Purdue'yü izleme imkânı sunulmuştu. O da beni Airstream karavanının arkasına yapıştırmıştı. Eski, dokuz metre uzunluğunda ve yıkanmamış giysi, çürük yiyecek ve bayat döl kokan bir yerdi. Bir eli beni yukarı doğru kaldırırken boğazımı sıkıyor, ayak parmaklarım neredeyse yere değmiyordu. Diğer elinde sol gözümün iki santimetre altındaki deriyi delen, kısa ağızlı bir bıçak tutuyordu. Çenemden aşağı kanın damladığını hissedebiliyordum.

Büyük bir ihtimalle kelepçe takmak iyi bir fikir olmayacaktı. Hatta iyi fikirlerin arasında bu fikir, Ross Perot'a oy vermekle kışın Rusya'yı işgal etmek arasında bir yerde kalıyordu. Karavanına el koymuş olsam şansım daha yüksek olabilirdi. Tüm gücümle itiyor olsam da Billy Purdue'nün kolu Longfellow Meydanı'ndaki şairin heykeli gibi sabit ve kaskatı kesilmişti. Aklım, kelepçe takmanın ne kadar yanlış bir düşünce olduğu gerçeğini düşünürken Billy beni öne doğru çekip başıma sertçe, avuç içi ve iri sağ eliyle vurdu. Sonra tekrar karavana doğru kaldırıp, iri elleri kollarımı oldukları yere sabitledi. Başım darbeden ötürü hâlen ağrıyor ve kulağım çınlıyor-

du. Kulak zarımın patladığını düşündüm ama sonra boynumdaki baskı artmaya başladı ve kulak zarım için fazla üzülmeme gerek kalmayacağını fark ettim.

Bıçak elinde döndü ve taze bir acı hissettim. Artık kan, çenemden beyaz gömleğimin yakasına doğru durmaksızın serbestçe akıyordu. Billy'nin yüzü öfkeden neredeyse morarmıştı ve kenetlediği dişlerinin arasından hızla nefes alıyordu. Hırıldadığı zaman ağzından tükürük fişkırıyordu.

Sağ elimi ceketimin içine sokup Smith&Wesson' numu kavradığımı hissedinceye dek tamamen canımı almaya odaklanmıştı. Tam öleceğimi düşünürken silahı çıkarıp ağzını Billy'nin çenesinin yumuşak etine dayadım. Gözlerindeki kırmızı ışık birden parladı ve sonra sönmeye başladı. Boynumdaki baskı azaldı. Yaranın üzerinde duran bıçak aşağı doğru kaydı ve ben bir anda yere düştüm. Yeniden ayağa kalktığımda boğazım acıdı. Hava, ciğerlerime güçlükle gidiyordu. Silahı Billy'e doğru tutuyordum ancak o arkasını dönmüştü. Kızgınlığı yatışmaya başlayınca silahı ve beni pek önemsemiyor gibiydi. Bir paket Marlboro kutusunun içinden bir sigara çıkarıp yaktı. Paketi bana doğru tuttu. Başımı salladım ve kulağım-daki acı tekrar artmaya başladı. Başımı sallamayı kesmeye karar verdim.

"Neden bana kelepçe takmak istiyorsun?" diye sordu Billy, kederli bir ses tonuyla. Bana baktı ve gözlerindeki gerçek acıyı gördüm. "Bana kelepçe takmamalısın."

Adamın hakikaten de kendine öz bir tabiatı vardı. Birkaç sefer daha derin nefes alıp konuştum. Sesim boğuk çıkıyordu ve sanki biri boğazımın içine taş atmış gibiydi. Eğer Billy biraz daha az çocuk olsaydı, silahın arkasını da onun için kullanabilirdim.

"Hatırladığım kadarıyla bir beyzbol sopası alıp geberene dek beni dövecektin," dedim.

"Hey, bana kaba davranıyordun," dedi ve gözlerindeki o kırmızı ışık kısa bir süreliğine tekrar parlar gibi oldu. Hâlen silahı ona doğru tutuyordum ve o, yine de umursamıyormuş gibiydi. Silah hakkında benim bilme-yip kendisinin bildiği bir şeyler olup olmadığını düşündüm. Belki de biz konuşurken karavandan gelen koku, silahın içindeki mermileri çürütüyordu.

Kaba. Tam kafamı tekrar sallayacaktım ki kulağım aklıma geldi ve kendi sağlığım açısından kafamı sabit tutmanın daha iyi olacağına karar kıldım. Billy Purdue'yü, şimdi eski karısı olan ve Portland'teki Locust Caddesi'nde iki yaşındaki oğlu Donald ile beraber küçük bir dairede yaşayan Rita'ya bir iyilik yapmak için ziyarete gelmiştim. Rita, altı ay önce Billy'den boşanmıştı ve o zamandan beri Billy, oğlu için bir kuruş bile nafaka vermemişti. Scarborough'da büyürken Rita'nın ailesini tanıyordum. Babası 1983'te Bangor'da yapılan banka saldırısında ölmüştü; annesi acı çekmiş ve ailesini bir arada tutmayı başaramamıştı. Bir erkek kardeşi hapisteydi ve diğeri uyuşturucu satıcılığı yapıyordu. Ablası ise New York'ta yaşıyordu ve kardeşleriyle olan tüm bağlantısını koparmıştı.

Rita zayıf, güzel ve sarışın bir kızdı ama şimdiden zor hayat koşulları onun güzelliğini elinden almaya başlamıştı. Billy Purdue ona hiç vurmamış ya da fiziksel saldırıda bulunmamıştı ama şiddete eğilimliydi ve evlilikleri süresinde yaşadıkları iki daireyi yerle bir etmişti. Güney Portland'te üç günlük kavgadan sonra dairelerden birini ateşe vermişti. Rita, Billy'nin baygın vücudunu daireden dışarı çıkarıp binanın kalanını boşaltmak için alarma basmadan önce, bir yaşındaki oğlunu alevlerden kurtarmak

için tam zamanında uyanmıştı. Ertesi gün boşanma davası açtı.

Şimdi Billy, zamanını mermi şeklindeki karavanda geçiriyordu ve deyim yerindeyse zor koşullar altında yaşıyordu. Kış boyunca kereste işinde biraz çalışmıştı. Noel ağaçları kesti ve daha kuzeye, kereste fabrikasının ormanlarına gitti. Geri kalan zamanda yapabildiği her şeyi yaptı ama fazla bir şey yapamamıştı. Karavanı, Vietnam'dan döndükten sonra Scarborough'a yerleşmiş bir Kızılderili olan Ronald Straydeer'in sahibi olduğu arazide duruyordu. Ronald, savaş esnasında K-9 birliğindeymiş. Yanında Alman çoban köpeği Elsa ile asker taburunu orman yollarından aşağı indiriyormuş. Köpeği rüzgârda bile kan kokusu alabiliyormuş. Ronald bir keresinde, askerî birlik çok körü bir durumdayken köpeğin su bulduğunu bile anlattı bana. Amerikalılar ülkeden çekildiği zaman Elsa, Güney Vietnam ordusuna yardım amaçlı olarak bırakılmış. Ronald cüzdanında onun bir resmini taşırdı: dili dışarıda ve boynunda tasması. Amerikalılar gittikten sonra Vietnamlılar'ın onu yediğini düşündü ve kendine başka bir köpek edinmedi. Sonunda Elsa yerine Billy Purdue'yü aldı.

Billy, eski karısının Batı Sahili'ne taşınıp yeni bir hayata başlamak istediğini ve bunu yapmak için Billy'nin ona borçlu olduğu paraya ihtiyacı olduğunu biliyordu. Billy, onun gitmesini istemiyordu. Hâlen ilişkilerini kurtarabileceğine inanıyordu ve boşanmış olup, karısına otuz metreden fazla yaklaşmaması kararı çıkmış olmasına rağmen hâlâ bu düşüncesinde ısrarlıydı.

Rita beni arayıp onunla dairesinde buluşunca onun hatırı için Billy ile konuşmayı kabul ettim. Artık Billy'e , Rita'nın kendisine geri dönmeyeceğini ve yasal olarak ona borçlu olduğu parayı ödeme zorunluluğu olduğunu söyleme zamanı gelmişti.

"Onu seviyorum' dedi Billy, sigarasını içip kızgın bir boğanın burnundan soluması gibi burnundan duman çıkarırken. "San Francisco'da ona kim göz kulak olacak?"

Ayaklarımın üzerinde güçlkle doğrudum ve yanağımdaki kanın birazını sildim. Ceketimin kolu ıslanıp lekелendi. Neyse ki ceketim siyahtı. Fakat "neyse ki" lafi nasıl bir gün geçirdiğimi de açıkça anlatıyordu.

"Billy, sen hakimin ödemeni söylediği parayı ödemezsen Rita ve Donald nasıl hayatta kalabilirler?" diye yanıtladım. "O para olmadan nasıl yaşasınlar? Eğer onu düşünüyorsan, o zaman parayı vermelisin."

Bana baktı ve sonra da bakışlarımı, ayağına çevirdi. Ayak ucuyla kirli muşambaya süründü.

"Seni incittiğim için üzgünüm dostum ama..." Elini ensesine götürüp siyah ve dağınık saçını sıvazladı. "Polise gidecek misin?"

Polise gidecek olsam bunu Billy Purdue'ya söylemezdim. Billy'nin üzüntüsü *Exxon Valdez*³ batınca Exxon' unki kadar gerçekte. Üstelik, polise gitsem Billy tutuklanır ve Rita yine parayı alamazdı. Fakat polisleri sorarken ses tonunda bir şeyler vardı. Benim anlamam gereken ama anlamadığım bir şey. Siyah tişörtü terden sıırıslıklamdı ve pantolonunun paçalarında çamur kalıntıları vardı. Vücudunda o kadar çok adrenalin salgılıyordu ki karıncaların bile sakın bakmalarına neden oluyordu. Billy'nin polislerle ilgili endişesinin nafakayı ödememesinden kaynaklanmadığını anlamam gerekirdi.

"Eğer parayı ödersen kimseye bir şey söylemem," dedim.

³ Exxon Valdez Şirketi'nin petrol tankeri Exxon Valdez'den 24 Mart 1989 günü yaklaşık 11-30 milyon galon (50.000-150.000m³) petrol denize boşalmıştır.

Omzunu silkti. "Bende fazla para yok. Bende bin dolar bile yok."

"Billy, Rita'ya neredeyse iki bin dolar borcun var. Bence buradaki püf noktayı atlıyorsun."

Belki de atlamıyordu. Karavanı pislik içindeydi, tabanında delikler bulunan bir Toyota kullanıyordu ve döküntü ile kereste taşıyarak her hafta belki yüz belki yüz elli dolar kazanıyordu. Eğer iki bin doları olsa burada değil, başka bir yerde olurdu. Ayrıca bu parayı taşıyan Billy değil başka biri olurdu çünkü Billy Purdue asla bu ad altında iki bin doları bir arada görecek adam değildi.

"Elimde beş yüz dolar var," dedi sonunda ama bunu söylerken gözlerinde yeni bir şeyler vardı. Kurnaz bir şeyler.

"Bana ver," diye yanıtladım.

Billy kıpırdamadı.

"Billy, eğer parayı vermezsen polisler gelip seni içeri tıkacak ve parayı ödeyene dek içeride kalacaksın. Eğer içeride tıklı kalırsan kimseye bir şey ödeyemezsin ve bu bana biraz kısır döngü gibi geldi."

Dediklerimi biraz düşündü ve sonra karavanın sonunda duran pis kanepenin altına uzanıp buruşmuş bir zarf çıkardı. Bana arkasını döndü ve içinden beş yüz dolar çıkardı. Sonra zarfı tekrar yerine koydu. Sallayarak parayı bana verdi; bir sihirbazın, birinin kol saatini yok edip tekrar bulduktan sonra yaptığı el hareketiyle. Paralar yepyenyidi ve ard arda numaralanmışlardı. Fakat zarfa bakılacak olursa çok el değıştirdikleri kesindi.

"Fleet Bankası'nın yanındaki para makinesine mi gidiyorsun, Billy?" diye sordum. Gidiyor olamazdı. Billy Purdue para makinesinden parayı sadece duvarı buldozerle yıkararak alabilirdi.

"Ona benim için bir şey söyle," dedi. "Ona, bunun geldiği yerde belki daha fazlası olduğunu söyle, an-

ladın mı? Belki de artık kaybedenin ben olmadığını söyle. Beni duyuyor musun?" Bilerek güldü. Birinin senden daha fazla bir şeyler bildiğini ima ettiği gibi sırttı. Eğer Billy Purdue biliyorsa, benim paylaşmayı istemeyeceğim bir şey olduğunu tahmin ettim. Yanılıyordum.

"Seni duyuyorum, Billy. Bana artık Tony Celli için çalışmadığını söyle. Söyle haydi."

Gözlerinde hâlen kurnazlık ışığı vardı ama yüzündeki sırtış biraz soldu. "Ben, Tony Celli diye birini tanımıyorum."

"Dur biraz, anılarını tazeleyeyim. Bostonlu ve kendine Temiz Tony diyen iri, bilge adam. Önce fahişe satarak işe başladı ve şimdi dünyayı yönetmek istiyor. Uyuşturucu, porno, tefecilik gibi işlerle uğraşiyor. Yani yılın vatandaşı olma ödülüne epey uzak." Durdum. "Eskiden onun için çalışırdın, Billy. Hâlen çalışıp çalışmadığını soruyorum."

Sanki kulağından su çıkarmak ister gibi başını yana doğru salladı ve sonra uzağa baktı. "Biliyorsun ki bazen Tony için çalıştım. Bir şeyler yaptım. Evet, elbette yaptım. Ama Tony'yi uzun zamandır görmedim. *Çok uzun* zamandır."

"Umarım doğruyu söylüyorsunuz, Billy, yoksa birçok insanın sana söyleyecek sert sözleri olacak."

Cevap vermedi ve ben de zorlamadım. Paraları ondan alınca bana daha da yaklaştı ve ben silahı tekrar kaldırdım. Yüzü benimkine iki santimetre uzaklıktaydı ve silahın ağzı göğsüne dayalıydı.

"Neden bunu yapıyorsun?" diye sordu. Nefesini koklayabiliyor ve kırmızı ışığın korlarının tekrar hayata geçtiğini görebiliyordum. Artık gülümsemedi. "Rita' nın kendine kiralık adam tutacak kadar parası yok."

"Bu bir iyilik," dedim. "Onun ailesini tanıyordum."

Beni duyduğunu bile sanmıyorum.

"Bunu sana nasıl ödeyecek?" Kendi sorusunu düşünürken başını yana çevirdi. Sonra, "Onu beceriyor musun?" diye sordu.

Ona bakmaya devam ettim. "Hayır. Şimdi geri çekil."

Olduğu yerde kaldı. Sertçe bakıp yavaşça geri çekildi. "Becermesen iyi olur," dedi karavandan çıkıp aralık ayı gecesine geri dönerken.

Elbette para beni uyarmalıydı. Billy Purdue asla o paraya layığıyla ulaşmış olamazdı ve belki de ben üstüne gitmeliydim ama yaralanmıştım ve oradan sağ salim ayrılabildiğime seviniyordum.

Kendisi de bir polis olan büyük babam, kuzeyde tuhaf bir meyve veren ağacı bulana dek bir espriden daha fazlasını ifade eden bir espri yapardı.

Bir adam, arkadaşına kâğıt oynamaya gittiğim söyler.

"Ama bu sahtekârlık," diye itiraz eder arkadaşısı.

"Biliyorum," der adam. "Ama bu kasabada oynanan tek oyun o."

Bu espri, ölü bir adamın esprisi, her şey dağılmaya başladığı günlerde aklıma tekrar geldi. Büyük babamın bana söylediği diğer sözleri de tekrar hatırladım. Çoğu insan o sözlere gülmüş olsa da onun için bir espriden öteye gidiyordu. Emily Watts ve Prouts Boğazı'ndaki adamın ölümünden yetmiş iki saat sonra kasabada oynanan tek oyun Billy Purdue olacaktı ve yaşlı bir adamın düşünceleri vahşi bir şekilde hayata geçecekti.

Meşe Tepesi'ndeki bankanın önünde durup hesabımdan iki yüz dolar çektim. Gözümün altındaki kesikten artık kan akmıyordu ama kenarda kabuk bağlamış olan kanı temizlersem tekrar kanamaya başlayacağını dü-

şündüm. Hastalara haftada iki gece bakan Forest Caddesindeki Ron Archer'ın bürosuna uğradım. Bana üç dikiş attı.

"Ne yapıyordun?" diye sordu anestezi iğnesi yapacakken. Ona bu soruyu sormamasını söyleyecektim ama bu sefer onunla oyun oynadığımı düşüneneğini tahmin ettim. Dr. Archer altmış yaşında, yakışıklı ve farklı görünümlü bir adamdı. Gümüş renginde saçları ve yalnız kadınları yanında yatmaya özendirerek ve üzerlerinde tıbbi araştırmalar yapmaya razı edecek bir uyku ahlakı vardı.

"Bir kirpiği çıkarmaya çalışıyordum," dedim.

"Göz damlalarını dene. Hem bunun kadar acı vermez hem de sonunda gözün yerinde duruyor olur."

Yarayı bir bezle temizleyip bir iğneyle üzerime doğru eğildi, iğneyi yapınca biraz ürktüm.

"İşte büyük cesur çocuklar böyle yapar' diye fısıldadı. "Eğer ağlamazsan her şey bittiğinde sana bir şeker vereceğim."

"Umarım tıp okulunda da doktor-hasta konuşmalarında çok iyiydin."

"Gerçekten, ne oldu?" diye sordu dikiş atmaya başlayınca. "Görünüşe göre biri buraya sivri bir bıçak sokmuş. Ayrıca boynun da morarmaya başlamış."

"Billy Purdue'ya kelepçe takmaya gitmiştim. Ancak pek başarılı olamadım."

"Purdue mu? Neredeyse karısını ve çocuğunu yakarak öldürecek olan o pislik mi?" Archer'ın kaşları bir çift şaşkın karga gibi alnının sonuna dek havaya kalktı. "Ondan daha cesur olmalısın." Dikiş atmaya başladı. "Biliyor musun, doktorun olarak o işlere pek bulaşmamamı öneririm. Çünkü eğer bulaşırsan benim burada şu an sunduğum yardımdan daha fazlasına ihtiyacın olacak." İğneyi bir kez daha geçirip ipi kesti. "Gerçi ben yaşlılık döne-

mine kısa zamanda hiç zorluk çekmeden gireceğini düşünüyorum."

Gerçekten çekildi ve el işine gururla baktı. "Mükemmel" dedi içini çekerek. "Hoş bir nakış işi."

"Eğer aynaya baktığımda düzgün dikmediğini görürsem cerrahlığını yakmak zorunda kalacağım."

Kullanmış olduğu iğneleri dikkatle sardı ve bir koruyucu konteynerin içine attı. "Bu dikişler birkaç gün içinde atacaklardır" dedi. "Ve onlarla oynama. Siz çocuklar nasılsınız bilirim."

Onu kendi kendine gülerken bıraktım ve Rita Ferris'in, Günahsız Gebelik Katedrali'nin olduğu yerde Burrows ve Blythe adlı iki gencin gömülü olduğu Doğu Yakası Mezarlığı'na yakın olan apartmanına doğru yola koyuldum. Saygıdeğer kaptanı oldukları Amerikan gemisi *Enterprise* ve İngiliz *Boxer*'i arasında Monhegan Adası açıklarında 1812'de yapılan gereksiz bir deniz savaşında ölmüşlerdi. Portland sokaklarına kadar uzanan görkemli bir ikili, cenazeden sonra Doğu Yakası Mezarlığı'na gömülmüşlerdi. Onlara yakın bir yerde de aynı savaşta yaralanmış ve ölmesi için iki cefalı yıl geçirmiş olan Teğmen Kervin Waters anısına bir mermer dikiliydi. Yaralandığında sadece on altı yaşındaydı ve on sekiz yaşında ölmüştü. Rita Ferris'in apartmanına doğru ilerlerken neden bunların birden aklıma geldiğini bilmiyorum. Belki Billy Purdue ile buluştuktan sonra genç ve boşa geçmiş hayatların farkına varmıştım.

Sağımda Aziz Paul Anglikan ve solumda Aziz Vincent de Paul lavanta dükkânını geçtikten sonra Locust'a döndüm. Rita Ferris'in apartmanı caddenin sonunda, Kavanagh Okulu'nun karşısındaydı. Eski, üç katlı, bir tarafında zil ve daire numaraları ve diğer tarafında kilitli olmayan posta kuruları bulunan bir kapıya çıkan taş basamaklı bir apartmandı.

Siyahi bir kadın, küçük bir kızla beraber -muhtemelen kızıydı- ben yaklaşırken apartman kapısını açtı ve şüpheyle bana baktı. Maine'de nispeten az siyahi insan yaşıyordu: Doksanların başında eyalet hâlen yüzde doksan dokuz beyazdı. Bu yüzden dikkatli olmakta belki de haklıydı.

İçini rahatlatmak için en iyi gülümseyişimi takındım. "Buraya Rita Ferris'i görmeye geldim. Beni bekliyor."

Kadının yüz hatları daha da sertleşti. Yüzü abanoz ağacından yapılma gibiydi. "Eğer bekliyorsa o zaman zili çalm," dedi kapıyı yüzüme kapatırken. İç geçirdim ve zili çaldım. Rita Ferris cevap verdi ve kapı açıldı. Apartman merdivenlerinden yukarı çıktım.

Rita'nın ikinci katta bulunan dairesindeki kapalı kapının ardından televizyonda Seinfeld'i ve bir çocuğun yumuşak öksürüğünü duyabiliyordum. Kapıyı iki kez çaldım ve kapı açıldı. Rita beni içeri almak için kenara çekildi. Mavi bir tulum giymiş olan Donald sağ bacağında oturuyordu. Saçı topuzla arkadan toplanmıştı ve mavi kot pantolon ve siyah sandaletlerin üzerine mavi bir kazak giymişti. Kazak, yemek ve çocuk tükürüğüyle kirlenmişti. Yıpranmış mobilyaya rağmen küçük ve düzenli olan dairede çocuk kokusu vardı.

Rita'nın birkaç metre arkasında bir kadın bekliyordu. Ben seyrederken bebek bezleri ve konserve yiyecek dolu bir kutuyu koydu. İçinde ikinci el giysiler olan bir torba ve bir iki kullanılmış çocuk oyuncağı yerde duruyordu ve Rita'nın, elinde biraz para tuttuğunu fark ettim. Beni görünce yüzü kıpkırmızı oldu ve parayı kırıştırıp kotunun cebine sokuşturdu.

Yanında duran kadının, bana merakla ve düşmanca baktığını düşündüm. Büyük bir ihtimalle altmışlarının sonlarındaydı. Permal gri saçları ve iri, kahverengi

gözleri vardı. Pahalı görünümlü, uzun, yün bir palto giyiyordu, içinde ipek bir kazak ve altında da dikilmiş, pamuksu bir pantolon vardı. Kulaklarında ve boynundaki altın birden parladı.

Rita arkandan kapıyı kapayıp yaşlı kadına döndü.

"Bu, Bay Parker," dedi. "Benim için Billy ile konuştu." Ellerini kotunun arka cebine soktu ve çekinerek yaşlı kadına başını salladı. "Bay Parker, bu Cheryl Lansing. Bir arkadaşım."

Selamlaşmak için elimi uzattım. "Tanıştığımıza memnun oldum," dedim. Bir anlık bir tereddütten sonra Cheryl Lansing elimi kavradı. Şaşılacak derecede sıkı kavramıştı.

"Ben de," dedi.

Rita iç geçirdi ve kadını biraz daha tanıtmaya karar verdi. "Cheryl bize burada yardım ediyor," diye açıkladı. "Yiyecek, giysi ve onun gibi şeyler getiriyor. Burada onsuz yaşayamazdık."

Şimdi rahatsız olmuş bir şekilde bakma sırası yaşlı kadındaydı. Bir elini kaldırdı ve bir ya da iki kez, "Sus çocuğum," dedi. Sonra paltosuna sıkıca sarıldı ve dikkatini Donald'a çevirmeden önce Rita'nın yanağından öptü. Donald'ın saçını okşadı ve çocuk gülümsedi.

"Bir iki hafta içinde gene gelirim," dedi Rita'ya.

Rita biraz acıyla baktı; sanki bir şekilde misafirine kaba davrandığını hissetmiş gibi. "Kalmayacağından emin misin?" diye sordu.

Cheryl Lansing bana baktı ve gülümsedi. "Hayır, teşekkürler. Bu akşam yapacak işlerim var ve eminim seninle Bay Parker'ın konuşacak çok şeyiniz vardır."

Bunu söyledikten sonra "Güle güle," diyerek başını salladı ve gitti. Merdivenlerden inerken onu seyrettim. Sosyal hizmetlerden olduğunu tahmin ettim.

Belki de Aziz Vincent de Paul'dan biriydi. Ne de olsa hemen caddenin karşısındaydılar. Rita ne düşündüğümü tahmin etmiş benziyordu.

"Bir arkadaş, o kadar," dedi yavaşça. "Billy'i tanıyordu. Nasıl biri olduğunu ve hâlen ne olduğunu biliyor. Şimdi de güvende olduğumuzdan emin olmak istiyor."

Kapıyı kapatıp kilitledi ve sonra gözüne baktı. "Bunu Billy mi yaptı?"

"Aramızda bir yanlış anlaşılma oldu."

"Üzgünüm. Gerçekten sizi incitebileceğini düşünmedim."

Yüzünde içten bir endişe vardı ve gözlerinin altındaki siyah çukurluklara ve yüz hatlarında belirmeye başlamış olan kırışıklara rağmen onu güzelleştiriyordu.

Oturup dizine Donald'ı koydu. İri mavi gözleri olan tombul bir çocuktuk ve yüzünde devamlı meraklı bakışlar vardı. Bana gülümseyip bir parmağını kaldırdı ve sonra tekrar indirip annesine baktı. Annesi gülümsedi ve çocuk da gülüp hıçkırdı.

"Size kahve ikram edebilir miyim?" diye sordu. "Hiç biram yok. Yoksa size içki ikram ederdim."

"Teşekkürler, ben içki kullanmıyorum. Buraya sadece bunu vermek için geldim."

Ona yedi yüz doları verdim. Biraz şaşırarak baktı, ta ki Donald elli dolarlık banknotu alıp ağzına sokuncaya dek.

"Hayır," dedi parayı ondan uzaklaştırarak. "Sen zaten yeterince pahalıya mal oluyorsun." içinden iki ellilik çıkardı ve bana uzattı.

"Lütfen, alın," dedi. "Olanlar için. Lütfen."

Parayı avucunun içine koyup kapattım ve yavaşça elini geri ittim.

"İstemiyorum," dedim. "Dediğim gibi, bu bir iyilikti. Billy ile konuştum. Sanırım şu an biraz nakdi var ve

belki sorumluluklarını yerine getirmek için buraya gelebilir. Eğer gelmezse bunu polislere bırakırız."

Başını salladı. "O kötü bir insan değil, Bay Parker. Sadece kafası karışık ve içi çok acıyor ama Donnie'yi dünyadaki her şeyden daha çok seviyor. Sanırım Donnie'yi kendisinden uzaklaştırmamam için elinden geleni yapacaktır."

Beni endişelendiren şey de buydu. Billy'nin gözlerindeki kırmızı kor çok çabuk alevlenebiliyordu ve onu yanık tutmak için de içinde yeteri kadar öfke ve dargınlık vardı.

Gitmek için kalktım. Yerde, ayaklarımın yanında Donald'ın oyuncaklarından birini gördüm: Sarı motor kapağı olan kırmızı, plastik bir kamyon. Yerden alıp bir sandalyenin üzerine koydum. Alırken ses çıkardı. Ses kısa süreliğine Donald'ın ilgisini çekti ama dikkatini gene bana çevirdi.

"Haftaya gelir, nasıl olduğunuza bakarım." Donald'a parmağımı uzattım ve küçük yumruğuyla parmağı tuttu. Bir anda kendi kızımın görüntüsü geldi gözümün önüne. O da eskiden aynıısını yapardı. Bir hüznün çöktü bir anda içime. Jennifer ölmüştü. Karımla beraber, hiçbir değeri olmadıklarına ve onları diğerlerine bir örnek olarak gösterdiğine inanan bir katilin elinde can vermişlerdi. Katil de ölmüştü. Ölüm onu Louisiana'da bulmuştu ama bu, kendimi daha iyi hissetmemi sağlamamıştı.

Elimi Donald'ın avcundan kibarca kurtardım ve başını okşadım. Rita beni kapıya kadar geçirdi. Donald'ı kucağına aldı.

"Bay Parker..." diye başladı.

"Bird," dedim kapıyı açarak. "Arkadaşlarım beni böyle çağırır."

"Bird. Lütfen kal." Serbest olan eliyle yanağıma dokundu. "Lütfen. Şimdi Donald'ı yatıracağım. Sana başka şekilde teşekkür edemem."

Dikkatle elini çekti ve avcunu öptüm. El kremi ve Donald kokuyordu.

"Üzgünüm, yapamam," dedim.

Biraz hayal kırıklığına uğramış gibiydi. "Neden? Yeterince güzel olmadığımı mı düşünüyorsun?"

Elimi uzattım ve saçlarında gezdirdim. Başını eğip elime yasladı.

"Hayır," dedim. "Hayır, nedeni o değil."

Sonra tekrar gülümsedi. Küçük bir gülümseme idi ama yine de gülümseme idi.

"Teşekkürler," dedi ve yanağımdan yavaşça öptü. Dalgınlığımız Donald sayesinde bölündü. Ben annesine dokununca yüzünü ekşitmişti ve şimdi küçük elleriyle bana vurmaya çalışıyordu.

"Hey!" dedi annesi. "Kes şunu." Fakat ben elimi çekinceye kadar o yine de vurdu.

"Çok koruyucudur," dedi. "Sanırım bana zarar vermeye çalıştığını düşündü." Donald başını annesinin göğsüne gömüp baş parmağını da ağzına soktu ve şüpheli gözlerle bana baktı. Ben aşağı inerken Rita karanlık koridorda bekledi. El sallaması için Donald'ın elini kaldırdı ve ben de geriye dönüp el salladım.

Bu, ikisini de canlı olarak son görüşüm oldu.

Rita Ferris'in benimle yaptığı son konuşmanın ertesi günü erkenden kalktım. New York'a giden ilk uçağı yakalamak için havaalanına doğru arabayla giderken dışarıdaki hava karanlık, durgun ve bunaltıcıydı. Sabah haber bülteninde Scarborough'daki bir cinayetten bahsediliyordu ama detaylar hâlen kabataslaaktı.

JFK'den bir taksi çağırđım. Van Wyck ve Queens Bulvarı'nda trafik vardı. New Calvary Mezarlığı'nda şimdiden küçük bir grup kalabalık toplanmıştı: Üniformaları içinde kapıda sigara içip konuşan polis grupları, saçları ve makyajları özenle yapılmış, başlarını sallayan siyahlar içinde kadınlar, sıkı gömlek yakaları içinde rahat olmayan, ucuz ve ödünç alınmış siyah kravatları boyunlarına düzensizce düğümlemiş, düğümleri çok küçük ve çok ince, henüz ergenliklerinden çıkmamış olan daha genç adamlar. Polislerden bazıları bana bakıp başlarını salladılar ve ben de onlara başımı salladım. Çoğunun soyadını biliyordum ama ilk adını değil.

Woodside'dan cenaze arabası görüldü. Arkasında üç siyah limuzinle beraber mezarlıktan içeri girdi. Biz ya-

vaşça mezarlığa giderken beklenen kalabalık, ikili ve üçlü gruplar hâlinde hareket etti. Kümelenmiş bir toprak yığını gördüm. Tam çaprazında yeşil hasır örtüsü serilmiş ve üstüne de çiçek demetleri konulmuştu. Burada daha büyük bir kalabalık vardı: Üniformalı daha fazla polis, diğerleri sade giysiler içinde, daha fazla kadın ve biraz da çocuk. Birkaç şef yardımcısı, bir şef asistanı, yarım düzine yüzbaşı ve teğmen gördüm. Hepsini emekliliğine iki yıl kala sonunda kansere yenilmiş olan 30. Bölge'deki eski şef yardımcısı George Grunfeld'e karşı son görevlerini yerine getirmek için toplanmışlardı.

Onu iyi bir adam, dürüst bir polis olarak bilirdim. Şantaj ve rüşvet aldığı iddialarıyla dolu bir bölgede çalışmakla bir talihsizlik yaşamıştı, iddialar, sonunda şikâyete dönüşmüştü; silah ve uyuşturucu, özellikle kokain, daimi olarak satıcılardan hacedilip tekrar satılıyor, evlere saldırılıp tehditler yağdırılıyordu. 15. Cadde ve Amsterdam Caddesi'ni içine alan o bölge araştırıldı. Sonunda iki bin davaya karışmış olan otuz üç polis memuru, çoğu yalancı şahitlik yapmakla hükümlü olarak suçlu bulundu.

75. Cadde'deki olaylar yüzünden -silah ve kokain pazarlığı yapıp rüşvet veriliyordu- gazeteler NYPT⁴ yi kötülemişti. Daha fazlasının da geleceğini tahmin ettim: Polis memurlarının görev başında fahişelerle ilişkiye girdiklerinin iddia edilmesinin sonucu olarak Güney Midtown'ın silah altında olduğuna dair söylentiler vardı.

Belki de bu yüzden Grunfeld'in cenazesinde bu denli çok insan toplanmıştı. O, iyiyi ve dürüstlüğü simgeliyordu ve ölmesi, yas tutulacak bir olaydı. Ben, orada tamamıyla kişisel nedenlerimden dolayı bulunuyordum. Brooklyn'de hâlen bir cinayet dedektifi olarak çalışıyor-

⁴ New York Polis Teşkilatı.

ken, Aralık 1996'da karım ve kızım öldürülmüştü. Bu dünyadan vahşi ve gaddar bir şekilde koparılışları ve polisin katili bulmaktaki başarısızlığı yüzünden benimle ve polis memuru arkadaşlarımın arası açılmıştı. Susan ve Jennifer'ın ölümleri beni, onların gözlerinde lekelemişti. Bir polis ve ailesinin de kırılmasını gözler önüne sermiştim. Benim bir istisna olduğuma, bir alkolik olarak bir şekilde bunu başıma kendimin getirdiğine inanmak istemişlerdi. Bu şekilde düşünerek, olaya farklı bir bakış açısından bakmayı engelliyorlardı. Bir dereceye kadar haklılardı da: Bunu başıma kendim getirmiştim ama tüm bunları yalnız başıma aşmaya zorlayıp beni bir başıma bıraktıkları için onları hiç affetmedim.

Ölümlerinden hemen hemen bir ay sonra NYPT' den istifa ettim. Çok az insan beni bu kararımdan vazgeçirmek için uğraştı ve bunlardan biri de George Grunfeld idi. George'la ikinci Caddede John'un yerinde UN binasının yakınında, güneşli bir pazar sabahı buluştuk. Cam kenarında otururken pembe greyfurt ve İngiliz kekleri yedik, ikinci Caddede o saatte biraz trafik ve birkaç yaya vardı. Yavaşça ve sabırla, ayrılmak için sunduğum nedenleri dinledi: Giderek toplumdaki uzaklaşmam, her yerin kaybettiklerimi hatırlattığı bir şehirde yaşamamanın acısı ve belki, sadece belki, hayatta değer verdiğim her şeyi elimden alan o adamı bulma umudum.

"Charlie," dedi bana (beni hiç Bird diye çağırma-dı). Gür gri saçları ay yüzlü suratının tepesinde duruyordu ve gözleri koyu kraterlere benziyordu. "Tüm bunlar mantıklı sebepler fakat eğer istifa edersen tek başına kalırsın ve o zaman insanların sana yardım edebilme şansları kısıtlanır. Bu teşkilatta hâlâ bir ailen var. Bu yüzden lütfen kal. Sen iyi bir polissin. Bu senin kanında var."

"Üzgünüm, yapamam."

"Eğer gidersen bir sürü insan senin kaçtığını düşünecek. Bazıları buna sevinecek ama içine kapandığın için herkes senden nefret edecek."

"Bırakın etsinler. Onlar için zaten üzölmeye değmez."

İç çekip kahvesini yudumladı. "Sen hiçbir zaman kolay bir insan olmadın, Charlie. Çok zekiydin ve kendi başına hareket etmeye çok eğilimliydin. Bence insanları tedirgin ediyordun ve bir polisin hiç hoşlanmadığı bir şey varsa o da tedirgin hissetmektir. Bu onları rahatsız eder."

"Fakat sizi tedirgin etmiyor muyum?"

Grunfeld serçe parmağıyla masanın üzerinde kupasını döndürdü. Bana bir şeyi söyleyip söylememe arasında kaldığını hissettim. Söylediğı şey, beni biraz utandırıp ona olan hayranlığımı on misli arttırdı.

"Ben kanserim," dedi sessizce. "Lenf kanseri. Doktorlar önümüzdeki yıl çok hasta olacağımı söylediler ve ondan sonra da yaklaşık bir yıllık bir zamanım kalıyormuş."

"Üzgünüm," dedim. Onun yüzleştığı durum karşısında söylediğim söz o kadar önemsizdi ki hemen etkisini yitirdi.

Grunfeld elini kaldırıp omzunu hafifçe silkti. "Biraz daha zamanım olmasını isterdim. Torunlarım var. Onların büyümesini görmeyi isterdim. Fakat kendi çocuklarımın büyüüklerini gördüm ve senin için üzölüyorum çünkü bu şans senin elinden alındı. Belki bunu söylemek yanlış olacak ancak umarım bu konuda ikinci bir şans sahibi olabilirsin. Ne de olsa bu dünyada başına gelebilecek en iyi şey, verilen ikinci bir şanstır. Beni tedirgin ettiğın sorusuna gelince, cevabım hayır. Ölüm benim için gittikçe yaklaşıyor Charlie ve bu, her şeyi değiştiriyor. Her gün uyandığında hâlâ burada olduğum ve fazla ağrım olmadığı için Tanrı'ya şükrediyorum. Ve işe gidip

toplantı masasına oturduğum an, insanların hayatlarını bir hiç uğruna heba etmelerini seyrediyorum. Ve boşa geçirdikleri her an için onlara imreniyorum. Sen bunu yapma Charlie. Kızgın ve yasta olup suçlayacak birini aradığın zaman yapabileceğin en kötü şey içine kapanmak olur. Ve yapacağın ikinci kötü şey de, başkasını suçlamak. Bu noktada yalnız bu sistem ve yaptığın rutin şeyler sana yardım edebilir. Bu. yüzden hâlâ o masada oturuyorum. Yoksa diğer türlü hem kendimi hem de ailemi parçalara ayırmış olurum."

Kahvesini bitirip kupayı itti. "Sonunda yapman gerekeni yapacaksın ve söyleyeceğim hiçbir şey bunu değiştirmeyecek. Hâlâ içiyor musun?"

Bu açık sözlü soruya içerlememiştim çünkü daha derin bir anlam içermiyordu. "Bırakmaya çalışıyorum," dedim.

"Bu da bir şeydir, sanırım." Hesap için elini kaldırdı ve sonra peçeteye bir numara karaladı. "Ev telefonum. Konuşmak istediğin zaman beni ara." Hesabı ödeyip elimi sıktı ve gün ışığına doğru yola koyuldu. Onu bir daha hiç görmedim.

Mezar başında, birinin başını kaldırdığını ve dikkatini bana verdiğini fark ettim. Walter Cole bana doğru hafifçe başını salladı ve sonra dikkatini, deri kaplı dua kitabını okuyan rahibeye çevirdi. Bir yerde bir kadının ağlama sesi duyuldu ve yukarıdaki koyu gökyüzünde gizlenmiş bir jet uçağı bulutların arasında ilerledi. Ve sonra sadece rahibin kısık ve sakin ses tonu, serilen bayrağın hışırtısı ve tabuta atılan bir avuç dolusu toprak sesi kaldı geriye.

Yas tutanlar gitmeye başlarken bir söğüt ağacının yanında durdum. Ve Walter Cole bana tek kelime söylemeden onlarla beraber giderken ona üzüntü, keder ve pişmanlıkla baktım. Bir zamanlar yakın dosttuk. Bir za-

man ortağım ve sonra arkadaşıım oldu. Tüm kaybettiğim dostlarım arasında en çok özlediğim Walter idi. Eđitimi bir adamdı. Kitapları, Steven Seagal ve Jean-Claude Van Damme'i başrolde oynatmayan filmleri ve lezzetli yemeği severdi. Dúđünümde şahidim olmuştı. Yüzüđün içinde bulunduğu kutuyu elinde öylesine bastırmıştı ki avucun-da derin izler olmuştı. Onun çocuklarıyla oynardım. Susan ve ben, Walter ve karısı Lee ile beraber yemek yer, tiyatroya gider ve parkta gezintiye çıkardık. Ben onunla saatlerce arabalarda, barlarda, mahkeme salonlarında oturmıştım ve ayaklarımızın altında atan, derin ve sabit yaşam nabzını hissetmiştım.

Brooklyn'deki bir davayı hatırlıyorum. Karısını öldürüp ondan kalanları bir şekilde yok ettiğine inandığımız bir boyacının izini sürüyorduk. Atlantic Caddesi'nin hemen kuzeydoğusunda bulunan kötü bir mahallede yer alıyorduk ve Walter tam bir polise benziyordu ama adam bizim orada olduğumuzdan şüphelenmişe benzemiyordu. Belki de kimse adama söylememiştı. Uyuşturucu kullananlara, satanlara ya da fahişelere bulaşmıyorduk ve orada olduğumuz o kadar açıktı ki saklanmamıza imkân yoktu. Bu yüzden oranın insanları yapılacak en doğru şeyin bizi rahat bırakıp planımız her neyse burunlarını sokmamak olduğuna karar vermiştı.

Adam her sabah kamyonetini boya kutuları ve fırçalarıyla doldurup işe giderdi ve biz de onu izlerdik. Sonra, belirli bir uzaklıktan, boş kurulan atıp eve doğru yola çıkmadan önce bir evi ve bir iki gün sonra da dükkân ö-nünü boyayışını seyrettik.

Ne yaptığını anlamamız birkaç günümüzü aldı. Boya kutusu çöpte dururken bir tornavida alıp kapağı açan Walter oldu. İki kez denedi çünkü kenarında boya kurumuştı. Elbette bizi harekete geçiren bu oldu: kutudaki boyanın ıslak değil de, kuru oluşu.

Kutunun içinde bir el vardı; bir kadın eli. Parmaklarının birinde hâlâ evlilik yüzüğü duruyordu ve bir parçası da kutunun dibinde kalan boyaya yapışmıştı. Yani el sanki kutunun tabanından çıkıyor gibiydi. İki saat sonra izin belgemiz elimizdeydi. Boyacının evinin kapısını tekmeledik. Yatak odasının bir köşesinde neredeyse tavana kadar dizili boya kutuları vardı. Her bir kutuda kadının vücudunun bir parçası bulunuyordu. Bazı kutuların ağzı, et sığsın diye sıkıca bağlanmıştı. Kadının başını iki galonluk beyaz cila kutusunda bulmuştuk.

O gece Walter, Lee'yi yemeğe çıkarmıştı ve eve gittiklerinde tüm gece boyunca ona sarılmıştı. Onunla sevişmediğini söyledi bana. Sadece ona sarılmıştı ve Lee onu anlamıştı. Ben o gece ne yaptığımı bile hatırlamıyorum. Aramızdaki fark buydu. Yani eskiden. Şimdi çok farklıydık.

O zamandan beri ben bazı şeyler yaptım. Ailemin katilini, Gezginci'yi bulup öcümü almak için adam öldürdüm. Walter bunu biliyordu. Hatta önüme çıkan herkesi öldüreceğimi bildiği için bunu bana karşı söylemişti de. Bazen bunun bir sınama olduğunu düşünüyorum. Onun, benim hakkımda korktuğu şeyleri anlayıp anlamadığımı görmem için bir sınama.

Ve gördüm.

Mezarlık kapısına yakın bir yerde ona yetiştim. Kulaklarıma araba sesleri geliyordu: deniz sesinin şehir versiyonu. Walter eskiden 83'te çalışan bir şefle konuşuyordu: şu an iç işlerinde olan Emerson. Ben yaklaşırken bana bir bakış attı. Johnny Friday pezevenginin öldürülme davası artık sonuçsuz kalmıştı ve onu öldüreni hiç bulamadılar. Bunu biliyorum çünkü onu ben öldürdüm, Jennifer ve Susan'ın ölümünü takip eden aylarda nefretimi ve acımı ondan çıkardım. Sonunda Johnny Friday'in ne bildiği ya da bilmediği umurumda değildi. Sadece

yüzlerce Susan ve binlerce Jennifer'a yapılanlara yardım ettiği için onu öldürmek istedim. Onu öldürdüğüme pişman oldum, tıpkı birçok başka şeye pişman olduğum gibi, ama pişmanlıklar onu geri getirmeyecekti. O zamandan beri etrafta söylentiler dolaşıyordu ancak hiçbir şekilde bir şey kanıtlanamadı. Yine de Emerson da bu söylentileri duymuştu.

"Parker," diye başımı salladı. "Seni burada göreceğimizi sanmıyordum."

"Şef Emerson," diye yanıtladım. "İç işleri nasıl gidiyor? Çok yoğun olduğunu tahmin edebiliyorum."

"Her zaman fazladan bir tane için zamanım var, Parker," dedi fakat gülümsemedi. Bir elini Walter'a doğru kaldırdı ve kapıya doğru yürüdü. Sırtı dik, omurgası ahlaki doğruluk bağlarıyla birbirine kenetlenmişti.

Walter, ayaklarına ve ceplerinin içindeki parmaklarına bakıp gözlerini bana dikti. Emeklilik ona pek yaramışa benzemiyordu. Rahatsız ve solgun görünüyordu ve yüzünde o sabah yaptığı tıraştan kalma yanık ve kesikler vardı. Teşkilatı özlediğini tahmin ettim ve bu gibi durumlar daha fazla özlemesine neden oluyordu.

"Adamın dediği gibi," diye homurdandı sonunda Walter, "Seni burada göreceğimizi sanmıyordum."

"Grunfeld'e olan son borcumu ödemek istedim. İyi bir adamdı. Lee nasıl?"

"İyi."

"Çocuklar?"

"Onlar da iyiler." Walter ve Emerson sanki sözleşmiş gibi bana karşı soğuktular. "Şimdi neredesin?" diye sordu, sesi sormak istemese de sormuş olmak için.

"Maine'e geri döndüm. Huzurlu bir yer. Haftalardır hiç adam öldürmedim."

Walter'ın gözleri soğukluğunu korudu. "Orada kalmalısın. Kaşının tutarsa bir sincap vurabilirsin. Şimdi gitmeliyim."

Başımı salladım. "Tabii. Zamanın için teşekkürler."

Cevap vermedi ama ben, onun gidişini seyrederken derin ve aşağılayıcı bir acı hissettim. Haklı olduklarını düşündüm. Buraya geri gelmemeliydim. Bir günlüğüne olsa bile.

Queensboro Plaza'ya metroyla gittim ve oradan da Manhattan'a gitmek için N trenine bindim. İncil broşürü okuyan bir adamın karşısında otururken metronun sesi ve trenin kokusu kafamda bir dizi anıyı beraberinde getirdi ve yedi ay önce, yazın gelişini işaret eden mayıs başlarında olan bir olay geldi aklıma. O zaman onlar öleli neredeyse beş ay olmuştu.

Bir salı akşamı geç bir saatti. Cafe Con Leche ve Amsterdam metrosuna binmiş, Doğu Yakası'ndaki daireme gidiyordum. Biraz kestirmiş olmalıyım çünkü uyandığımda vagon boştu ve diğer vagondaki ışık, bir yanıp bir sönüyordu. Siyah, sarı ve tekrar siyaha dönüyordu.

Diğer vagonda bir kadın oturmuş ellerine bakıyordu. Saçları yüzünü örtüyordu. Koyu pantolon ve kırmızı bir bluz giymişti. Kolları açılmış sanki bir gazete okuyormuş gibi avuç içleri yukarı doğru kalkmıştı ancak elleri boştu.

Ayakları çıplaktı ve ayaklarının altında, yerde kan vardı.

Bağlantı kapısına gelene dek ayağa kalktım ve aşağı doğru ilerledim. Nerede olduğumuzu ya da bir sonraki durağın ne olabileceğini bilmiyordum. Kapıyı açtım. Hoşluktan geçip diğer vagonun karanlığına doğru İlerler-

ken tünelin sıcak havasını duyup, pislik ve dumanın tadını ağzımda hissettim.

Işık tekrar yanıp söndü ama kadın gitmişti ve dakikalar önce oturduğu yerde hiç kan yoktu. Vagonda üç kişi daha vardı: Yaşlıca siyahi bir kadın, dört büyük plastik poşet taşıyordu; zayıf, düzgün giyimli, gözlük takan beyaz bir erkek, dizlerinde bir çanta tutuyordu ve dört sıra ötede de bakımsız sakallı bir ayyaş horluyordu. Ben tam iş adamına doğru döneceksen önümde belli belirsiz siyah ve kırmızı bir şekil gördüm. Aynı pozisyonda oturan aynı kadındı: Kollar açık, avuç içleri yukarı doğru. Tıpkı onu ilk gördüğüm gibi. Neredeyse aynı koltukta oturuyordu ama bir vagon ötede.

Titreşimli ışığın onunla beraber bir vagon öteye taşındığını fark ettim ve bu, kadının tam olarak seçilmesini engelliyordu. Yanımdaki yaşlı kadın yukarı bakıp gülümsedi ve evrak çantalı yönetici gözünü hiç kırpmadan bana baktı. Ayyaş da koltuğunda kıpırdanıp uyanmıştı. Gözleri parlaktı ve bana bakarken bir şeyler biliyordu.

Vagondan aşağı doğru diğer kapıya yaklaştım. Kadındaki bir şeyler tanıdık gelmişti bana. Duruşunda, saçının biçiminde. Kıpırdamıyor ve yukarı bakmıyordu. Karnımın sıkıştığını hissettim. Etrafında ışıklar titredi ve sonra durdu. Vagona geçtim. Makinistten önceki son vagondu. Yerdeki kan kokusunu alabiliyordum. Bir adım attım ve sonra bir adım daha ve bir adım daha; ta ki ayağım ıslak bir şeyin üzerinde kayana kadar. O zaman kadının kim olduğunu anlamıştım.

"Susan?" diye fısıldadım ama karanlık sessizdi; sadece metronun hızı ve tekerleklerinin çıkardığı sesle bozulan bir sessizlik. Tünel ışıkları şimşek gibi çaktığında, kadının silüetini vagonun diğer ucunda gördüm. Başı aşağıda ve kolları havadaydı. Işık bir an titredi ve o an kadının kırmızı bir bluz giymediğini fark ettim. Üzerinde

hiçbir şey yoktu. Sadece kan vardı: kalın ve koyu kan. Işık, sönük bir şekilde göğüslerinden geriye doğru yüzülmüş ve açılmış olan koluna bir pelerin gibi serilmiş derisini aydınlattı. Başını kaldırdı ve yüzünün olduğu yerde derin, kırmızı bir leke gördüm: Göz çukurları oyulup gözleri deşilmişti.

Sonra frenler çığlık attı ve tren istasyona ulaşırken vagon sallandı. Tüm ışıklar dünyayı terk etti ve Houston Caddesi'ne çıkana kadar önümde sadece boşluk vardı. Kan kokusu ve parfüm havada dolanıyordu ama kadın gitmişti.

Bu sadece ilk seferdi.

Garson bayan bize tatlı listesini getirdi. Ona gülümsedim. O da bana gülümsedi. Nadir olan şeyler harikadır.

"Büyük bir poposu var," diye yorumladı Angel, kadın giderken. Angel, geleneksel Angel giysilerini giymişti: Soluk renkli kot ve siyah bir tişörtün üstüne kırışık bir ekosele gömlek. Spor ayakkabılarının da neredeyse orijinal beyazlığından eser kalmamıştı. Sandalyesinin arkasında da siyah, deri bir ceket asılıydı.

"Ben onun poposuna bakmıyordum," diye yanıtladım. "Yüzü çok güzel."

"O zaman, o, koca popolu kadınlar arasında yüzü sevilebilir olanlara giriyor."

"Evet," diye sözünü kesti Louis. "Sanki domuz yağı popolu kadınların sözcüsü gibi. Televizyonda güzel gözükmek istedikleri zaman öne çıkardıkları türden. İnsanlar ona bakıp, 'Hey, belki de domuz yağı popolu kadınlar o kadar da kötü değildir,' diyorlar."

Her zaman olduğu gibi Louis, sevgilisine cevabı yapıştırmış gibi baktı. Siyah, tek yakalı Armani bir takım elbise ve yakası iliklenmemiş, kar beyazı bir frak gömlek

giymişti. Beyaz gömleğinin temizliği yüzünün koyu hatlarına ve tıraşlı, simsiyah başına karşı bir zıtlık oluşturuyordu.

Üçüncü Cadde'nin köşesindeki J.G. Melon'un Yeri'nde oturuyorduk. Onları iki aydan fazla bir süredir görmemiştik ama bu adamlar, bu minik, eski soyguncu ve esrarengiz erkek arkadaşı, şu an benim en yakın dostlarımdı. Jennifer ve Susan öldüklerinde bana destek olmuşlardı ve Gezginci ile son karşılaşmamızın yaşandığı Louisiana'daki o korkunç günlerde benim yanımda durmuşlardı. Onlar dışarıdan gelmeydi -belki de yakın oluşumuzun nedenlerinden biri de buydu- ve özellikle Louis çok tehlikeli bir adamdı: Şu an yarı emekli olmuş bir kiralık katildi. Ancak ikisi de meleklerin tarafındaydı; melekler bunun iyi bir gelişme olup olmadığına kararsız kalsalar bile.

Angel sesli bir şekilde güldü, "Domuz yağı popolarının sözcüsü," diye kendi kendine tekrar etti ve tatlı listesine bir göz attı. Ona bir patates kızartması fırlattım.

"Hey, sıska," dedim. "Sanırım dondurmayı es geçebilirsiniz. Çünkü bir yere soyguna gitsen kapıya sıkışıp kalırsın. Girebileceğin tek yer büyük camlı evler olur."

"Evet, Angel," dedi Louis taş kesilmiş suratıyla. "Belki katedrallerde uzmanlaşabilirsin."

"Merak etme bir şey olmaz," diye yanıtladı Angel, ona bir bakış atarak.

"Dostum, biraz daha yersen ikiz olacaksınız."

"Komik, Louis," diye omzunu silkti Angel. "Kadın metroda sadece iki jeton değerinde; tabii ne demek istediğimi anlarsan."

"Bu seni neden ilgilendirsin ki?" dedim. "Senin karşı cinsle yorum getirmeye hakkın yok. Sen bir eş cinselsin. Senin karşı cinsin yok."

"Bu sadece ön yargı, Bird."

"Angel, biri sana eş cinsel olduğunu söylediğinde bu ön yargı olmaz. Bu sadece gerçeğin söze dökülmesi-dir. Eğer halkın diğer üyelerini yem olarak kullanmaya başlarsan o zaman ön yargı olur."

"Hey," dedi. "Yine de eğer bir eş arıyorsan bu, bizim sana yardım edebileceğimiz gerçeğini değiştirmez."

Gülümsedi. "Biliyorsun, senin iyi bir dış görünüşün var. Bir internet sitesi duydum, 'Womenbehindbars⁵.com'. Denemeye değer."

"Efendim?" diye yanıtladım. Sırıtırken ağzı o kadar genişledi ki, içine kızarmış ekmeğe yerleştirebilirdim.

"Dışarıda, senin gibi birini arayan bir sürü kadın var." Sağ elini küçük bir silaha dönüştürdü ve baş parmağını hareket ettirerek işaret parmağıyla bana ateş etti. Bu onu sanki eş cinsel cehennemi kabaresinde oynuyormuş gibi gösterdi.

"'Womenbehindbars' tam olarak ne?" diye sordum. Yem olarak kullanıldığımı biliyordum ama Angel ve Louis'de daha fazlasını hissettim. Orada tek başınasın, Bird, der gibiydiler. Güvenebileceğin pek kimse yok ve biz de seni New York'tayken koruyamayız. Bazen, gerçekten yapmaya hazır olduğunda bile uzanıp tutunabileceğin bir şey bulmalısın. Sağlam basacağın bir yer bulmaya çalışmalısın. Yoksa düşeceksin ve her yer karanlık oluncaya dek de düşmeye devam edeceksin.

Angel omzunu silkti. "İnternette randevu bulma hizmetlerinden biri. Bazı yerlerde diğerlerinden daha fazla yalnız kadın var: San Francisco, New York, eyalet hapishaneleri..."

"Yani bana hapiste bulunan kadınlar için bir randevu bulma hizmeti olduğunu mu söylüyorsun?"

⁵Bar arkasındaki kadınlar.

Ellerini açarak yukarı kaldırdı. "Elbette var. Biliyorsun ki mahkûmların da ihtiyaçları vardır. Sadece siteye girip resimlere bakıyorsun ve kadını seçiyorsun."

"Onlar hapiste, Angel," diye hatırlattım. "Onları kaçırıp suç işlemediğim sürece, bir yemeğe çıkarıp sinemaya götüremem. Ayrıca onları hapse ben sokmuş da olabilirim. Hapse soktuğum biriyle randevulaşacak değilim. Bu çok tuhaf olur."

"O zaman eyalet dışından biriyle çık," dedi Angel. "Yonkers ve Champlain Gölü'ne kadar bir bölge seçiyorsun ve kadınlar ayaklarına seriliyor." Bardağıyla şerefime kadeh kaldırdı. Sonra o ve Louis birbirlerine baktılar ve ben, onların birbirlerine olan bu yakınlığını kıskandım.

"Neyse, bu kadınlar neler yapıyorlar?" diye sordum delikanlı adam rolüme geri dönerek.

"Site bir şey söylemiyor," diye cevapladı, Angel. "Verdiği tek bilgi yaşlan, bir erkekte neler aradıkları ve sonra önüne bir resim geliyor. Altında numara olmayan resimler," diye ekledi. "Ah, ve cevap oldukça açık olsa da kadının senle irtibata geçip geçmek istemediğini söylüyor. Demek istediğim, onlar hapiste. Büyük bir ihtimalle zaten tanışamayacağız bile."

"Neden orada olduklarının ne önemi var ki?" diye sordu Louis. Gözlerinin sulandığını fark ettim. Onu biraz olsun eğlendirebildiğime seviniyordum. "Bayanlar suç işliyor, hapiste yatıyor ve halka olan borçları ödenmiş oluyor. Bir adamın penisini kesmedikleri ya da helyum balonuna bağlamadıkları sürece, evde olduğun kadar özgürsün."

"Evet," dedi Angel. "Bazı kurallar koyuyorsun ve sonra havuza dalıyorsun. Onun bir hırsız olduğunu farz et. Bir hırsızla çıkar mıydın?"

"Beni soyardı."

"Bir fahişe olsaydı?"

"Ona gvenemezdim."

"Bunu söylenen çok korkunç."

"zgnm. Belki bir kampanya baŐlatabilirsin."

Angel alaycı bir hüzünle başını salladı ve sonra devam etti. "Ya br saldırı davasıysa? Kırık bir Şişe ya da bir mutfak bıçağıyla. nemli bir Şey değil yani."

"Bir mutfak bıçağı ve bu önemli değil mi? Hangi dünyada yaşıyorsun, Angel? Plastik bıakılık dünyasında mı?"

"Tamam o zaman, bir katil."

"Kimi öldürdüğüne bağlı."

"Kocasını."

"Neden?"

"Ben nereden bileyim neden olduğunu? Sence ben dinleyici mi taŐıyorum? Onunla çıkar mıydın çıkmaz mıydın?"

"ıkmazdım."

"Lanet olsun Bird, eğer bu kadar detaycı olursan kimseyle taŐıŐamazsın."

Garson bayan geri döndü. "Siz beyler, tatlı siparişi vermek ister misiniz?"

Hepimiz geri çevirdik ve Angel, "Hayır, ben yeterince tatlıyım," diye ekledi.

"Peynirlisiniz de," dedi bayan ve bir kez daha ba-n,ı sırttı. Angel kızardı ve Louis'in ağzı neredeyse gülme noktasına geldi.

" kahve," dedim ve tekrar bayana sırttım. "Az önce kendinize sağlam bir bahŐiŐ kazandırdınız."

Yemekten sonra Central Park'a doğru bir yürüyüşe çıktık. Kayık göletinin yanındaki Alice heykelinin dibinde dinlenmek için durduk. Louis tarafından kayıtsızca gözetlenen birkaç çift bankta oturuyor olsa da kayığını

gölette yüzdüren hiç çocuk yoktu. Angel kendini doğrulttu. Ayaklarını yerdeki mantarlara doğru sarkıttı. Alice de ona bakıyordu.

"Kaç yaşındasın?" dedim.

"Bununla övünebilecek kadar gencim," diye cevapladı.
"Neler yapıyorsun?"

"Hayatta kalmaya çalışıyorum. İyi ve kötü günlerim oluyor."

"Onları nasıl ayırt ediyorsun?"

"İyi günlerimde yağmur yağmıyor."

Sevimli bir şekilde gülümsedi. "Şükran Günü çok cümbüşlü olmalı."

"Yağmur yağmadığı için şükrediyorum."

"Ev nasıl?" Büyük babamın Scarborough'daki eski evini yemliyordum. Hâlen birkaç şey tamir edilmeyi beklese de ben çoktan içine yerleşmiştim. "Neredeyse bitmek üzere. Çatı tamir edilmeyi istiyor, o kadar."

Bir süre sessiz kaldı. "Restoranda sadece seni biraz neşelendirmeye çalışıyorduk," dedi sonunda. "Bunun senin için iyi bir zaman olmadığını biliyorum. Yakında ilk yıl dolmuş olacak, değil mi?"

"Evet, on iki aralık."

"Nasıl hissediyorsun?"

"Mezarı ziyaret edeceğim. Ne kadar zor olacağını bilmiyorum." Aslında o günün gelmesinden korkuyordum. Neden bilmiyorum ama o zamana kadar evi tamamen bitirmek benim için büyük önem taşıyordu. Sağlamlığını ve mutlu günlerin yaşandığı eski zamanlarla olan aile bağını istiyordum. Evim diyebileceğim ve yaşamımı tekrar kurabileceğim bir yer arzuluyordum.

"Bize haber ver. Yanında olalım."

"Teşekkürler."

Başını salladı. "O zamana dek kendi kendine göz kulak olmalısın. Ne demek istediğimi anlıyor musun?"

Tek başına çok zaman geçiriyorsun. Bu gidişle delirebilir-sin. Rachel'dan haber alıyor musun?"

"Hayır." Rachel Wolfe ve ben bir zamanlar sevgiliydik. Gezginci'nin bulunmasında yardımcı olmak için beraberinde psikolojiyi ve anlayamadığım bir şekilde benim için sevgisini de getirerek Louisiana'ya gelmişti. Ona, o zamandan beri tamamen geri dönememiştik. O yaz o, hem ruhsal hem de fiziksel olarak incinmişti. Has-taneden beri konuşmamıştık ama Boston'da olduğunu biliyordum. Hatta bir gün onu kampüsten çıkarken bile izledim. Kızıl saçları geç sabah ışığında parlıyordu ama onun yalnızlığına ya da acısına izinsiz girmekten korkup yanına gidemedim.

Angel gerinip konuyu değiştirdi: "Cenazede ilginç birileriyle karşılaştın mı?"

"Emerson."

"İç işleri soytarısı mı? Büyük zevk vermiş olmalı."

"Emerson ile karşılaşmak her zaman büyük onur-dur. Keleçe takmak için bileğimin ölçüsünü almak üzere yanıma geldi. Walter Cole da oradaydı."

"Sana diyecek bir şeyi var mıymış?"

"İyi bir şeyi yoktu."

"O çok dürüst bir adam ve çok dürüstler en kötüsüdür. Emerson'dan bahsetmişken, iki yüz kırk yedi Mulberry'nin satışa çıktığını duydun mu? Louis ve ben onu satın alıp bir kanun uygulama müzesi açmayı düşün-üyoruz."

İki yüz kırk yedi Mulberry, Ravenite Sosyal Kulüp'ünün bir önceki yeri, Boğa Sammy'nin şahitliğiyle Gotti'nin işinin hapishaneye nakledildiğini garantileme-den önce John Gotti'nin karargâhıydı. Oğlu John Junior Gambino suç ailesini devralmıştı ve bu esnada çete tarihinde en çok tutuklanan ve en beceriksiz olan mafya babası olarak ün kazanmıştı.

"John Junior," dedi Angel başını sallayarak. "Babanın genlerinin doğrudan oğluna geçmediğini kanıtlamak için güzel bir örnek teşkil ediyor."

"Sanırım haklısın/" diyerek saatime baktım. "Gitmem gerek. Yakalamam gereken bir uçak var."

Louis döndü ve yanımıza geri geldi. Takım elbise ve paltonun altında bile iri kasları belli oluyordu. "Angel," dedi. "Alice'i hasta görünümlü yapıyorsun."

"Aha. Sen Beyaz Tavşan değilsin." Angel'in kendini yatıştırmaya çalışmasını seyrettim. Ellerini kemerine götürmüş sıkıyordu. Sonra ellerini kaldırdı. Avuç içleri hafiften kirlenmişti ve elleri Louis'in masum şekline doğru uzandı.

"Angel, eğer bana dokunursan elinde aletinle el sallıyor olursun. Seni uyarıyorum..."

Onları geçip parka ve gölün durgunluğuna baktım. Ortada hiçbir neden yokken kendimi rahatsız hissediyordum. Sanki ben New York'tayken uzakta ama beni de etkileyen olaylar oluyordu.

Ve gölün suyunda kara bulutlar toplanıp yeniden şekillendi. Kuşlar sanki boğulmak ister gibi sığ yerlerden uçuyorlardı. Bu yansıyan dünyanın donukluğunda çıplak ağaçlar, yarı hatırlanan geçmişin derinine ve daha derinine doğru giden parmaklar gibi derinleri araması için dallarını yolladılar.

Bana göre, kışın geldiğini işaret eden ilk olay, huş ağaçlarının renk değiştirmesidir. Genelde beyaz ya da gri olan yüzeyleri sonbaharda sarımsı yeşile döner. Sonra bara kırmızısı gibi olur ve altın renginde yanarak külleri koyu sarıya dönüşür. Huş ağaçlarına bakıyorum ve kışın geldiğini görüyorum.

Kasım ayında ilk soğuk donlar gelir, yollar güvenilmez ve çimen yaprakları kristal gibi kırılabilir. Böylece yürürken adımların, hayalet adımları gibi arkada iz bırakır. Yukarıda duran iskelet dallarda serçeler toplanır, ipek kuyruk kuşları ağaçtan ağaca atlar, geceleyin atmaca baykuşlar gelip avlanırlar. Asla tamamen donmayan Portland Limanı'nda yaban ördekleri ve pufla kuşları vardır.

En soğuk havada bile liman, alanlar, ormanlar... hepsi canlıdır. Mavi alakargalar uçar ve kahverengi kış çalı kuşları ötüşürler, ispinozlar huş ağacı tohumlarıyla beslenirler. Küçük, görülemeyen şeyler sürünür, avlanır, yaşar ve ölürler. Böcekler, dantelkanatlar, ağaç kabukları altında saklanırlar. Mayıs böcekleri larvası bitki enkazlarını ev yaparlar ve yaprak bitleri akçağaçlara yerleşir.

Ağaç kurbağaları yaprak yığınlarının altında donmuş bir şekilde uyurlar, böcekler, semenderler ve benekli salamandralar, kuyrukları depoladıkları yağla dolu, yukarıdaki buzlu suda titreşirken. Karda oradan oraya uçan karıncalar, kar pireleri, örümcekler ve siyah kelebekler vardır. Beyaz ayaklı fare, tarla fareleri ve kır fareleri aynı yaşamı paylaştıkları tilkilerden, samurlardan ve kurnaz balıkçılardan hızla kaçarlar. Yabani tavşanın tüyleri, azalan gün ışığına denk olarak beyaza dönüşür. Böylece kendini avcılardan daha iyi koruyabilir.

Çünkü avcılar hiçbir zaman gitmezler.

Kış geldiğinde, saat dört oldu mu hava kararır ve canlılar, doğanın koyduğu kısıtlamalara uymak zorunda kalırlar, insanlar atalarınınkine, büyük nehir vadilerini, kereste ve tarla arazisi bulmak için iç kesimleri dolaşmış ilk yerleşimcilerle benzer bir hayat yaşamaya başlarlar. Daha az dışarı çıkıp sıcak evlerinde daha çok zaman geçirirler. Hava kararmadan günlük işlerini bitirirler. Tohum ekmeğini, hayvanlarının, çocuklarının ve yaşlılarının rahatlığını düşünürler. Evlerinden çıktıklarında sıkıca giyinir ve rüzgâr, yoldaki tozu gözlerine vurmasın diye başlarını aşağıda tutarlar.

En soğuk gecelerde ağaç dallan karanlıkta ses çıkarır. Gökyüzü, geçen poyraz melekleri aracılığıyla aydınlanır ve genç buzağılar ölür.

Ocakta erimeler olur. Şubatta ve martta daha çok erir ama ağaçlar hâlen çıplaktır. Şafaktan sonra yer, sıcakta çamurlaşır ve sonra geceleyin tekrar donar. İzler gündüz geçilemez ve karanlıkta da çok tehlikeli olurlar.

insanlar sıcakta toplanır ve nisanda çözülecek olan buzu beklerler.

Güney Portland'daki eski Meyve Bahçesi Sahili' nde eğlence parkları sessiz ve boş duruyor. Motellerin çoğu kapalı ve her şeyin üstü siyah plastik poşetlerle örtülmüş. Dalgalar -gri ve soğuk- karaya vuruyorlar ve araba tekerlekleri ana yoldaki eski tren yolu izlerinden geçerken ses çıkarıyor. Ben küçüklüğümden beri bu, hep böyle şekilde olmuştur.

Huş ağaçları renklerini kemik beyazından canlı renklere dönüştürmeye başlamadan önce dolandırıcı Saul Mann çantasını toplar, Florida'ya gitmek için Eski Meyve Bahçesi'ni terk etmeye hazırlanırdı.

"Kış, avanaklar içindir," derdi, giysilerini -işportacı kravatlarını, açık JCPenny ceketlerini, iki tonlu ayakkabılarını- koyu renk valizine koyarken. Saul, minyon tipli ve düzgün giyimli bir adamdı. Saçları, onu tanıdığım sürece hep simsiyahtı ve yeleğinin düğmelerini hafif geren küçük bir kemeri vardı. Yüzü, sanki bilerek sipariş edilmiş gibi, hatırlanmayacak derecede sıradan hatlara sahipti. Davranışları arkadaşçaydı ve tehdit içermiyordu. Ayrıca açgözlü değildi. Bu yüzden nadiren kendi sınırlarını aşardı. İnsanları onluk, yirmilik ve bazen de bir ellilikle dolandırırdı. Aralıklı olarak da, eğer hedefin miktarı kaldırabileceğini düşünürse, birkaç yüzlükle kandırırdı. Güvercinleri yeme çekmek için bir adam tutsa da genelde yalnız çalışırdı. Bazen, işler iyi gitmiyorsa, hileli oyunlarla halkı dolandırırdı.

Saul hiç evlenmemişti. "Evli adam, karısının kölesi olur," derdi Saul. "Senden zengin değilse, aptal değilse ve senden ihtişamlı değilse asla evlenme. Yoksa sen de bir güvercin olursun."

Elbette yanılıyordu. Ben, benimle parkta yürüyüşe çıkan, beni seven, bana bir çocuk veren ve ölene dek asla tam olarak tanıyamadığım bir kadınla evlenmiştim. Saul Mann hiçbir zaman bu zevki tadamamıştı. Bir güver-

cin olmaktan öylesine korkmuştu ki, hayat, kendi bile nasıl olduğunu fark edemedi geçip gitti.

Saul'un yanında, içinde dolandırıcı aletleri bulunan küçük, siyah, deri ikinci bir çanta dururdu. İçinde yirmi dolarlar tıkıştırılmış bir cüzdan vardı. Aslında yakından bakıldığında üstte bir yirmi dolar ve altta da aynı onun şekli ve boyutunda kesilmiş *Maine Sunday Telegram*⁶ kâğıtları bulunuyordu. Dolandırıcı, cüzdanı "şans eseri bulup" hedef seçtiği kişinin ne yapması gerektiğiyle ilgili fikrini alırdı. En sonunda cüzdanın hedefte kalması için ısrar ederdi ama hedef bunun altında kalmak istemediği için iyi niyetinin karşılığı olarak Saul'a bir yüz dolar verirdi. Böylece ikisi de oradan mutlu ayrılırlardı; tabii hedef, içindekilerin sandığı gibi sadece yirmilikten ibaret olmadığını anlayana dek. Ama Saul o sırada çoktan ortadan yok olmuş olurdu. Bu yüz dolarla ihtiyaçlarını karşılar hem de başka hilelerde kullanmak üzere, istediği kadar cüzdan ve *Maine Sunday Telegram*'ı alabilirdi.

Hepsi cam, hamur ve metalden yapılmış sahte elmas yüzükleri vardı. Hatta metal öylesine sahteydi ki, parmakta yeşil kiri silmek bir haftayı alırdı. Ve de bul karayı al parayı oyunu için de şişe kapakları vardı. Üzerleri işaret dolu kartlar. Ayrıca daha başka, daha detaylı hile oyunları da vardı: Kişiyi güneşi, ayı ve yıldızları vaat eden resmî mühürlü görünümlü kâğıtlar, kazanana tam olarak yüzde sıfırda hiçbir şey kazandırmayan piyango biletleri, içinde hesabı açık tutmaya zor yetecek kadar az para bulunan ama hâlen cuma akşamları çek yazmaya uygun olan on ya da yirmi farklı hesaptan çek defterleri. Böylece cumadan sonraki iki günde de hedef için mali değerini koruyordu.

⁶ Maine Pazar Gazetesi

Yaz ayları süresince Saul Mann, güvercin bulmak için Maine Sahili'ndeki dinlenme yerlerini mesken tutardı. Geleneksel olarak her temmuzun üçünde Eski Meyve Bahçesi Sahili'ne gelir, bulabildiği en ucuz odayı kiralar ve bir ya da en fazla iki hafta, yüzü tanıdık gelmeye başlayınca dek, sahilde çalışırdı. Sonra Bar Limanı'na doğru yola koyulur ve aynı numaraları orada yapardı. Her zaman gezer, asla bir yerde uzun süreli kalmaz ve hedeflerini dikkatli seçerdi. Ve gerekli miktarı biriktirdiği zaman, insanlar tatili bitirip işe dönmeye başladığında ve ağaçlar renk değiştirdiğinde Saul Mann çantasını toplar ve kış turistlerini dolandırmak için Florida'ya taşınırdı.

Büyük babam onu sevmezdi. Ya da en azından ona güvenmezdi. Ama sevmek ve güvenmek, büyük babamın kitabında aynı anlama geliyordu. "Senden bir dolar ödünç isterse sakın verme," diye uyarırdı beni zaman zaman. "Geriye alacağın para, tabii eğer alırsan, ancak on sent olur."

Fakat Saul, hiçbir zaman benden bir şey istemedi. Onunla yazın, Eski Meyve Bahçesi'ndeki çarşıda çalışırken tanıştım. Çocuklara para karşılığı gözleri bir santimlik iğneyle tutturulmuş, kol ve bacakları Tanrı'nın isteği üzerine birbirine yapışık duran uyduruk oyuncaklar veriyordu. Saul Mann, bana hileler ve çevirdiği dümenlerden bahsetti: Fazla şişirilmiş topa basket atma ve aşırı küçük çember, yumuşak balonlarla balon mızrakları, eğik görünümlü atış galerisi. Onu işini yaparken seyrettim ve seyrederken öğrendim. Daha yaşlı, açgözlü ve hevesli olanları hedef alıyordu. Başkasının görüşüne inanacak kadar kendine güveni olmayan insanlar. Bazen aptalları kandırırdı ama aptalların kızabileceklerini ya da hileye degecek kadar paraları olmayabileceğini ya da onları şüpheli yapan hafif kurnazlıkları olabileceğini de biliyordu.

En iyisi akıllı olduklarını sananlardı. Orta büyüklükteki şehirlerde iyi işlere sahip olan ve asla kandırılmayacaklarına inananlar. Onlar ana kitleydiler ve Saul, geldiklerinde, onların tadını çıkarırdı. 1994'te Florida'da, bir zamanlar hedef olarak seçtiği insanların arasında, bir emekliler evinde öldü. Ve büyük bir ihtimalle son nefesine kadar onları kâğıt oyunuyla dolandırdı. Tanrı eğilip ona herkesin bir hedef olduğunu gösterene kadar.

Saul Mann bana şöyle demişti:

Asla çalışana mola verdirme; verdirirsen kaçarlar. Asla acıma; acımak, yardımseverliğin annesidir, yardımseverlik para vermektir ve bir dolandırıcı asla para vermez. Ve asla onları bir şey yapmaları için zorlama çünkü en iyi güvercinler sana kendi ayağıyla gelenlerdir.

Yemi önlerine ser ve bekle. Mutlaka geleceklerdir.

O yıl kar Greenville, Beaver Koyu, Karanlık Çukur ve kuzeyde kalan diğer tüm kasabalara aralık ayının başında geldi. İlk yağmurlar yağdı ve insanlar acele etmeden önce havaya baktılar. Adımlarında yeni bir telaş vardı. Şimdiden iliklerine işleyen soğuk onları dürtmüştü. Ateşler yandı ve çocuklar parlak, kırmızı atkıları ve gökkuşağı rengindeki eldivenler içine sıkıca sarıldılar. Ve dışarıda fazla kalmak, hava kararmadan evde olmakla ilgili uyarılar yapılıp yolda yönünü şaşırarak kaybolup donmuş ve karlar erimeye başlayınca ölü vaziyette bulunmuş olan küçük çocuklar hakkında okul bahçelerinde hikâyeler anlatıldı.

Ve ormanlarda, akçaağaç, huş ve meşe ağaçlarının arasında, ladin, çam ağacı ve beyaz çamların içinde bir şey kıpırdadı. Yavaşça ve kasten yürüdü. Bu ormanları biliyordu. Uzun bir zamandır tanıyordu buraları. Her ayak sesi bilinçli bir şekilde çıkıyordu. Her ağaç onu gözlüyordu. Her eski taş duvar, yenilenen orman ve çalılık-

lar, hareket etmeden önce dinlenip nefes alınacak bir yerdi.

Kış karanlığında yeni bir amaçla hareket etti. Önceden kaybolmuş olan bir şey yeniden bulunmuştu. Bilinmeyen bir şey açığa çıkmıştı, sanki Tanrı tarafından aralanmış bir tül gibi. Eski bir tarla evinden kalma kalıntıların arasından geçti. Evin çatısı çökmüş, duvarları ancak bir fareye sığınak olabilecek kadar harap olmuştu. Bir tepenin doruğuna ulaştı ve kenarında yürüdü. Yukarıdaki ay parlaktı ve ağaçlar karanlıkta fısıldaşıyordu.

Ve yıldızları da beraberinde götürdü.

Neredeyse üç aydır Scarborough'da, babam öldükten sonraki yıllarda gençliğimin geçtiği ve büyükbabamın bana vasiyet ettiği evde oturuyordum. Karım ve kızım öldükten sonra bir süre yaşadığım Doğu Yakası'ndaki evimde ev sahibi yüzündeki, başka bir kiracıdan daha fazla para koparabilmenin verdiği sevincin göstergesi olan sırıtışla beni evden attı. Kocasını Kore'de kaybetmiş, yetmiş iki yaşında, İtalyan asıllı bir Amerikalı'ydı ve genelde aç bir fare kadar yardımseverdi. Angel, kocasının kendisini, eve bir daha yollanmamak için, bilerek düşmanın eline bıraktığına inanıyordu.

Scarborough, annemin doğduğu ve babamın öldüğü zamanlarda büyük babam ve büyükannemin yaşadığı yerdı. Üç yüz yıldan sonra ben, yetmişlerin sonunda geldiğimde bile Scarborough değişiyordu. Ekonomik zenginlik onu, Portland'in uydusu hâline getirmişti. Eski oturanların çoğu topraklarını satmıyorlardı. O topraklar, nesilden nesile geçerek onlara miras kalmıştı. Girişimciler, oldukça kârlı tekliflerle geliyorlardı ve toprağını satanların sayısı gün geçtikçe çoğalmaya başlamıştı. Fakat

Scarborough hâlen senin postacın] ve onun ailesini tanıdığım, onun da aynı şekilde seni tanıdığı bir yerdi.

Büyük babamın Spring Caddesi'ndeki evinden, kuzeyde Portland'e ya da güneyde Higgins Sahili, Ferry Sahili, Batı Sahili ya da Scarborough Sahili'nin kendisine ya da Bluff Adası, Stratton Adası ve Atlantik Okyanusu' nu görmek için Prouts Boğazı'na ulaşabilirdim.

Prouts Boğazı, Portland'in on dokuz kilometre güneyinde kalan ve Saco Körfezi'ne uzanan küçük bir toprak parçasıydı. Orası, on dokuzuncu yüzyılın sonlarına doğru Winslow Homer adlı sanatçının ev yaptığı yerdi. Ailesi, boğazdaki çoğu araziyi satın almıştı ve Winslow o zamandan beri müstakbel komşularını gözetime almıştı çünkü rahat bırakılmak istiyordu. 1926'dan beri orada sosyetik bir yat ve üyeleri o alanda yaşayan ya da yazlık kiralayanlarla Prouts Boğazı Derneği'ne üye olanlarla sınırlı olan özel bir sahil kulübü vardı. Scarborough Sahili hâlen halka açık ve serbestti. Boğazda, Siyah Nokta Oteli'ne yakın olan Ferry Sahili de halka açıktı. Chester Nash, Paulie Block ve diğer altı kişi Ferry Sahili'nin yanında öldüklerinden, yazın geldiklerinde boğazda yaşayanların konuşacak çok şeyleri olacaktı.

Eski evde geçmiş, toz taneleri gibi havada asılı kalmış keskin anı ışınlarıyla aydınlanmayı bekliyordu. Oradaydı. Eski hayaletleri artık rahat bırakmayı umduğum mutlu bir gençliğin anılarıyla çevriliydi. Beni uzun zamandır takip eden karım ve kızımızın hayaletleri. Fakat belki şu an biraz olsun huzura erişmişlerdi; bu huzur henüz benim, babamın, ikimiz için de biraz huzur bulmak için beni şehirden uzaklaştıran annemin, şimdi artık kaybetmiş olduğum Rachel'in ve bana görevi, insanlığı ve gurur duyabileceğin düşmanlar yaratmanın önemini öğretmiş olan büyük babamın ruhuna yansımamış olsa da.

Evin büyük bir bölümü yaşanır hâle gelir gelmez, Portland'in Congress Caddesi'ndeki Aziz John Oteli'nden hemen ayrıldım. Geceleyin rüzgâr, çatıdaki plastiği koyu, deri kanatların vuruşu gibi çarpırmıştı. Geriye kalan tek iş arduvaz kaplamaktı ki ben bu yüzden ertesi sabah Roger Simms'i beklerken saat sabahın 9'unda verandada elimde bir fincan kahve ve *New York Times* gazetesıyla otuyordum. Roger, elli yaşında, dik omuzlu, uzun, ince kasları ve gül ağacı rengine surati olan bir adamdı. İşin içine çekiç, bir testere, doğa ve ihmal sonucu olan karışıklıktan düzen oluşturabilen bir adamın el becerisi girince her şeyi yapılabilirdi.

Roger, tam vaktinde geldi. Eski Nissan otomobili, arkasından ciğerdeki nikotin gibi mavi dumanlar çıkarıyordu. Arabadan dışarı çıktı. Üzerine boya sıçramış uzun tulum, kot bir gömlek ve üzerine de birbirine iplikle tutturulmuş bol delikli bir kazak giymişti. Bir çift kahverengi iş eldiveni kotunun popo kısmından sarkıyordu ve kulaklarından aşağı siyah bir şapka iniyordu. Şapkanın altından saçlar çıkmıştı. Dudaklarının arasında bir sigara sallanıyordu ve ucunda küller birikmişti.

Ona bir fincan kahve ikram ettim. Sanki ilk defa görüyormuş gibi ciddi bir ifadeyle çatıyı incelerken kahvesini çabucak içti. Şimdiden üç sefer yukarıya çıkmıştı. Çatı kirişlerini, sütunlarını kontrol etmiş ve açıları ölçmüştü. Bu yüzden çatının onun için büyük bir sürpriz olduğunu düşünmedim. Kahve için teşekkür edip fincanı geri uzattı. Geldiğinden beri söylediği tek kelime, "Teşekkürler," oldu. Roger iyi bir işçiydi ama gereksiz konuşmaya harcadığı hava bir sivrisineğin hayatını bile kurtarmazdı.

Eski eve çatı da takıldıktan sonra sanki sonunda yerimi bulmuş gibiydim. Kırık arduvazlarından soyulup plastik bir örtüyle bırakılınca cansız bir mekâna dönüş-

müştü ve onu doğadan gelecek tehlikelere karşı koruyan tek şey, geçmiş hayattan kalan anılardı. Çatısı yapıldıktan sonra ev tekrar sıcak bir yuva hâline dönüşecekti ve ben orada hem geçmişimi hem de geleceğimi beraber yaşayacaktım.

Çatı padavrası için yere çoktan kayışları sermiştik. Parçayı uzunlamasına ikiye kesip üstlerini tahta koruyucuyla yağladık. Şimdi canlı, soğuk ve yağmur gözükmeyen bir havada kaplama işlemine başladık. Kaplama işleminin kendisinde bir şeyler vardı; ritimleri ve yordamı neredeyse insanı rahatlatıcı bir iş gibiydi. Çatının üzerinde bir sağa bir sola gidiyor, bir kayış alıyor ve diğerinin altına koyup çekiçle çiviliyor ve sonra başka bir tane alıp aynı işlemi onun üzerinde gerçekleştiriyordum. Bu işte bir çeşit huzur bulmuştum ve sabah çok çabuk geçmişti. Bu rahatlatma teorimi Roger ile paylaşmamaya karar verdim. Nedense işini ev onarmakla kazananlar, amatörlerin, işin doğası ile ilgili düşüncelerine içerlerler. Büyük ihtimalle Roger da bana çekicini fırlatırdı.

ikimiz de aralarda dinlenerek dört saat çalıştık. Sonra ben yavaşça aşağı indim ve yiyecek bir şeyler almak için Congress Caddesi'ndeki Seng Thai'ya gideceğimi söyledim. Bir şeyler homurdandı ve ben de önerimi onaylamış olduğuna yordum. Mustang'i çalıştırdım ve Güney Portland'e doğru yola koyuldum. Her zamanki gibi Maine Alışveriş Yolu'nda bir sürü araba vardı. İnsanlar alışveriş yapıyorlar, sinemaya gidiyorlar, Eski Kır Büfesi'nde yemek yiyorlar ya da motelleri değerlendiriyorlardı. Havaalanını ve oradan Johnson'ı geçip sonunda Congress'e geldim. Aziz John'daki motelin arka tarafındaki otoparka, bir Pinto ve bir Fiat'in arasına park edip caddeden aşağı indim. Sonra yiyecek bir şeyler alıp arabanın arka koltuğuna koydum.

Edgar'da, resepsiyon masasının arkasında hâlen bir kuru eşyam duruyordu ve hazır civardayken onları da alırım diye düşündüm. Kapıyı açıp eski tarz lobiden içeri girdim. Lobide antika bir radyo ve özenle serilmiş turist broşürleri vardı. Edgar orada değildi ancak tanımadığım başka bir adam kutuyu çıkardı, gülümsedi ve tekrar hasılatı saymaya geri döndü. Onu o şekilde bıraktım.

Tekrar otoparka geldiğimde birinin arabamı sıkıştırmış olduğunu gördüm. Kırk yıllık ve dolayısıyla bir antika olan büyük, siyah bir Cadillac Coupe de Ville, Mustang'ımın arkasına park etmişti ve bana çıkacak yer bırakmamıştı. Arabanın lastikleri beyazdı, koyu renk döşemeleri vardı ve hemen göze çarpan öndeki tamponları parlak ve yepyenyidi. Arka koltukta bir Maine haritası duruyordu. Arabanın plakası Massachusetts'e aitti ama onun haricinde arabanın kime ait olduğunu belli eden hiçbir özellik yoktu. Müze sergisinden çıkarılıp doğrudan buraya taşınmış da olabilirdi.

Kutuyu Mustang'in bagajına koydum ve motele döndüm ama resepsiyondaki adam Cadillac'ı daha önce hiç görmediğini söyledi. Çekici ile çekmeyi önerdi ama ben önce sahibinin izini sürmeye karar verdim. Cadde karşısındaki Pizza Villa'ya sordum ama onlar da araba hakkında hiçbir şey bilmiyorlardı. Hatta Dunkin' Donuts ve Sportsman's barına da sordum ama en sonunda tekrar karşı tarafa gidip hayal kırıklığıyla Cadillac'ın üstüne vurdum.

"Güzel araba," dedi bir ses, çarpma sesinin yankısı sönerken. Ses tiz, neredeyse kız sesi gibiydi. Kelimeler, hayranlıktan çok fesatça çıkmıştı. İlk kelimedeki ıslık sesi neredeyse tehditkârdı.

Motelin arka otoparkının girişinde bir adam duvara doğru yaslanmıştı. Kısa, küçük ve muhtemelen elli beş yaşında ve belki yüz kilo ağırlığındaydı. Önden ke-

merli, koyu bir anorak ve altına da kahverengi pantolon ile bir çift kahverengi ayakkabı giymişti.

Bir korku filminden çıkmış gibi bir yüzü vardı.

Kafası tamamen keldi. Tepesi yuvarlaktı ve arkaya doğru yağ kırışıklıkları sarkıyordu. Baş, omuzların arasında sona ermeden önce alından ağza kadar, darala-cağı yerde genişliyor gibiydi. Boynu ya da en azından boyun denecek bir yeri yoktu. Sırıtmaktan genişlemiş uzun, kalın, kırmızı dudaklarının aksine yüzü ölü gibi soluktu. Yassı burnunun altında geniş, koyu burun delikleri vardı ve gözleri o kadar griydi ki neredeyse renksizdi. Ortalarında göz bebekleri siyah noktalar gibiydi; soğuk, düş-mancıl evrenin içinde iki minik, karanlık dünya.

Duvarдан doğrulup yavaş ve sabit bir şekilde öne doğru geldi. O gelirken ben kokuyu aldım. Belli belirsizdi ve bir kolonyayla bastırılmıştı ama benim nefesimi tutmama ve bir adım geri gitmeme neden oldu. Bu koku toprak ve kan, çürük et ve doğradıktan sonra uzun günün sonunda mezbahalarda asılı duran kokmuş hayvan kokusuydu.

"Güzel araba," diye tekrar etti ve ceplerinin birinin içinden yağlı, beyaz bir el çıktı. Parmakları kalın ve soluktu. Karanlık yerlerde uzun zaman geçirdiğinin bir göstergesiydi. Mustang'in tepesini hayranlıkla okşadı ve sanki boyası, adamın parmaklarının altında aşınacak gibiydi. Annesi arkasını döndüğü zaman bir fahişenin parkta oynayan çocuğun başını sevmesi gibi bir dokunuştı. Bir sebepten ötürü onu itmek ihtiyacını hissettim ama ona dokunmamamı öğütleyen daha güçlü bir dürtüyle durduruldum. Neden olduğunu açıklayamadım ama etrafına, ona dokunmayı engelleyen bir şey yayıyordu. Ona dokunmak, sanki kendi felaketini getirmek, kirlenmeyi ve hastalanmayı göze almaya benzer gibi bir şey olacak gibiydi.

Fakat bundan fazlası vardı. Öldürücü bir şey yayıyordu etrafa. Acı ve acıtmayı tattırabilecek kapasitesi o kadar derindi ki neredeyse cinseldi. Bu kapasite, gözeneklerinden dışarı sızıyor ve derisine doğru vahşice yayılıyordu. Neredeyse parmak uçlarından ve çirkin, hayvani burnundan yere damlayacak kadar yoğundu. Soğuğa rağmen alnında ve dudağınm üstünde minik ter damlaları toplanmış, yüzünün diğer kısımlarına nem yayıyorlardı. Ona dokunursam parmaklarımın etinde batacağını hissettim. Parmakları içine çekerken deri, nem yaymaya devam edecekti.

Ve sonra beni öldürecekti, çünkü adamın işi buydu. Bundan emindim.

"Senin araban mı?" diye sordu. O gri gözler soğukça parladı ve havayı kontrol eden bir yılan gibi pembe bir dilin ucu dudaklarının arasında belirdi.

"Evet, benim arabam," diye yanıtladım. "Bu senin Cadillac'ın mı?"

Soruyu duymuşa benzemiyordu. Ya da en azından duymamakta karar kılmıştı. Onun yerine Mustang'in tepesini uzun süre sıvazladı.

"İyi araba, Mustang," dedi, kendi kendine onaylayarak. Tekrar o S sesinde bir ıslık duyuldu, sanki sıcak ocağa su damlamış gibi. "Ben ve Mustang, ortak çok yönümüz vardır."

Bana, derin ve sinsî bir sırrı paylaşmak ister gibi daha da yaklaştı. Nefesini yüzümde hissedebiliyordum: Tatlı ve mevsimi geçmiş yaz meyvesi gibi fazla olgunlaşmış.

"Bin dokuz yüz yetmişden sonra ikimiz de cehenneme gittik."

Ve sonra güldü. Bir cesetten sızan gaz sesi gibi bir tıslamaydı. "O arabaya iyi baksan çok iyi olur," dedi. "Bir adam, kendisine ait olan şeylere iyi bakmalı. Kendi işini

kendi halletmeli ve başkalarının işine burnunu sokmamak." Arabanın arkasına doğru yürüyüp Cadillac'a bindi. Onu izlemek için benim de dönmem gerekti.

"Tekrar görüşeceğiz, Bay Parker," dedi. Sonra Caddy alçak, kendine güvenir bir gürültüyle çalıştı ve araba, Congress'e yasal olmayan bir sola dönüş yapıp Portland merkezine doğru yola koyuldu.

Roger, yemeği geciktiği için pek mutlu görünmüyordu nk alındaki çizgiler ben gelene kadar on santim kadar ukurlaşmıştı.

"ok geciktin," diye homurdandı yemeği elimden alırken. Bu, onun kurduğunu duyduğum en uzun cümlelerden biriydi.

Tavuk ve pilavımı zorla yedim ama alığım kesilmişti. Adımı bilmesi ve tüylerimi diken diken etmesi dışında, neden olduğunu tam olarak bilemediğim bir şekilde Congress'te karşılaştığım şişman, kel adamın görüntüsü beni rahatsız etmişti.

Roger ve ben çatıya geri çıktık. şimdi soğuk bir rüzgâr adımlarımı biraz zorluyordu, bu yüzden ancak hava kararmaya başladığı sırada işimizi bitirebildik. Roger'a parasını verdim ve o da teşekkür edip şehre geri döndü. Çatıda çalışmaktan ellerim uyuşmuştu ama yoğun kar yağışları gelmeden bu işi bitirmeliydim yoksa buzdan bir şatoda uyuyacaktım. Saımdan ve parmaklarımdan kiri atmak için sıcak bir duş aldım ve tam kendime kahve yapacakken dışarıda bir arabanın durduğunu işittim.

Honda Civic'ten indiği vakit onu bir an hatırlayamadım. Onu en son gördüğümde bu yana büyümüş ve bir çeşit boya sürülerek saçının rengi açılmıştı. Bir kadın vücuduna sahipti: İri göğüslüydü ve hoş bir kalçası vardı. Onda gördüğüm değişiklikleri fark edince biraz utandım. Ne de olsa Ellen Cole, Walter Cole'un daha yirmilerinin başında olan kızıydı.

"Ellen?" Verandadan indim ve o beni kucaklarken kollarımı açtım.

"Seni görmek güzel, Bird," dedi yavaşça ve karşılık olarak ben de ona sımsıkı sarıldım. Ellen Cole: Onun büyüşünü seyrettim. Onunla düğünümde dans edişimi hatırlıyorum, kız kardeşi Lauren'a utangaç bir şekilde sırtışını ve Susan gelinliğinin içindeyken alay eder gibi dilini dudaklarının arasına sıkıştırışını. Elimde bir birayla Walter'ın verandasındaki merdivenlerde otururken yanımda duran Ellen, ben ona erkeklerin en güzel kızlara bile neden bazen bir pislik gibi davranabileceklerini anlatmaya çalışırken, elleriyle dizlerini birleştirmişti. Hiç kuşkusuz bu sorunun uzmanlık alanına giren konulardan biri olduğunu düşünmek hoşuma gitmişti.

Susan'a arkadaş olmuştu ve Jennifer da ona bayılırdı. Susan ve ben dışarı çıktığımızda bakıcısı Ellen olursa kızım asla ağlamazdı. Çocuk kızım kollarına oturur, parmaklarıyla oynar ve sonunda başı kucağında uykuya dalarlardı. Ellen'da, kaynağı uçsuz bucaksız bir kibarlık ve şefkate dayanan bir dayanıklılık vardı; kendinden küçük ve daha zayıf olanların ona güvenmesini sağlayan bir dayanıklılık.

Susan ve Jennifer öldükten iki gün sonra, ayarlamalar yapmak üzere geldiğim vakit, onu tek başına cenaze evinde beni beklerken buldum. Başkaları da bana eşlik etmek istedi ama onları orada istemedim. Sanırım o noktada kendi kayıp dünyama çekilmeye başlamıştım.

Beni ne zamandan beri orada beklediğini bilmiyorum. Arabası otoparktaydı ama o bana gelmiş ve uzun, çok uzun süre bana sarılmıştı. Ve sonra ben fotoğraflara bakarken yanımda durmuş, elimi hiç bırakmamıştı. Gözlerinde kendi acımın bir yansımamı gördüm ve onun da benim gibi, Jennifer'ın yokluğunu kollarında ve Susan'in yokluğunu da kalbinde hissettiğini anladım.

Ve biz giderken çok tuhaf bir olay oldu. Onunla arabasına oturdum ve günlerdir ilk defa ağladım. Ellen'in içindeki o derin, sakin ve durgun şey benim içimdeki acı ve yası dışarı çıkarmıştı; bir yaraya zıpkın saplamış gibi. Bana tekrar sarıldı, bir süreliğine bulutlar dağıldı ve ben hayatıma devam etmeye hazırdım.

Ellen'in arkasından, yolcu koltuğundan genç bir çocuk indi. Ten rengi koyuydu ve omuzlarına doğru sırtık gibi uzanan uzun siyah saçları vardı. Zamberlain yürüyüş botlarının aksine giysisi daha gevşekti: Pantolonunun üstünden tişörtü sarkmış ve pantolonu, iç çamaşırı gözükecek kadar aşağı indirilmişti. Şüpheli gözlerle beni izlerken biraz yüzünü buruşturdu.

"Bu Ricky," dedi Ellen. "*Riccardo*," diye de ekledi, sözcüğün içine biraz da İspanyol ağız katarak. "Ricky, gel de Bird ile tanış."

Sertçe elimi sıktı ve bir kolunu sanki onu korumak ister gibi, Ellen'in omzuna attı. Ricky'nin kendine güveni olmadığını hissettim: İkisi beraber kötü bir karışımdı. İçeri girerken kapıma işemesin diye gözümü ondan ayırmadım.

Mutfağında oturup büyük mavi kupalardan kahve içtik. Ricky pek bir şey demedi. Hatta teşekkür bile etmedi. Roger ile tanışıp tanışmadığını düşündüm. İkisini yan yana koyarsak dünyanın en kısa sohbeti gerçekleşirdi.

"Burada ne arıyorsun?" diye sordum Ellen'a.

Omzunu silkti. "Kuzeye gidiyoruz. Daha önce hiç kuzeye gitmedim. Moosehead Gölü'ne gidip Katahdin Tepesi'ni göreceğiz. Belki kayak takımları kiralayabiliriz."

Ricky ayağa kalkıp tuvaletin yerini sordu. Ona gösterdim ve o da bir sağa bir sola yalpalayarak hızla gitti.

"Bu Latin aşkını da nereden buldun?" diye sordum.

"O, psikoloji mezunu," diye yanıtladı.

"Gerçekten mi?" Sesimdeki alaycı tonu bastırmaya çalıştım. Belki Ricky kendini analiz etmek için psikolojiyi seçerek bir taşla iki kuş vurmaya çalışıyordu.

"Gerçekten iyi biri, Bird. Sadece yabancıların yanında biraz utanıyor, o kadar."

"Ondan bir köpekmiş gibi bahsediyorsun."

Cevap olarak bana dilini çıkardı.

"Okul bitti mi?"

Bu sorudan kurtuldu. "Daha okumam gerekiyor."

"Hmm. Ne okumak istiyorsun? Biyoloji mi?"

"Ha ha." Gülümsemedi. Ricky'nin onun aklından yarı yıl sınavlarını çıkarmış olduğunu tahmin ettim.

"Annen nasıl?"

"İyi."

Bir süre sessiz kaldı.

"Sen ve babam için endişeleniyor. Babam ona, dün senin Queens'teki cenazede olduğunu anlattı. Birbiri -nizle konuşacak pek bir şey bulamamışsınız. Bence annem ikinizin arasında ne geçtiyse halletmeniz gerektiğini düşünüyor."

"Bu, o kadar kolay değil."

Başını salladı. "Onları konuşurken duydum," dedi yavaşça. "Senin hakkında dedikleri doğru mu?"

"Bazıları doğru."

Alt dudağını ısırđı ve sonra bir karara varmış gibi konuştu. "Onunla konuşmalısın. Sen onun arkadaşıydın ve onun fazla arkadaşı yok."

"Çoğumuzun fazla arkadaşı yok/" diye yanıtladım. "Ve ben onunla konuşmaya çalıştım Ellen ama o beni yargıladı ve suçlu buldu. Baban iyi bir adam ancak her iyi olan şey onun tanımına uymuyor."

Ricky odaya geri döndü ve sohbet dağıldı. Onlara gece kalmaları için kendi yatağımı önerdim ama Ellen bu teklifi reddedince biraz da sevindim. Ricky'nin yataktaki halini hayal edince bir daha aynı yerde asla uyuyamayabilirdim. Doğrudan Büyük Kuzey Ormanları'na doğru yola çıkma niyetiyle geceyi Augusta yerine Port-land'te geçirmeye karar verdiler. Onlara Aziz John'daki moteli önerdim ve kendilerini benim gönderdiğimi söylemelerini tembihledim. Onun haricinde diğer şeyleri onlara bıraktım; bu "diğer şey"nin ne olduğunu tam olarak bilmek istediğimden emin olmasam da. Walter Cole' un da bunu bilmek istemeyeceğini hayal ettim.

Onlar gittikten sonra arabaya atlayıp Tek şehir Merkezi'ndeki Körfez Kulübü'nde biraz vücut çalışmaya gittim. Çatıyı yapmanın kendisi bir egzersizdi ama kararlı çocuklar gibi yan taraflarıma asılmış küçük yağ torbacıklarından kurtulmaya çalışıyordum. Kırk beş dakika boyunca çevresel daireler çizdim. Ve buna ek olarak da, kalbim çarpmaya başlayıp tişörtüm terden sıırılsıklam oluncaya dek bacak ve üst vücut çalıştım. Bitirdikten sonra duş aldım ve aynanın karşısına geçerek yağ katmanlarının biraz olsun azalmış olup olmadığına baktım. Neredeyse otuz beş yaşındaydım; saçlarımda, siyah saçlarımlı

işgal eden griler çıkmıştı ve seksen kilo ağırlığındaydım. Ya vücut çalışacaktım ya da liposuction⁷ yaptıracaktım.

Körfez Kulübü'nden ayrılırken Eski Liman'ın ağaçlarındaki beyaz Noel ışıkları parılıyordu. Yani belirli bir mesafeden bakıldığında sanki liman yanıyormuş gibi görünüyordu. Ailen Scott'ın Yeri'nden birkaç kitap almak için para bozdurmaya gittim. Sonra yemek yiyip gazete okumak için Java Joe'nun Yeri'ne gittim. Dan Savage'in yumurtayla seks ya da sidik oyunlarıyla ilgili son görüşlerini bulmak için *Village Voice'a* göz gezdirdim. Bu hafta Dan, eş cinsel olmadığımı iddia eden ve sadece erkeklerle seks yapmaktan hoşlandığımı söyleyen bir adamı konu ediniyordu. Dan Savage bunların arasında bir fark görmüşe benzemiyordu. Dürüst olmak gerekirse, ben de bir fark görmüyordum. Angel'in bu adama ne söyleyebileceğini tahmin ettim ve sonra Angel'in adama söylediğini *Voice'un* bile yayımlamayacağını düşündüm.

Yağmur yağmaya başlamıştı. Yağmur damlaları kristal kesikleri gibi camda belirliyordu. Yağmur eski limandaki barlara giden gençlerin üzerine boşalıyordu. Bir süre yağmuru izledim ve sonra tekrar *Voice'a* döndüm. Bunu yaparken bir şeyin bana doğru geldiğinin ve burnumun da iğrenç bir koku aldığının farkındaydım. Bir anda tüylerim diken diken oldu.

"Sana bir soru sorabilir miyim?" dedi bir ses. Başımı kaldırdım. Aynı soğuk gözler beni hamur suratlı yüzüyle seyretti. Kel kafasında yağmur damlaları parlıyordu. Kan ve kolonya karışımı koku şimdi daha da artmıştı. Masadan biraz geriye doğru gittim.

"Tanrı'yı bulmak istiyor musun?" diye devam etti, sigara bulmak için bekleme odasında ceplerini yokla-

⁷ Vücutta belli bölgelerde toplanan yağların metal borular kullanılarak alınması yöntemi.

yan içicilere doktorların attığı endişeli bakış tarzıyla bakarak. Soluk elinde buruşuk bir İncil broşürü tutuyordu, bir kalem bir çocuk çiziyordu ve bir tarafında da annesi vardı.

Düşünceli bir şekilde adama baktım ve sonra yüzüm eski hâline döndü. Bir an onun bir İsa fanatığı olabileceğini düşündüm ki eğer olsaydı İsa buna çok üzülürdü. "Eğer Tanrı beni istiyorsa nerede bulacağını biliyordur," diye yanıtladım ve *Voice'u* okumaya geri döndüm. Gözlerim sayfadaydı ancak dikkatim önümde duran adama odaklanmıştı.

"Şu an Tanrı'nın seni aramadığını nereden biliyorsun?" dedi karşıma otururken.

Çenemi kapatmam gerektiğini fark ettim. Eğer dindar bir kaçıkça o zaman onunla konuşmak onu sadece cesaretlendirirdi. Bu tipler sessizlik yeminine bir hafta sonu ara vermiş papazlar gibi davranırlar. Yalnız bu adam dindar birine benzemiyordu ve bu sorusunun altında benim kavrayamamış olduğum başka bir konunun yattığını hissettim.

"Her zaman O'nun daha uzun olduğunu umut etmişimdir," dedim ona.

"Bir değişim olacak," dedi kel adam. Gözleri şimdi daha derinden bakıyordu. "Günahkârlara, dullara, zina yapanlara, eş cinsellere ve kocalarına saygı göstermeyen kadınlara cennette yer olmayacak."

"Sanırım az önce hobilerimden ve arkadaşlarımdan bazılarını cehenneme yolladın," dedim ve gazeteyi katlayıp kahvemden son kez ve pişmanlıkla bir yudum aldım. Bugün benim günüm değildi. "Nereye giderlerse gitsinler bu değişiklik benim de hoşuma gitti."

Açıklık görmüş bir yılanın avına saldırmaya hazırlanışı gibi beni dikkatle seyretti. "Bir adam ve karısı ya da çocuğu arasına giren biri için de yer olmayacak." Şim-

di sözlerinde anlaşılır bir tehdit vardı. Gülümsedi ve dişlerini gördüm: bir kemirgenin dişleri gibi küçük ve sarı. "Ben birini arıyorum, Bay Parker. Bence onu bulmakta bana yardımcı olabilirsiniz." Yumuşak, kırmızı dudakları o kadar geniş açıldı ki patlayıp beni kana bulaya-bileceklerini düşündüm.

"Kimsin sen?" diye sordum.

"Kim olduğum önemli değil."

Kahvenin içine göz gezdirdim. Tezgâhın arkasındaki çocuk cam kenarında oturan bir kadınla ilgileniyordu ve benim olduğum tarafta oturan başka kimse yoktu.

"Billy Purdue'yu arıyorum," diye devam etti. "Senin, onun nerede olduğunu bilebileceğini umuyordum."

"Ne yapacaksın onu?"

"Onda bana ait olan bir şey var. Onu isteyeceğim."

"Üzgünüm. Billy Purdue diye birini tanımıyorum."

"Bence yalan söylüyorsun, Bay Parker." Sesinin tonu ve seviyesi değişmedi ama içindeki tehdit işareti bir derece artmıştı.

Silahımın ucunu göstermek için ceketimi arkaya ittim.

"Bayım, sanırım yanlış adama geldin," dedim. "Şimdi ben buradan gideceğim ve eğer sen, ben gitmeden ayağa kalkarsan bu silahı kafanda deneyeceğim. Beni anlıyor musun?"

Sırtışı hiç değişmedi ama gözleri şimdi ölü gibi bakıyordu. "Anlıyorum," dedi. "Sanırım bana yardımcı olmayacaksın."

"Seni bir daha görmeyeyim," dedim.

Kendi kendine başını salladı. "Ah, beni görmeyeceksin," diye cevapladı ve bu sefer tehdit ettiği apaçık ortadaydı. Kapıya gelene dek gözümü ondan ayırmadım.

Broşürü eline alışımy seyrettim. Tüm bu zaman boyunca gözleri asla yüzümden başka bir yere bakmadı.

Arabamı Temple'daki park yerinden alıp Rita Fer-ris'in evinin önünden geçtim ama hiç ışık yanmıyordu ve /ile bastığımda cevap veren olmadı. Sonra Portland'ten Scarborough'a, Payne Yolu ve Two Rod Yolu'ndaki kavşağıın yakınına gittim. Arabayı Billy Purdue'nün gümüş rengi karavanının yanına koyup kapıyı çaldım ama karavan sessizdi. Yüzümü parmaklarımla kapayıp camdan içeri baktım ama her yer hâlen dağımk görünüyordu. Billy'nin arabası karavanın sağıında duruyordu. Motor kapağı soğıktu.

Arkamda bir ses duydum ve biraz da, siyah yağ-murluğıundan beyaz bir yara gibi dışarı uzanan o tuhaf kafayı görmeyi bekleyerek döndüm. Fakat onun yerine arkamdaki kişi, siyah kot ile sandalet ve deniz köpekleri tişörtü giymiş olan Ronald Straydeer'dı. Kısa siyah saçı kırmızı bir ıstakozla süslenmiş beyaz bir beyzbol şapkasıyla kapanmıştı. Ellerinde bir AK-47 tutuyordu.

"Seni başkası sandım," dedi, mahcup olmuş bir şekilde silaha bakarak.

"Kim mesela? Vietcong mu?" Ronald'm AK'sine güvendiğini biliyordum. Vietnam'da savaşmış çoğı kişi aynısını yapıyor. Ronald bir keresinde bana normal silahları olan Mİ'in Güneydoğı Asya yağmurlarında bozulduğunu ve onların yerine Vietcong cesetlerinden çaldıkları AK-471er'i kullandıklarını anlatmıştı. Ronald'm silahı bir savaş hatrası kadar eski duruyordu ki muhtemelen öyleydi.

Ronald omzunu silkti. "İçi dolu bile değil."

"Billy'i arıyorum. Onu gördün mü?"

Başını salladı. "Dünden beri görmedim. Buralarda değildi." Sanki daha fazla şey söylemek istemiş gibi mutsuz baktı.

"Onu başkası da arıyor mu?"

"Bilmiyorum. Belki. Dün gece karavanın içine bakan birini gördüğümü sandım ama yanılıyor da olabilirim. Gözümde gözlüklerim yoktu."

"Yaşlanıyorsun," dedim.

"Evet, adam yaşlı olabilir," diye yanıtladı Ronald, beni yanlış duymuş gibi yaparak.

"Ne dedin?"

Fakat akli çoktan başka bir yere gitmişti bile. "Sana hiç köpeğimden bahsettim mi?" diye başladı ve Ronald'ın bana gerekli olabilecek her şeyi söylediğini anladım.

"Evet, Ronald," dedim arabama geri yürürken. "Belki onun hakkında başka zaman tekrar konuşuruz."

"Ciddi değilsin, Charlie Parker," dedi ama konuşurken gülümsedi.

"Haklısın," diyerek ben de ona gülümsedim. "Ciddi değilim."

O gece yağmur, yeni yapılmış çatımın üzerine çivi yağmuru gibi düştü. Çatı hiçbir yerden sızıntı yapmadı hatta benim yaptığım bölgelerden bile. Uykuya dalarken derin bir memnuniyet hissettim. Rüzgâr camları tıngırdatıyor ve evin tahtalarını çatırdatıp yerine oturtuyordu. Ben uzun yıllar boyunca, bu tahta gıcirtısı sesleri, oturma odasından gelen annemin yumuşak mırıltısı ve büyük babamın piposunu veranda parmaklığına ritmik bir şekilde vuruşuyla uyumuştum. Parmaklıkta hâlen bir iz vardı; koyu sarı tütün lekesi ve eskimiş tahta. Orayı yeniden boyamadım. Beni de şaşırtan duygusal bir hareket oldu bu.

Neden uyandığımı hatırlayamıyorum ama derin bir endişe hissi beni uykumdan uyandırmış ve gecenin karanlığına geri çekmişti. Yağmur dinmişti ve ev huzurlu görünüyordu ancak ense tüylerim neredeyse dimdik ve

algılarım da jilet kadar keskin olmuştu birden. Üzerimdeki uyku mahmurluğu, bir çeşit tehlikenin yakınımda olduğunu içgüdüsel olarak anladığım an kaybolmuştu.

Sessizce yatağımdan kalkıp bir pantolon giydim. Smith&Wesson'ım kılıfının içinde, yatağımanın yanında duruyordu. Silahı aldım ve emniyetini açtım. Yatak odasının kapısı aynı benim bıraktığım şekilde açık duruyordu. Kapıyı biraz daha açtım ve güzel yağlanmış menteşeler sessizce hareket etti. Ayağımyı dikkatle çıplak tahtaların üzerine yerleştirdim.

Ayağımyı yumuşak ve ıslak bir şeye çarptı ve hemen geri çektim. Ön kapının yanından ay ışığı, camlardan içeri girip gümüş rengi bir ışıkla koridoru yıkadı. Eski bir askılığı, birkaç boya kutusunu ve sağımda duran merdiveni aydınlattı. Bunların yanında, arka kapıdan mutfığa, oradan yatak odamın kapışma ve sonra da oturma odasına giden çamurlu ayak izlerine de ışık tuttu. Benim çıplak ayağımyın izi, yatak odama en yakın olan izin içinde duruyordu.

Mutfığa gitmeden önce oturma odasını ve banyoyu kontrol ettim. Kalbimin attığımyı hissedebiliyordum ve soğuk gece havasında nefesim dışarı beyaz renkte çıkıyordu. İçimden üçe kadar saydım ve hızla mutfak kapısından girip silahımyı odanın içinde gezdirdim.

Mutfak boştu ancak arka kapı hafifçe açıktı. Biri kilidi açıp içeri girmiş ve uyurken beni izlemişti. Ayak izlerinin büyüklüğünden bir erkek olduğunu tahmin ettiğim biriydi bu. Bir gün önce karşılaştığım kel kafalı yaratığı hatırladım ve onun beni gölgeler arasından izlediğini düşünmek midemi bulandırdı. Arka kapıyı sonuna kadar açtım ve bahçeye göz gezdirdim. Mutfak ve veranda ışığımyı kapattıktan sonra mutfak kapısının yanında tuttuğum bir çift işçi botunu ayağımya geçirip dışarı çıktım ve evin çevresini bir kez hırladım. Verandada ve onun altın-

daki çamurda daha fazla ayak izi vardı. Ayak izleri ziyaretçinin beni dışarıdan izlediği yatak odanın penceresine doğru dönüyordu.

Eve geri girip Maglite'imi aldım ve üzerime bir kazak geçirip çamurdaki izleri takip ettim. İzler yola çıkıyordu. Biraz karışık olsa da bot izlerinin asfaltta son bulunduğu seçilebiliyordu. Boş yolda durup sağıma ve soluma baktım ve sonra tekrar eve döndüm.

Ancak mutfak ışığını yaktıktan sonra odanın köşesindeki masanın üzerinde duran şeyi fark ettim. Bir peçete kullanarak aldım ve elimde döndürdüm.

Küçük, tahtadan yapılmış bir palyaçoydu. Vücudu parlak renklerle boyanmıştı. Palyaçonun başını oynatınca sallanıyordu. Bir süre ona baktım ve sonra tekrar dikkatle plastik poşete koyup lavabonun yanına bıraktım. Arka kapıyı kilitleyip tüm camları kontrol ettim ve yatağa geri döndüm.

Tedirgin uyumuş olmayım ki rüya gördüm. Gecenin içinde yıldızlara karşı karanlık bir şeklin hareket ettiğini hissettim. Açık bir alanda tek başına duran ve altında şekillerin hareket ettiği bir ağaç gördüm. Kan ve mide bulandırıcı derecede tatlı bir parfüm kokusu aldım. Beyaz parmakları çıplak göğsümde gezindi.

Bir ışığın söndüğünü gördüm ve karanlıkta bir çocuğun ağlayışını işittim.

Şafağın ilk ışıkları camda belirmişti ve uyanıp tekrar mutfağa gittiğimde yerler yine donmuştu. Poşetin içindeki palyaço şekline baktım. Dış hatları gizlenmiş ve uzun, kırmızı burnu beyaz plastikten dışarı çıkıntı yapmıştı. Solgun bir hayalet gibi renkleri belli belirsiz seçile-biliyordu.

Koşu takımlarımı giyip yola koyuldum. Gitmeden önce genelde yapmadığım bir şeyi yapıp tüm kapı ve pencerelerin kilitli olup olmadığını kontrol ettim. Spring Caddesi'ne sapıp Mussey Yolu Kavşağı'nın güneyine doğru yöneldim. Scarborough'un İlk Baptist Kilisesi'nin kırmızı dış cephesi ve beyaz ahşap çan kulesi solumda ve 8 Corners mağazası tam önümde kalıyordu. Aşağıdan devam edip Spring Caddesi'nden 114. Cadde'ye çıktım ve gitmeye devam ettim. Yol sessizdi. Çam ağaçları yukarıda bana fısıldıyorlardı. Sağımda kalan, Maine'e taşındıktan sonra gitmiş olduğum Scarborough Lisesi'ni geçtim. Hatta o okulda birkaç maça bile çıkmış ve karşı takımın yarısı grip olunca birkaç oyun bile almıştım. Solumda kalan Shop n Save mağazasının park yeri sessizdi ama US1 şeridinin ilerisinde trafik şimdiden yoğunlaşmıştı. O şe-

ritte hep sıkışıklık olurdu. 1980'lerde şehirleşme başladığı zaman artık kurtarmak için çok geçti. Belki de bu şekilde olmak USI'nin doğasında vardı.

Ben Scarborough'ya ilk geldiğimde sadece bir alışveriş merkezi vardı: Orion Merkezi. Woolworth's'a benzeyen Mammoth Mart adlı büyük bir mağazası, Martin'in bakkal dükkânı, bir çamaşırhanesi ve bir de büyük babamın "Dr. Yeşil" diye adlandırdığı likör dükkânı vardı. O zamanlar eyaletin kısıtlamalarına itiraz olarak tüm likörler yeşile boyanmış.

Dr. Yeşil'den, Eski Swilwaukee ve Pabst Blue Ribbon alırdık. O zamanlar içki içme yaşı on sekizdi, tabii bu önemli değildi. Sonra Higgins Sahili'ne gidip aşağıdaki kuş barınağının yanında kafaları çekerdik. Bu arada yağmur kuşu da bize küçük çanlar çalıyormuş gibi şarkı söyleyip oranın kendi alanı olduğunu işaret ederdi.

Seksen iki yazında Becky Berube'u benimle kumda uzanması için ikna etmeye çalıştığımı hatırlıyorum. Başaramamıştım ama bu o türden bir yazdı: bakir olarak öleceğine inandığın bir yaz. Şu an Becky Berube'un beş çocuğu var. Bu yüzden sanırım benden sonra uzanmayı çok çabuk öğrendi. Altmışların otomobillerini sürerdik: üstü açılabilen Pontiac, MGler, Thunderbirdler, Chevy Impalalar ve büyük V-8 motorları olan Camarolar. Hatta bir seferinde üstü açılabilen Plymouth Barracuda bile kullanmıştık. Pine Point ClamBake'te yaz işlerinde çalışır ya da Siyah Nokta Moteli'nde garsonluk ve komilik yapardık.

Orion Merkezi'nde çıkan bir kavgayı hatırlıyorum. Sıcak bir yaz akşamı içimizden birkaçı Eski Meyve Bahçesi Sahili'nde tam bu tip maceralar arayan ve kuzeye giden birkaç kişiyle kapışmıştı. Küfürler savrulup tehditler yağmış ve sonra kavga etmişlerdi. Ben kendimi koru-yamamış ve ismini asla öğrenemediğim, daha önce gör-

mediğimiz ve bir daha hiç görmeyeceğimiz birinin Chicago'dan gelen kuzeninden burnuma kötü bir yumruk yemiştim. Kızgın gözleri olduğunu ve siyah deri bisikletçi ceketinin altına çamaşır suyu lekeli kotla bir Aerosmith tişörtü giydiğini hatırlıyorum.

Yumruğu, bir binayı yıkmak için gelen yıkım topunun havayı yarması gibi tam burun kemiğime isabet etmişti. Yumruk geldiğinde kıkırdağım içe doğru çöktü. Kötü bir darbe olmuştu ve ben yere yığıldım. Kanım yüzümde sıcaklık hissi yaratıyordu. Bu arada etrafımda boğuşma devam ediyordu. Biri yere yuvarlandı, karnıma ve başıma doğru tekmeler yemeye başladım ama olan biteni acı, korku ve mide bulantısı sisinin arasında hayal mey al hatırlıyorum. Kavga, son yumruklar atılıp tehdit ve küfürler söylendikten sonra sona erdi ama ben yere çökmüş, ellerim burnumda kalakaldım. Kan ve göz yaşlarım birbirine karışmıştı.

Scarborough Lisesi'ne gelmeden önce güreşmiş ve New England Üniversitesi'nde de güreşmeye devam eden ve sırtından incinmeseydi olimpiyatlarda da yarışmış olacak olan Anthony Hutchence -Tony Hutch- ellerimi yüzümden dikkatle çekti ve yanaklarımı avuç içine alıp hem minder üstünde hem de dışında yaşamış olduğu deneyimlerinden yararlanarak profesyonelce yüzümü inceledi. Sonra iki kişiyi çağırdı. Biri ellerimi diğeri de başımı tuttu ve o da başparmaklarıyla burnumu yerine geri oturttu.

Acı şok edici, neredeyse öldürücüydü. Kafamda şimşek çaktı ve görme gücüm beyaza, sonra parlak ve koyu kırmızıya döndü. Bağırardım ama ne söylediğimi hatırlamıyorum. Tek hatırladığım, daha önce hiç böyle bir ses duymamış olduğum. Ve sonra iğne keskinliğindeki acı uyuşturucu bir ağrıya dönüştü. Tony Hutch geri çekildi.

Başparmaklarında kan vardı ve parmağının çizgileri ile halkalarının yüzümde iz bıraktığını biliyordum.

Fakat ondan sonra bir daha asla burnumun kırılmasından o şekilde korkmadım. Acısını biliyordum ve bir daha başıma gelsin istemiyordum ancak hissettiklerim değişti: Üstesinden gelmişim ve eğer gerekirse gene gelirdim. Fakat aynı şoku, güçsüzlüğü ve acıyı yaşamazdım. Hepsini arkamda bırakmışım ve daha da güçlenmişim. Jennifer ve Susan öldüklerinde aynı şey yine oldu ama bu sefer içimde bir şeyler öldü. Bu sefer beni güçlendirmek yerine içimden bir parçayı sonsuza dek koparıp götürdü.

Amato'nun italyan Lokantası'nı geçip ayda bir kez tuz bataklığının bastığı aşağı Eski Arazi Yolu'ndan devam ettim. Maximilian Kolbe Katolik Kilisesi'ni geçip mezarlığa geldim. Büyük babam Beşinci Bulvar'da gömülüydü. Bu arsayı aldıktan sonra büyük annemle beraber yaptıkları bir espriydi bu. Şimdi orada beraber yatıyorlar. Dinlenirken bir yandan da mezarı çevrelemiş olan yabancı otları temizledim ve onlar için kısa bir dua okudum.

Eve geri döndüğümde bir fincan kahve içip greyfurt yedim ve bir önceki gece olanları tekrar düşündüm. Ellis Howard kapıma geldiğinde duvardaki saat neredeyse dokuzu gösteriyordu.

Ellis, esnek ve belirsiz bir şekilde insan görünümü bir şeklin içine boşaltılmış domuz yağına benziyordu. Portland Polis Teşkilatı Araştırma Merkezi'nin yetkili yardımcı şefi, koyun derisinden yapılmış kahverengi bir paltoya sarınmış bir hâlde, biraz güçlkle arabadan indi. Portland PT'nin dedektif bölümü, Narkotik ve Ahlaksızlık, Kişiyi Karşı Suç, Mülke ve Yönetime Karşı Suç ile ilgilenmek üzere belirli kısımlara ayrılmıştı. Bunların başında daha çok yetkili memur Ellis'ti ve yardımcı olarak da her biri bir kısımdan sorumlu olmak üzere bir dedektif

teğmen ve dört şef yardımcısı vardı. Toplamda yirmi iki memur ve dört kanıt teknisyeni bulunuyordu. Küçük, ye-terli bir bölümdü.

Ellis, donmayı engellesin diye üstü kürkle sarılmış bir bowling topu gibi verandaya doğru yuvarlandı. Bir bowling topunun yarısı kadar hareket edeceğe, kendisinin ya da başkasının hayatını kurtarmak için koşabilecek olan birine benzemiyordu. Fakat zaten Ellis'in işi etrafta koşup durmak değildi ve ayrıca dış görünüş aldatıcı da olabilirdi. Ellis izledi, düşündü, soru sordu ve biraz daha düşündü. Ellis'in elinden pek az şey kurtulurdu. O, çorbayı bir çatalla içebilen ve asla bir yudumunu bile ziyan etmeyen türden bir adamdı.

Karısı, Doreen adında korkunç bir kadındı. Makyajını o kadar kalın yapardı ki hiç kan dökmeden adınızın baş harfini yüzüne yazabilirdiniz. Güldüğünde, ki bu çok sık olmazdı, sanki biri portakalın bir kısmını soymuş gibi olurdu. Ellis, azizlerin yavaş yürümeye katlandıkları gibi karısına katlanıyordu. Fakat derinlerde, gerçekten çok derinlerde, ondan pek hoşlanmadığını düşünüyorum.

Onun yerine Ellis teselliye işinde ve beyzbol istatistiklerinde buldu. Ellis hiç düşünmeden size, lig tarihinde iki adamın dokuz atışta tek bir kez vuruş yapamadığı tek oyunu ki Mayıs 1917, Redler'den Fred Toney ve Cublar'dan Hippo Vaugh, Larry Kopf tek vuruşta sayı yapıp oyunu kazanana dek dokuz atıştan hiçbirini isabet ettirememişlerdi ve daha fazlasını söyleyebilir ya da Lou Cehrig'in Yankslar'ın 1932 yılı maçındaki performansının detaylarını verebilirdi: üç tur vuruşu, sekiz RBS, ortalama 529 vuruş ve bir 1.118 sert vuruş puanı. Basının gözdesi Babe Ruth olabilirdi ama Ellis'in hatırladığı kişi Lou Gehrig idi. Lou'nun Eleanor'u ve Ellis'in de Doreen'i vardı. Ellis için sadece bu her şeyi özetliyordu.

Eve girmesi için kenara çekildim. Pek fazla seçeneğim de yoktu. "İyi görünüyorsun, Ellis," dedim. "Tatlı çörek diyeti gerçekten işe yararıya benziyor."

"Gördüğüm kadarıyla çatıyı onarması için birini çağırmaşın" diye cevapladı. "Burada sadece baş belası olan adamlar kış ayında çatı tamiri yaparlar. Sen de hiç yaptın mı?"

"Aslında, evet."

"Tanrım, belki dışarıda konuşsak daha güvenli olacak."

"Çok komiksin," dedim, mutfak sandalyesine otururken. "Belki de sen ayaklarının altında çöken zemine dikkat etsen daha iyi olacak."

Ona biraz kahve koydum. Bir yudum aldı ve yüzünün ciddileşip neredeyse hüzünlü bir hâl aldığını fark ettim.

"Ters giden bir şey mi var?"

Başını salladı. "Evet. Billy Purdue'yu tanıyor musun?"

Bu sorunun cevabını çoktan bildiğini tahmin ettim. Yanağımdaki yara izine elimi götürdüm. Parmaklarımın altındaki dikiş izlerini hissedebiliyordum.

"Evet, onu tanıyorum."

"Onunla birkaç gün önce bir tartışma yaşadığını duydum. Sana eski karısıyla ilgili herhangi bir şey dedi mi?"

"Neden?" Billy'nin başını gereksiz yere derde sokmak istemiyordum ama karnımda ağrılar oluşmaya başlamıştı bile.

"Çünkü Rita ve çocuğu bu sabah dairelerinde ölü bulundular. Eve zorla girildiğine dair hiçbir iz yok ve kimse bir şey duymamış."

Derin bir nefes aldım ve Donald'ın parmağımdaki elini ve annesinin yanağıma dokunuşunu hatırlarken kes-

kin bir acı ve ızdırap hissettim, içgüdüsel olarak birden Billy Purdue'ya karşı müthiş bir öfke hissi uyandı içimde. Bu his pek uzun sürmedi ama üzerimde yarattığı yoğunluk, etkisini korudu. Neden onların yanında değildi, neden orada olamadı diye düşündüm. Belki bu soruları sormaya hakkım yoktu ya da belki geçen yıl olanlar düşünülecek olursa, kimsenin sormaya hakkı yoktu.

"Ne oldu onlara?"

Ellis öne doğru eğildi ve yumuşak, hışırtilı bir sesle elini ovaladı.

"Duyduğum kadarıyla kadın boğularak öldürülmüş. Çocuğu bilmiyorum. İkisinde de cinsel saldırıya yönelik belirgin hiçbir iz yok."

"Daireye gitmedin mi?"

"Hayır. Bugünün benim izin günüm olması gerekiyordu ama şimdi gideceğim. Adli tabip çoktan olay mahalline gitmiş. Onun için şansız bir gün: O, Portland'te bir düğüne gelmiş."

Ayağa kalkıp cama doğru yürüdüm. Dışarıda rüzgâr ağaçları yıkadı ve bir çift siyah başlı kuş gökyüzünde çok yükseklere uçtu.

"Sence kendi karısı ve çocuğunu Billy Purdue mu öldürdü?" dedim.

"Belki. Bunun gibi bir şeyi yapan ilk kişi o değil. Kadın bizi üç gece önce arayıp onun dışarıda gezindiğini söyledi. Sarhoşmuş ve eski karısını görmek için bağırıp, onu içeri almasını istiyormuş. Bir araba gönderip onu içeri aldık. Biraz yatışması için bir süre orada kaldı. Sonra ona bir daha kadına yaklaşmamasını tembih ettim ve yaklaşırsa içeri atacağımızı söyledim. Kadının onu bırakmaması için elinden geleni ardına koymayacak biri."

Başımı salladım. "Billy öyle bir şey yapmaz." Fakat bunu söylerken bile içimde bir şüphe vardı. Gözündeki o kırmızı ışığı, karavanında neredeyse canımı almasına

ramak kalan anı ve Rita'nın, oğlunu elinden almasını önlemek için her şeyi yapabileceğine inandığını hatırladım.

Ellis düşüncelerime yetişmeye çalışıyordu. "Belki yapar, belki yapmaz/" dedi. "Yanağındaki yara çok güzelmiş. Nasıl olduğunu anlatmak ister misin?"

"Biraz nafaka alabilmek için onun karavanına gittim. Beni öldürmekle tehdit etti. Ben de onu durdurmaya çalıştım ve işler biraz çığandan çıktı."

"Parayı alman için seni o mu kiraladı?"

"Bunu bir iyilik olarak yaptım."

Ellis yüzünü buruşturdu. "Bir iyilik' diye tekrarladı kendi kendine başını sallayarak. "Peki, bunu yaparken... Bu *iyiliği*, eski karısıyla ilgili sana bir şey söyledi mi?" Ellis'in sesi şimdi biraz daha sertti.

"Ona, ikisine de göz kulak olmak istediğini söyledi. Sonra onunla yatıp yatmadığımı sordu."

"Ne cevap verdin?"

"Ona, hayır dedim."

Muhtemel şartlar altında büyük bir ihtimalle doğru bir yanıtı. "Onunla yatıyor muydun?"

"Hayır," dedim ve ona sertçe baktım. "Hayır, yatmıyordum. Henüz Billy'i sorguya almadınız mı?"

"O gitmiş. Karavanında ona ait hiçbir iz yok ve Ronald Straydeer onu dününden önceki günden beri görmediğini söyledi."

"Biliyorum. Dün gece ben de oraya gittim."

Ellis tek kaşını kaldırdı. "Neden gittiğini söylemek ister misin?"

Ona motelde ve sonra Java Joe'nin Yeri'nde karşılaştığım beyaz suratlı kaçığı anlattım. Ellis not defterini çıkardı ve Coupe de Ville'in numarasını yazdı. "Sistemden girelim ve ne çıkacağına bakalım. Bilmem gereken başka bir şey var mı?"

Lavabonun yanına gidip içinde oyuncak palyaço bulunan plastik torbayı ona verdim. "Dün gece ben uyurken biri eve gelmiş. Etrafa bakmıp beni bir süre izlemiş ve sonra bunu bırakmış."

Torbayı açtım ve Ellis'in önüne, masanın üstüne koydum. Cebinden kanıt eldivenini çıkarıp takı ve kibarca oyuncak palyaçoyu inceledi.

"Sanırım bunun Donald Purdue'ya ait olduğunu bulacaksın."

Ellis bana baktı. "Ve sen dün gece neredeydin?"

"Tanrım, Ellis, bana bunu sorma." içimdeki kızgınlığın arttığını hissedebiliyordum. "Hatta bunu ima etme bile."

"Yavaş ol, Bird. Canın acımadan ağlama. Sormam gerektiğini biliyorsun. Sonradan bunun üzerinden geçmemek için şimdi sormam en iyisi."

Bekledi.

"Öğleden sonra buradaydım," dedim dişlerimi sıkarak. "Dün akşamüstü Portland'e gidip biraz vücut çalıştım, birkaç kitap aldım, bir kahve içtim ve Rita'nın dairesine uğradım..."

"Saat kaçta?"

Bir an düşündüm. "Sekiz. En geç sekiz buçuk. Cevap veren olmadı."

"Ve sonra?"

"Ronald Straydeer'ın yerine gittim, buraya geri geldim ve yattım."

"Oyuncağı ne zaman buldun?"

"Belki sabahın üçünde. Evimin dışındaki bot izlerini incelemesi için bir ekip göndermek isteyebilirsin. Don, çamurdaki izleri tutacaktır."

Başını salladı. "Evet, inceleyeceğiz." Gitmek için ayağa kalktı, sonra durdu. "Sormam gerekiyordu. Bunu biliyorsun."

"Biliyorum."

"Ve bir şey daha var: Bunun varlığı -içinde palyaço bulunan poşeti kaldırdı- birinin seni hedef olarak işaretlediğini gösteriyor. Biri, sen ve Rita Ferris arasına bir çizgi çekmiş ve görünüşe bakılırsa bunu yapabilecek tek kişi var."

Billy Purdue. Yine de taşlar tam olarak yerine oturmuyordu; tabii eğer Billy çocuğunun ölümü yüzünden beni suçlamazsa. Rita'ya yardım ederek bu şekilde hareket etmeye onu ben itmişim.

"Bak, seninle gelmeme izin ver. Belki dikkatimi çeken bir şeyler görürüm," dedim sonunda.

Ellis cam çerçevesine doğru eğildi. "Duyduğuma göre, bir GS⁸ lisansı edinmek için Augusta'ya başvurmuşsun."

Bu doğrudu. Susan'in sigorta poliçesi, evimizin satışından kalan ve New York'ta girdiğim birkaç işte kazandığım bir miktar nakit para vardı ama eninde sonunda bir şekilde geçinme yolunu bulmak zorundaydım. "Toplu rekabete dayanıklı zekâ" dan -endüstri casusluğunu örten bir sözleşimden iş teklifi almıştım. Kulağa daha önce olduğundan daha enteresan geliyordu; rekabet etmeme sözleşmesine karşı gelerek bir rakibin ürünlerini satmakla şüphelenilen bir satış temsilcisi: Güney Portland'ta bir yazılım fabrikasında yapılan üretime karşı sabotaj ve Augusta'da yeni yapılacak olan bir halk evinin ihalesiyle ilgili bilgi sızdırma. Hâlen herhangi birini kabul edip etmeme arasında kalmıştım.

"Evet, lisansı geçen hafta aldım."

"Sen bundan daha iyisini yaparsın. Hepimiz ne yaptığımızı biliyoruz. Avladığın insanları. Senin gibi biri işimize yarayabilir."

⁸ Gizli Soruşturmacı.

"Ne demek istiyorsun?"

"Demek istiyorum ki, eğer istersen seni bekleyen bir rozet var. Yakında teşkilata bazı yenilikler gelecek."

"Yenilik, öyle mi? Mal ya da kişi mi?"

"İğrençleşme."

"Bir dakika önce benim iki kişiyi öldürmüş olabileceğimden şüpheleniyordun. Sen çok değişken bir adamsın, Ellis."

Gülümsedi. "Eee, ne diyorsun?"

Başımı salladım. "Bunu düşüneneceğim."

"Evet, düşün," dedi. "Düşün."

Rita Ferris dairesinde, televizyona yakın bir yerde başı aşağı dönük yatıyordu. Boynunda ipin iki ucu sarkıyordu. Karışmış saçlarının arasından kulağının bir ucu gözüktüyordu ve maviydi. Eteği neredeyse beline kadar yukarı kalkmıştı ama külotlu çorabı ve küloduna dokunulmamıştı. Birden onun için bir çeşit acıma duygusu ve daha fazlasını hissettim: derin kayıptan kaynaklanan bir çeşit sevgi. Karnımı sıkıştırdı, gözlerim yandı ve sanki eliyle damgalanmışım gibi bir kez daha yüzümde son dokunuşunu hissettim.

Ve o küçük odada, oyuncak, giysi, bebek bezi ve iğne haricinde temiz ve düzenli olan o odada, çocuğunun gündün güne bir çiçek gibi açmasını seyrettiği yerde, onun son dakikalarını hissetmeye çalıştım.

İpin başının etrafına dolandığını görüyorum. Aniden elini boğazına götürüp büyük bir çabayla ellerini ipin altına geçirmeye çalışmasını fakat başaramayışını. Parmak uçlarındaki kısa yanmayı ve ipin boynuna daha sıkı sarıldığını.

Uzun bir ölüm. Canı vücudundan yavaşça çekilip çıkarılıyor. Vicdansıza karşı verilen acıklı, korkunç bir mücadele. Genzinin ezilişi, krikoid kıkırdağının kırılışı ve kırılğan dil ke-

miğinin de kopmasından sonra gelen yumuşak ölümü görüyorum.

Nabızı arttıkça panikliyor, mücadele ettikçe ve nefes almak istedikçe kan basıncı yükseliyor. Arkasındaki bedene vurmak istiyor ama bu hareketi tahmin ediyor ve ip daha da sıkılıyor. Yüzünde kan toplanıyor ve siyanosis⁹ ilerledikçe derisi yavaşça maviye dönüyor. Gözleri pörtlüyor, ağız köpürüyor ve bu baskı altında kafasının patlayacağını hissediyor.

Sonra vücudu sarsılıyor ve kanın tadını ağzında alabiliyor. Burnundan dudaklarına indiğini hissediyor. Şimdi artık öleceğini biliyor ve kendini serbest bırakmak, çocuğunu kurtarmak için son bir çaba sarf ediyor ama bedeni çoktan yeniliyor, zihni kararıyor ve ışık sönerken, vücut fonksiyonlarının kontrolünü kaybederken kendi kokusunu alabiliyor ve kendine diyor ki; Ama ben her zaman temiz olmuşumdur...

"Bitirdin mi?" dedi bir ses. Bu, adli tabip Dr. Henry Vaughan idi. Polis fotoğrafçısıyla konuşuyordu. Vaughan, gri saçlı ve bilgili bir adamdı. Bir doktor olduğu kadar bir filozoftu da. Yirmi yıldan fazla bir süredir adli tabip idi. Bu görev yedi yıllık bir süreyi kapsıyordu. Yani bu demek oluyordu ki, Demokrat valilerin, Cumhuriyetçi valilerin ve bağımsız valilerin hepsi yıllarca bu göreve Vaughan'ı atamışlardı. Yakında emekli olacağını ve Augusta'daki depo odasını eski fıstık, mayonez ve sos şişeleriyle bırakacağını biliyordum. Bundan pek memnun değildi: Ellis'e göre, "düşünmek için biraz daha zaman" istiyordu.

Fotoğrafçı son bir kez düğümün fotoğrafını çekti ve sonra gitmeye razı geldi. On çizimler çoktan yapılmış ve ölçüler alınmıştı. Bu odadan sorumlu kanıt teknisyeni,

⁹ Kan renginin maviye dönüşmesi.

cesetlerin çevresinde işini bitirmiş, olay mahallinin çevresini incelemeye almıştı. İki tıp öğrencisi bir sedyeyle köşede bekliyorlardı, ama Vaughan konuşunca öne doğru çıkmaya hazırlandılar.

"Onu çevireceğiz," dedi Vaughan. İkisi de plastik eldiven giyen iki dedektif, cesedin yanında yerlerini aldılar. Biri bacaklarını diğeri gövdesini tutuyordu. Vaughan kadının başını tutarken dedektiflerin ayakları, cesedi çevreleyen şeridin kenarında duruyordu.

"Hazır mısınız?" dedi sonra. "Haydi o zaman."

Cesedi kibarca ve düzgünce çevirdiler; ve ben, kaslı, başı kelleşmeye başlamış kırklı yaşlarda olan polislerden birinin, "Aman Tanrım," diye fısıldadığını işittim.

Kadının gözleri sonuna kadar açılmıştı. Minik kılcak damarlarının ipin yaptığı basınçtan patladığı yerler kanla doluydu. Göz bebekleri kırmızı bir gökyüzünde koyu bir güneş gibi duruyordu. Parmak uçları maviydi ve burun delikleri ile ağzı kan ve beyaz, kuru köpükle kaplıydı.

Ve dudakları, üç gece önce beni yumuşakça öpen, bir zamanlar kırmızı ve davetkâr olan o dudaklar şimdi soğuk ve maviydi.

Güle güle de.

Dudakları kalın, siyah bir iple birbirine dikilmişti. Dikişler v şeklinde yukarıdan aşağıya doğru iniyordu. Dudağın kenarına, ip kendiliğinden çözülmesin diye bir de düğüm atılmıştı.

Daha yakma geldim ve ancak o zaman çocuğu gördüm. Vücudu koltuktan dolayı gözükmüyordu ama ben yürüdükçe küçük ayaklarını ve sonra bedeninin geri kalan kısmını gördüm: Dinazor Barney'nin mor tulumunu giyiyordu. Kafasının etrafında, sarı saçlarında ve başının darbe aldığı cam pervazının köşesinde kan vardı.

Ellis yanımda duruyordu. "Yüzünde morluklar var. Sanırım bunu yapan kişi çocuğa vurmuş. Belki ağladığından belki de işine engel olduğundan. Vuruşun şiddeti onu cam pervazına fırlatmış ve orada kafatası çatlamış."

Başımı salladım ve küçük çocuğun bir gece önce ben annesine dokunurken bana vurmaya çalıştığını hatırladım.

"Hayır" dedim ve aşırı yanmadan ötürü gözlerimi sımsıkı kapadım. Ve kendi çocuğumu, şimdi artık kaybettiğim çocuğumu ve diğerlerini düşündüm. Bedenleri plastik poşetlere sarılmış ve Queens'teki bir mahzenin altına gömülmüş çocukları, kavanozlar içindeki minik yüzleri, karanlığa doğru uzanan ve el ele yürüyen kaybolmuş, unutulmaya terk edilmiş bir kalabalığı.

"Hayır, sadece ağlamıyordu," dedim. "Annesini kurtarmaya çalışıyordu."

Cesetler Augusta'da otopsi yapılmak üzere beyaz ceset torbalarına konurken ben dairede gezindim. Sadece bir tane yatak odası vardı ama geniş ve uzundu. İçinde çift kişilik bir yatak ve kenarları korumalı daha küçük bir yatak vardı. Çam ağacından yapılmış çekmeceler, ona uyan bir gardırop ve üzerinde albümler olan küçük bir kitaplık rafının yanında, içi oyuncak dolu bir kutu duruyordu. Bir köşede, açık bir çekmecenin yanında, kanıt teknisyeni parmak izi topluyordu.

Raflara kıyafetlerin düzgünce yerleştirilmiş oluşu ve oyuncakların kutuya kaldırılışı beni, kalbimde taşıdığım bir anıya götürdü. Bir yıldan az bir süre önce, Brooklyn Hobart Caddesi'ndeki küçük evimizde duruyordum ve bir geceyi ölmüş karım ve çocuğumun eşyalarını ayırmakla geçirdim. Onları ayırıyor, kıyafetlerinde kalmış son kokularını kokluyordum. Susan'im ve

Jennifer'ım: Mutfak duvarında hâlen kanları duruyordu ve yerde, sandalyelerin durduğu alanda tebeşir izleri vardı. Onları koruması gereken koca ve baba, bir barda ayyaşlık ederken kendilerinin bağlanıp işkence görmüş oldukları sandalyelerin olduğu yerde.

Ve Rita'nın yatak odasında dururken şunları geçirdim aklımdan: Şimdi onların giysilerini kim alıp ayıracak? Kim parmakları arasında onun bluzunun yumuşaklığını hissedip kumaşta parmaklarının izi bir mühür gibi çıkıncaya kadar okşayacak? Kim onun iç çamaşırını, destekli (çünkü göğüsleri çok küçüktü) pembe sutyenini alıp dikkatle tutacak ve onu sonsuza kadar kaldırmadan önce kopçasını sadece tek eliyle açışını, kadının ağırlığının kopçaları zorlayışını ve uysalca aşağı sarkan göğüsleri hatırlayacak?

Kim onun rujunu alıp buranın da onun dokunduğu bir yer olduğunu, daha önce onun dudaklarından başka kimsenin değmediğini ve asla değmeyeceğini bilerek eliyle köşesine dokunacak? Allığındaki küçük parmak izi kalıntılarını kim görecek ya da kim tarağındaki her tel saçı özenle çıkaracak ve sanki bunu yaparken onu tekrar parça parça, atom atom yaratabilecekmiş gibi hissedecek?

Çocuğun oyuncaklarını kim alacak? Parlak, plastik kamyonun tekerleklerini kim döndürecek? Kim ucunda düğmesi olan bir oyuncak ayıyı test edip gözlerine uzun uzun bakacak? Ve kim o küçük kıyafetleri, genç parmakların henüz nasıl kontrol etmesi gerektiğini bilmediği o bağcıklı küçük ayakkabıları kaldıracak?

Kim bu küçük şeyleri yapacak? Ölüler için yapılan bu küçük hizmetleri? En süslü anıdan bile daha fazla şey hatırlatan bu küçük hareketleri? Onlardan ayrılırken bu hareketler onların varlıklarının en yoğun şekilde hissedilmesini sağlayacak; sanki çocuk hâlâ çocuk ve aşk hâlâ aşkmış gibi.

Soğuk kış güneşi ışığının altında apartmanın dışında durdum ve cesetler götürülürken onları izledim. Vaughan'in dediğine göre on saatten daha fazla bir süre önce ölmemişlerdi. Tam ölüm saatlerini öğrenmek bir takım nedenlerden ötürü biraz vakit alacaktı. Eski apartmanın soğukluğu ve Rita Ferris'in ölüm şeklinden kaynaklanan gecikmeler yaşanacaktı: Rigor motris, ölünün öldükten sonra kaslarını katılaştıran bir olaydır. Bu sertleşme, göz kapaklarından başlayıp alt çeneye, boyna ve vücudun diğer kaslarına yayılır fakat Rita Ferris'in durumunda, ölürken mücadele ettiği için bu durum daha da hızlanmıştı.

Rigor motris, kas kasılmasını -ki buna adenosin trifosfat ya da ATP denir- sağlayan kaynağın kaybolmasından kaynaklanır. ATP genelde ölümden sonra çürüme başlayana kadar kasları sertleştirerek saatlerce vücuda yayılır. Fakat eğer kurban ölmeye önce mücadele ederse, o zaman ATP enerji kaynağı bu mücadele esnasında tükenmiş olur ve Rigor motris vücuda daha çabuk yayılır. Rita'nın durumunda bunun göz önünde bulundurulması gerekecekti. Bu yüzden Vaughan, Donald Ferris'in ölüm saatiyle ilgili daha doğru bir tahmin sağlayabileceğini hesapladı.

Her iki cesedin de, yer çekiminin kanı alta çektiği alt kısmında morluk vardı ki bu normalde ölümden sonra altı ila sekiz saat arasında oluşurdu. Ve morluğun olduğu tarafa yapılan baskı beyazlaşmamıştı çünkü kan çoktan pıhtılaşmıştı. Yani bu demek oluyordu ki, en az beş saat önce ölmüşlerdi. Her iki cesedin de arkasında herhangi bir morluk yoktu yani öldükten sonra bir yere taşınma-mışlardı. Ben bir gece önce Rita'yı bulmaya çalışırken ölmemişlerdi. Belki alışverişe ya da arkadaş ziyaretine git-

inişlerdi. Eğer onu bulabilseydim, onu uyarabilir miydim? Onu, ikisini de kurtarabilir miydim?

Ellis, meraklı kalabalıktan uzak durduğum yere, bana doğru yürüdü.

"Dikkatini çeken bir şey oldu mu?" diye sordu.

"Hayır," dedim. "Henüz değil."

"Aklına bir şey gelirse bize söyle, duydun mu?"

Fakat dikkatim çoktan dağılmıştı. Sade kıyafetler içindeki iki adam, kalabalığı uzak tutan polise kimliklerini gösterip binadan içeri girmişlerdi. Ne olduklarını öğrenmek için cüzdanlarına bakmaya ihtiyacım yoktu.

"Federaller," dedim.

Arkalarında gür siyah saçlı ve mavi bir takım giyen daha iri birisi vardı.

"Özel ajanlar Samson ve Doyle," dedi Ellis. "Ve Kanadalı polis Eldritch. Sanırım bize güvenmiyorlar."

Ona doğru döndüm. "Ben burada neyi bilmiyorum?"

Elini cebine götürdü ve temiz, plastik bir kanıt poşedi çıkardı. Poşette dört yüz dolarlık banknotlar vardı. Her birinde bulunan bir kat izi dışında hepsi gıcır gıcırdaydı.

"Haydi, bilgi takası yapalım," dedi Ellis. "Bunlar hakkında bir şey biliyor musun?"

Bu konuyu açmamak mümkün değildi. "Billy Purdue'nün Rita için bana verdiği nafaka parasına benziyor."

"Sağol," dedi ve yürümeye başladı. Neden olduğundan emin olmasam da bana kızgın olduğunu görebiliyordum.

Uzandım ve kolunun üst tarafını tuttum. Bundan hoşnut kalmışa benzemiyordu ama umurumda değildi. Bu hareketim iki üniformalı polisin dikkatini çekti ama Ellis onlara durmalarını işaret etti.

"iyi niyetimi kötüye kullanma, Bird," diye uyardı elime bakarak. "Neden bana, sana bu parayı verdiğini söylemedin?"

Kolunu bırakmadım. "Bana bir şey borçlusun," dedim. "Paranın bu kadar önemli olacağını bilemezdim."

Kaşlarını çatıp cevap verdi: "Sadece deniyordun, sanırım. Şimdi kolumu bırakacak mısın? Parmaklarım uyuşmaya başladı."

Elimi çektim ve o da yavaşça kolunu sıvazladı.

"Hâlâ vücut çalışıyorsun, görüyorum." Geri dönüp apartmana baktı ama federaller ve Kanadalı polis hâlen içerideydi.

"Şu Prouts Boğazı'nda birkaç gece önce olan olay var ya..." diye başladı.

"Evet, haberleri seyrettim. Bir İrlanda asıllı Amerikalı federal, üç italyan ve dört Kamboçyalı öldü: adil bir katliam. Ne olmuş ona?"

"Orada başka bir oyuncu daha vardı. Paulie Block ve Jimmy Fribb'i pompalıyla halletmiş ama hallettiği sadece onlar değil."

"Devam et."

"Boğazda bir takas olayı varmış: bir şey karşılığı nakit para. Paulie Block ve Chester Nash, Portland'te ortaya çıkınca federaller uyarılmışlar. Çoktan ölmüş olan biri için fidye talebinde bulunmuşlar. Dün, aşağı Massachusetts'ta Norfolk il şefinin ofisi Larz Anderson Parkı'nın yanında bir ceset bulmuşlar: Kanadalı ulusal isimli Thani Pho. Kokusunu bir köpek almış."

"Dur tahmin edeyim," diye böldüm. "Thani Pho Kamboçya asıllıymış."

Ellis onaylayarak başını salladı. "Görünüşe göre Harvard birinci sınıf öğrencisiymiş. Çantası onunla beraber bulunmuş. Yapılan otopsiye göre tecavüze uğrayıp diri diri gömülmüş. Genzinde toprak bulmuşlar. Federal-

ler ve Şu Eldritch'in görüşüne göre, kızı, Tony Celli'nin etesi kaırımıŐ. Boston'daki soruŐturmanın ana konusu bu. Boğazda olan kağıŐmaya rağmen federaller, ilgilerini Tony Celli'ye çevirmiş durumdalar. Bu iki ajan da iki olayı birbirine bağdaŐtırıyor."

"Fidyeyi kim demiŐ?"

Omzunu silkti. "FBI Serbest Bilgi Dkkmı bu noktada kapalı ama takasın ve Thani Pho'nun öldürülmesinin birbiriyle bağlantılı olduğunu düşünüyorlar ve Şu Eldritch'i de içine katarsak, işin içinde Kanada da var. Bu paralar Toronto'da bir bankadan çekilmiş ve aynı Şekilde boğazda fidye olarak verilecek olan paralar da. Sorun Şu ki, paranın geri kalan kısmı yok ve işte bu noktada işin içine diğeri oyuncu giriyor."

"Ne kadarı yok?"

"İki milyon olarak duydum."

Elimi Őaçımın üstünde geriye doğru gezdirdim ve ensemin arkasındaki kasları ovdum. Billy Purdue: Bu adam seken bir kurşun gibi ydi, insanlara sataŐıp gücü tükenene ya da bir Şey onu durdurana dek hayatlarını mahvediyordu. Eğer Ellisin dedikleri doğruysa, Billy boğazda olmuş olan olayı bir Şekilde duymuş hatta olaya karıŐımıŐ bile olabilirdi. Büyük bir rekor kırmak istemişti. Belki eski karısı ve oğlunu alıp yeni bir yerde, yeni bir hayat kurmayı planlamıŐti. İsterse geçmişini geride bırakabilirdi.

"Hâlen Billy'nin Rita'yı ve kendi öz oğlunu ldrdğine inanıyor musun?" dedim sessizce.

"Muhtemelen," diyerek omuz silkti Ellis. "Ufukta bunu yapabilecek başka birini görmüyorum."

"Ve bir de siyah iplikle ağzını dikiyor, öyle mi?"

"Bilmiyorum. Tony Celli ile karŐılaŐacak kadar ılgımsa, kendi karısını dikecek kadar da deli olabilir."

Fakat söylediği Şeye kendisinin de inanmadığını biliyordum. Para her Şeyi değiştirmişti. Bu tŐr bir parayı almak için her Şeyi yapabilecek bir sŐrŐ insan olabilirdi ve Tony Celli de onlardan biriydi; özellikle, öncelikle kendi parasından başlama kararı aldıysa. Yine de Rita'nın ağzına verilmiş olan zarar buna uymuyordu. Ve işkence görmemiş olduğu gerçeği de. Onu kim ldŐrdŐyse ondan bir Şey öğrenmek için yapmamıŐtı bunu. ldŐrŐlmŐŐtŐ cŐnkŐ bu aynı kişi, onu bulanlara bir mesaj göndermek istemişti.

İki milyon dolar: Bu kadar para birçok kişinin başına binlerce bela açabilirdi. Tanrım, ne bŐyŐk karıŐıklık. O zaman bilmiyordum ancak para, diğerlerinin, kendi gelecekleri için saklamak isteyen ve parayı almak için kimi ldŐrdŐklerini önemsemeyen yetiŐkinlerin de ilgisini cėekmiŐti.

Fakat Billy Purdue de yaptığı hareketlerle birinin dikkatini Őzerinde toplamıŐtı. Parayı, Boston cėetesini, lŐ bir çocuğu ya da kendine daha iyi bir hayat kurmaya çalışan ge bir kadını umursamayan birinin. O, kendisine ait olarak grdŐđŐ bir Şeyi kazanmak ve ona kavuŐması için yoluna çıkan her Şeyden cŐnŐ almak istiyordu. Onun yoluna ıkanların Tanrı yardımcısı olsun.

Kış, kuzeyden aşağı doğru inip gelmişti ve kıŐla beraber o da gelmişti.

Ellis gittikten sonra bu işi tamamen polislere bırakıp bırakmamayı düşündüm. Oradan uzaklaşmak yerine binaya tekrar girip üçüncü kata çıktım. Beş numaralı dairenin kapısı daha yeni boyanmıştı. Cırtlak sarı renkteki küçük boya benekleri, numara yazan yeri de beneklendiriyordu. Kibarca kapıyı çaldım ve kapı, üzerinde zinciriyle açıldı. Aralıktan, yerden bir ya da bir buçuk metre yükseklikte küçük, siyah bir yüz görüldü. Siyah bukleleri vardı ve kocaman gözleri merakla bakıyordu.

"Çekil kapıdan çocuğum," dedi bir ses ve sonra daha uzun ve siyah bir yüz, aralığı doldurdu. İki yüzde olan benzerlikleri hemen fark ettim.

"Bayan Mims?" diye sordum.

"Evet," dedi. "Ve daha yirmi dakikadan az bir süre önce bir polis memuruyla görüşmeyi bitirdim."

"Ben polis değilim, bayan." Kimlik kartımı gösterdim. Dokunmadan dikkatle inceledi. Kızı da bacaklarına yapışmış aynısını yapmaya çalışıyordu. Sonra tekrar bana baktı. "Sizi hatırlıyorum" dedi. "Birkaç gece önce buraya uğramıştınız."

"Evet, bu doğru. Rita'yı tanıyordum. Bir dakikalığına içeri gelebilir miyim?"

Alt dudağını nazikçe ısırıp başını salladı ve kapıyı kapattı. Zincirin çıkarıldığını duyabiliyordum. Kapı açıldı. Işıltılı ve yüksek tavanlı bir daireydi. Kanep maviydi ve sarı örtülerle süslenmişti. Kanepenin ayakları çıplak, cilalı yerde duruyordu. Eski, lekeli mermer şöminenin her iki yanında duran iki kitaplık rafı karton kapaklı kitaplarla doluydu ve camın kenarındaki bir masada, televizyon ve VCR'a yakın bir yerde, taşınabilir bir stereo duruyordu. Oda çiçek kokuyor ve hemen sağa doğru, tahminen yatak odasına, banyoya ve sol taraftan da küçük, temiz mutfığa giden kısa bir koridora açılıyordu. Duvarlar açık sarı renge yeni boyanmıştı. Bu sayede oda, güneş ışığı banyosu yapıyor gibiydi.

"Daireniz çok güzel. Hepsini kendiniz mi yaptınız?"

Başını gururla ve onaylayarak salladı.

"Ben ona yardım ettim," diye atladı kız. Sekiz ya da dokuz yaşındaydı ve yüzünden, yakında annesini gölgede bırakacak kadar güzelleşecek olduğunu anlamak mümkündü.

"Bence bu işten kazançlı çıkabilirsin," dedim. "Ben, bunun kadar güzel iş yapacak insanlara çok para ödeyecek kişiler tanıyorum. Ben de dâhil olmak üzere."

Kız utanarak kıkırdadı ve annesi ona uzanıp omuzlarının etrafından hafifçe sarıldı. "Haydi bakalım, kızım. Ben burada Bay Parker ile konuşurken sen de git oyun oyna."

Koridora girerken omzunun üstünden kısa, meraklı bir bakış atarak denileni yaptı. Ona güven vermek için güldüm ve o da bana gülümsedi.

"Çok güzel bir kız," dedim.

"Babasından almış," diye yanıtladı. Sesi kalın ve alaycıydı.

"Ben öyle sanmıyorum. Babası buralarda mı?"

"Hayır. O değersiz bir serseriydi. Ben de onu dışarı attım. Son duyduğumda New Jersey ekonomisine zarar veren bir pislik olmuş."

"Onun için en uygun yer."

"Çok şükür ki evet.. Kahve ister misiniz? Ya da belki çay?"

"Kahve alayım." Aslında kahve içmek istemiyordum ama bunun, ortamı biraz yumuşatabileceğim düşündüm. Bayan Mims zor bir kadına benziyordu. Eğer yardım etmemeye karar verirse, bir çekicin bile buzu kırmaya gücü yetmezdi.

Birkaç dakika sonra iki kupayla mutfaktan çıktı. Onları alçak, çam masanın üzerinde duran bardak altlıklarının üstüne dikkatle koyduktan sonra mutfığa tekrar gidip süt ve şeker getirdi. Geri geldiğinde beraber oturduk. Kahvesini tutarken eli titriyordu. Gördüğümü fark etti ve kupayı sabit tutmak için sol elini yukarı kaldırdı.

"Kolay değil," dedim kibarca. "Bu tür bir şey olduğu zaman sanki suya bir taş atılmış gibi oluyor. Dalga yaratıyor ve önünde olan her şeyi fırlatıp atıyor."

Başımı salladı. "Ruth bana sorup duruyor. Öldüklerini ona henüz söylemedim. Ona nasıl söyleyeceğime daha karar veremedim."

"Rita'yı iyi tanır mıydınız?"

"Onu biraz tanırdım. Daha çok geçmişini biliyorum: kocasını ve neredeyse bir yangında onları öldürecek olduğunu." Durdu. "Sizce bunu o mu yaptı?"

"Bilmiyorum. Son zamanlarda buralarda dolaştığını duydum."

"Onu bir ya da iki kez gördüm. Burayı izliyordu. Rita'ya söyledim ancak o sadece şu içkili geldiği gün poli-

se haber verdi. Diğer zamanlar onun burada olmasından hoşnut gibiydi. Sanırım onun için üzülüyordu."

"Dün gece burada mıydınız?"

Başını salladı ve durdu. "Erken yattım. Kadın sorunları, bilirsiniz. İki Tylenol alıp bir duble viski içtim ve bu sabaha kadar uyanmadım. Alt kata indim. Rita'nın kapısının açık olduğunu görüp içeri girdim. O zaman onları buldum. Eğer hapları alıp içki içmemiş olsaydım, onları..." Yüksek sesle yutkunup ağlamamaya çalıştı. Bir an başka yere baktım ve tekrar ona baktığımda kendini bırakmış gibiydi.

"Onu rahatsız eden başka bir kimse ya da bir şey var mıydı?" diye devam ettim.

Tekrar durdu. Bekledim ama konuşmadı. "Bayan Mims..." diye başladım.

"Lucy," dedi.

"Lucy," dedim kibarca. "Artık onu incitecek bir şey söyleyemezsin. Fakat ona bunu yapanı bulmaya yardım edecek bir şeyler biliyorsan lütfen bana anlat."

Kahvesinden içti. "Paraya sıkışıklı. Bunu biliyorum çünkü bana kendi söyledi. Ona yardım eden bir kadın vardı ama yine de yetmiyordu. Ben ona biraz para teklif ettim ama almadı. Biraz olsun bir şeyler kazanabileceği bir iş bulunduğunu söyledi."

"Nasıl kazandığını söyledi mi?"

"Hayır ama o yokken Donnie'ye ben göz kulak oldum. Uç kez işe gitti. Üçüncü gidişinde geri geldi. Onun ağlamış olduğunu anladım. Korkmuşa benziyordu fakat neler olduğunu bana anlatmadı. Sadece artık Donnie'ye bakmam gerektiğini, için yürümediğini söyledi."

"Bunu polise de anlattın mı?"

Hayır anlamında başını salladı. "Neden anlatmadığımı bilmiyorum. Sadece... O iyi bir insandı, biliyor musun? Sadece hayatımı sürdürebilmek için yapmak zo-

runda olduğu şeyi yapıyordu. Fakat bunu polise anlatmış olsaydım, bu onu alçaltacak, basitleştirecekti."

"Onun kimin için çalıştığını biliyor musun?"

Ayağa kalktı ve koridordan geçti. Yürürken çıplak zeminde ayak seslerini işitebiliyordum. Tekrar görüldüğünde elinde küçük bir kâğıt tutuyordu.

"Donnie ya da Billy ile ilgili herhangi bir problem çıkarsa ya da zamanında geri gelmezse bu numarayı arayıp karşıma çıkan adamla konuşmam gerektiğini söyledi." Kâğıdı bana uzattı. Üzerinde Rita Ferris'in bitişik, düzgün el yazısıyla bir telefon numarası ve Lester Biggs ismi yazıyordu.

"Ağlama olayı ne zaman oldu, Lucy?"

"Beş gün önce," dedi. "Yani Rita beni bir gün sonra yardım etmem ve Portland'ten gitmesi için gereken payı almam için aramıştı."

Kâğıdı aldım. "Bu bende kalabilir mi?"

Başını salladı ve ben de kâğıdı cüzdanıma koydum. "Adamın kim olduğunu biliyor musun?" diye sordu.

"Güney Portland dışında bir eş bulma servisi işletiyor," diye yanıtladım. Cümleyi daha fazla açmanın bir manası yoktu. Lucy Mims gerçeği çoktan tahmin etmişti.

İlk kez gözünde yaş belirdi. Kirpiklerinden aşağı bir damla düştü ve yanağının altına doğru kayd. Koridorda tekrar kızı görüldü ve sıkıca sarılmak için annesine koştu. Bana baktı ama gözlerinde suçlama yoktu. Ne olmuş olursa olsun, annesini ağlatan kişinin ben olmadığını biliyordu.

Cüzdanımdan kartımı çıkarıp Lucy'ye uzattım. "Aklına başka bir şey gelirse ya da sadece konuşmak istersen beni ara. Ya da yardıma ihtiyacın olursa."

"Yardıma ihtiyacım yok, Bay Parker' dedi. Sesinde, New Jersey'e zorla itilmiş birinin sesinin yankısını duyabiliyordum.

"Sanırım yok' dedim ve kapıyı açtım. "Ve çoğu insan beni 'Bird' diye çağırır."

Arkamdan kapıyı kapatmak için odanın içinde yürüdü. Kızı hâlâ ona sarılıyordu.

"Bunu yapan adamı bulacaksın, değil mi?" diye sordu.

Geçen bulutlar kış güneşinin ışığını beneklendirip arkasındaki duvarlarda hareket eden şekiller oluşturdu. Ve bir an için o şekiller bir insan şeklini alır gibi oldu. Odanın içinden geçen genç bir kadının şeklini. Ve kaybolmasını sağlamak için hafifçe başımı sallamam gerekti. Bir an orada asılı kaldı ve bulutlar dağılınca şekil de gitti.

Başımı salladım. "Evet, onu bulacağım."

Lester Biggs, Broadway'de bir ofiste, bir kuaför salonun yukarısında işlerini yürütüyordu. Kapıdaki zile bastım ve otuz saniye bekledim. Sonra bir erkek sesi geldi.

"Lester Biggs ile görüşmeye geldim," dedim almaca.

"Bay Biggs ile ne görüşeceksin?" dedi ses.

"Rita Ferris hakkında. Adım Charlie Parker. Özel soruşturmacıyım."

Hiçbir şey olmadı. Tam kapıyı tekrar çalacaktım ki kapı açıldı ve içeri girdim. Soluk yeşil halıyla kaplı, inişte küçük ve kirli bir pencere bulunan dar bir merdiven çıktı karşıma. İki kat arasındaki merdiveni indim. Caddeye bakan ofisin kapısı açık bir hâlde duruyordu. Yerde aynı yeşil halı vardı. Üzerinde telefon bulunan bir masa, mindersiz iki ahşap sandalye, yerde bir yağın dergi ve onların yanında da video kasetler kümelenmişti. Du-

var boyunca dosyalama dolapları uzanıyordu. Onların karşısında, Broadway'e bakan iki büyük pencerenin altında ve yanında kutular içerisinde çeşitli elektronik eşyalar duruyordu; fırınlar, ocaklar, saç kurutma makineleri, pişirme aletleri, stereolar, hatta -bilmediğim bir şirket tarafından yapılmış olsalar da- bilgisayarlar. Kutudaki yazılar İslav alfabesine benziyordu: Rus bilgisayarları satın alıp satması için Lester Biggs'e güven.

Masanın arkasında, deri bir sandalyenin üzerinde, Lester oturuyordu ve sağında, sandalyelerden birinde, sakallı, iri göbekli ve karpuz popolu bir adam vardı. Kalçaları, içi su dolu balonlar gibi sandalyenin kenarlarından dışarı taşmıştı.

Lester Biggs sıksa ve iyi giyinimli bir adamdı; tabii yengesinin düğününde dj gibi giyinen biri, iyi giyinimli tanımına uyarsa. Kırk yaşında gibi duruyordu. Ucuz, üç düğmeli ince çizgili bir takım ve beyaz bir gömlek giymiş ince, pembe bir kravat takmıştı. Saçının üstü kısa, arkası uzun ve permalıydı. Yüzü esmerdi ve gözleri, uyku ve uyanıklık arasında kalmış bir adamın gözleri gibi biraz kapalıydı. Sağ elinde, ben girerken hafifçe masanın üzerine vurduğu ve kolundaki altın bileziğin sallanmasına neden olan bir kalem tutuyordu.

Biggs, bazılarına göre, mesleğinin standartları bakımından kötü bir adam değildi. Kullanılmış elektronik eşya satmakla başlamış ve hızla çalıntı mal alıp satmaya kadar ilerlemişti. Sonra başka alanlara da el atmıştı. Eş bulma servisi yeni başladığı bir işti: belki altı ya da yedi ay önce. Duyduğum kadarıyla aramaları kabul edip kızlarla bağlantı kuruyor, kızı alıp adrese götürmesi için bir araba sağlıyor ve her şeyin yolunda gittiğinden emin olmak için bir adamı, bazen yanında oturan büyük adam Jim'i gönderiyordu. Bunun için Jim yüzde elliyi alıyordu.

Ahlaksız bir insan değildi; sadece canı fazla para çekmişti.

"Yerli ünlü takipçisi," dedi. "Hoş geldin. Otursa-na." Kalemikle, boş olan ahşap sandalyeyi işaret etti. Oturdum. Arkası biraz gıcırdadı ve bükülmeye başladı. Ben de baskıyı azaltmak için öne doğru eğildim.

"Gördüğüm kadarıyla işler açılıyor."

Biggs omzunu silkti. "İşimde iyiyim. Bu tarz işlerde kaliteli bir öz geçmişinin olmasına gerek yok."

"Ve bu işler de...?"

"Bir şeyleri alıp satıyorum."

"İnsan gibi mi?"

"Benim bir servisim var. İnsanları yaptıkları işe zorlamıyorum. Burada Jim dışında kimse benim için çalışmıyor. Kendileri için çalışıyorlar. Ben onlara sadece bir kolaylık sağlıyorum."

"Rita Ferris'e ne tür bir kolaylık sağladığını anlat."

Biggs cevap vermedi. Sadece dışarı bakmak için sandalyesinde döndü. "Olanları duydum. Üzgünüm. İyi bir kadındı."

"Bu doğru. Öyleydi. Ölümünün herhangi bir şekilde senin için yaptığı işle bağlantısı olup olmadığını bulmaya çalışıyorum."

Biraz çekindi. "Bu seni neden ilgilendirsin ki?"

"İlgilendiriyor. Seni de ilgilendirmesi gerek."

Omzunu silken Jim ile bakıştı. "Beni nasıl buldun?" dedi.

"Ucuz porno patikasını takip ettim."

Biggs gülümsedi. "Bazı adamlar havaya girmek için biraz fazla şey isterler. Dışarıda hapı yutmuş bir sürü insan var ve her gün Tanrı'ya onların varlığı için teşekkür ediyorum."

"Rita Ferris de bu hapı yutmuş insanlardan biriyle tanıştı mı?"

Biggs, sandalyesi duvara yaslanıncaya kadar kendini geriye itti. Bir şey demedi. Sadece beni değerlendiriyordu.

"Ya bana anlat ya da polislere," dedim. "Eminim, narkotik ve ahlaksızlık bölümü kolaylık sağlamanın doğasını seninle tartışmaktan büyük zevk alacaklardır."

"Ne bilmek istiyorsun?"

"Bana geçen pazartesi akşamı olanlardan bahset."

Tekrar Jim ile bakıştı ve sonra konuşmaya razı gelerek anlatmaya başladı. "Sadece bir sapık telefon etti, o kadar. Adam High Caddesi'nde Radisson'dan aradı ve bir kız istediğini söyledi. Ona tercih ettiği bir şeyler olup olmadığını sordum ve o da bana kısa, sarışın, küçük göğüsler ve güzel bir kalça tarifini verdi. Bu tarif Rita'ya uyuyordu. Onu aradım, işi teklif ettim ve o da kabul etti. Bu onun sadece üçüncü işiydi ama biraz nakit para kazanmaya istekliydi." Boş boş gülmüsedim. "Neyse, Jim onu aldı, bıraktı, arabayı park etti ve o yukarı odaya çıkarken Jim onu lobide bekledi."

"Hangi oda?"

"Dokuz yüz yirmi yedi numaralı oda. On dakika sonra Rita aşağı gelip lobiye koşuyor ve Jim'den onu eve götürmesini istiyor. Jim onu bir köşeye çekip sakinleştirmeye ve neler olduğunu öğrenmeye çalışıyor. Dediğine göre, odaya gitmiş ve yaşlı bir adam ona kapıyı açıp içeri almış. Giyiminin biraz tuhaf olduğunu söylemiş." Onay almak için Jim'e baktı.

"Eski," dedi Jim. "Adam eski moda giyinmiş. Giydiği elbise otuz, kırk yıl öncesinden kalmamış. Naftalin topları gibi kokuyormuş."

İlk kez Biggs tedirgin görüldü. "Garip olduğunu söyledi. Odada hiç kıyafet, bavul ya da çanta yokmuş, sa-

dece yaşlı adam ve giysisi varmış. Ve o da korkmuş. Neden olduğunu söyleyemedi ama yaşlı adam onu ürkütmüş. Kötü kokuyormuş. Bana öyle dedi. Bayat balık ya da yumurta gibi değil de, sanki adamın içinde bir şeyler bayatlamış. Yani eğer şeytanın bir kokusu olsa, o adam gibi kokarmış." Kendi cümlelerinden dolayı utangaç bir şekilde baktı ve parmaklarını incelemeye başladı.

"Adam elini kızın omzuna koyuyor," diye devam etti Lester. "Ve kız hemen oradan kaçmak istiyor. Adamı itiyor ve adam yatağın arkasına düşüyor. O yerdeyken kız kapıya ulaşıyor ama adam kapıyı kilitlemiş. Bu yüzden kapıyı açmak için biraz zaman kaybediyor. Kapıyı açıncaya kadar adam arkasından yetişiyor ve kız bağırılmaya başlıyor. Adam elbisesini çekiyor, ağzını kapatmaya çalışıyor ve kız ona tekrar vuruyor: bu sefer başından. Adam kendini toplayıncaya kadar kız kapıyı açıp koridordan aşağı koşuyor. Adamın arkasından geldiğini duyabiliyor. Kız köşeyi dönüyor ve orada bir grup insan asansöre biniyor. Kapı kapanmadan hemen Önce asansöre yetişiyor ve kapıyla asansörü tutuyor. Kapı açılıyor ve kız içeri giriyor. Yaşlı adamdan hiç iz yok ama kız hâlâ onun kokusunu alabiliyor, yakında olduğunu *söylüyor* ve biliyor. Sanırım kız şanslıymış. Radisson'ın sadece bir tane çalışan asansörü var. Eğer onu kaçırmış olsaydı, adam kızını kesin yakalardı. Sonra asansör onu aşağı, lobiye, Jim'e indiriyor."

Jim hâlen ellerine bakıyordu. İri ve damarlıydı. Eklem yerlerinde yara izleri vardı. Belki de eğer o elleri yaşlı adamın üzerinde kullanmış olsaydı, Rita Ferris'in hâlâ yaşıyor olup olamayacağını düşünüyordu. "Ona beni lobide, resepsiyon masasının yanında beklemesini söyledim," dedi hikâyeyi tamamlarken. "Odaya gittim ama kapı açıktı ve oda boştu. Kızın dediği gibi ne çanta ne başka bir şey, hiçbir şey yoktu. Ben de aşağı resepsiyon-

na indim ve onlara bu otelde kalan bir arkadaşımın buluşmam gerektiğini söyledim. Dokuz yüz yirmi yedinci numaralı odada kalan arkadaşımınla."

Dudaklarını yaladı ve uzun bir tırnağıyla yara izlerinden birine asıldı. "Dokuz yüz yirmi yedi numaralı odada kimse kalmıyormuş," dedi sonunda. "Odayı kimse tutmamış. Yaşlı adam, büyük bir ihtimalle görevlilerden birini kafaya alıp içeri girmiş. Rita'yı bara götürüp ona bir kanyak aldım ve eve götürmeden önce sakinleşmesi için bekledim. Tüm olan bu."

"Polislere bir şekilde bu adamı anlattınız mı?"

Biggs başını salladı. "Nasıl anlatabilirim?"

"Telefonun var."

"Bir işim var," diye yanıtladı.

işinin pek uzun ömürlü olmayacağını düşündüm. Biggs, tüm bu duruşuna rağmen, bir sivri sinekten farksızdı: Genç kadınların üstü örtülü bir şekilde hayatına girer ve onları içten kuruturdu. "Adam tekrar deneyebilir," dedim. "Belki denedi ve Rita Ferris bu yüzden öldü."

Biggs başını salladı. "Hayır, böyle şeyler olur. Kaçık muhtemelen eve gidip kendi kendini teselli etmiştir." Gözleri bana, kendi yalanlarına kendisinin inanmadığını söyledi. Yanında duran Jim hâlen başını kaldırmamıştı. Suçluluk duygusu, etrafında bir sis gibi geziniyordu.

"Sana bir tarif verdi mi?"

"Sana anlattığımız gibi: yaşlı, iri, gri saçlı ve körü kokulu. Hepsi bu."

Ayağa kalktım. "Sağol, çok yardım ettin."

"Her zaman," dedi. "Eğer alem yapmak istersen beni ara."

"Evet, ilk öğrenen kişi sen olacaksın."

Dışarı çıkınca yanıma bir araba yanaştı: Ellis Howard'ın arabası. Beni gördüğüne sevinmişe pek benzemiyordu.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Sanırım senin yaptığını."

"Bir sır öğrendik."

"Şanslısın." Lucy Mims'in vicdanının sonunda yumuşadığını tahmin ettim.

Ellis elini yüzünü ovuşturarak derisini aşağı çekti ve ben, gözlerinin altındaki kırmızı bölgeyi görebildim. "Soruya hâlâ cevap vermedin," dedi. "Kızın fahişelik yaptığını nerden biliyordun?"

"Belki de senin duyduğun yerden öğrenmişimdir. Bu önemli değil."

"Ama bize söylemeyecektin, değil mi?"

"Sonunda söyledim. Onun bir fahişe olarak damgalanmasını istemedim hepsi bu. Basın etraftayken ve ben daha fazla bilgi öğrenebilecek durumdayken, evet, söylemezdim."

"Senin bu kadar hassas olduğunu bilmiyordum," dedi Ellis. Gülmüyordu.

"Bilinmeyen kuytu yerlerim vardır," diye cevapladım dönüp arabama doğru yürürken. "Görüşürüz, Ellis."

Lester Biggs'in ofisinden ayrıldıktan sonra Temple Caddesi'ndeki Yeşil Tepe Lokanta Fırını'na gidip kek yiyip biraz Fransız şarabı içtim ve Federal Caddesi'nden geçen arabaları izledim. Bir avuç dolusu insan yan tarafta bulunan Nickelodeon Sineması'nda ucuz film seyretmek için sıraya girmişti ya da Monument Meydanı'nda hava alıyordu. Onun yakınında, Congress Caddesi bir karmaşa içerisindeydi. Kenar mahalle dükkânları şehirden perakende satışı yok ettiği zaman Congress Caddesi zor zamanlar geçirmişti ama şimdi restoranları ve Key-stone Tiyatro Kafe'si vardı ve Portland'in kültürel merkezi olarak yeniden yükselişe geçmişti.

Burası hayatta kalanların şehriydi: 1676 ve 1690'da iki kez Kızılderililer'in elinde yanmıştı ve İngiliz adamı Henry Mowatt'ın silahları altında 1775'te çıkan bir tartışma sonucu tekrar yanmıştı. 1886'da da biri, tekne ustalarının Commercial Caddesi'ndeki mekânına bir havai fişek atınca bir kez daha alevler içinde kalmış ve şehrin doğu yakasının yarısı küle dönmüştü. Fakat tüm bunlara rağmen şehir hâlen hayattaydı ve büyümeye devam ediyordu.

Scarborough'ya karşı ne hissediyorsam, bu şehir içinde onu hissediyordum: Geçmişin bugünde yaşadığı bir yerdi burası, insanın, zincirde bir halka olduğunu anladığı sürece bir yer edinebileceği bir mekândı, çünkü geçmişinden kopmuş bir adam bugün de akıntıya kapılmış biriydi. Belki Billy Purdue'nün probleminin bir bölümü burada yatıyordu. Hayatı boyunca çok az zaman dengeli yaşayabilmişti. Geçmiş, birbirinden ayrılan ve sadece hepsinin mutsuz anılar olması özelliğiyle bağdaşan bölümlerden oluşuyordu. Billy gibi bir adam bir evliliği yürütemezdi, çünkü öyle ya da böyle mutsuz bir kişi evliliğe adım attığında, bu, genelde iki mutsuz kişiyle ve hatta bu iki mutsuz kişinin boşanmasıyla sonlanırdı.

Sonunda Billy Purdue'nün benimle bir alakası olmadığını karar verdim. Tony Celli'ye ne yaptıysa bu, o ve Tony arasındaydı. Billy artık büyük bir çocuktuk ve Ferry Sahili'nde yaptıkları, büyük çocuk oyunları oynadığını gösteriyordu. Ancak eğer Billy Purdue'nün benimle alakası yoksa neden onu kurtarmam gerektiğini hissediyordum?

Eğer bu konuyu açacak olursak, Rita ve Donald ile de hiçbir ilgin yoktu ama öyle hissetmiyordum. Dairelerinde iki ceset yerde yatmış kameranın flaş ampulle-riyle kısa süreliğine donarken, içimde bir şeyin dalgalandığını hissettim. Daha önceden hatırladığım bir şeyin. Bana, birinden bir hediye olarak gelen bir şeyin. Kalabalık lokantada, insanlar soğukta sığınacak bir yer ararken, çocuklarından konuşup komşularını çekiştirirken, kız arkadaşları, erkek arkadaşları ve sevgililerinin ellerine dokunurken, nazikçe sol elimin parmaklarını oynatıp sağ avucumun içine koydum ve herhangi bir âşğın dokunuşundan daha derin ve yoğun bir dokunuşu hatırladım ve tekrar Louisiana bataklıklarının ağır ve sert kokusunu aldım.

Neredeyse sekiz ay önce Tante Marie Aguilard isimli yaşlı ve kör bir kadının yatak odasında oturmuştum. Zihni, kendi hayatının karanlığından diğer hayatlara ulaşabilen iri, simsiyah ve gözleri ölü olan kadının. Ona gittiğimde tam olarak ne aradığımı bilmiyordum. Sadece bataklıkta ölü bir kızın seslerini duyabildiğini söylemişti. O zaman, yaşlı kadının deli, kinci ya da sadece biraz ilgi arayan bir kaçık olmadığını düşünerek, o kızı öldüren kişinin, kendi karım ve kızımın ölümlerinden de sorumlu olmuş olabileceğine inandım.

Fakat o karanlık odada elime dokunduğu an sanki bana elektrik verilmiş gibi vücuduma bir şey yayıldı ve o zaman kadının yalan söylemediğini anladım. Onun bir şekilde çürük bitki örtüsünün içindeki kızı duyduğunu ve Tante Marie'nin, kız ölürken onu rahatlatmaya çalıştığını anlamıştım.

Ve Tante Marie sayesinde Susan ve Jennifer'ın seslerini de duymuştum. Belli belirsiz ama seçilebilirdi. Bu sesleri yanımda götürdüm ve bir hafta sonra bir metroda ilk kez karım bana göründü. Bu bana Tante Marie' nin bir hediyesiydi: Ölü karımı ve kızımı görüp seslerini duymuştum ve başkalarını da görüp duyabiliyordum. Neticede, Tante Marie de onların arasındaydı. Bu onun bir dokunuşuyla bana geçen hediyesiydi ve nasıl olduğunu açıklayamıyordum.

Bunun empati kurmayla alakalı olabileceğini düşünüyorum. Acı çekerek, zalimce ve merhametsizce öldürülenlerin çektiklerini hissedip anlayabilme kapasitesiyle. Ya da belki benim yaşadığım şey, kızgınlık, acı ve suçluluk duygusunun bir ürünüydü. Belki endişe duyuyordum ve bu sırada ölünün, yaşayandan yardım istediği alternatif dünyalar hayal etmiştim. Tam olarak bilmiyorum. Tek diyebildiğim, yok olanların, o dünyada yeniden canlandıklarıydı.

Fakat bazı hediyeler lanetten daha kötüdür ve hediyeinin kötü tarafı da, onların bu hediyeyi biliyor olmalarıdır. Kayıplar, gruptan ayrılanlar, öldürülmemesi gereken fakat ölmüş olanlar, masumlar, açığı çekenler, işkence görmüşler, bir sürü ölü bu hediyeinin farkında.

Ve geliyorlar.

Kuruntularına rağmen, o öğleden sonrası bardan bara gezip Billy Purdue'yü tanıyanlar ve nereye gitmiş olduğuna dair bir fikirleri olanlarla konuşarak geçirdim. Bazı durumlarda Portland PT oralara benden önce gitmişti. Yani bu demek oluyordu ki, oradakiler beni pek neşeli ve misafirperver bir şekilde karşılamıyordu. Kimse bana bir şey söyleyemez ya da söylemezdi ve James Hamill'i bulduğumda umudum kırılmak üzereydi.

Hamill'in soy ağacında pek bir kişi olmadığını tahmin ettim. Orta tabakadan gelen sıksa, altmış kiloluk biriydi. Bastırılmış öfkesi ve bozuk bir akıl sağlığı vardı. Karşısındakine kötülük yapma şansı varken asla ona yardım ermeyecek türden biriydi. Hamill'in pozisyonu besin zincirinde bayağı alt seviyedeydi: Onun bulunduğu yerde insanlar eti çiğ yiyorlardı.

Yanına geldiğimde, Fore Caddesi'ndeki eski liman bilardocularının yerinde tek başına oynuyordu. Bir vuruşu yapmaya hazırlanırken beyzbol şapkasının önünü arkasına getirmişti ve cılız bıyığı konsantrasyondan kıvrılmıştı. Vuruşu kaçırdı ve yüksek sesle küfretti. Eğer top demirden ve delik mıknaatstan oluşsaydı gene de o atışı yapamazdı. Hamili o tarz bir adamdı.

Gritty McDufftan biri bana, Hamill'in bazı zamanlar Billy Purdue ile takıldığını söylemişti. Neden takıldığını anlayamadım. Belki Billy sadece kendini iyi gösterecek biriyle olmak istemişti.

"James Hamili?" diye sordum.

Kıçını kaşıyıp elini bana sundu. Gülüşü, bir dışçının kâbusu gibiydi.

"Kimsen tanıştığıma memnun oldum. Şimdi git ve kendini becer."

Oyununa geri döndü.

"Billy Purdue'yu arıyorum."

"Sıraya gir."

"Onu arayan başka biri daha mı var?"

"Duyduğuma göre neredeyse bir üniforma ve rozet taşıyan herkes. Sen bir polis misin?"

"Hayır."

"Gizli soruşturmacı mısınız?" Bilardo sopasını yavaşça çekip merkez oyuğa bir atış yapmak için nişan aldı.

"Sanırım."

"Sen onun kiraladığı kişi misin?"

Sopayı kaldırdım ve bilardo topu doğrudan yuvaya girdi.

"Hey!" dedi Hamili. "Topumu geri ver." Küçük, şımarık bir çocuk gibi çıkmıştı sesi; Hamill'in kendi çocuğu olduğunu iddia edecek bir anne olmadığını tahmin etsem de.

"Billy Purdue özel bir soruşturmacı mı tuttu?" dedim.

Sesim beni ele verdi çünkü Hamill'in yüzündeki o mutsuz ifade yerini açgözlü bakışlara bıraktı.

"Bundan sana ne?"

"Billy'nin izini sürmeme yardım edecek herkesle konuşmak istiyorum. Kim bu adam?" Eğer Hamili bana söylemezse etrafta soruşturarak da bulabilirdim.

"Dostumun başını derde sokmak istemem," dedi Hamili, çenesini ovup yüzünde düşünceli bir ifade oluşurken.

"Senin bu konuyla bağlantın ne?"

"Onun eski karısı için çalışırdım."

"O öldü. Umarım ödemen baştan yapılmıştır."

Bilardo topunu elimle kaldırdım ve Hamill'in başına atmayı düşündüm. Hamili yüzümden bu niyetimi anladı.

"Bak, biraz paraya ihtiyacım var," dedi, davranışı biraz yumuşayarak. "Bana biraz para ver, sana adamın ismini söyleyeyim."

Cüzdanımı çıkarıp masaya bir yirmilik koydum.

"Kahretsin, yirmi papel," diye tükürdü Hamili. "Sen gülüşü olmayan tipik bir Jack Benny'sin. Bu sana daha pahalıya patlayacak."

"Daha vereceğim. Önce ismi istiyorum."

Hamili biraz düşündü. "İlk adını bilmiyorum ama soyadı Wildon ya da Wifford gibi bir şeydi."

"Willeford mu?"

"Evet, evet ondan. Willeford."

Başımı sallayarak teşekkür ettim ve gitmek için arkamı döndüm.

"Hey! Hey!" diye bağırdı Hamili. Lastik ayakkabısının arkamdaki zeminde çıkardığı sesi duyabiliyordum. "Ya fazladan param ne olacak?"

Arkamı döndüm. "Üzgünüm, az daha unuttuyordum."

Yirmiliğin üstüne bir on sent koydum ve topu tekrar masaya geri koyarken göz kırptım.

"Bu, karısıyla ilgili espri yaptığım için. Sağlıklı günlerde harca."

Yürüdüm ve merdivenlere gittim.

"Hey, Bay Üçkâğıtçı," diye bağırdı Hamili. "Hemen buraya gel, beni duydun mu?"

Marvin Willeford, mavi Casco Körfezi feribot terminalinin karşısındaki İtalyan restoranımın üst katında bulunan ofisinde değildi ama kapıda asılı duran, el yazısıyla yazılmış bir notta, öğle yemeğine gittiğini

belirtiyordu. Belli ki bu uzun bir öğle yemeğiydi. Restorandaki garsona Willeford'un genelde nereye gittiğini sordum ve garson da bana denize yakın bir barın ismini verdi: Commercial ve Silver'da bulunan Sail Loft Tavernası.

On sekiz ve on dokuzuncu yüzyıllarda Portland Limanı, gözde bir balıkçılık ve teknecilik merkeziydi. O zamanlar iskelelerin üstü Boston ve Batı Hindistan'a gitmek üzere bekleyen kerestelerle yığılı oldurdu fakat şimdi o tahtalar Çin ve Orta Doğu'ya gitmek üzere bekliyordu. Bu arada limanın yeniden gelişimi, yeni konutların yapılması, turistlerin ve genç profesyonellerin ilgisini çekmek için dükkânların inşa edilmesi hâlen konuşma konusuydu. Sandalet ve terlikler içindeki insanların etrafta resim çekip kulahta dondurma yiyerek dolaşırken limanın düzgün bir şekilde işlemesi çok zordu. Sail Loft eski günleri hatırlatan bir yerdi. Bazı insanların ev diye nitelendirecekleri türden.

Willeford'u taniyordum ama onunla hiç konuşmamıştım ve geçmişi hakkında hiçbir şey bilmiyordum. Onu karanlık barda bulduğumda gözüme, hatırladığımdan daha yaşlı geldi. Deniz atları ve deniz yıldızlarıyla süslü duvarda asılı olan televizyonda basketbol maçının tekrarını seyrediyordu. Şimdi altmışlarının başında olduğunu tahmin ettim. Gıdıklı, kel ve kafatasında birkaç tel beyaz saç bir kayanın üzerindeki deniz yosunu gibi parlıyordu. Derisi solgun, neredeyse şeffaftı ve yanaklarındaki damarlar gözle görülebiliyordu. Soğan şeklindeki burnunun üzerinde bir Mars haritası gibi kraterler oluşmuştu. Yüz hatları bulanık ve hatalı gibiydi. Sanki vücut sistemine karışan alkolün etkisiyle bozulmaya başlamış, yavaş yavaş gerçek şekillerini yitiriyorlardı.

Bir elinde bir bira tutuyordu ve onun yanında boş bir içki bardağı vardı. Maç seyredirken önünde duran ta-

bakta da bir sandviç ve patates cipsinden kalanlar. Kambur durmuyordu: Uzun ve dimdikti. Hafifçe sandalyesinin arkasına yaslanmıştı.

"Selam' dedim yanındaki sandalyeye otururken. "Marvin Willeford?"

"Sana para borcu mu var?" diye sordu Willeford, gözünü ekrandan ayırmadan.

"Henüz yok," diye yanıtladım.

"İyi. Senin ona borcun var mı?"

"Henüz yok," diye tekrar ettim.

"Tüh. Yine de senin yerinde olsam o şekilde kalmasını isterdim." Bana doğru döndü. "Senin için ne yapabilirim, evlat?"

Otuz dört yaşımıdayken birinin beni "evlat" diye çağırması çok garibime gitti. Neredeyse kendimi kimliğimi göstermeye mecbur hissettim. "Adım Charlie Parker."

Onaylayarak başımı salladı. "Büyük baban Bob Warren'ı tanırdım. İyi bir adamdı. Benim bölgeye taşınmışsın, Charlie Parker."

Omzumu silktilim. "Belki. Umarım ikimiz için de yeterli kadar iş vardır. Sana bir bira ısmarlayabilir miyim?"

Bardağını boşalttı ve yeniden doldurması için barmene seslendi. Ben de kendime kahve söyledim.

"Eski sistem yerini yeniye bırakarak değişiyor," dedi Willeford kederle.

"Tennyson," dedim.

Onaylayarak gülümsedi. "Hâlen biraz romantiklerin kalmış olduğunu görmek güzel." Willeford'ta, karanlık bir barda, uzun öğle yemeklerinden fazlası vardı. Onun gibilerde genelde fazlası vardır.

Gülümsedi ve yeni birasıyla kadeh kaldırdı. "En azından tamamen cahil değilsin, evlat. Biliyor musun, bu yere uzun yıllardır geliyorum. Etrafa bakıp daha ne kadar

burada kalacağımı düşünüyorum, çünkü şimdi limana süslü binalar ve küçük, şirin dükkânlar yapıyorlar. Bazen bunu protesto etmek için kendimi parmaklıklara zincirlemeyi düşünüyorum fakat kalçam kötü ve soğuk hava tuvaletimi getiriyor." Başını üzgünce salladı. "Eee, seni benim ofisime getiren nedir, evlat?"

"Bana Billy Purdue hakkında bildiklerinizi anlatmanızı umuyordum."

Birasını yutarken dudaklarını yaladı. "Bu, iş icabı mı yoksa kişisel mi? Çünkü eğer iş icabıysa o zaman etik-ler, müşterinin gizliliği için içine girer ve burada kişisel olarak konuşuyorum, anlıyor musun? Billy Purdue'yu müşteri olarak mı almak istiyorsun? O zaman buyur. Benim bir müşteride aradığım temel özelliklerin bazılarında yoksundu. Mesela parası yoktu ama bence gizli soruşturmacıdan çok bir avukata ihtiyacı var."

"O zaman kişisel diyelim."

"Kişisel diyelim. Beni, gerçek ailesini bulmam için tuttu."

"Ne zaman?"

"Aylar önce. Öncelik olarak iki ellilik ödedi -kurabiye kavanozundan çıkarıp getirdiği birlik ve beşliklerden belliydi-fakat sonra daha fazla ödeyemedi ve ben de onu bıraktım. Buna pek sevinmedi ama iş iştir. Neyse, çocuk tam bir baş belasıydı."

"Bu işte ne kadar ilerleyebildiniz?"

"Her zamanki işlemleri yaptım. Bilinmeyen bilgi için eyalete başvurdum. Bilirsin, anne ve babanın yaşı, mesleği, doğdukları eyaletler ve etnik grupları. Hiçbir şey bulamadım. Çocuğu leylekler getirip bırakmış sanki."

"Doğum kayıtları yok mu?"

Alaylı bir ifadeyle ellerini kaldırdı ve sonra tekrar bir ağız dolusu bira yudumladı. Bir bardağı üç yudumda bitirdiğini tahmin ettim. Haklıydım.

"Karanlık ukur'a gittim. Nerede olduğunu biliyor musun? Kuzeyde, Greenville'i geçince." Başımı salladım. "Moosehead'te başka bir işim vardı ve ben de diğer bir müşteriyle ilgilenirken Purdue'ya da bir iyilik yapayım dedim. Onu en son alan aile o tarafta yaşıyor ama adam şimdi çok yaşlanmış. Benden yaşlı. Adı Payne, Meade Payne. Bana, bildiği kadarıyla, Billy Purdue'nün aslen Bangor'daki birkaç kadın ve Aziz Martha'daki bazı rahibeler aracılığıyla gizli olarak evlatlık verildiğini söyledi."

Aziz Martha hiç yabancı gelmemişti ama nedenini hatırlayamadım. Willeford da benim çaba sarf ettiğimi sezmiş gibiydi. "Aziz Martha," diye tekrar etti. "Birkaç gün önce oradan kaçıp kendini öldüren yaşlı bayanın kaldığı yer. Aziz Martha eskiden bir manastırdı ve rahibeler, bilirsin, yardıma muhtaç kadınları alıp bakarlardı. Fakat şimdi tüm rahibeler öldüler ya da Alzheimer hastalığına yakalandılar ve Aziz Martha zel bir bakımevine döndü. Sırf iş ve kaynatılmış sebze kokuyor."

"Yani hiç kayıt bulamadınız mı?"

"Hiçbir şey. Geriye kalan evraklara göz gezdirdim ki onlar da fazla değildi. Doğumların bir kaydını tutup geçerli belgelerin bir kopyasını almışlar ama Billy Purdue'ya uyan hiçbir belge bulamadım. Kitaplarda da hiçbir şey yoktu ya da varsa da biri hiçbir iz bırakmamak konusunda çok hassas davranmış. Kimse nedenini bilmiyor."

"Evlat edinme olayını ayarlayan kadınla konuştun mu?"

"Lansing. Cheryl Lansing. Evet, onunla konuştum. O da çok yaşlı. Tanrım, çocukları bile yaşlanıyordu. Sadece yaşlılarla tanıştum - yaşlı insanlar ve yaşlı müşteriler. Sanırım geçen arkadaşlar edinmeliyim."

"İnsanlar konuşacak," dedim. "Ünlü olacaksınız."

Kendi kendine güldü. "Hiç paran olmadan ünlü olabilir misin?"

"Bilmiyorum. Deneyebilirsiniz ama çok ilerleyeceğinizi sanmıyorum."

Başını salladı ve birasını bitirdi. "Hayatımın hikâyesi. Ölüler benim gördüğümünden daha çok ilgi görüyorlar."

Yani Billy Purdue'nün evlat verilme olayını ayarlayan kişi Cheryl Lansing idi. Otuz yıl sonra hâlen eski karısı ve oğluna yardım etmeye çalıştığına göre, belli ki kadının Billy'e karşı daha farklı bir ilgisi vardı. Rita Ferris'in elindeki bir çanta giysiyi, yiyecek kutusunu ve küçük bir tomar parayı canlandırdım gözümün önünde. Cheryl Lansing iyi bir kadına benziyordu. İkisinin ölümünün onu kalbinden yaralamış olduğunu düşündüm.

Bir bira daha istedim ve Willeford bana teşekkür etti. Şimdiden kafayı bulmuştu. Onu bu kadar sarhoş edip günün geri kalanında çalışamayacak duruma getirerek kendi savaşçı ruhumu tatmin etmiştim. Kendimi iyi hissediyordum.

"Ya Cheryl Lansing?" diye ısrar ettim.

Purdue hakkında konuşmak istemedi. Biraz zorladım ama faydası olmadı. Tek söylediği, kadının kuzeyden olduğu, rahibelere bir iyilik olsun diye evlat edinmeyi ayarladığı ve kadının ismini dahi bilmediği. Görünüşe göre, evlat edinme servisiyle iyi para kazanmış. Paranın belirli bir yüzdesini kendi alıyormuş. Elinde doğum sertifikasının bir kopyası vardı. Ancak ailenin adı John ve Jane Doe olarak gözüküyordu. Bir yerlerde doğumun bir kaydının olması gerektiğini düşündüm.

"Ne yaptın?"

"Payne'in söylediklerinden ve kayıtlardan da faydalanarak, Billy Purdue'yü evlat edinen çoğu ailenin kuzeyde yaşadığını buldum. Güney olarak en fazla Ban-

gor'a kadar gelebilmiş. Ondan sonra büyüyünce Boston'a gitmiş. Ben de sorular sordum, yaklaşık doğum tarihleri hesapladım, hatta bazı yerel gazetelere ilan verdim ve sonra oturup bekledim. Neyse, o zamana kadar param bitmişti ve Purdue'nün bunca masrafı karşılayamayacağını düşündüm. Sonra Karanlık Çukur'daki huzur evinde bir kadınla konuşmam gerektiğini söyleyen bir telefon aldım. Yani bu olay beni Aziz Martha'ya geri getirdi." Durdu ve birasından uzun bir yudum aldı. "Billy'e bir şeyler bulmuş olabileceğimi bildirip devam edip etmemi istemediğini sordum. Bana hiç parası olmadığını söyledi. Ben de ona, üzülerək iş ilişkimizi burada sonlandırmamız gerektiğini anlattım. Sonra bana biraz sövdü ve eğer ona yardım etmezsem beni, ofisimi altüst etmekle tehdit etti. Ona bunu gösterdim..." Uzun, yirmi santim namlulu Colt Python tabancasını göstermek için ceketini arkaya doğru itti. Bu onu yaşlı bir silah savaçısı gibi gösterdi. "Ve o da kendi yoluna gitti."

"Ona kadının adını söylediniz mi?"

"Ondan kurtulmak için her şeyi söyledim. Artık vazgeçme zamanının geldiğini düşündüm. Ne yapsam zaten sonuç hep aynıydı."

Kahvem, önümde duran kupanın içinde soğumuştı. Bara eğildim ve lavabonun içine döktüm.

"Billy'nin şimdi nerede olabileceğine dair bir fikriniz var mı?"

Willeford başını salladı. "Bir şey daha var," dedi.

Bekledim.

"Aziz Martha'daki kadın. Adı Bayan Emily Watts idi ya da en azından kendini bu şekilde çağırırttıyordu. Bu isim sana bir şeyleri hatırlattı mı?"

Biraz düşündüm ama aklıma hiçbir şey gelmedi. "Sanmıyorum. Hatırlatması mı gerek?"

"Karda ölen yaşlı kadın o. Tuhaf iş, sence de öyle değil mi?"

Tüm hikâyeyi şimdi hatırladım. Prouts Boğazı' nda ölen adamların hikâyesi her şeyi aklıma geri getirdi.

"Sizce Billy Purdue onu görmeye mi gitti?"

"Bilmiyorum ama bir şey onu ormana kaçırılmış ve geri götürmek istedikleri zaman da kendini öldürecek kadar korkutmuş."

Kalktım ve teşekkür edip paltomu giydim.

"Benim için büyük zevkti, evlat. Biliyor musun, büyük babana benziyorsun. Davranışların da onun gibi ve kimseye seninle tanıştıkları için pişmanlık duydurt-mazsın."

Tekrar içimde bir suçluluk hissettim. "Teşekkürler. Gideceğiniz bir yer varsa sizi bırakayım."

Bir bira daha söylemek için bardağını salladı ve bir de viski istedi. Bara on papel koydum. Selam vererek boş bardağı kaldırdı.

"Hayır," dedi. "Ben hiçbir yere gitmiyorum."

Bardan çıkarken hava çoktan kararmaya başlamıştı. Kendimi soğuktan korumak için paltomu vücuduma iyice sardım. Limandan bir rüzgâr esti. Soğuk, ellerini saçlarımda gezdirip parmaklarıyla derime dokundu. Mustang'i, karanlık bir tarihi olan bir Portland Mahalle-si'ndeki One India'ya park etmişim. One India sömürgeciler tarafından 1680'de yapılmış olan Fort Loyal'ın esas mekânıydı. Fransızlar ve onların yerli müttefikleri burayı ele geçirip burada oturan yüz doksan yerleşimciyi doğradıktan sonra sadece on yıl ayakta kalabilmişti. Sonunda aynı yere Atlantic ve Aziz Lawrence Tren Yolu, Kanada' nın Büyük Banliyö Hattı ve Ulusal Kanada Demir Yolu için mil işareti o.o konularak, Portland hâlâ önemli bir demir yolu merkeziyken, India Cadde Terminali yapıldı. Şu

an bir sigorta şirketinin sahip olduğu One India' da hâlen Büyük Banliyö Hattı ve Vapur Ofisleri'nin işaretini görmek mümkün.

Demiryolları otuz yıl önce hizmetten kalkmıştı. Ancak Aziz John'da Union İstasyonu'nu yeniden inşa etmek ve tren yolunun Boston'da tekrar hizmete açılması gibi söylentiler de dolaşmıyor değildi. Bir zamanlar kayıp ve yitik olarak düşünülen eski şeylerin şimdi yeniden yapımı ve tekrar hayata geçmesi tuhaftı.

Yanıma yaklaşırken Mustang'in camlarının şimdiden buzlanmaya başladığını gördüm. Her sesi bulanıklaştıran sis, depo ve sudaki tekneleri yok etmişti. Dönmeye başladım, ceketimin önü şimdi açtı, silahıma doğru yavaşça elimi uzattım ama biri sırtımdan yapıştı ve bir ses, "Dur. Ellerini açıp havaya kaldır," dedi.

Ellerimi düz bir şekilde havada tutup yanlardan uzaklaştırdım. İkinci bir kişi sağıma geçti. Sol ayağı hafifçe içe doğru kıvrılıyor, yürüyüşünü bozuyordu. Silahımı kılıfından çıkardı. Kısa boylu ve muhtemelen kırklarının sonlarındaydı. Saçı kalın ve siyah, gözleri kahverengiydi. Paltosunun altından geniş omuzları belli oluyordu ve karnı kaslıydı. Hatta bir bıçak yarasına benzeyen yarık dudağını saymazsak yakışıklı bile olabilirdi.

ikinci adam daha uzun ve yapılıydı. Uzun, siyah saçları, temiz, beyaz bir gömleğin yakasının üzerinden sarkıyordu. Keskin gözleri ve düzgünce boynuna taktığı Winnie the Pooh¹⁰ kravatıyla pek örtüşmeyen, somurtkan bir ağzı vardı. Kafası neredeyse kare şeklinde, dikdörtgen omuzları üzerinde duruyordu. İkisinin arasından da kalın, kaslı boynu görünüyordu. Bir çocuğun bir aksiyon oyuncağını oynatışı gibi hareket etti. Dizlerini kırmadan,

¹⁰ Bir çizgi film karakteri.

uzun adımlarla koşuyordu. İkisi beraber uyumlu bir çift olmuşlardı.

"Tanrım, arkadaşlar, şeker ya da oyun için biraz geç kaldınız sanırım." Daha kısa olan adama doğru sinsice eğildim. "Ve biliyor musun," diye fısıldadım. "Eğer rüzgâr yön değiştirirse, sen de o şekilde kalacaksın." Ucuz laflar kullanıyordum ama sisin içinden gelip izinsizce silahımı alan insanlardan hoşlanmıyordum. Billy Purdue'nün de diyeceği gibi bu biraz kabaydı.

Kısa olan adam silahımı elinde döndürüp bir uzman takdiriyle üçüncü nesil Smith&Wesson'ımı inceledi.

"İyi parça," dedi.

"Geri ver ve ben de nasıl çalıştığımı göstereyim."

Tuhaf ve çirkin bir şekilde güldü.

"Bizimle geliyorsun." Beni, bir çift far ışığının karanlıkta yandığı India Caddesi'ne doğru itti.

Dönüp Mustang'e baktım.

"Kahretsin," dedi Yarık Dudak yüzünde alaycı bir endişeyle. "Arabam için mi endişeleniyorsun?"

Silahımın emniyetini açıp Mustang'e ateş etti. Ön tarafı ve sürücü tarafındaki arka tekerleğe isabet etti. Yakın bir yerden bir araba alarmı çalmaya başladı.

"İşte," dedi. "Şimdi kimse arabamı çalmaz."

"Bu yaptığımı hatırlayacağım," diye yanıtladım.

"Aha. Adımı hecelememi istediğin zaman bana haber ver."

Daha iri olan adam, beni arabaya doğru itti. Gümüş rengi Seven Series BMW bize doğru hareket etti ve sağa döndü. Arka kapı açıldı.

İçinde, yakışıklı bir şeytan oturuyordu. Kısa, kahverengi saçları ve kalçalarının üstünde duran bir tabancası vardı. Diğerlerinden genç olan sürücü sakızıyla balon şişirip patlatıyor ve bir yandan da radyoda müzik dinli-

yordu. Ben arabaya binerken Bryan Adams çalmaya başladı: *Don Juan de Marco'nun* film müziğini söylüyordu.

"Kanalı değiştirme imkânımız var mı?" diye sordum araba giderken.

Yanımdaki Yarık Dudak beni silahıyla sert bir şekilde dürttü.

"Bu şarkıyı seviyorum' dedi vızıldayarak. "Senin hiç ruhun yok."

Ona baktım. Sanırım ciddi idi.

Milk Caddesi'ndeki Regency Otel'i'ne gittik. Portland'in en güzel oteliydi ve Eski Liman'daki eski, kırmızı tuğla cephaneliğinin önceki mekânını kaplıyordu. Sürücü arabayı park etti ve biz de otel spor salonunun yan girişine doğru gittik. Orada başka bir düzgün, siyah takım elbiseli genç, mikrofonuyla bizim geldiğimizi haber vermeden kapıyı bizim için açtı. Üst kata asansörle çıktık. Yarık Dudak, sağdaki son kapıya saygıyla vurdu. Kapı açıldığında ben içeri alındım ve Tony Celli ile görüşmeye getirildim.

Tony, ayakkabısız ayaklarını iskemleye uzatmış, büyük koltuğunda oturuyordu. Siyah çorapları ipektendi ve gri pantolonu kusursuzca ütülenmişti. Yakası mavi -beyaz çizgili bir gömlek giyiyor ve karışık siyah çizgili bir kravat takıyordu. Kol ağzında altın parlıyordu. Tıraşlıydı ve siyah saçları düzenle taranıp bir tarafa ayrılmıştı. İnce, alınmış kaşlarının altındaki gözleri kahverengiydi. Burnu uzun ve kırılmamış, ağzı biraz yumuşak ve çenesi biraz şişmandı. Kucağında birleşik duran parmaklarında hiç yüzük yoktu. Önündeki televizyonda akşam finans haberleri gösteriliyordu. Yanındaki bir masada bir çift kulaklık ve gizli mikrofon dedektörü vardı. Yani oda, herhangi bir dinlenme cihazına karşı önceden taranmıştı.

"Tony Celli'yi ününden dolayı tanıyordum. Buralara gelmek için çok çalışmıştı. Porno dükkânları işletmiş ve borçlarını Boston Combat Bölgesi'nde fahişe satarak kapatmıştı. Ve böylece büyük bir güce kavuşmuştu. Kendisinin altında olan insanlardan para aldı ve kendinden üstün olanlara çok daha fazlasını verdi. Zorunlu olduğu şeyleri yerine getirdi ve şimdi geleceğin büyük adamlarından biri olarak görülüyordu. Para konusunda, finansal bir zekâyâ sahip olmasından kaynaklanan bir ekonomik sorumluluğu olduğunu biliyordum. Giydiği çizgili gömlekten ve ekranın altından yazıyla geçen stok fiyatlarını takip etmesinden anlaşılan bir sorumluluk.

Sanırım şimdi kırk yaşma gelmişti. Kesinlikle daha fazla değildi. İyi görünüyordu. Aslında eve annenize tanıştırmaya getirebileceğiniz cinsten birine benziyordu; eğer annenize işkence edip, onu becerip, kalanını Boston Limanından atacağını düşünmüyorsanız.

Temiz Tony takma adının altında yatan mantıklı sebepler vardı: Görünüşü, bu sebeplerin bir parçasıydı ama daha çok Tony ellerini asla kirlenmediği için ona bu ad konulmuştu. Onun yerine başka insanlar Tony istediği için ellerinden litrelerce kan temizlemişlerdi. Kanların porselen küvet ya da lekesiz çelik lavabo deliğinin içinden oluk oluk akmasını seyretmişlerdi ama Tony asla gömleğini bir damla bile lekelememişti.

1990'da, hâlen Tony'nin ne kadar bölgesel olduğunu unutmuş olan pezevenkleri haklarken onunla ilgili bir hikâye duymuştum. Stan Goodman adında bir adamın -Bostonlu bir emlakçı- Rockport'ta bir tatil evi varmış. Yeşil çimenli ve sınırdıvarında duran iki asırlık bir meşe ağaçlı, büyük, eski üçgen çatılı bir yer. Rockport oldukça güzel bir yerdir. Hâlâ bir kuruşa arabayı park edebileceğin, Ann Burnu'nda kuzey Boston'da bir balıkçı kö-

yü. Ve tuzlu su tramvayı, dört dolar karşılığında sana tüm köyü gezdirir.

Goodman'in bir karısı ve biri kız biri erkek olmak üzere iki de genç çocuğu varmış. O evi çok seviyorlarmış. Tony, Stan Goodman'e o ev için çok para teklif etmiş ama adam kabul etmemiş. Evin babasına ait olduğunu ve babasının da bu evi kırklarda eski sahibinden satın aldığını söylemiş. Temiz Tony'e yakınlarda bir yerde buna benzer bir ev bulmayı önermiş, çünkü Stan Goodman, Temiz Tony ile iyi geçinirse bir sorun çıkmayacağını düşünmüş. Fakat sorun şu ki, Temiz Tony ile iyi geçinmek diye bir şey yokmuş.

Bir haziran gecesi, biri Goodman'in evine girip köpeğini vurmuş; ailenin dört üyesini bağlayıp ağızlarını kapatmış ve Halibut Point'teki eski granit yataklarına götürmüş. Benim tahminime göre, Stan Goodman en son ölmüş; karısı, kızı ve oğlunu öldürüp başlarını bir kayanın üzerine koyup balyozla içini açtıktan sonra. Ertesi sabah bulduklarınla yerde çok kan varmış ve bence onları öldüren adamların üstlerindeki kanları temizlemek uzun zaman almıştır. Ertesi ay Tony Celli evi aldı. Eve ondan başka talip çıkmadı.

Prouts Boğazı'nda olanlardan sonra, Tony'nin buraya gelmiş olması, onun o sırada buralarda dolanmadığını kanıtlıyordu. Tony o parayı istiyordu; hem de çok istiyordu ve onu bulmak için buralara kadar gelmişti.

"Haberleri seyredersin mi?" dedi sonunda. Gözünü ekrandan ayırmadı ama sorunun bana yöneltilmiş olduğunu biliyordum.

"Hayır."

İlk kez bana baktı.

"Hiç haber seyretmez misin?"

"Hayır."

"Neden?"

"Moralimi bozuyor."

"Moralin çabuk bozuluyor olmalı."

"Hassas bir yapım var."

Bir süre sessiz kalıp dikkatini Tokyo'daki bir bankanın iflasını anlatan habere çevirdi.

"Haber seyretmez misin?" diye tekrar etti, sanki ona seks ya da Çin yemeklerini sevmediğimi söylemişim gibi. "Hiç mi?"

"Senin de dediğin gibi, moralim çabuk bozuluyor. Hatta hava durumu bile moralimi bozuyor."

"Çünkü burada yaşıyorsun. California'da yaşa-san, hava durumu o kadar moralini bozmaz."

"Tüm yıl boyunca güneşli olduğunu duydum."

"Evet, hep güneşlidir."

"O zaman da tekdüzelikten moralim bozulur."

"Gerçekten hiç mutlu olmuyormuş gibi konuşuyorsun."

"Haklı olabilirsin ama neşeli kalmaya çalışıyorum."

"O kadar neşelisin ki seni sevmemeye başlıyorum."

"Gerçekten çok yazık. Beraber takılıp belki bir filme gideriz diye düşünmüştüm."

Finans haberi bitti. Manikürlü tırnağımı uzaktan kumandaya basarak televizyonu kapattı ve sonra tüm dikkatini bana verdi.

"Benim kim olduğumu biliyor musun?" dedi.

"Evet, kim olduğumu biliyorum."

"İyi. O zaman zeki bir adam olarak benim neden burada olduğumu da biliyorsundur."

"Noel alışverişi için mi? Satın almak için bir ev mi arıyorsun?"

Soğukça gülümsedi. "Senin hakkındaki her şeyi biliyorum, Parker. Sen Ferrereler'i alaşağı eden adamsın."

Ferreralar, Nevv Yorklu bir suç ailesiydi ve o şehri onlar yönetiyordu. Ben onların işine burnumu sokmuştum ve sonuç onlar için kötü olmuştu.

"Onlar kendileri alaşağı oldular. Ben sadece seyrettim."

"Ben öyle duymadım. Nevv York'taki çoğu insan sen ölsen daha mutlu olacak. Senin saygıdan yoksun olduğunu düşünüyorlar."

"Eminim."

"O zaman neden ölü değilsin?"

"Sıkıcı bir dünyayı aydınlatıyorum."

"Onlar kendi dünyalarını aydınlatmak isteseler ışığı açarlar. Tekrar dene."

"Çünkü kim peşimden gelirse ve onları kim gönderdiyse öldüreceğimi biliyorlar."

"Seni şimdi öldürebilirim. Eğer ölüyken ruhun geri gelmezse, tehditlerin de beni uykumda rahatsız edemez."

"Arkadaşlarım var. Sana bir hafta, belki on gün veririm. Sonra sen de bir ölü olursun."

Yüzünü buruşturdu ve etrafındaki birkaç adam kıs kıs güldü. "Kâğıt oyunu oynar mısın?" diye sordu, gülmeleri kesildikten sonra.

"Sadece tek kişilikse, evet. Güvendiğim biriyle oynamayı severim."

"'Kartı karıştır' ne demek biliyor musun?"

"Evet, biliyorum." Kartı karıştırmak, kumarbazların yaptığı bir şeydi: Sessizce konuşarak kartları karıştırırlardı. Bu yüzden bazı deneyimli oyuncular ne kadar paralan olursa olsun amatörlerle oynamazlardı çünkü kartları kötü karıştırıp kaybetme riskinin oynamaya değmeyecek düzeye kadar artma olasılığı her zaman vardı.

"Billy Purdue kartı karıştırdı ve bence sen de benim kartımı karıştırmak istiyorsun. Bu hiç iyi değil. Dur-

manı istiyorum. Önce bana Purdue hakkında bildiklerini anlat. Ondan sonra ayağımın altından çekilmen için sana para vereceğim."

"Paraya ihtiyacım yok."

"Herkesin paraya ihtiyacı vardır. Ne borcun varsa öder, hatta istediğin kimseler varsa yok edebilirim."

"Kimseye borcum yok."

"Herkesin birilerine borcu vardır."

"Benim yok. Ben özgür ve temizim."

"Ya da belki paranın ödeyemeyeceği borçların olduğunu düşünüyorsundur."

"Bu çok yüzeysel. Ne demek istediğini açıkla."

"Yani senin şimdiki gidişatını değiştirmek için sunduğum mantıklı yollar tükenmek üzere, *Birdman*." Son heceyi söylerken elleriyle tırnak işareti yaptı. Sonra sesi kısıldı ve ayağa kalktı. Çoraplı ayağıyla bile benden uzundu.

"Şimdi beni dinle," dedi, benden sadece birkaç santim uzakta dururken. "Bana kanatlarımı koparttırma. Billy Purdue'nün eski karısı için çalıştığımı duydum. Ayrıca onun sana, kadına vermen için para verdiğini, benim paramı verdiğini de. Bu seni çok ilginç bir kişi yapıyor Birdman çünkü bence sen, onlar kendi yollarına gitmeden önce onlarla konuşan son insanlardan biriydin. Şimdi, bana bildiklerini anlat ve sonra küçük kuş evine gidip geceyi orada geçir."

Bakışını takip ettim. "Eğer yararlı bir şey bilip sana söylesem bilincim uyumama izin vermez," dedim. "Ama maalesef sana yarayacak ya da yaramayacak bir şey bilmiyorum."

"Purdue'de benim param olduğunu biliyor musun?"

"Öyle mi?"

Neredeyse kederle başını salladı. "Canını acıtmamı mı istiyorsun?"

"Rita Ferris ve oğlunu sen mi öldürdün?"

Tony bir adım geri gitti ve sonra hızla yumruğuyla karnıma geçirdi. Bunun geleceğini görmüş ve kendimi hazırlamıştım ama kuvveti, beni dizlerimin üstüne düşürecek kadar fazla gelmişti. Nefes aldığımda arkamda bir silahın emniyetinin açıldığını duydum ve soğuk çeliği kafatasımın arkasında hissettim.

"Ben, kadın ve çocuk öldürmem," dedi Tony.

"Ne zamandan beri?" diye yanıtladım. "Yeni yıldan beri mi?"

Biri saçımı arkadan yakaladı ve ayaklarımın üstüne düştüm. Silah hâlâ kulağımın arkasındaydı.

"Ne kadar aptalsın!" dedi Tony, sağ elinin eklemelerini ovarak. "Ölmek mi istiyorsun?"

"Hiçbir şey bilmiyorum," dedim. "Eski karısına iyilik olsun diye bir şeyler yaptım. Billy Purdue ile kozumuzu paylaştık ve gittik. Hepsi bu."

Temiz Tony başını salladı. "Barda o ayyaşla ne konuşuyordun?"

"Başka bir şey."

Tony yumruğunu tekrar geri çekti.

"Başka bir şeydi," dedim tekrar, bu sefer daha yüksek sesle. "Büyük babamın bir arkadaşıydı. Sadece onu görmek için gittim, hepsi bu. Sen haklısın, o bir ayyaş. Bırak öyle kalsın."

Tony eklemelerini ovarak geri çekildi.

"Eğer yalan söylediğini anlarsam ölümün çok kötü olur, anlıyor musun? Ve eğer hazır cevap biri olmanın yanında zeki bir adamsan, burnunu işimden uzak tutarsın."

Sesinin tonu kibarlaştı ama tekrar konuşurken yüzü sertleşti: "Bunu sana yaptığım için üzgünüm ama ne

konuştuğumuzu anladığından emin olmam gerekiyor. Eğer bana söylediklerine ek olarak bir şey söylemek istersen, yüksek sesle inlemen yeterli."

Arkamda kim varsa ona başını salladı ve tekrar dizlerimin üzerine çöktürüldüm. Ağzıma bir paçavra tıkadılar ve kollarımı geriye doğru çekip kelepçe taktılar. Başımı kaldırdığımda, Yarık Dudak'ın topallayarak bana doğru geldiğini gördüm. Elinde siyah, metal bir sopa tutuyordu. Sopanın üzerinde mavi ışıklar yanıp sönüyordu.

İlk vuruş, beni geriye döndürüp yere düşürdü. Yerde kasıldım. Dışım paçavrayı ısırarak gıcırdadı. Üç ya da dördüncü vuruştan sonra kontrolümü kaybettim ve mavi ışıklar zihnimin karanlığında kayboldu. Sonunda bulutlar beni aldı ve her şey sessizleşti.

Kendime geldiğimde, Mustang'imın arkasında, caddeden geçenlerin beni görmesini engelleyecek şekilde yatıyordum. Parmak uçlarım sertti ve paltom buz kristalleriyle parılıyordu. Başım fena ağrıyordu. Vücudum titriyordu. Yüzümün kenarında ve paltomun ön kısmında kurumuş kan ve kusmuk kalıntıları vardı. Ayaklarımın üzerinde güçlükle doğruldum ve paltomun ceplerini yokladım. Bir cebimde silahım duruyordu ancak şarjörü gitmişti. Ve diğer cepte de cep telefonum vardı. Bir taksi çağırdım ve gelmesini beklerken Eski Kurtlar Köprüsü'ndeki tamirciyi arayıp arabayla ilgilenmesini söyledim.

Scarborough'a geri geldiğimde yüzümün sağ tarafı kötü şişmişti ve sopanın derime değdiği yerlerde küçük yanık izleri vardı. Ayrıca kafamda, biri derin olmak üzere iki ya da üç yarık açılmıştı. Yarık Dudak'ın, işi bittikten sonra da birkaç yumruk attığını tahmin ettim. Başıma buz koyup yanıklara sprey sıktım. Birkaç ağrı kesici yutup soğuktan korunmak için eşofman ve tişört giyip uyumaya çalıştım.

Neden uyandığımı hatırlamıyorum ama gözlerimi açtığımda oda karanlık ve aydınlık arasında kalmış gibiydi. Sanki evren, güneş ışığı karanlık kış bulutları arasından içeri yayılmaya başladığı an nefes almayı kesmişti.

Ve evin bir yerinden ayak sesleri duydum. Sanki küçük, narin adımlar yerdeki tahtalara basıyordu. Silahımı alıp ayağa kalktım. Zemin soğuktu ve pencereler kibarca gıcırđıyordu. Yavaşça kapıyı açıp koridora çıktım.

Sağımda bir şekil hareket etti. Bu hareketi gözümün ucuyla yakaladım. Bu yüzden, bir şeklin mi yoksa mutfaktan yansıyan gölgenin mi hareket ettiğinden emin değildim. Dönüp yavaşça evin arkasına doğru yürüdüm. Ayaklarımın altındaki tahtalar hafifçe gıcırđıyordu.

Sonra onu duydum: yumuşak bir çocuk kahkahası, neşeli bir kıkırdama ve tekrar soluma doğru geçen ayak sesleri. Mutfak girişine ulaştım. Silahımı hafifçe yukarı kaldırdım. Ve mutfak ile oturma odasını bağlayan kapıda başka bir hareketlenme görmek için tam zamanında döndüm. Oynadığımız oyunda başka bir neşeli çocuk sesi duydum. Ve gördüğüm şeyin bir çocuk ayağı olduğundan emin oldum. Tabanları mor bir tulumla örtülmüştü. Ve bu küçük ayağı daha önce gördüğümü biliyordum. Bunu hatırlamak boğazımın kurumasına neden oldu.

Salona girdim. Uzaktaki kapının arkasında küçük bir şey beni bekliyordu. Şeklini gölgelerde ve gözlerinin ışığında görebiliyordum ama başka bir şeyi seçemiyordum. O yöne doğru giderken şekil kaydı ve ön kapının menteşelerinin kalkıp kapının açıldığını duydum. Kapı duvara hızla çarptı. Artık evden içeri rüzgâr giriyor, perdeleri çekiyor, kapıları gıcırdatıyor ve koridordaki tozları ayağa kaldırıyordu.

Şimdi daha hızlı yürümeye başladım. Kapıya varınca o küçük şekli tekrar gördüm. Ağaçların arasında dolanan mor giysili bir şey. Gittikçe karanlığın içinde kayboluyordu. Verandadan inip bahçeye çıktım. Ayaklarımın altındaki çimeni hissettim. Küçük taşlar tabanlarıma yapışmıştı ve çok ayaklı, minik bir şey parmaklarımın arasından kaçmaya çalışırken derimi geriyordu. Ormanın kenarında durdum. Korkuyordum.

O, beni orada bekliyordu. Kıpırdamadan. Çalılık ve ağaçlar vücudunu benden gizliyordu. Yüzü, dalların gölgelerinden belli belirsizdi. Gözleri kan içindeydi ve kalın, siyah iplik yüzünde bir ileri bir geri örülüyordu; eski bir bez bebeğin özensizce dikilmiş ağzı gibi. Konuşmadan orada durdu. Ağaçların arasından beni seyrediyordu ve arkasında daha küçük olan şekil dans edip çalılıklarda atlayıp zıplıyordu.

Gözlerimi kapatıp konsantre oldum. Uyanmaya çalışıyordum ama ayaklarımın altındaki soğuk, basımdaki ağır ve çocuğun rüzgâr tarafından taşınan neşeli gülücükleri gerçektir.

Arkamda bir hareket hissettim ve bir şey bana omzumdan dokundu. Neredeyse dönüyordum ama om-zumdaki baskı arttı ve o an dönmemem, arkamda ne olduğunu görmemem gerektiğini anladım. Soluma, baskının olduğu yere baktım ve vücuduma yayılan ürpertiye engel olamadım. Hemen gözlerimi kapattım ama gördüğüm şey, parlak gün ışığında durmuş bir resim gibi zihnime kazınmıştı.

El yumuşak, beyaz ve narindi. Uzun parmaklıydı. Tuhaf, şafak öncesi ışıktaki bir evlilik yüzüğü parladı.

Birdi.

O sesin karanlıkta bana fısıldadığını ne kadar çok duymuştum. Sıcak elinin okşayışını ve nefesinin yanağıma yayılışını ne çok hissetmiştim; küçük göğüsleri benim

vücuduma sımsıkı bastırır ve bacakları bir sarmaşık gibi belime dolanırken. Beraber mutluyken, aşk ve tutku dolu olduğumuz zamanlar duymuştum bu sesi. Evliliğimiz yıkılırken kızdığımız, öfkelendiğimiz ve üzüldüğümüz zamanlar. Ve çimende yapraklar hışırdar ve sonbahar rüzgârında dallar birbirine sürtünürken duydum o sesi. Çok uzaklardan gelen ve beni gölgelerin arasından çağırır o ses.

Susan, benim Susan'ım.

Bird.

Ses artık çok yakından, neredeyse kulağımın yanından geliyordu ama derimde hiç nefes hissetmiyordum.

Ona yardım et.

Ormanın ötesinde orada duran kadın beni izliyordu. Gözleri kanlıydı ve hiç kırpıyordu.

Nasıl?

Onu bul.

Kimi? Billy'i mi?

Parmaklar omzumu daha da sıktı.

Evet.

O benim sorumluluğum altında değil.

Hepsi senin sorumluluğun altında.

Ve ağaçların altındaki ay ışığında şekiller sallandı, döndü ve dünyadan uzaklaştı. Ayakları yere değmiyordu ve deşilmiş karırları koyu ve ıslaktı. Hepsi benim sorumluluğum altındaydı.

Sonra omzumdaki baskı azaldı ve onun gittiğini hissettim. Önümde çalırlardan bir ses duydum ve Rita Fer-ris olan kadın ağaçların arasında geri çekildi. Mor şekli ağaçların arasında son kez gördüm. Gülüşü, sanki beni geri götüren bir müzik gibiydi.

Ve bir şey daha gördüm.

Sarı saçlı küçük bir kız. Oyun arkadaşını karanlığa doğru takip etmeden önce bana sevgiye benzer bir bakışla baktı.

Aydınlık odanın içinde uyandım. Kış güneşi perde aralığından içeri sızıyordu. Başım ağrıyor ve çenem, darbeler inerken dişlerimi sıkmış olduğum yerde sertleşmiş acıyordu. Ancak doğrulup başımdaki ağrı artınca bir önceki gece gördüğüm rüyayı hatırladım; tabii eğer o gördüğüm bir rüyaysa.

Yatağım yaprak ve küçük dallarla doluydu ve ayaklarımın altında çamur vardı.

Louis'in bana tavsiye etmiş olduğu homeopati ilaçlarım vardı. Duşun ısınmasını beklerken bir bardak suyla onları içtim. Mide bulantımı geçirmek için fosforus karışımı bir ilaç ve Louis'in önermiş olduğu, sarsılmalara iyi gelen gelsemium aldım. Doğal ağrı kesici olarak etki göstermesi beklenen hypericum da yuttum. Kendimi ilaç manyağı gibi hissettim ama bunları alırken etrafta beni görececek kimse yoktu. Yani bu pek de önemli değildi.

Kahve ısıtıp kupaya koydum ve mutfak masasında soğumasını seyrettim. Kendimi çok zayıf hissediyor ve başka bir meslek edinmeyi düşünüyordum; bahçıvan ya da karides yakalayıcı gibi. Tüm bu düşüncelerim geçtik-

ten sonra Ellis Howard'ı aradım. Onu Lester Biggs'in yerinde gördüğüme göre bu işe el koymaya hazırlandığını tahmin ettim. Telefona gelmesi biraz uzun sürdü. Biggs olayı yüzünden muhtemelen hâlâ kızgındı.

Telefona geldiğinde, "Erken kalkmışsın' ilk söylediği söz oldu. Cüssesini bir sandalyeye yerleştirirken esnediğini duyabiliyordum. Hatta sandalyenin, protesto etmek amacıyla gıcırdayışını bile. Eğer Ellis benim üzerime oturmuş olsaydı ben de gıcırardım.

"Senin için de aynı şeyi söyleyebilirim," dedim. "Eminim kahveni içip çöreğini yemişsindir."

"Hem kendiminkini hem de başkasınıkini yedim. Dün Tony Celli'nin kasabaya geldiğini biliyor musun?"

"Evet. Kötü haber tez yayılıyor." Özellikle bu haber elektrik şoku eşliğinde çenenize verildiğini zaman.

"Bugün tekrar kayboldu. Sanırım tekrar yeraltına indi."

"Çok yazık. Buraya yerleşip bir çiçekçi dükkânı açacağını düşünmüştüm."

Telefonun diğer ucunda, bir alıcının kapanma sesi, ses boğukluğu ve sonra kâğıt hışırtısı duydum. Sonra, "Ne istiyorsun, Bird?" dedi.

"Rita Ferris, Billy Purdue ya da şu Coupe de Ville ile ilgili bir gelişme var mı onu öğrenmek istiyorum."

Ellis donuk bir şekilde güldü. "İlk ikisinde hiçbir gelişme yok ama üçüncüsü ilginç: Coupe de Ville, Boston'da oturan bir avukat olan Leo Voss adında bir adama kayıtlı bir araba firmasıymış." Hattın diğer ucunda duraklama oldu. Telefonda sıradan bir adam rolünü üstlenmem gerektiğinin farkına varana dek bekledim.

"Ama...?" dedim sonunda.

"Ama," dedi Ellis. "Leo Voss artık aramızda değil. Adam ölmüş. Altı gün önce."

"Kahretsin, ölü bir avukat. Geriye sadece bir milyon kaldı."

"Umutluyuz," dedi Ellis.

"İlginç olan kısım şimdi geliyor: Adamı sekreteri bulmuş ve polisleri aramış. Masasının arkasında hâlen koşu kıyafetleri içinde oturuyormuş; spor ayakkabılar, çoraplar, tişört, şort. Önünde de kapağı açık bir su şişesi duruyormuş. İlk izlenimde kalp krizi geçirmiş gibi görünüyor. Sekreterinin dediğine göre, bir iki gündür de hastaymış. Grip olduğunu düşünmüş. Ama otopsi yapıncı el ve ayak sinirlerinde iltihaplanma görülmüş. Biraz saç da dökülmüş. Muhtemelen yalnızca bir ya da iki gün önce. Saçlarından alınan örnekte talyum çıkmış. Talyumun ne olduğunu biliyor musun?"

"Evet, biliyorum." Satışları kısıtlanıncaya dek büyük babam onu fare yemi olarak kullanıyordu. Kurşun ve cıvaya benzeyen metalik bir element ama hepsinden daha zehirli. Tuzu suda çözülebilir ve neredeyse hiç tadı alınmaz. Grip, menenjit ya da ansefalit belirtileri gösterir. Sekiz yüz miligram ya da daha fazla öldürücü talyum sülfat, yirmi dört ve kırk saat içinde her şeyi öldürebilir.

"Bu Leo Voss ne tür işlerle uğraşıyormuş?" diye sordum.

"Oldukça dürüst işler. Genelde şirkete ait meseleler ama yaptığı şeyler çok kârlı olmalı. Beacon Hill'de bir evi, Vineyard'da bir yazlığı ve hâlen bankada birikmiş parası varmış. Muhtemelen bekâr olduğu ve kimse kredi kartıyla kürk almadığı içindir."

Doreen'i düşündüm. Eğer Ellis masrafı karşılayabiliyor olsaydı, diğerlerine uyarı olsun diye kiliselerin dışına Doreen'in resimlerini yapıştırırdı.

"Hâlen adamın dosyaları inceleniyor ama çok temiz benziyor," diye bitirdi Ellis.

"Herhalde bu, temiz olmadığı anlamına geliyor, öyle mi?"

Ellis onaylamadı. "Bu kadar genç birinde bu derece kinizm. Şimdi senin için bir şey buldum: Willeford ile konuştuğumu duydum."

"Bu doğru. Bunda bir problem mi var?"

"Olabilir. O gitti ve senin çoktan gitmiş olduğun yerlere arkandan gittiğim için alınmaya başlıyorum. Bu beni yetersiz hissettiriyor ve evde beni yeterince yetersiz hissettiren bir şey var zaten."

Telefonda karnımın sıkıştığını hissettim. "Onu en son gördüğümde Sail Loft'ta içkisine bakıyordu."

"Willeford hayatında asla içkiye bakmaz, içkiler bardakta bakılacak kadar uzun süre durmazlar. Sana bir yerlere gitmeyi planladığına dair bir şeyler söyledi mi hiç?"

"Hayır, hiçbir şey söylemedi." Tony Celli'nin Willeford ile ilgilendiğini hatırladım ve ağzımın kurduğunu hissettim.

"Siz ikiniz nelerden konuştunuz?"

Konuşmadan önce durdum. "Bir ara Billy Purdue için çalışmış: Onun esas ailesinin izini sürmüş."

"Bu kadar mı?"

"Bu kadar."

"Bir şeyler bulabilmiş mi?"

"Sanmıyorum."

Ellis sessizleşti ve sonra, "Benden saklama, Bird. Bundan hiç hoşlanmıyorum," diye isyan etti.

"Saklamıyorum." Bu, pek de yalan değildi ama bunun doğru sıfatına girip girmediğinden de emin değildim. Bir şeyler söylesin diye Ellis'i bekledim ama konuyu zorlamadı.

"Beladan uzak dur, Bird," dedi sadece, telefonu kapatmadan önce.

Tam masayı toplamayı bitirmiş, yatak odama doğru giderken, dışarıda bir arabanın sesini duydum. Perde aralığmdan altın sarısı bir Mercury Sable'ın evin yan tarafına park ettiğini görebiliyordum. Smith & Wesson'ımı çıkarıp bir havluya sardım ve verandaya çıktım. Soğuk sabah ışığına çıktığım zaman tanıdık bir sesin, "Bir insan ne maksatla bu kadar çok ağaç dikebilir? Yani, kimin o kadar zamanı var? Ben çamaşırlarımı yıkamaya bile zaman bulamıyorum," dediğini duydum.

Angel, sırtı dönük bir şekilde karşımda durmuş, arazimin kenarındaki ağaçlara bakıyordu. Timberland marka yün bir kazak, bir çift kahverengi fitilli kadife pantolon ve koyu renk işçi botu giyiyordu. Ayağının dibinde sert plastikten yapılmış bir valiz duruyordu. Valiz o kadar eski ve yıpranmıştı ki, bir uçaktan aşağı bırakılmış izlenimini veriyordu. Mavi bir tırmanma ve kaderin ipi, valizi bir arada tutuyordu.

Angel derinden bir nefes alıp vücudu öksürük yüzünden sarsılırken geriye doğru eğildi. Önündeki yere büyük ve hoş olmayan bir şey tükürdü.

"Bu, temiz havanın ciğerlerindeki pisliği sökmeye oluyor," dedi derin, yavaş konuşan bir ses. Arabanın açık bagajının arkasından Louis, elinde bir Delsey bavulu ve valiz taşıyıcı ile görüldü. Gri, çift düğmeli bir takımın içinden parladığı siyah bir Boss palto giymişti. Siyah bir gömlek boynuna kadar ilikliydi ve tıraşlı kafası ışıldıyordu. Açık bagajdan uzun, metal alet kutusunu görebiliyordum. Louis oyuncakları olmadan asla bir yere gitmezdi.

"Sanırım bu benim ciğerimdi," dedi Angel, vücudundan her ne sökülüp çıktıysa botunun ucunu kullanıp dürterek. Onlara bakınca ruhum neşelendi. Neden New York'ta değil de burada olduklarından emin değildim ama sebep her ne olursa olsun bu durumdan hoşnuttum.

Louis bana bakıp başını salladı. Zaten genelde memnun olduğu her şeye en fazla başını sallamakla yetinirdi.

"Biliyor musun, Angel," dedim. "Sadece orada durarak bile doğayı düzensizmiş gibi gösterebiliyorsun."

Angel dönüp sevinçle bir kolunu kaldırdı.

"Ağaçlar," dedi, şaşkın ve gülümseyerek ellerini sallarken. "Ne kadar çok ağaç var. izcilik kulübünden atıldığımdan beri bu kadar çok ağacı bir arada görmedim."

"Biliyor musun, neden atıldığını bile bilmek istediğimi sanmıyorum," dedim.

Angel valizini aldı. "Hainler. Tam da keşif rozetimi almaya ramak kalmıştı."

"Senin keşfettiğin pislikler için rozetleri olduğunu düşünmüyordum," dedi Louis arkadan. "Öyle bir rozet, bir adamı Georgia'da hapishaneye atabilir."

"Komik," diye bağırdı Angel. "Eş cinsel olup ma-ço tarzı şeyler yapamayacağın sadece bir efsane."

"Aha. Aynı, tüm eş cinsellerin güzel kıyafetler giyip cildine bakmasının bir efsane oluşu gibi."

"Bu laf bana söylenmemiş olsa iyi olur."

Bazı şeylerin değişmediğini görmek güzeldi.

"Bugün nasılsın?" dedi Angel, yanımdan geçerken. "Şu silahı da bırak. İster beğen ister beğenme biz kalıyoruz. Bu arada berbat görünüyorsun."

"Güzel takım," dedim Louis'e, o Angel'ı takip ederken.

"Sağol," diye yanıtladı. "Asla unutma: Zevksiz kardeş diye bir şey yoktur. Sadece parasız kardeş diye bir şey vardır."

Havluya sarılı silahı tutarken kendimi biraz aptal gibi hissederek bir an verandada durdum. Sonra, bu durumun onlar Maine'e gelmeden önce kararlaştırılmış olduğunu tahmin edip onları eve doğru takip ettim.

Onlara, içindeki eşyanın sadece bir yer yatağı ve eski bir dolaptan ibaret olan yedek odayı gösterdim.

"Tanrım," dedi Angel. "Burası Hanoi Hilton. Borulara vurursak hemen biri gelir."

"Çarşaf verecek misin yoksa birkaç sarhoşu yuvarlayıp paltolarını mı çalalım?" diye sordu Louis.

"Ben burada uyuyamam," dedi Angel, son sözünü söyler havası vererek. "Eğer fareler benden beslene-cekleirse, o pislikler en azından önce bir yatağa tırman-malı."

Yanımdan geçti ve saniyeler sonra, "Hey, buradaki çok daha güzel. Biz bunu alıyoruz," diye seslenişini duydum.

Birinin yatağında bir aşağı bir yukarı zıpladığını duyabiliyordum. Louis bana baktı.

"O silaha yine de ihtiyacın olabilir," dedi. Sonra omzunu silkip zıplama sesini takip etti.

Onları sonunda yatak odamdan çıkarıp bir yatak da dâhil olmak üzere Gorham Yolu'ndaki Kraft Mini-Storage mağazasından eve getirilmek üzere yeni mobilya siparişi verdikten sonra mutfak masasının etrafına oturduk ve ben, onların buraya geliş sebeplerini anlatmalarını bekledim. Yağmur yağmaya başlamıştı: Sert ve soğuk damlalar, karın geleceğinin işaretini veriyordu.

"Biz senin iyi niyetli vaftiz aileniz," dedi Angel.

"Bu sözün harfiyen doğru olup olmadığından emin değilim," diye yanıtladım.

"Belki de sadece olmamız gereken yerin burası olduğunu duymuşuzdur," diye devam etti Angel. "Tony Celli'nin, federallerin, yerel pislik temizleyicilerin ve ölü Asyalılar'ın burada. Tanrım, bu yer silahlı bir UN gibi."

"Ne biliyorsunuz?" diye sordum.

"Şimdiden insanların işlerine burnunu soktuğunu biliyoruz," diye cevapladı. "Yüzüne ne oldu?"

"Yarık dudaklı bir adam, sopayla beni eğitmeye çalışıp ayak kabısıyla saçlarımı yeniden şekillendirdi."

Angel sempatik bir şekilde sırttı. "Yarık dudaklı adamlar: Onlar fiziksel kusurlarını hep başkalarıyla paylaşmak isterler."

"Bu Mifflin," dedi Louis. "Yanında bir adam daha var mıydı? Sanki başına bir kasa atılmış ve kasa kaybolmuş gibi?"

"Evet," dedim. "Ama o bana vurmadı."

"Çünkü mesaj beyninden ayaklarına gidip sonra kayboluyor. Adı Berendt. O kadar aptal biri ki, geri zekâlıları bile akıllı gösteriyor. Temiz Tony de onlarla beraber miydi?" Konuşurken işaret parmağının ucuyla et bıçaklarımdan birini dengede tutmaya çalışıyor ve arada bir havaya atıp sapıyla tutarak kendini eğlendiriyordu. Oldukça temiz bir numaraydı. Eğer şehre sirk gelmiş olsa, kesin onu da kadrolarına alırlardı.

"Regency'de kalıyorlardı," dedim. "Tony'nin odasını ziyaret ettim."

"Güzel miydi?" dedi Angel, masanın altına elini sokup parmağıyla orada birikmiş tozları parmak ucuyla incelerken.

"Evet, çok güzel; başıma aldığım darbeler ve elektrik şoku haricinde."

"Pislik herif. Onu bu evde ağırlamalıyız. Biraz sefalet onu tekrar eski kökenine geri götürür."

"Evimi bir kez daha eleştirirsen bahçede yatarsın."

"Herhalde orası daha temiz olur," diye mırıldandı. "Ve daha sıcak."

Louis uzun, ince parmağıyla nazikçe masaya vurdu. "Duyduğuma göre büyük bir miktar para yanlış ellere geçmiş. Büyük bir miktar."

"Evet, ben de öyle duydum."

"Nerde olduğuna dair hiçbir fikrin var mı?"

"Belki. Bence para Billy Purdue denilen bir adamın elinde."

"Ben de öyle duydum."

"Tony Celli'den mi?"

"Hoşnutsuz çalışanlardan. Onlar Billy Purdue' nün o kadar bittiğini düşünüyorlar ki, birinin bir mezarlığı onun adını koyması gerektiğini söylüyorlar."

Onlara, Rita ve Donald'ın ölümünü anlattım. An-gel ve Louis'in bakışmalarını gördükten sonra daha fazla şey bildiklerini anladım.

"Billy Purdue, Tony'nin adamlarını mı öldürmüş?" diye sordu Angel.

"En az ikisini. Bu yüzden Tony Celli ve kanunlar da paranın onda olduğunu düşünüyor."

Louis ayağa kalkıp dikkatle kupasını yıkadı. "Tony'nin başı dertte," dedi sonunda. "Wall Caddesi'nde bir işe karışmış ve işler yolunda gitmemiş." İtalyanlar'ın, kâğıt firmaları kurup onları ayakta tutan dolandırıcı tefeciler ve soyguncu yatırımcılar tutup Wall Caddesi'ne taşındıklarına dair hikâyeler duymuştum. Eğer iş doğru bir şekilde yapılırsa ucunda çok büyük paralar vardı.

"Tony'nin işi bitti," diye devam etti Louis. "Bu adamın günleri sayılı."

"Ne kadar bitik?"

Louis kupayı lavabonun içine koyup lavaboya yaslandı. "PERLS nedir biliyor musun?"

"İstiridyenin içinden çıkan şeyler mi?"

"Hayır. Yatırım yapacak paran olmadığı çok belli."

"Sofu bir şekilde yaşıyorum. Cüzzamlı olmayan Damien Baba gibi."

"PERLS," dedi Louis, "'Principal Exchange Rate Linked Security'"nin kısaltılmışı. Yatırımcı bankalar tarafından satılan bir çeşit bono. Güvenliymiş gibi gösteriliyor ama bir köpek balığıyla ilişkiye girmek kadar riskli. Temel olarak alıcı belirli bir miktar parayı koyuyor ve geri gelen paranın miktarı birkaç değişik paranın bozdurulma oranındaki değişikliklere bağlı oluyor. Bu bir formül ve eğer işler yolunda giderse çok zengin olabilirsin."

Louis'in siyahi soyguncu ağzıyla konuşmasma her zaman hayret etmişimdir ama bunu ona belli etmedim.

"Yani Tony Celli finansal bir dâhi olduğunu düşünüyor ve Boston'daki bazı insanlar da ona inanıyor," diye devam etti. "Yıkama işiyle o uğraşıp dış bankalardan bir sürü para transfer ediyor. Ta ki para doğru hesaplara geri gelinceye dek. Muhasebecilerle anlaşma yapıyor ama nakit para ihtiyacı olması durumunda da başvuru ilk kişi kendisi. Kum saatinin en ince kısmı gibi: Bir yerlere gitmek için önce her şeyin ondan geçmesi lazım. Ve bazen Tony başka insanların parasını kullanarak da yatırım yapıyor ya da döviz artışlarında biraz değişiklikler yapıp yaptığı değişimleri kendi alıyor. Çok açgözlü davranmadıkça kimsenin umrunda değil."

"Dur tahmin edeyim," diye böldüm. "Tony çok açgözlü oldu."

Louise onaylayarak başını salladı. "Tony bir kızıl-derili olmaktan sıkıldı ve şimdi bir şef olmak istiyor. Bunun gerçekleşmesi için kendisinde olandan daha fazla paraya ihtiyacı olduğunu düşünüyor. O da, Tony'nin çizgili gömleklili ve paralı bir züppe olmasından başka kim oldu-

Sermaye Bozdurma Oranına Bağlı Güvenlik.

ğundan bihaber olan pazarlamacıyla konuşup işi hallediyor. Tony'yi, güneydoğu Asya paralan ve bir sepet dolusu diğer para birimlerine bağlı olan PERLS'e girmesi için ikna ediyor. Duyduğuma göre dolarlar, İsviçre frankları ve Alman markları. Aslında iş çok tehlikeli ama Tony yarım milyon dolarla bu işe giriyor, ki çoğu da kendi parası değil çünkü anlaşmada orta batı sigorta firmaları ve emekli maaşı fonları da var. Tony onların tutucu olduklarını düşünüp bu kadar riskli bir işe girmeyeceklerini tahmin ederek yanılıyor. Bu tamamen kısa vadeli bir yatırım ve Tony, kimse parayı gereğinden uzun süre elinde tuttuğunu fark etmeden parasını alacağını hesap ediyor."

"Sonra ne oluyor?"

"Gazeteleri okudun. Bankalar iflas ediyor ve Güneydoğu Asya'nın tüm ekonomisi ayrılmaya başlıyor. Tony'nin bonolarının değeri kırk sekiz saat içinde yüzde doksan beş düşüyor ve tabii Tony'nin hayatta kalma şansı da minimuma iniyor. Tony, pazarlamacıyı aramaları için birkaç adamını gönderiyor ve onu 18. Cadde'de Zip City'de bazı adamların nasıl maskelerini düşürdüğünü anlatıp gülerken buluyorlar, çünkü pazarlamacılar birine patlayıcı bir bono satmca buna maske düşürmek diyorlar."

Ve Louis'e göre o kelimelerle pazarlamacı kendi ölüm garantisini imzalamış. Tuvalete gittiğinde kaçırılıp Queens'te bir bodruma indirilmiş ve bir sandalyeye bağlanmış. Sonra içeri Tony girmiş; parmaklarını adamın çenesinin altındaki yumuşak deriye geçirmiş ve çekmeye başlamış. Adamın yüzünü ayırmak iki dakikadan az bir zaman almış. Sonra onu arabaya koymuşlar ve ormanlık bir alanda ölene dek dövmüşler.

Louis bıçağı tekrar aldı ve şans getirsin diye birkaç kez daha döndürüp tahta kılıfına geri koydu. Bıçağın ucunun yaptığı baskıya rağmen parmak ucunda hiç kan

yoktu. "Tony nakit sıkıntısına düşüyor ve daha yüksekte olan bazı insanlar, paralarının onlara ne zaman ulaşacağı konusunda endişeleniyorlar. Sonra Tony'nin şansı yaver gidiyor: Toronto'da Tony'ye borcu olan bir adam ona, Hamilton'da, şehrin güneyinde sakin bir hayat süren şu yaşlı Kamboçyalı adamdan bahsediyor. Görünüşe göre yaşlı adamın adı Khmer Rouge imiş ve eskiden Phnom Peng'te Tuol Seng Kampı'nda müdür muavinliği yapıyormuş."

Tuol Seng'i duymuştum. Kamboçya'nın başkentinde bir zamanlar bir okuldu ama sonradan Khmer Rouge tarafından, ülkeyi ele geçirdikten sonra, bir işkence ve infaz yerine çevrilmişti. Tuol Seng, içinde Kamboçya sahiline çok yakın yerlere yerleşmiş batılların da dâhil olduğu, belki bin altı yüz kişiyi kırbaçlar, zincirler, zehirli sürüngenler ve su kullanarak işkence edip öldürmüş olan, Yoldaş Deuch diye tanınan, kepçe kulaklı bir müdür tarafından yönetiliyordu.

"Öyle görünüyor ki, bu yaşlı adamın Tayland'ta arkadaşları varmış ve uyuşturucu kaçakçılığında nakit boru hattı konumunda yer alarak bayağı para kırmış," dedi Louis. "Vietnamlılar işgal ettiğinde ortadan kaybolmuş ve Toronto'da bir lokantacı olarak yeniden ortaya çıkmış. Kızı Boston'da okumaya daha yeni başlamış. Tony de onu hedef olarak seçmiş: Borçlarını kapatmak için kızı kaçıırıp, yaşlı adamdan fidye istemiş. Yaşlı adam, geçmişi yüzünden polise gidememiş ve Tony de, razı gelmesi için adama yetmiş iki saat zaman tanımış, ama o zamana kadar kız çoktan ölmüş. Yaşlı adam parayla gelmiş ve vermesi için Maine'e adamlarını yollamış ve bom! İşler karışmış."

Bu durum, Toronto polisi Eldritch'in orada bulunma sebebini açıklıyordu. Louis'e ondan bahsettim ve ince parmağını kaldırdı. "Bir şey daha: Yaşlı adamın

Hamilton'daki evi, kendisi, ailenin diğer üyeleri ve özel korumasıyla beraber yanmış. Yangında yedi kişi ölmüş. Tony her şeyin temiz olmasını istemiş çünkü o temiz bir adam."

"Böylece Tony'nin eline para geçmiş oluyor ve sonra Billy Purdue hapisten bedava çıkış kartını alıyor," diye yorumladım. "Şimdi bana Angel ile aranızda attığımız bakışın manasını anlatacak mısın?" Louis konuşmayı bitirdikten sonra Angel bir kez daha ona baktı. Sanki söyleyecekleri daha fazla şey varmış ve hiç de iyi haberler değilmiş gibi geliyordu.

Yağmur camı lekelerken Louis seyretti.

"Senin, Tony ve yasalarından daha büyük sorunların var," dedi yavaşça. Yüzünün ciddi ifadesi genelde tez canlı olan Angel tarafından yansıtılıyordu.

"Ne kadar kötü?"

"Bundan kötüsü olabileceğini sanmıyorum. Abel ve Stritch'i hiç duydun mu?"

"Hayır. Ne yapıyorlar? Çorba mı?"

"İnsan öldürüyorlar."

"Şu an hakkında konuştuğumuz çetenin yanında, pek de eşsiz değilermiş."

"Bundan hoşlanıyorlar."

Ve sonraki yarım saat boyunca Louis, adları sadece Abel ve Stritch olarak bilinen iki adamdan bahsetti. Bunlar işkence ediyor, yakıyor, cinsel cinayetler işleyip tecavüz ediyor, kadın ve çocukları şiddete maruz bırakıyor ve paralı ya da parasız adam öldürüyorlardı. Kemik kırıp kan fişkırtıyor, elektrikle öldürüyor ve boğuyorlardı. İzleri, Asya ve Güney Afrika'dan, Güney ve Orta Amerika'ya kadar uzanıyordu. İnsanların düşmanlarını para karşılığı öldürtmek istediği hemen her işte onlar vardı. Ve bu düşmanlar gerilla, hükümet ajanları, köylü, rahip, rahibe ya da çocuklar olsa bile.

Louis bana, Şili'de Mapuche kızıldirililerini bandırılmakla şüpheli Pinochet ailesinin Ulusal Zekâ Müdürlüğü tarafından gözetime alınmış olduğı zaman yaşanmış olan bir olayı anlattı. Ailenin üç oğlu -on yedi, on sekiz ve yirmi yaşlarında- terk edilmiş bir ofis binasının bodrumuna indirilip ağızları tıkanmış ve binanın beton desteklerine bağlanmışlar. Anneleri ve kız kardeşleri kafalarına silah dayatılarak içeri getirilmiş ve erkeklerle yüz yüze oturtulmuşlar. Kimse konuşmamış.

Sonra odanın arka tarafında, karanlıkta bir şekil belirmiş. Bücür, soluk yüzlü bir adam, büyük, beş yüz Watt'lık lehimleme demiri tutuyormuş. Kızgın ucu neredeyse bir santimetre uzunluğundaymış ve iki ya da üç yüz derece sıcakmış. En genç olan çocuğa doğru yürümüş; çocuğun tişörtünü açmış ve ucunu çocuğun göğsüne, göğüs kemiğinin hemen altına bastırmış. Demir, ete girdikçe tıslıyormuş ve odayı yanık domuz kokusu sarmış. Demir, derine indikçe çocuk çırpınıyormuş ve ağzından panik ile acı karışımı sesler çıkıyormuş. İşkencecisinin gözleri bir başka bakmaya başlamış. Parıldayıp canlanmış ve nefes alıp verişleri sıklaşıp daha heyecanlı bir hâl almış. Boş olan eliyle çocuğun pantolonunun fermuarını açmış ve demir çocuğun kalbine doğru giderken çocuğun penisini tutmuş. Demir, kas duvarını geçince solgun adamın eli sıkışmış ve çocuk titreyip ölürlen yüzünde bir gülümseme belirmiş.

Kadınlar onlara bildiklerini anlatmış, ki çok bir şey bilmiyorlarmış ve diğer oğlanların ölümü daha hızlı olmuş.

Şimdi bu adamlar kuzeye, Maine'e kadar gelmişler.

"Neden buradalar?" dedim sonunda.

"Parayı istiyorlar," dedi Louis. "Onlar gibi adamların düşmanları çoktur. Yaptıkları işte iyilerse, bu düş-

inanların çoğu onlara zarar verecek kadar yaşayamazlar. Ama ne kadar uzun çalışırlarsa, öldürülme riskleri de o kadar artar. Bu ikisi yıllardır çalışıyorlar. Zamanları azaldı. O para onların rahat bir emeklilik hayatı geçirmelerini sağlar. Onların, senin peşinde olabileceğine dair bir his var içimde. Bu yüzden buradayız."

"Neye benziyorlar?" diye sordum ama aklımda çoktan bir şekil belirmişti.

"Sorun da burada zaten. Uzun, gümüş ve neredeyse beyaz renkte saçları olmasından başka Abel hakkında bir şey bilmiyoruz. Ama Stritch, işkenceci... Adam tam bir kaçık: Bodur, geniz, kel bir kafası ve açık bir yaraya benzeyen bir ağzı var. Fester Amca'ya benziyor ama onun huysuz hâli."

Otelin dışındaki tuhaf, cin görünümlü cüce adamı düşündüm. Daha sonradan Java Joe'nun Yeri'nde gördüğüm adamı.

"Onu gördüm," dedim.

Louis eliyle ağzının kenarını sildi. Onun, daha önce kimsenin yapmış olduğu tehditten bu derece endişe duyduğunu görmemiştim. Queens'teki depoda canlanan, karanlık ve şehrin en korkulu katillerinden birinin ayak parmakları üstüne kalmış ve Louis kafatasma bıçağı sokarken adamın ağzının aldığı şekil hâlâ zihnimdeydi. Louis kolay kolay korkmazdı. Ona arabadan, lokantadaki karşılaşmadan ve Leo Voss adındaki avukattan bahsettim.

"Bence Voss bağlantı noktasıydı. Yani insanlar Abel ve Stritch'i kiralamak istediklerinde ona başvuruyorlardı. Eğer adam ölmüşse, o zaman onlar öldürmüştür. Operasyonu kapatıyorlar ve geride hiçbir açık kapı bırakmak istemiyorlar. Eğer Stritch buradaysa, o zaman Abel da buradadır. Ayrı çalışmazlar. Başka bir şey yaptı mı?"

"Hayır. Bence sadece varlığının hissedilmesini istedi."

"İlgiyi üzerine çekmek istiyor," dedi Angel.

"Ya da başka birinden uzaklaştırmak," dedim.

"İzliyor," dedi Louis. "Ve buralarda bir yerlerde de ortağı gizleniyor. Senin, onları Billy Purdue'ya götürüp götürmeyeceğini görmek için bekliyorlar." Bir an düşündü. "Kadın ve çocuk, işkence görmüşler miydi?"

Başımı salladım. "Kadın boğazlanmıştı. Başka bir yara ya da cinsel bir saldırı yoktu. Oğlu da öldü, çünkü işe engel olmaya çalıştı." Rita Ferris'in, polisler onu çevirdikleri zamanki ağzını hatırladım. "Bir şey vardı: Katil, kadın öldükten sonra ağzını siyah iple dikmiş."

Angel suratını buruşturdu. "Hiçbir anlam ifade etmiyor."

"Eğer bunu yapan Abel ve Stritch ise hiçbir anlam ifade etmiyor," diye katıldı Louis. "Onlar kadının parmaklarını keser ve para hakkında bildiklerini anlatması için de çocuğu incitirlerdi. Bu onların işine benzemiyor."

"Ya da Tony Celli'nin," diye ekledi Angel.

"Polisler, onu Billy'nin öldürmüş olabileceğini düşünüyor," dedim. "Bu mümkün ama onun da ağzını dikmesi için bir sebebi yok."

Bildiklerimi ölçüp tarttıktan sonra sessizleştik. Sanırım hepimiz aynı sonuca varmıştık ama bunu dile getirmek Louis'e düşmüştü.

"Bir kişi daha var."

Dışarıda yağmur hızla yağıyordu. Kiremitlere çarpıyor ve camları tırmıklıyordu. Omzumda bir soğukluk hissettim ya da bu belki bir dokunuşun anıydı. Ve yağmurun sesi anlayamadığım bir dilde bana bir şeyler fısıldıyor gibiydi.

Birkaç saat sonra içinde mobilyalarımın bir kısmı olan bir kamyon geldi. Misafir odasında bir yatak kurup yere kilim serdik. Genel olarak oda, gerçek bir evden uzak bir yere benzedi; tabii esas ev çok şık değilse. Sonra Portland'e gidip Congress Meydanı'ndaki Noel ağacının mavi ve beyaz ışıklarının ve Monument Meydanı'ndaki iki büyük ağacın yanından geçtik. Nerede yemek yiyeceğimize karar verirken arabayı park edip York Caddesi'ndeki, Angel ve Louis'in bira içtikleri Stone Sahili Mayalama Fabrikası'nın yanından aşağı indik.

"Buralarda hiç suşi bar var mı?" diye sordu Louis.

"Ben deniz ürünü yemiyorum," dedim.

"Deniz ürünü yemiyor musun?" Louis'in sesi bir oktav yükseldi. "Ne demek deniz ürünü yemiyorum? Maine'de yaşıyorsun. Istakozlar, kıçlarını ayıklaman için çatal ve bıçağı kendileri verip seni davet ediyorlar."

"Deniz ürünü yemediğimi biliyorsun," diye yanıtladım sabırla. "Önemli bir şey değil."

"Önemli bir şey değil mi? Bu bir fobi, dostum."

Yanımda Angel gülümsedi. Önceden konuştuğumuzdan sonra bu şekilde şakalaşabilmek güzeldi.

"Üzgünüm," diye devam ettim. "Ama dört bacadan fazla ya da hiç bacağı olmayan hayvanlara karşı sınır çizgimi çizerim. Bahse girerim sen yengeçlerin ciğerlerini bile yiyorsundur."

"Ciğerler, yengeç suları..."

"O su değil Louis, onların sindirim sisteminin içerikleri. Neden sarı olduğunu sanıyorsun?"

Elini, kovar gibi salladı. "Hem suşide yengeçle ilgili bir şey olmaz."

Angel birasının son yudumunu da içti. "Bu sefer Bird'ırı tarafındayım," dedi. "En son LA¹²ya gittiğimde

¹²Los Angeles

bir suşi barda yemiştim. Sanırım yemekte solungaçları olan her şeyden vardı. Dışarı çıkıp camdan son bir kez daha içeri baktım ve restoranın, Sağlık Bakanlığı'ndan bir C almış olduğunu gördüm. Kahrolası bir C! Bir C almış hamburger zincirinde de yiyebilirdim. Gerçi bu sefer de Ronald McDonald'm öcünü almış olurdu ama C sınıfı bir suşi... Dostum, o şey seni öldürecek. Tanrı'nın cezası balık o kadar kötüydü ki neredeyse silah çekip cüzdanımı çalmaya çalıştı."

Louis başını ellerinin arasına aldı ve Louis gibilerin dua edeceği şeye dua etmeye başladı. Muhtemelen Smith&Vvesson'a.

Aşağı Eski Liman'da, Wharf Caddesi'nde, Tony' nin Tayland Tatları'nda yedik. Bizden üç masa uzakta, nasıl oluyrsa, Rita Ferris'in dairesinde gördüğüm Samson ve Doyle ile Toronto polisi Eldritch oturuyordu. İlgili ama dostça olmayan bakışlar atıp kırmızı körilerine geri döndüler.

"Arkadaşların mı?" dedi Angel.

"Federal çocuklar ve kuzeydeki sınırdan kuzenleri."

"Federallerin seni sevmek için hiçbir sebebi yok, Bird. Zaten kimseyi sevmek için bir nedene ihtiyaçları yok."

Kendi yemeğimiz geldi: Louis için bir Cennet Tavuğu, Angel ile ikimiz için de karabiberli, etli, ananaslı, bezelyeli, sarımsak ve kırmızıbiberli iki şefin tavsiyesi. Bu akşam kimsenin ikimize de iyi geceler öpücüğü vermeyeceğini düşündüm.

Sessizce yedik. Biz yerken federaller ve Eldritch ayrıldılar. Onlarla tekrar karşılaşacağım hissi içime doğdu. Onlar gittikten sonra Louis bir peçeteyle dudaklarını silip Tsing-Tsao birasının son yudumunu içti. "Billy Purdue meselesiyle ilgili bir planın var mı?"

Omzumu silktim. "Etrafta biraz sorup sorduğum ama adam kuş olup uçtu. Bir tarafım burada olduğunu söylüyor ama diğer tarafım kuzeye gidiyor olabileceğini. Eğer başı dertteyse, o zaman geçmişte kendisine iyi davranan birini arıyor olabilir ve o insanlar da oldukça az. Karanlık Çukur diye bilinen bir yerde Moosehead Gölü'nün yukarısında bir adam var. Bir zaman için Billy Purdue'nün üvey babası olmuş. Belki bir şey biliyor ya da Billy'den bir haber almış olabilir."

VVilleford ile barda yaptığım sohbeti ve hemen ardından kaybolsunu anlattım. "Bir de Cheryl Lansing'e uğrayacağım. Bakalım Willeford'un anlattıklarına bir şey ekleyecek mi."

"Merakın artmışa benziyor," diye yorumladı Angel.

"Belki ama..."

"Ama ne?"

Ona ne kadar güveniyor olsam da, bir önceki gece yaşadığım deneyimi anlatmak istemedim. "Ama Rita ve oğluna borçluyum. Hem öyle görünüyor ki, ben istesem de istemesem de insanlar beni bu işin içine sokmaya çok hevesliler."

"Hep böyle olmaz mı zaten?"

"Evet." Cüzdanıma uzanıp mobilya nakil firmasının faturasını çıkartıp Angel'a doğru salladım. "Hep böyle olmaz mı?" diye tekrar ettim.

Gülümsedi. "Bu tavrından vazgeç yoksa hiç gitmeyebiliriz."

"O kadar ileri gitme, Angel," diye uyardım. "Ve faturayı al. Bu yapabileceğin en ufak şey."

Geç kalkıp Bangor'a yapacağımız ziyarete zinde uyandım. Angel ve Louis hâlâ yataktaydılar. Ben de kuzeye yapacağımız seyahat için biraz nakit çekmek maksadıyla bankaya uğramak için Oak Tepesi'ne gittim. İşim bitince eski arazi yolundan aşağı inip Black Point Yolu'na ulaştım ve White Caps Sandviç Dükkânı'nı geçip Ferry Yolu'na geldim. Solumda golf kursu ve sağımda yazlık evler vardı. Tam önümde de, adamların öldüğü park yeri. Yağmur tüm kanıtları silip götürmüştü ama olay mahalli bantları denizden rüzgâr estikçe bariyerlerden birinde dalgalanıyordu.

Oraya bakmış dururken arkama bir araba park etti. Boğaz polislerinden birinin kullandığı bir devriye arabası.

"İyi misiniz, bayım?" diye sordu, arabadan dışarı çıkarken.

"Evet, sadece bakıyordum," diye yanıtladım. "Spring Caddesi'nde oturuyorum."

Bana bakıp başını salladı. "Sizi şimdi hatırladım. Üzgünüm bayım ama burada olanlardan sonra dikkatli olmalıyız."

Ona elimi salladım ama konuşmaya hevesli gibiydi. Gençti. Kesinlikle benden daha küçüktü. Saman rengi saçları ve yumuşak, ciddi bakışlı gözleri vardı. "Tuhaf iş," dedi. "Buralar genelde çok sessiz ve huzur doludur."

"Siz buralardan mısınız?" diye sordum.

Başını salladı. "Hayır bayım. Michigan, Flint'ten. Genel Müdür bizi tayin ettikten sonra doğuya taşındım ve tekrar burada başladım. Bu zamana kadar çalıştığım en iyi görev yeri."

"Evet ama burası her zaman huzurlu olmamıştır." Büyük babam on yedinci yüzyılın ortalarına, belki 1632 ya da 1633 yıllarında Scarborough'a ilk yerleştiği zamana dek uzanan soy ağacını araştırmış. O zamanlar tüm bu alana Siyah Nokta deniyormuş ve yerlilerin saldırılarından dolayı bu yer iki kez terk edilmiş. 1677'de Wabanakiler, Siyah Nokta'daki İngiliz kalesine saldırıp kırktan fazla İngiliz askeri ve Boston yakınında Natick' teki Protestan misyon köyünde oturan bir düzine yerli müttefiki öldürmüşler. Şu an durduğumuz yerden belki arabayla on dakika uzaklıkta Richard Hunnewell ve diğer on dokuz kişinin 1713'te yerli saldırısı sonucu öldükleri Massacre Göleti vardı.

Şimdi, yazlık evleri, yat dernekleri, kuş barınakları ve tenis kortlarıyla, buranın, bir zamanlar şiddet eğilimli, baş belası bir yer olduğunu unutmak kolaydı. Bu toprakların altında kan vardı. Katman katman; yüz milyonlarca yıl önce varolmayı kesmiş denizlerin, taşların üzerinde bıraktığı izler gibi. Bu yerlerin anılarla dolu olduğunu hisseder -evler, topraklar, şehirler, dağlar hepsi içlerinde geçmiş deneyimlerin izlerini taşıyor- ve tarihin tekerrür ettiği kanısına varırım. İnsanlar o zaman bu yerlerin bir mıknaş gibi olduğunu düşünürlermiş. Kötü şans ve şiddeti kendine çeken bir mıknaş. Bu şekilde dü-

şünüldüğünde, daha önce çok kan dökülmüş olan bir yerin tekrar dökebilme şansı çok yüksek oluyor.

Eğer bu doğruysa sekiz adamın burada feci şekilde hayatını yitirmesine şaşmamalı. Hem de hiç şaşmamalı.

Louis ve Angel duş alıp giyinirlerken eve döndüğümde biraz İngiliz keki pişirip yanına içmek için biraz kahve koydum ve mutfakta kahvaltı ettim.

Bir gece önce Louis'in evde kalmasını, belki Port-land'i şöyle bir turlayıp Abel ve Stritch ile ilgili bir iz bulup bulamayacağına bir bakmasını kararlaştırmıştık. Ayrıca biz yokken gelişen bir şey olursa beni cebimden arayıp haber vermesini söylemişim.

Portland ve Bangor arası, kuzeye doğru iki yüz kilometreydi. Arabada giderken Angel kaset koleksiyonumu sabırsızca karıştırıp bir iki şarkı çaldı ve beğenme-yip kasetleri arka koltuğa attı. The Go-Betweenler, The Triffidler, The Gourdlar, Austin, Jim White, Doc Watson... Hepsi aynı yerde yığılmış bir hâlde duruyordu. Bu yüzden A&R¹³ adamının kâbusuna benzemişti. Bir Lambchop kaseti koydum ve *I Will Drive Slozvy* şarkısının hüznünlü melodisi arabayı doldurdu.

"Bunun ne olduğunu söylemiştin?" diye sordu Angel.

"Alternatif country," diye yanıtladım.

"Bu, kamyonun çalışıp, karın geri gelip, köpeğin yeniden dirildiği zaman çalınır," diye kıs kıs güldü.

"Eğer Willie Nelson böyle konuştuğunu duymuş olsa kışımı kırbaçlar."

"Bu, bir zamanlar karısını yatağa bağlayıp süpürge sapıyla bayıltıncaya kadar döven Willie Nelson mu? O

¹³ Artist ve repertuar.

saksı peşimden gelirse sanırım onun üstesinden kendim gelebilirim."

Sonunda PBS'teki yerel haberler hakkında konuşmaya başladık. Bir kereste firması araştırmacısının kuzey kesimde kayboluşu hakkında bir haber vardı ama ben pek ilgilenmedim.

Waterville'de mola verip çorba ve kahve içtik. Hesap için beklerken Angel tuz kırıntılarıyla oynadı. Aklında bir şey vardı ve açığa çıkması uzun sürmedi.

"Sana New York'ta Rachel ile ilgili sorduğum soruyu hatırladın mı?" dedi sonunda.

"Hatırladım," dedim.

"O konu hakkında konuşmaya pek istekli değildin."

"Hâlen değilim."

"Belki olmalısın."

Bir an durdu. Louis ve Angel'ın, Rachel ile bizim hakkımızda ne zaman konuşmuş olabileceklerini düşündüm ve bu konunun, aralarında birden fazla kez açılmış olduğu sonucuna vardım. Biraz yumuşadım.

"Beni görmek istemiyor," dedim.

Dudağımı yaladı. "Peki, sen bu konu hakkında ne hissediyorsun?"

"Beni bununla mı suçlayacaksın?"

Üzerimde duran kırıntıyı silkeledi. "Sadece soruya cevap ver."

"Çek iyi hissetmiyorum ama dürüst olmak gerekirse kafamda başka düşünceler var."

Angel bana göz kırıp sonra yine yere baktı. "Biliyor musun, bir kere arayıp senin nasıl olduğunu sordu."

"Sizi mi aradı? Sizin numaranızı nereden bulmuş?"

"Rehbere kayıtlıyız."

"Hayır, değilsiniz."

"O zaman, önceden ona vermiş olmalıyız." "Çok yardımseversiniz." İç geçirdim ve ellerimi yüzüme gövürdüm. "Bilmiyorum, Angel. Her şey mahvoldu. Henüz hazır mıyım bilmiyorum ve onu korkutuyorum. Beni kendinden uzaklaştıran o oldu, hatırladın mı?"

"Fazla uzaklaştırmasına gerek duymadın." Hesap geldi ve üstüne bir onluk ile biraz da birlik koydum. "Evet..."

Sebeplerim vardı. Tıpkı onunkiler gibi."

Ayağa kalktım ve Angel da benimle ayağa kalktı. "Belki," dedi. "İkinizin de mantıklı bir sebeple gelemeyişiniz çok yazık."

Geri giderken Angel memnun bir hâlde yanımda gerindi ve gerinirken aşırı büyük gömleğinin kolları dirseğine sıyrıldı. Kolundaki beyaz bir yara izi, dirsek çukurundan başlayıp bileğine doğru iki üç santimetre kadar uzuyordu. Belki toplam uzunluğu on beş santimdi. Neden daha önce fark edemediğimi anlayamadım ama bunun birkaç sebebin karışımından olduğunu düşündüm: Angel çok nadiren tişört giyerdi ya da giyse de uzun kollu olurdu. Bunu, Gezginci'yi yakalamaya çalışırken Louisiana'da kendim gözlemlemiştim. Ayrıca Angel geçmişinden söz etmeyi asla istemezdi.

Beni yaraya bakarken yakaladı ve kızardı ama hemen saklamaya çalışmadı. Onun yerine, oraya kendi de bakıp sanki nasıl olduğunu hatırlar gibi sessizleşti.

"Bilmek ister misin?" diye sordu.

"Sen anlatmak ister misin?"

"Aslında hayır."

"O zaman anlatma."

Bir süre cevap vermedi, sonra: "Biraz seni de ilgilendiriyor. Bu yüzden belki bilmeye hakkın var."

"Eğer tüm hayatın boyunca bana âşık olduğunu söyleyeceksen arabayı durdururum ve sen de Bangor'a yürüyerek gidersin."

Angel güldü. "Reddetme aşamasındasın."

"Ne kadar derinden olduğunu bilemezsin."

"Neyse, o kadar da yakışıklı değilsin." Sağ elinin işaret parmağıyla yavaşça yaraya dokundu. "Sen daha önce Rikers'a gitmiştin, değil mi?"

Başımı onaylayarak salladım. Bir araştırma sırasında Rikers Adası'na gitmiştim. Angel bir mahkûmken ve William Vance adında başka bir mahkûm, Angel'ın hayatını tehdit ediyorken. Vance şimdi bir ölüydü. Sonunda, ekim ayında aldığı yaralardan dolayı ölmüştü. Kim olduğu bilinmeyen bazı kişiler onun bir seks katili olduğundan şüphelenildiğini fakat kanıt azlığından dolayı yargılanamadığını öğrenip boğazından deterjan dökmüşlerdi. Saldırganlarını harekete geçiren bu bilgiyi onlara ben vermiştim. Bunu Angel'ı kurtarmak için yapmışım ve Vance de dünya için büyük bir kayıp değildi ama yine de vicdan azabı içimdeydi.

"Vance ilk kez bana geldiğinde dışlerinden birini söktüm," dedi Angel sessizce. "Beni nasıl becereceğini anlatıp günlerdir beni tehdit ediyordu. Adam bana saldırmıştı, biliyorsun. Yarası o kadar kötü değildi, hatta hiçbir şeydi ama ceza memuru, onu kanarken, beni de onun başında beklerken görünce, beni yirmi günlüğüne hücreye attı."

"Hücre" yalnız hapsedilmeydi: Yirmi üç saat bir hücreye kapatılırsın ve bahçede sadece bir saat gezinmeye izin vardır. Bahçe de zaten bir hücreden daha geniş olmayan bir kafesten ibarettir. Ve orada mahkûmlar elleri kelepçeli gezerler. Bahçede basketbol potaları vardır ama top yoktur. Tabii elleri kelepçeliyken nasıl oynayacaklarsa. mahkûmların yapabildikleri tek şey kavga et-

mektir, ki zaten dışarı bırakıldıklarında genelde bunu yaparlar.

"Çoğu zaman hücremden dışarı çıkmadım," dedi Angel. "Vance'e sadece ağzı kesildiği için on gün ceza verilmişti ve onun dışarıda beni beklediğini biliyordum." Sessizleşti. Dışarı alt dudakıyla oynuyordu. "Kolay olacağını sanırsın. Bilirsin, huzur, sessizlik ve uyku çoğu zaman güvenli ama öyle değil, içeriye hiçbir şey sokamazsın. Giysilerini alırlar ve onun yerine üç takım verirler. Sigara içemezsin ama bir paket tütünün en iyi tarafını üç prezervatifin içine sokup tuvalet kağıdına sarıp içmişim." 'Sokmak', malı anüsün içine sokmaktır.

"Tütün beş günde bitti ve ben de bir daha sigara içmedim. O hücrede geçirdiğim beş günden sonra daha fazla dayanamadım: İlk kez bahçeye çıktım ve Vance direkt bana gelip eliyle kolumu tuttu ve bana vurmaya başladı. Onu üzerimden alana kadar beş ya da altı kez sertçe vurdu, ama o zaman, o yere daha fazla katlanamayacağımı anladım. Kesinlikle yapamazdım. Dövdükten sonra revire alındım. Bana bakıp, hiçbir şeyin kırılmamış olduğunu gördüler ve tekrar beni hücreye gönderdiler. Yanımda bir tornavidayla döndüm. Belki yedi santimetre uzunluğundaydı. İlaç dolabının içinden çalmıştım. Beni hücreye koyduktan sonra ışıklar kapandığında kendimi kesmeye çalıştım."

Başını salladı ve hikâyeyi anlatmaya başladığından beri ilk defa güldü. "Kendini tornavidayla kesmeye çalıştın mı hiç?"

"Çalıştığımı söyleyemem."

"Biraz zor bir iş. Tornavidalar o amaçla tasarlanmamışlar. Uzun süren çabalardan sonra aşırı kan akıtmayı başarabildim ama kansızlıktan öleceksem, bu olmadan önce şu önümdeki yirmi günü bitirmek istedim. Neyse, beni koluma vururken yakaladılar ve tekrar revire kaldı -

dılar. Ben de seni o zaman aradım. Biraz laf, psikolojik profil ve sen onlara ne dediysen, ondan sonra beni genel nüfusun içine geri koydular. Kendimden başkası hariç kimseye zarar vermeyeceğimi ve hücreyi hak eden başka bir insanın oraya konulmasının daha doğru olacağını düşündüler."

Ondan kısa süre sonra ben Vance ile konuştum ve eğer Angel'a saldıırırsa, diğerlerine ne anlatacağımı söyledim. Bu hiçbir işe yaramadı ve Vance dışarı salındığı ilk seferde Angel'ı dušta öldürmeye çalıştı. Ondan sonra da kendisi ölü bir adam oldu.

"Eğer beni hücreye geri koymuş olsalardı, mutlaka kendimi öldürecek bir yol bulurdum," diye bitirdi An-gel konuşmasını. "Belki de sadece ölmüş olmak için bunu Vance'e yaptırırdım. Asla ödenemeyecek borçlar vardır, Bird ve bazen bu kötü bir şey değildir. Louis biliyor ve ben de biliyorum. Yaptığın şeyi doğru olduğu için yapıyor olman senin tarafında olmayı kolaylaştırıyor ama eğer harekete geçmek istersen, Louis sana ışığı yakar ve ben de ona yardım ederim."

Cheryl Lansing, Bangor'un batı sınırında düzenli çimenler ve yirmi yıllık çam ağaçlarıyla çevrili, temiz, beyaz, iki katlı bir evde yaşıyordu. Zengin görünümlü evleri ve araba yolunda yeni arabaları olan sessiz bir mahalleydi. Ben zile basarken Angel arabada kaldı. Kapıyı kimse açmadı. Ellerimi yüzüme kapatıp camdan içeri baktım ama ev sessizdi.

Yan taraftan dolanıp bahçenin uç kısmında bulunan yüzme havuzlu uzun bahçeye geçtim. Angel da bana katıldı.

"Evlat edinme işi iyi para getiriyor olmalı," diye yorumladı. Gülerek, yaklaşık on beşe beş santimetre

uzunluğunda siyah bir cüzdan salladı: mesleğinin aletleri. "Ne olur ne olmaz' dedi.

"Harika. Yerel bir polis gelirse onlara bir vatandaş tutukladığımı söylerim."

Evin arka tarafı, Cheryl Lansing'in yazın yeşil çimenlerini ve kışın kar yağışını seyredebilecek şekilde cam kaplıydı. Havuz uzun zamandır temizlenmemiştir ve üstünde de örtüsü yoktu. Çok derin görünmüyordu. Tahminen bir uç bir metre ve diğer uç da iki ya da üç metre idi ama içi yaprak ve pislik dolmuştu.

"Bird."

Angel'ın, evin içine baktığı yere doğru yürüdüm. Bir köşede mutfak bölümü ve tam karşısında da meşe ağacından yapılmış ve etrafı beş sandalyeyle çevrili büyük bir masa duruyordu. Masanın arkasındaki kapı da oturma odasına açıyordu. Masada fincanlar, fincan tabakları, bir kahve kupası, kek ve ekmek karışımı yiyecekler diziliyordu. Tam ortada, içi meyve dolu bir kâse vardı. Buradan bile ayaktaki şekli görebiliyordum.

Angel cebinden bir çift kalın eldiven çıkarıp kapı sürgüsünü zorladı. Dokunmasıyla açılması bir oldu.

"Etrafa bakınmak ister misin?"

"Sanırım."

İçerideki ekşi süt ve bozuk yemek kokusunu alabiliyordum. Mutfaktan oturma odasına geçtik. Oda, kalın kanepeler ve çiçek desenli pembe koltuklarla döşeliydi. Angel üst katlara bakarken ben de aşağıya baktım. Bana seslenirken onu takip etmek için merdivenlere gelmişim bile.

İçinde koyu ahşap bir masa, bir bilgisayar ve bir çift dosya dolabı bulunan küçük bir çalışma odasına girmiştir. Duvardaki raflarda bir dizi dosya vardı ve hepsinin üstünde bir yıl yazıyordu. 1965 ve 1966 yıllarına ait dosyalar yerlerinden alınmış ve içerikleri yere yığılmıştı.

"Billy Purdue altmış altının başlarında doğmuş," dedim sessizce.

"Sence buraya mı geldi?"

"Biri gelmiş."

Billy Purdue'nün köklerini ne kadar çok bulmak istediğini düşündüm. Buraya gelip, ne bildiğini öğrenmek için yaşlı bir kadının odasını dağıtacak kadar mı çok istiyordu?

"Dolaplara bak," dedim Angel'a. "Ve Billy Purdue ile ilgili kurtarabileceğimiz herhangi bir evrak var mı gözet. Ben evi bir kez daha kontrol edip, yere atılmış ya da gözden kaçmış bir şey var mı diye bakayım."

Başını salladı ve ben tekrar evi dolaşım. Yatak odalarını, banyoyu araştırarak kendimi tekrar aşağı kattaki odalarda buldum. Mutfakta, üzerinde çürümüş meyve olan masanın üzerinde iki kahve fincanı ve iki bardak ekşi süt duruyordu.

Tekrar bahçeye çıktım. En uç doğu tarafında bir alet kulübesi vardı ve sürgüsünün altında açık kilit asılı duruyordu. Yürüyüp, cebimden bir mendil çıkardım ve sürgüyü çektim. İçeride sadece bir tırpan, saksılar, tohumlar ve kısa saplı, çeşitli bahçe aletleri vardı. İçi eski fırça ve çivilerle dolu kovaların yanındaki raflarda, eski boya kutuları duruyordu. Tavandan aşağı kancayla bir kuş kafesi asılıydı. Kulübenin kapısını çekip eve doğru gittim.

Yürürken bir rüzgâr esip ağaç dallarını ve ayaklarımın altındaki çimenleri oynattı. Dolu olmayan havuzdaki yaprakları uçurup onları birbirinin üzerine hışırtıyla attı. Havuzun derininde yeşil, kahverengi ve sarı renk cümbüşünün altında parlak bir kırmızı kendini gösterdi.

Havuz kenarına çömeldim ve dipte duran şekle baktım. Bu, kızıl saçlı bir oyuncak bebek başıydı. Yaprakların arasından bir gözünü ve kırmızı dudaklarını seçebi-

liyordum. Havuz genişti. Bir an tekrar kulübeye geri gitmeyi ve bebeğe yetişmemi sağlayacak uzunlukta bir alet bulmaya çalışmayı düşündüm ama bu amacıma yatkın bir şey görmediğimi hatırlayınca fikirden vazgeçtim. Elbette, oyuncak bebek hiçbir anlam taşımıyor olabilirdi. Çocuklar her dakika en garip yerlerde oyuncaklarını kaybeder ya da unutup giderler. Ama oyuncak bebekler başkaydı. Çocuklar asla onları ihmal etmez ve onlardan vazgeçmezlerdi. Jennifer'ın da Molly adında, gür siyah saçlı, yemek masasında Jennifer'ın yanında oturup anlamsızca yemeklere bakan bir bebeği vardı. Molly ve Jennifer ayrılmaz bir ikilidiler.

Havuzun en ucuna, eve yakın olan tarafa geçtim. Havuzun basamakları yavaşça derine doğru iniyordu. En alt basamak, yapraklar yüzünden görülmüyordu. Aşağı inip yavaşça havuza girdim. Ayağımı merdivenden kaydırmamaya dikkat ediyordum. Daha da indikçe yaprakların derinliği artmaya başladı. Önce ayak uçlarıma, sonra pantolon paçalarıma ve sonra da neredeyse dizlerime geldi. Bebeğe yaklaştığım sırada kalçalarımı geçmek üzereydi. Çürüyen bitki örtüsünün yaratmış olduğu rutubeti ve suyun ayakkabılarıma girişini hissediyordum. Şimdi dikkatle yürüyordum. Ayaklarımın altındaki fayans kayganlaştı ve eğim daha da arttı.

Bebeğin takma gözü havaya bakıyordu. Bebeğin yüzünün diğer tarafını kahverengi yapraklar ve pislik kapatıyordu. Dikkatle aşağı uzanıp kolumu yaprakların arasına soktum ve bebeğin başını sudan çektim. Bebek elime gelirken yapraklar düştü ve baskı nedeniyle bebeğin kapalı olan diğer gözü yavaşça açıldı. Açığa çıkan bluzu mavi ve eteği yeşildi. Dizleri çamur ve çürük bitkiyle pislenmişti.

Bebeğin *tüm* vücudu yaprakların arasından çıktı ve onunla beraber başka bir şey de geldi. Bebeğin bacağı-

na yapışık olan el küçüktü ama çürüme onu şişirmiş ve kış renkleriyle lekelemişti. İki tırnak, yerinden çıkmak üzereydi ve deride, kasların yırtılmasından kaynaklanan yırtıklar vardı. Dirsekte, büyük bir gaz kabarcığının üzerinde çürüyen bir giysi kolu görebiliyordum. Şeker pembesi rengi şimdi yaprak yığınları, pislik ve kurumuş kan yüzünden neredeyse kararmıştı.

İçgüdüsel olarak hemen geri adım attım. Elimde hâlen bebeği tutuyordum. Şok ve korku anının etkisiyle ayağımın havuzun dibindeki fayansın üzerinden kaydığını hissettim. Yaprakların üzerine sırtüstü düştüm. Ayağım yerden kesildi, yumuşak ve ıslak bir şeye çarptı. Ağzıma yapraklar girmişti ve çürüme kokusu burun deliklerimden içeri giriyordu. Bacaklarım dikilmek için mücadele verirken çocuk, suyun dibinden su yüzüne yükseldi ve benim nefesim kesildi. Rutubetli saçlar, gri bir deri ve süt gibi beyaz gözler gördüm. Ayaklarım hâlen yere basmak için çaba sarf ediyordu. Bu korkuyla bebeği elimden bıraktım ve çocuğun vücudunu öteye ittim. Kız, tekrar yaprakların arasına gömülürken elime onun kokusu sinmişti. Ve sonra kayışım daha ağır bir obje tarafından durduruldu. Baldırıma ağır eller değiyordu ve o zaman hepsinin o çürüyen yapraklar altında yattığını anladım. Eğer o yaprakların arasına biraz daha gömülsem onları görebilir ve bir daha asla su yüzüne çıkamayabilirdim.

Bir el, sağ elimi tuttu ve Angel'in bağırsığını duydum: "Bird, yavaş. Sakin ol!" Yukarı baktım ve neredeyse havuzun sağ tarafına kadar gelmiş olduğumu gördüm. Angel'in yardımıyla kendime geldim ve kendimi yukarı çektim. Havuz kenarından sürünerek uzaklaştım ve o zavallı ve kaybolmuş kızın kokusunu parmaklarımdan çıkarmak için soğuk, nemli çimenlere tekrar tekrar ellerimi sürdüm.

"Hepsi aşağıda," dedim. "Hepsi yaprakların altında."

Angel Louis'i ve ben de Bangor Polis şubesi'ni aradım. Angel onlar gelmeden olay yerinden ayrıldı. Onun dosyalarındaki sabıkaları ve orada oluşu işleri sadece daha karmaşık hâle sokardı. Ona, bir taksiye atlayıp, kasaba dışındaki büyük Bangor mağazasının yanındaki Days Oteli' ne gidip beni orada beklemesini söyledim. Ve sonra havuzun yanında durdum. Genç kızın saçları ve bluzu artık rüzgârın dans ettirdiği yaprakların arasında tamamen açığa çıkmıştı ve polisin gelmesini bekliyordu.

Dört saat sonra Days Oteli'nde Angel ile buluştum. Polislere, evi aramış olduğum da dâhil olmak üzere her şeyi anlattım. Bundan hiç memnun olmamışlardı ama Ellis Howard isteksizce bana kefil olmuş ve salınmamı istemişti.

"Yani hiçbir şeyi saklamıyor muydun?" Telefon ahizesi, sesindeki kızgınlıkla neredeyse titremişti. "Olay mahalline müdahale etmek suçundan seni içeri tıkmalarına izin vermeliydim."

Özür dilemenin bir mantığı yoktu, ben de dilemedim. "Willeford bana o kadından bahsetmişti. Billy Purdue'nün evlat edinilmesini ayarlamış. Rita Ferris ve Donald öldürülmeden birkaç gece önce onlarla berabermiş."

"Önce karısı ve çocuğu, şimdi de bu kadın. Görünüşe göre Billy Purdue tüm dünyaya karşı bir kin besliyor."

"Sen buna inanmıyorsun, Ellis."

"Sen benim neye inanıp neye inanmadığını nereden bileceksin? Kafa karıştırmak istiyorsan başka birini bul. Benim şu an buna hiç ihtiyacım yok." Siniri o kadar bozulmuştu ki, kapatması için üç kez yüksek sesle dene-

mesi gerekti. Bangor polislerine cep telefonu numaramı verip yapabileceğim bir şey olursa yardıma hazır olduğumu söyledim.

Havuzdan dört ceset çıkarıldı. Cheryl Lansing, gelini Louise'in cesedinin altında, havuzun en dibinde bulundu. İki torunu Sophie ve Sarah daha uzakta duruyorlardı ve ikisi de gecelik giiyorlardı. Bahçenin her köşesinden toplanan yapraklar üzerlerine dökülmüş ve alet kulübesinin arkasından alınan kuru ot yığınıyla da son rötuşlar yapılmıştı.

Dördünün de boğazı kesilmişti; soldan sağa doğru. Cheryl Lansing'in çenesi, yüzünün sol tarafından aldığı bir darbeye kırılmıştı ve doktorlar boş havuzda çalışırken açığa çıkan ağza garip bir şekilde hayretle bakakalmıştı. Gelininin cesedinin altında, ağzı açık bir şekilde yatıyordu. Belli ki katili, kadının vücuduna son bir saygısızlık daha yapmıştı.

Ölmeden önce Cheryl Lansing'in dili koparılmıştı.

Cheryl Lansing öldüyse, o zaman biri -Billy Purdue, Abel ve ortağı Stritch ya da henüz ortaya çıkmamış bir kişi- Billy'nin hayatının izini sürüyordu. Willeford' un açığa çıkardığı evlat edinme zamanına kadar uzanan izini. Kuzeye doğru devam etmeye karar verdim. Angel da benimle gelmek istedi ama ona, Mustang'i çalıştırmak-tansa ertesi sabah Portland'e uçakla gelebileceğimi söyledim.

"Bird?" dedi, ben arabayı çalıştırınca. "Bana Billy Purdue'yü, karısını ve çocuğunu anlattın. Benim anlamadığım şey şu ki: Kadın, onun gibi bir adamla nasıl evlenmiş?"

Omzumu silk tim. Onun dağılmış bir aileden geldiğini tahmin ettim ve Billy Purdue ile evlenerek bu kısır döngüyü kendi aile yaşantısına da yansıtmıştı. Ama işin

içinde daha fazlası vardı: Rita Ferris'in içinde iyi, dokunulmamış ve tüm başına gelenlerden sonra bozulmamış bir şeyler vardı. Belki, sadece belki, Billy'de de kendinde olan şeye benzer bir şey gördüğünü düşünüp onun olduğu yeri bulup dokunabilirse onu kurtarabileceğini, Rita'nın ona ihtiyacı olduğu gibi, Billy'nin de Rita'ya ihtiyacı olacağını düşünmüştü çünkü aşk ve ihtiyaç Rita için aynı şeydi. Kötüye kullanılmış eşler, dövülen âşıkler, yüzü gözü morarmış kadınlar ve mutsuz çocuklar, ona haksız olduğunu, bir insanın diğerini kurtarabilmesi gibi bir şeyin olamayacağını söyleyebilirdi, insanlar kendi kendilerini kurtarmalılar ama bazıları bunu istemiyor ya da önlerine bir ışık çıktığında onu fark etmiyorlar.

"Rita onu sevdi," dedim sonunda. "Ona verebileceği ve vermeye ihtiyaç duyduğu tek şey sevgiydi."

"Bu makul bir cevap değil."

"Cevaplar bende değil, Angel. Ben sadece soruları farklı şekilde açıklamaya çalışıyorum." Sonra park yerinden çıkıp kuzeye, I-95 Kavşağı'na ulaştım ve oradan Dover-Foxcroft, Greenville ve Karanlık Çukur'a vardım. Geriye baktığımda bunun, sadece kendi geçmişimle değil, büyük babamın geçmişimle de yüzleşeceğim bir yolculuğun ilk adımı olduğunu görüyorum; beni bunca zaman Büyük Kuzey ormanlarında karanlıkta bekleyen şeyle sonunda yüzleştirecek bir yolculuk. Yerinde rahat yattığı düşünülen eski hayaletleri rahatsız edeceğim.

Tarihine bakılacak olursa Maine, Atlantik kıyısına yerleşmiş balıkçılıkla uğraşan bir grup yerleşimciden ibaretti. Denizin altında başka bir dünyanın kalıntıları yatıyordu. Sular yükseldikten sonra var olmayı kesmiş bir dünyanın kalıntıları. Maine'in, suların altında kalmış bir kıyı şeridi vardı: Adaları bir zamanlar dağ imiş ve diğer unutulmuş araziler de şimdi okyanusun dibinde yatıyor. Geçmişini suyun altında, fersahlarca derinlikte, güneşten uzak bir yerde kalmış.

Sonra bu günlere gelinmiş ve insanlar bölgenin kıyı kesimlerine yerleşmişler. Kabilelere Hıristiyanlığı getirmeye çalışan Fransız misyonerler ya da kürk ticaretinden geçimini sağlamaya çalışan avcılar haricinde çok azı iç kesimlere girmeye teşebbüs etmiş. Bu misyonerler de zaten üç bini geçmiyormuş ve onlar da genelde sahilde toplanmış. Sahil şeridini kaplayan toprak, iyi ve verimliymiş ve yerliler çürüyen balığı gübre olarak kullanarak burayı ekip biçmişler. Balıkların kokusu yaban gülleri ve deniz eflatunlarına karıştırmış. Sonra tuzlu su tarlaları, istiridye avı ve Maine buzunun dünyanın diğer yerlerine

ihraç edilmeden önce saklandığı devasa buz evleri yapılmış.

Ama ormanların sağladığı imkânlar su yüzüne çıktı. An yerleşimciler kuzey ve batıya doğru ilerlemişler. Kralın emirleri doğrultusunda gemilerine direk olarak kullanılması için çapları yarım metre olan beyaz çamları kesmişler. Trafalgar Savaşı'nda Napolyon'un ordusuyla çarpışan Amiral Nelson'un gemisi MS *Victory'nin* direkleri Maine'den kesilen ağaçlardan yapılmış.

Fakat Maine Ormanları'nın finansal fırsatlarının fark edildiği on dokuzuncu yüzyılın başlarına kadar, Büyük Kuzey Ormanları'na kadar giden iç kesimler tamamen keşfedilip incelenmemiş. İç kesimlerde kâğıt ve kâğıt hamuru üretmek için fabrikalar kurulmuş. Yelkenciler, kuzeyden kıyıya getirilen çam ve ladin keresteleri yüklemek için Penobscot'a açılmışlar. Kereste fabrikaları nehir kıyılarına dizilmiş: Merrimack, Kennebec, Aziz Croix, the Machias. Endüstriyel nehir enerjisinin sona erdiği 1978 yılına kadar hayatlar, tonlarca kütüğü bir araya koyup taşımakla geçip gitmiş. Yer, kereste iş adamlarının ihtiyaçlarına göre yeniden şekillendirilmiş; nehir yolları değişmiş, göller çoğalmış ve barajlar kurulmuş. Keresteciler tarafından geride bırakılmış olan alanlar yangınla harap olmuş ve tüm dereler testere talaşı yüzünden kirlenmiş. Çam yetiştirilmesi iki asır sürmüştü. Daha sonra huş ağacı, akçaağaç ve meşeye önem verilmiş.

Şimdi kuzey kesimin büyük bir bölümü kereste firmaları tarafından sahip olunan endüstriyel ormanlarla dolu. Kamyonlar, yeni kesilmiş ağaç yığınlarını her gün yol boyu taşıyorlar. Kışın fabrikalar, dönümlerce ormanı tirpanlıyor ve mart ila nisan gibi de onları topluyorlar. Ağaç, bu yerin zenginliği. Büyük babam bile, kıyıda çoğu insanın yaptığı gibi, Noel ağacı olarak satmak üzere ladin

ve köknar yetiştirirdi. Kasım ve aralığın ortalarına kadar onları hem keser hem de satardı.

Fakat hâlen yetişkin ormanların el sürülmeyen yerleri var. Hayvan patikaları ve geyik izlerinin insanı şelalelerden, kaya ve taşlara çarparak birikmiş olan gizli su çukurlarına götürdüğü yerler. Burası kurt, dağ aslanı ve karibuların bulunduğu son alanlardan biri. Hâlen Maine' de on milyon dönüm ıssız alan var ve eyalet, ince toprağın tükenip tarımın yavaşlamadığı yüzyıl öncesinde olduğundan daha yeşil. Ve bir zamanlar ailelere sığınak olan duvarlar, şimdi köknar ve çamlar tarafından korunuyor.

Eğer isterse, insan o vahşiliğin içinde kaybolabilir.

Karanlık Çukur, Greenville'in sekiz kilometre kuzeyinde, Moosehead Gölü ve Appalachian yolunun kuzey tarafında Katahdin Dağı'nın ufuk çizgisine hakim olduğu koruma altında bulunan iki yüz bin dönümlük Baxter Eyalet Parkı'nın doğu kıyısına yakın olan yerde bulunuyordu. Greenville'de durmayı biraz düşündüm -yol karanlıktı ve akşamüstü soğuğu çökmüştü- ama Meade Payne'i bulmanın daha önemli olduğunu biliyordum. Billy Purdue'ya yakın olan insanlar -karısı, çocuğu, evlat edinilme olayını ayarlayan kadın- ölmüşlerdi ve kötü bir şekilde öldükleri için Payne'in uyarılması gerekiyordu.

Greenville, kuzey ormanlarına açılan kapıydı ve ormanlar uzun zamandan beri bu kasaba ve etrafını saran alanın zenginliği olmuştu. Hatta kasabada, maddi durumu kötüleştiği ve zarara uğradığı için yetmişlerin ortalarında kapanana kadar Greenville'deki insanlara iş imkânı sağlamış olan bir kereste fabrikası bile vardı. Çoğu insan bölgeyi terk etmişti ve geriye kalanlar da turizm, balıkçılık ve avcılıkla hayatlarını kazanmaya çalışıyorlardı, an-

çak Greenville ve kuzeye doğru dağılmış daha küçük kasabalar -güç kaynaklarının tükendiği ve gerçek vahşi yaşamın başladığı Beaver Koyu, Kokadjo ve Karanlık Çukur- hâlen çok fakirlerdi. Greenville'deki golf kulübü, ücreti on dolardan yirmi dolara çıkarınca büyük bir karmaşa yaşanmıştı.

Zambak Koyu Yolu'ndan yukarı çıktım. Bu yol, uzun yıllar boyunca kış aylarında kereste taşımak için kullanılmıştı. Her iki tarafına da karlar yığılıydı ve ötesinde de ormanlar göz alabildiğince uzanıyordu. Karanlık Çukur'a vardım. Küçük bir kasabaydı. Merkezinde iki blok bile yoktu ve kuzey ucunda bir tane polis merkezi vardı. Karanlık Çukur, Greenville'den taşan turizm ve avcılığın bir bölümünü üstleniyordu ama yine de pek fazla geliri yoktu. Caddelerinden göl manzarası hiç seyredilemiyordu. Sadece ormanlar ve ağaçlar görünüyordu. Buranın tek moteli olan Tamara Motor Moteli, ellilerden kalma bir tarihi eser görünümündeydi. Motelin ismi, yüksek kavisli ön cephesinin üzerinde kırmızı ve yeşil neon ışıklarıyla parlıyordu. Kokulu mum ve eğer üzerine oturursanız pantolonunuza ağaç kabuğu yapışacak cinsten mobilya satan bir ya da iki el işi mağazası vardı. Kasabanın ticari alanının büyük bir kesimini bir kitapçı, bir lokanta ve bir eczane kaplıyordu. Tüm binaların üzerinde küme küme karlar yığılı duruyordu.

Sadece lokanta hâlâ açıktı. Dışarıdan şirin, pastel renkler ile boyanmıştı. Hippi sahipleri onları altmışlarda tüm ülke çapında kullanmaya çalışırken Santa Fe'de yanan Volkswagenlar gibi, Gizem Makinesi bozulduğu zaman Scooby Doo üyelerinin açıp girebileceği bir yeri andırıyordu.

İçeride eski konser posterlerinin taklitleri ve yerel ressamların yapmış olduklarını tahmin ettiğim doğa manzaralı tablolar asılıydı. Bir köşede, asker üniformalı

bir çocuğun fotoğrafı duruyordu. Bir kısmı kırmızılaşmış-tı. Resmin etrafına beyaz ve mavi bir kurdele geçirilmişti ama çok yakından bakmadım. Birkaç yaşlı, oturmuş kahve içiyor ve rüzgârı seyrediyorlardı. Dört genç adam havalı görünmeye çalışıyorlar ve küçümseyerek gülümserken sivilcelerini patlatmadan hafif gözdağı veriyorlardı.

Ben bir sandviç ve bir fincan kahve siparişi verdim. Tadı güzeldi ve neredeyse bir an için Bangor'da olanları unutmamı sağladı. Adı Annie olan garson bayana, Payne'in evine giden yolu sordum ve yerlerde don olduğunu, daha fazla kar yağışının beklendiğini ve yolun iyi olmadığını söylemesine rağmen gülümseyerek yönü tarif etti.

"Sen Meade'in bir arkadaşı mısın?" diye sordu. Annie konuşmaya hevesli gibiydi. Benden daha hevesli. Kızıl saç ve kırmızı ruju vardı ve gözlerinin etrafına da koyu makyaj yapmıştı. Doğuştan soluk yüz hatlarıyla karışınca yarattığı etki bitirilmemiş, araya giren bir çocuk yüzünden terk edilmiş bir çizimi andırıyordu.

"Hayır," diye yanıtladım. "Sadece onunla bir şey hakkında konuşmak istiyorum."

Gülümsemesi biraz duraksadı. "Kötü bir durum yok, değil mi? Çünkü o yaşlı adam yeterince sıkıntı çekti."

"Hayır," diye yalan söyledim. "Kötü bir durum yok. Meade için bazı şeylerin yolunda gitmediğine üzülüm."

Omzunu silkti ve gülümsemesi biraz daha canlandı. "Birkaç yıl önce karısını kaybetti. Sonra yeğeni Çöl Fırtınası yüzünden körfezde öldü. O zamandan beri içine kapandı. Onu bugünlerde buralarda pek görmüyoruz."

Annie öne doğru eğildi. Sandviçimden geri kalanları toplarken göğsü koluma sürtündü. "Başka bir şey ister misin?" diye sordu içtenlikle, Meade Payne konusuna

bir son vererek. Bu sorunun altında başka bir şeyin yatıp yatmadığından emin olamadım ama yatmadığında karar kıldım. Bu şekilde düşününce hayat daha kolaymış gibi gözüküyordu.

"Hayır, teşekkürler."

Küçük not defterinden hesabı kopardı. "O zaman sizi bununla baş başa bırakayım." Hesabı, krema kâsesinin altına sıkıştırırken bir kez daha bir gülümsedi. "Kendine iyi bak, tatlım," dedi giderken.

"Bakacağım," diye yanıtladım. Gittiğinde kendimi rahatlamış hissettim.

Meade Payne'in telefonu yoktu ya da en azından telefon rehberinde kayıtlı değildi. Onunla sabaha kadar görüşmemeye isteksizce karar verdim. Yirmi sekiz dolara Tamara'da bir oda tuttum ve kalın şilteli, tahta oyma kar-yolalı eski bir yatakta uyudum. Gece, çürük yaprak kokusunun ve onların altında hareket eden ağır çürüme sesinin dayanılmaz olduğu sırada bir kez uyandım.

Garson bayan haklı çıkmıştı: Ertesi sabah Tamara'dan ayrılırken yerler buz tutmuştu ve motelin çimenlerinin üzerinden geçerken yerler oyulmuş kristallere benziyordu. Parlak sabah ışığında ana caddeden yavaşça arabalar geçiyor, yoldan geçen paltolu ve eldivenli insanların ağızından buhar makinesi gibi dumanlar çıkıyordu. Arabayı Tamara'da bırakıp lokantaya gittim. Dışarıdan, çoğu masanın dolu olduğunu görebiliyordum ve içeride hoş bir kalabalık vardı. Garson bayanlar -Annie aralarında görünmüyordu- masadan masaya kelebekler gibi uçuyorlardı ve önlüklü, şişman, sakallı bir adam, kasanın yanındaki patronlarla konuşuyordu. Tam kapıya yanaşmıştım ki arkamdan tanıdık bir ses, kibarca, "Charlie?" dedi. Arkamı döndüğümde, geçmişle gelecek, bir öpücüğün anısıyla çatıştı.

Lorna Jennings, benden altı yaş büyüktü ve büyük babamın evinden bir buçuk kilometre uzakta yaşıyordu. Minyon ve esnek yapılıydı. Bir otuzdan daha uzun ve kesinlikle elli beş kilodan fazla değildi. Koyu renkte kısa saçları ve her zaman, sanki öpüşmek için uzatmış ya da öpüşmüş gibi olan bir ağzı vardı. Gözleri mavi-yeşildi ve cildi porselen beyazıydı.

Kocasının adı Randall idi ama arkadaşları ona Rand derdi. İri yapılıydı ve bir zamanlar iyi bir hokey oyuncusu olacağı umulmuştu. Rand bir polisti. Hâlen üniformasını giyyordu ancak dedektif bürosuna transfer edilebilmek için çırpınıyordu. Karısına hiç vurmamış ya da canını hiç yakmamıştı ve adamın ona ilk ilişkisini anlatmasına kadar Lorna evliliklerinin iyi gittiğini düşünüyordu. Rand ona, bunun, yaşadığı tek ilişki olduğunu söylemişti. Bunlar, ben onu tanımadan önce, biz sevgili olmadan önce yaşanmıştı.

Maine Üniversite'sinden sonraki ilk yazımdı. Yirmi üç yaşındaydım. Liseyi bitirdikten sonra biraz çalışmışım. Genelde iğrenç işlerle uğraşmışım. Sonra üniversiteye başlamadan önce Batı Sahili'ne bir seyahate çıkmak için biraz ara vermişim. Scarborough'da geçirdiğim son yazdı. Babamdan kalan birkaç güzel anıyı hatırlayan arkadaşlarının yardımıyla NYPT'ye çoktan başvurmuşum. Belki biraz idealist düşünüyordum: Benim orada bulunuşumla, babamın alnındaki lekeyi sileceğime inanmışım. Fakat umduğum gibi olmadı. Onun yerine, bazıları için geçmiş anıları tazelemişim; bir gölün dibindeki ellenmiş çamur gibi.

Büyük babam, bana bir sigorta firmasında iş buldu. Orada ayak işlerine baktım. Kahve yapıp yerleri sildim; telefonlara bakıp masaları cilaladım ve bu işi, bir sigorta satıcısı ne diyorsa inanan bir insanın ya saf ya da çaresiz olduğunu bilecek kadar iyi öğrendim.

Lorna Jennings, ofis müdürünün özel asistanıydı. Bana hep kibar davranırdı. Başlarda çok az konuşurduk. Bir keresinde, masasının basma gidip yazılarını yazmaya başlamadan önce bana hayranlıkla bakarken yakaladım onu. Onunla tam olarak ilk kez sekreterlerden birinin emekli olma partisinde konuştum. Emekli olan kadın iriydi ve saçlarında mavi boya vardı. Bir yıl sonra, köpeklerinden birini baltayla öldürdüğü duyuldu. Ben barda oturmuş biraz içerken ve sigorta işiyle benim hiçbir bağlantım yokmuş gibi davranmaya çalışırken Laura yanıma yaklaştı.

"Selam," dedi. "Yalnız görünüyorsun. Bize olan mesafeni korumaya mı çalışıyorsun?"

"Selam," diye yanıtladım bardağı döndürerek. "Hayır, aslında alışmıyorum."

Bir kaşını kaldırdı ve ben itiraf ettim.

"şey, belki biraz. Ama sizden uzak durmaya alışmıyorum."

Kaşı bir çentik daha yukarı kalktı. Utancımдан, bir kan damarının patlayıp patlamayacağını düşündüm.

"Seni bugün bir şey okurken gördüm," dedi, karşımdaki tabureye oturarak. Vücudunu bir kılıf gibi saran uzun, siyah, yn bir elbise giyiyor ve iek kokuyordu. Sonradan, bunun vücut kremi olduğunu öğrendim. Nadiren parfüm kullanırdı. "Okuduğun şey neydi?"

Sanırım hâlâ biraz utanıyordum. Ford Madox Ford'un *İyi Asker* adlı romanını okuyordum. Kitabı, olduğundan farklı düşündüğüm için seçmiştim: kendi yöntemlerine göre birbirine ihanet eden bir dizi karakterin incelenmesi. Sonunda, ilişkimiz ilerlediği zaman, kitap, bir romandan çok, bir ders kitabına dönüştü.

"Ford Madox Ford. Onu hiç okudunuz mu?"

"Hayır, sadece ismini biliyorum. Okumalı mıyım?"

"Sanırım." Bu çok içten edilmiş bir tavsiye gibi değildi ve edebi olarak eleştirecek olursam çok iç karartıcıydı. "Zayıf adamlar ve kötü giden evlilikler hakkında okumak isterseniz."

Bu sözümden sonra biraz ürktü ve o zaman, onun hakkında neredeyse hiçbir şey bilmiyor olsam da, dünyamdan küçük bir parça, yerde duran sigara izmaritleri ve fıstık kabuklarının arasına düştü. Çin'e kadar uzanan bir çukur kazıp toprağı üstüme örtsem, o an duyduğum rahatsızlığı ancak o şekilde kapatabileceğimi düşündüm. Onu bir nedenden ötürü acıtmıştım ama nasıl acıttığımdan emin değildim.

"Gerçekten mi?" dedi sonunda. "Belki bir ara kitabı ödünç almama izin verirsin."

Gitmek için ayağa kalkmadan, ofis ve büyük babam hakkında biraz daha konuştuk. Ayağa kalkınca elini elbisesine götürüp dizinin hemen üst kısmına yapışmış olan tozu silkeledi. Bu hareketi, kumaşın esnemesine ve kalça bölgesinde daha da sıkılaşmasına neden oldu. Bacakları neredeyse dizlerine kadar açılmıştı. Ve sonra bana merakla baktı. Başını bir yana yatırmıştı. Gözlerinde, o zamana kadar görmediğim bir ışık parladı. Kimse bana daha önce o şekilde bakmamıştı. Ve de bir daha kimsenin bana o şekilde bakmayacağını düşündüm. Kibarca koluma dokundu ve dokunuşu yaktı.

"Kitabı unutma," dedi.

Sonra gitti.

Sanırım her şey o zaman başladı. Ona okuması için kitabı verdim ve bir şekilde onun ellerinin benim kitabıma değdiğini, parmaklarının sayfaları okşadığını düşünmek bana tuhaf bir zevk verdi. Bir hafta sonra işi bıraktım. Daha doğrusu, ofis müdürüyle yaptığım kavgada onun bana orospu çocuğu ve benim de ona penis yalayıcı dememle, ki gerçekten öyleydi, işten kovuldum. İş kay-

bertiğim için önce büyük babam biraz kızgındı ama ofis müdürüne penis yalayıcı dediğim için de bir yandan memnundu. Büyük babam da onun bir penis yalayıcı olduğunu düşünüyordu.

Lorna'yı arayacak cesareti bulmam bir haftayı buldu. Emeklilerin anı köprüsüne yakın küçük bir yerde kahve içmek için buluştuk. Onu hüzünlendirmiş olsa da, *İyi Asker'i* sevdiğini söyledi. Kitabı vermek için bana geri getirmişti ama ben onda kalmasını söyledim. Sanırım kitaba baktıkça beni düşüneneğine inanmak istedim. Sevdalanma böyle bir şey; kısa zamanda bu sevdada başka bir hâl almış olmasına rağmen.

Kahve dükkânını terk ettik ve onu büyük babamın bana mezuniyet hediyesi olarak aldığı MG ile bırakmayı teklif ettim. MG, İngiliz Leyland firmayı alıp batırmadan önce Amerikan yapımı modellerden biriydi. Kız arabası gibiydi biraz, ama gidişini seviyordum. Teklifimi geri çevirdi.

"Rand ile buluşmam lazım," dedi. Sanırım üzüldüğüm yüzüme yansımıştı ki öne doğru eğildi ve yavaşça yanağıma bir öpücük kondurdu.

"Bir daha bu kadar geçte bırakma," dedi. Bırakmadım.

O günden sonra daha sık buluşur olduk ama ilk düzgün öpüşmemiz bir temmuz akşamı gerçekleşti. Gereksiz bir film izlemiştik ve ikimiz de arabalarımıza geri dönmek üzereydik. Gerekli ya da gereksiz, Rand, filmleri sevmiyordu. Rand'e, film seyretmeye benimle gittiğini söylemedi ve bunun bana uyup uymayacağını sordu. Böyle olacağını tahmin ettiğimi söyledim; tahmin etmemiş olsam da. Sonunda her şey birbirinden kopmaya başlayınca Rand bu şekilde düşünmemişti.

"Biliyorsun, hoş bir kızla buluşmanı engellemek istemiyorum," dedi. Bunu söylerken yüzüme bakmadı.

"Engellemezsin," diye yalan söyledim.

"Çünkü Rand'le aramıza birinin girmesine izin vermem," diye yalan söyledi.

"İyi o zaman," diye tekrar yalan söyledim.

O an arabaların yanına gelmiştik. Elinde anahtarları, başını yukarı kaldırmış, gökyüzüne bakıyordu. Sonra, anahtarları hâlâ tutarak, ellerini cebine koydu ve başını eğdi.

"Buraya gel," dedim. "Bir dakikalığına."

Ve geldi.

İlk sevişmemiz benim yatak odamda oldu. Rand bir cenazeye katılmak için Boston'a gittiği sırada, bir cuma akşamüstü. Büyük babam birkaç eski polis dostuyla şehre inmiş, eski günleri hatırlayıp ölenleri anıyordu. Ev sessizdi.

Lorna evinden geldi. Geleceği konusunda daha önceden anlaşmış olmamıza rağmen onu, orada durmuş görünürken yine de şaşırılmıştım. Kot pantolon ve kot ceket giymişti ve altında da beyaz bir tişört vardı. Onu odama götürürken hiçbir şey söylemedi. Önce tuhaf bir şekilde öpüştük. Ceketinin düğmesi hâlâ ilikliydi. Sonra sertleş-tim. Karnımda kelebekler uçuşuyordu. Onun varlığının, kokusunun, ceketinin altındaki göğüslerinin, kendi deneyimimin, onu arzulayışımın ve ona olan aşkımin yeterince farkındaydı. Geri adım atıp ceketinin düğmelerini açtı ve sonra tişörtünü çıkarttı. Sütyen takmıyordu ve çıkarma hareketiyle göğüsleri hafifçe yukarı kalkıp indi. Sonra onun yanına geldim. Ben beceriksizce pantolonunu çıkartmaya çalışırken o benim gömleğimi açtı. Bir anda onu sardım. Kalçam onun kalçasına bastırıyordu.

Bir temmuz akşamüstü, benekli güneş ışığının altında, onun sıcak öpüşleri ve yumuşak cildi arasında kendimi kaybettim.

Sanırım Rand bizi öğrenene kadar dört ay birlikte olduk. O kaçabildiği zamanlarda beraber buluştuk. O zaman bir garson olarak çalışıyordum. Yani akşamüstlerim ve iki üç gecem çoğunlukla boş oluyordu. Her boş bulduğumuz yerde ve zamanda seviştik ve genelde mektuplar ve kısa süren telefon konuşmaları sayesinde haberleştik. Bir keresinde, Higgins Sahili'nde New York'tan kabul belgem geldiği zaman seviştik. Yalnız bu arada ilişkimiz ilerledikçe onun pişman olduğunu da görebiliyordum.

Lorna ile geçirdiğim zamanlar daha önce yaşadığım ilişkilere hiç benzemiyordu. Diğer ilişkilerim Scarborough ile sınırlı kalmış, kısa ve başarısız şeylerdi. Gençlerin arkadaşlarına kız arkadaşlarını kaç değişik şekilde becerdiklerini ve kızın diliyle ne kadar iyi olduğunu anlattığı türden bir yerdi Scarborough. Lorna ise tüm bunların ötesindeydi; başka yönden onlar tarafından dokunulmuş olsa da. Yani o da evlenmeden önce lisede birçok kişiyle beraber olmuştu.

İlişkimiz, Rand'in arkadaşlarından birinin, bizi bir kahve dükkânında çöreklerle dolu bir masada karşı karşıya oturmuş, el ele tutuşurken görmesiyle bitti. Çok olağandı. Kavga ettiler ve Rand ona uzun zamandır istediği çocuğu vermeyi teklif etti. Sonunda yedi yıllık evliliğini bir çocuk için kenara atmamakta karar kıldı. Muhtemelen haklıydı ama bende yarattığı acının etkisi iki yıl geçmedi ve ondan sonra da o acı içimde bir yerlerde asılı kaldı. Onu bir daha aramadım ya da görmedim. Neredeyse on yıldır onun komşusu olmasına rağmen büyük babamın cenazesinde yas tutanlar arasında değildi. Sonunda o ve Rand, Scaborough'yu terk ettiler ama nereye gitmiş olabileceklerini öğrenmek için hiç uğraşmadım.

Bunlara ek olarak bir şey daha oldu. İlişkimiz bittikten yaklaşık bir ay sonra Fore Caddesi'nde bir barda oturmuş içiyor ve çoğu kişi üniversiteye gitmiş, şehir di-

sında iş bulmuş ya da evlenmişken Portland'te kalanlarla oturmuş sohbet ediyordum. Erkekler tuvaletine gittim ve tam ellerimi yıkıyordum ki arkamdaki kapı açıldı. Aynaya bakmak için başımı kaldırdığımda arkamda Rand Jennings'in durduğunu gördüm. Şişman, iri yarı başka bir adam da arkaya doğru yaslanmış açılmasını diye kapıyı tutuyordu.

Aynadan ona başımı salladım. Ne de olsa yapabileceğim fazla bir şey yoktu. Ellerimi havluya kuruladım; döndüm ve yumruğunu karın boşluğuma yedim. Sert bir darbeydi. Tüm gücünü kullanmıştı ve ciğerlerimdeki tüm havayı söküp götürmüştü. Diyaframımı tutarak dizlerimin üzerine düştüm ve sonra hızla kaburgalarımın vurdu. Ve sonra yerdeki kir ve pislik içinde yatarken bana tekrar, tekrar ve tekrar vurdu: kalçalarımın, kollarımın, sırtımın. Sonuna kadar başımdan uzak durdu. Sonra saçlarımdan tutup beni yukarı çekti ve yüzüme bir yumruk indirdi. Tüm dayak boyunca tek kelime etmedi. Beni orada bıraktı; yerde kanlar içinde yatarken arkadaşlarım bulsun diye. O zaman buna inanmamış olsam da, sanırım şanslıydım. Bir polisin eşine sataşan kişilere çok daha kötü şeyler olmuştu.

Ve şimdi, vahşi yaşamın kenarında yer alan bu küçük kasabada yıllar geçti ve işte karşımda duruyordu. Gözleri biraz daha yaşlanmış ve çizgiler daha belirginleşmişti. Ağzının kenarında da minik şeritler oluşmuştu; sanki dudakları kapalı bir hâlde çok uzun süre durmuş gibi. Fakat dikkatle gülümsediği zaman gözlerindeki bakış aynıydı ve onun hâlâ güzel olduğunu ve eğer dikkat etmezse bir adamın ona tekrar sırsılıklam âşık olabileceğini biliyordum.

"Sensin, değil mi?" dedi ve cevap olarak başımı salladım. "Tanrı aşkına, Karanlık Çukur'da ne işin var?"

"Birini arıyorum," diye yanıtladım ve gözlerinde, kısa bir an için, aradığım kişinin kendisi olduğunu umduğunu gördüm. "Bir fincan kahve içmek ister misin?"

Bir an şüphe etti. Rand'in bir yerlerden bizi izliyor olmadığına emin olmak için etrafına baktı ve tekrar gülümsedi. "Elbette, memnun olurum."

içeride, pencereden uzakta bir masa bulduk ve kahve söyledik. Ben bir de tost ve biraz pastırma siparişi verdim ve o da benden bir parça ısırıldı. O birkaç saniye için aradan geçen on yıl kayboldu ve biz, Güney Portland'te bir kahve dükkânında asla olmayacak olan gelecek hakkında konuşup masa altından kaçamak dokunuşlar yaptığımız zamanki hâlimize döndük.

"Nasılsın?" diye sordum.

"İyiyim, sanırım. Burası yaşamak için güzel bir yer. Biraz terk edilmiş belki ama güzel bir yer."

"Buraya ne zaman geldiniz?"

"Seksen sekizde. Portland'te işler lehimize gitmedi. Rand dedektif rozetini alamadı. O da burada bir iş buldu. Şu an şef konumunda."

Evliliğini kurtarmak için Tanrı'nın unuttuğu bir yere taşınmak bana aptalca geldi ama çenemi kapalı tuttum. Bunca zaman beraber yaşadıklarına göre ne yaptıklarını bildiklerini düşündüm.

Elbette, yanlış düşünmüştüm.

"İkiniz hâlâ beraber misiniz?"

İlk kez yüz ifadesinde titreme oldu: pişmanlık, kızgınlık ya da neden öyle olduğu bilinmeyen bir onaylama. Ya da benim o zamanki hatıralarım ona geçmiş olabilirdi; eski bir yarayı toplayıp onun geride bıraktığı anıdan çekinir gibi.

"Evet, beraberiz."

"Çocuk?"

"Hayır." Heyecanlandı ve yüzünden acı bir ifade geçti. Onu geri kazanmak için Rand'in verdiği sözü hatırladım ama hiçbir şey söylemedim. Kahvesinden bir yudum aldı. Tekrar konuştuğunda acıyı saklamış, hep sakladığı kutusuna geri koymuştu. "Üzgünüm. New York'ta ailene olanları duydum."

"Sağol."

"Biri bunun hesabını ödedi, değil mi?"

Meraklı bir şekilde sormuştu. "Birçok insan ödedi."

Başını salladı ve başı yana yatık bir hâlde bana baktı. "Değişmişsin. Daha... Yaşlı, daha sert görünüyorsun. Seni böyle görmek çok tuhaf."

Omzumu silktim. "Uzun zaman oldu. Seni en son görüşümden beri çok şey değişti."

Başka şeylerden konuşmaya başladık: Karanlık Çukur'daki yaşamdan, Dover-Foxcroft'ta yarı zamanlı öğretmenlik yapışından ve benim Scarborough'ya geri dönüşümden. Yanımızdan geçen birine, bir araya gelmiş eski günleri anan eski dostlar gibi görünmüş olmalıyız ama aramızda gerginlik vardı ve bu gerginliğin sadece bir kısmı beraber geçirdiğimiz geçmişten kaynaklanıyordu. Belki hatalıydım ama Lorna'nın bir şeylere ihtiyacı olduğunu, yerleşmemiş ve odaklanmamış bir şeyin aydınlanmak için bir şeyler aradığını sezdim.

Tek bir dikişte kahvesindeki son yudumu da içti. Fincanı masaya koyarken eli biraz titriyordu. "Biliyor musun," dedi. "Ben seni, aramızdaki ilişki bittikten sonra da düşündüm. Senin hakkındaki haberleri dinleyip, neler yaptığını öğrenmeye çalışırdım. Büyük babanla senin hakkında konuştum. Bunu sana söyledi mi?"

"Hayır, hiç söylemedi."

"Ona söylememesini ben söyledim. Sanırım korkuyordum. Yanlış anlayacağından korkuyordum."

"Ne tür bir yanlış anlama?"

Ben pek ciddi sormamıştım ama o öyle algılamadı. Onun yerine dudakları sıkılaştı ve yarı acı yarı kızgınlıkla bana baktı. "Biliyor musun, bazen uçurumun başında dururdum ve dev bir dalganın beni alıp götürmesini beklerdim. Bazen seni, Rand'i ve üzücü ilişkimizi düşünür ve kendimi okyanusun derinlerinde kaybetmek isterdim. Bunun nasıl bir acı olduğunu tahmin edebiliyor musun?"

"Evet," dedim. "Ediyorum."

Ayağa kalktı ve paltosunun düğmesini ilikledi. Gitmeden önce bana hafifçe gülümsedi. "Evet," dedi. "Sanırım ediyorsun. Seni görmek güzeldi, Charlie."

"Seni de."

Tek, yumuşak bir vuruşla kapı arkasından kapandı. Onu camdan seyrettim. Sağa ve sola bakıp caddeyi geçerken koştu. Elleri ceplerinde, başı eğik.

Ve onu Prouts Boğazı'ndaki siyah uçurumun tepesinde hayal ettim. Rüzgârın saçını uçuruşunu, dudaklarındaki tuzun tadını. Denizin adını seslenmesini bekleyen, karanlığa karşı durmuş bir kadın.

Meade Payne, Ragged Gölü'ne bakan, kırmızı, ahşap bir evde yaşıyordu. Uzun, engebeli araba yolu eski ve kısmen paslanmış Dodge bir kamyonetin park etmiş olduğu bahçeye dönüyordu. Ev sessizdi ve Mustang'i kamyonetin yanına park ederken hiç köpek havlamadı. Buzlu yerler lastiklerin altında çatırdıyordu.

Kapıyı çaldım ama kimse açmadı. Tam evin arka tarafına gitmek üzereydim ki kapı açıldı ve bir adam dışarı çıktı. Yirmilerinin sonunda ya da otuzlarının başında olduğunu tahmin ettim. Koyu renk saçları ve soluk, rüzgârdan dağılmış bir cildi vardı. Duruşunda bir sertlik vardı. Elleri iri, kaslıydı ve parmaklarının arkasında yara

izleri oluşmuştu. Yüzük ya da saat takmıyordu ve üzerindeki giysiler de vücuduna olması gerektiği gibi oturmamıştı. Tişörtü omuzlarına ve göğsüne fazla sıkı olmuştu; pantolonu da, çelik uçlu ayakkabılarının içine giydiği ağır, yün çorapları açığa çıkaracak kadar kısaydı.

"Nasıl yardımcı olabilirim?" dedi, edebilecek olsa da etmemeyi tercih edecek bir ses tonuyla.

"Meade Payne'i arıyordum."

"Neden?"

"Onunla bir zamanlar evlat edindiği bir çocuk hakkında konuşmak istiyorum. Bay Payne buralarda mı?"

"Seni tanımıyorum," dedi. Nedensiz yere sesi savaştığı bir tona bürünmüştü.

Tavrımı bozmadım. "Ben buralardan değilim. Portland'ten geldim. Onunla konuşmam gereken önemli bir mesele var."

Genç adam dediklerimi düşündü. Sonra arkasından kapıyı kapatırken, karda beklemem için beni dışarıda bıraktı. Birkaç dakika sonra evin yan tarafında yaşlıca bir adam belirdi. Yavaşça öne eğilmiş, ağır ağır yürüyordu. Dizlerindeki eklemlerin acıdığı bölgeye ayağını sürüye rek yüklenmiyordu ama bir zamanlar benim boyuma yakın, hatta belki bir seksen boyunda olduğunu tahmin ettim. Kırmızı bir gömlek ve beyaz, kirlili spor ayakkabılarının üstüne bir tulum giymişti. Başındaki Chicago Ayları şapkası aşağı doğru çekilmişti ve gri saçlar şapkanın kenarından çıkmak için çabalıyorlardı. Gözleri açık mavi ve çok parlaktı. Ellerini cebinde tuttu ve beni süzdü. Başta hafif yana yatıktı; sanki beni tanımaya çalışıyor gibi.

"Meade Payne benim. Nasıl yardımcı olabilirim?"

"Adım Charlie Parker. Portland'ten gelen özel bir soruşturmacıyım. Uzun yıllar önce evlatlık edindiğiniz bir çocuk hakkında konuşmak istemiştım: Billy Purdue."

Ben adı söylerken gözleri biraz açıldı ve verandanın sonundaki eski sallanan sandalyelerden birine oturmam için el işareti yaptı. Ben oturmadan önce cebinden bir mendil çıkardı ve sandalyeyi iyice temizledi. "Üzgünüm ama pek fazla ziyaretçim olmaz. Çoğunlukla, çocukların iyiliği için pek kimseyi kabul etmem."

"Anladığımı sanmıyorum."

Çenesini oynatarak evi gösterdi. Derisi hâlâ gergin, rengi kırmızıya yakın kahverengiydi. "Evlatlık edindiğim oğlanların çoğu sorunluymuştu. Onlara yol gösterecek ve günah işlemekten uzak tutacak sert bir ele ihtiyaçları vardı. Burada," Göle ve ağaçlara doğru elini salladı. "Yapılabilecek tek günah, tavşan avlamak ve mastürbasyon yapmak. Bu iki şeyi Tanrı'nın nasıl değerlendirdiğini bilmiyorum ama dışarıda olan olaylara nazaran bunların pek bir şey olmadığını düşünüyorum."

"Evlat edinmeyi ne zaman bıraktınız?"

"Uzun zaman önce," dedi ama başka hiçbir şey eklemedi. Onun yerine elini uzattı ve sandalyenin koluna parmağıyla hafifçe vurdu. "Şimdi, Bay Parker, siz bana söyleyin: Billy'nin başı bir tür belada mı?"

Ona anlatabildiğim kadar olanları anlattım: karısı ve çocuğunun öldürülüşünü, onların ölümü nedeniyle şüphelinin Billy olduğunu ama benim onun yaptığına inanmadığımı, kanun dışında bazı kişilerin onlara ait olan parayı çaldığını düşündüklerini ve geri almak için onu inciteceklerini. Yaşlı adam tüm anlattıklarımı sessizce dinledi. Düşmanlık olan genç adam açık kapının çerçevesine yaslanıp bizi seyretti.

"Şu an Billy'nin nerede olabileceğini biliyor musun?" diye sordu.

"Ben sizin bir fikriniz olabileceğini düşünmüştüm."

"Eğer sorduğun şey buyrsa, ben onu görmedim," dedi. "Ve eğer gelirse onu birilerinin eline vereceğimi sanmam; tabii mantıklı bir açıklama bulursam."

Gölün açıklarında bir motor teknesi suda ilerliyordu. Teknenin geçtiği yerden kuşlar uçtu ama seçmek için çok uzaktaydılar.

"Bundan daha fazlası da olabilir," dedim, bir sonraki diyeceklerimi güzelce düşünüp tartarak. "Cheryl Lansing'i hatırlıyor musunuz?"

"Onu hatırlıyorum."

"O öldü. Ailesinin üç üyesiyle beraber öldürüldü. Ne zaman öldüğünü bilmiyorum ama birkaç gün önce olduğu kesin. Billy Purdue ile bağlantınız olduğu için siz de tehlikede olabilirsiniz."

Yaşlı adam kibarca başını salladı. Parmaklarıyla dudağını tutup bir süre hiçbir şey demedi. Sonra, "Zamanınızı ayırıp ta buralara kadar gelmenizi takdir ediyorum, Bay Parker, ama dediğim gibi Billy'den hiç haber almadım ve eğer alırsam bir sonraki atacağım adımı dikkatle düşüneceğim. Tehlikede olmak konusuna gelince, ben bir silahın hakkından gelebilirim ve yanımda oğlum var."

"Sizin oğlunuz mu?"

"Caspar. Onu tanıyanlar Cas der. Biz birbirimize göz kulak oluruz ve ben kimseden korkmam, Bay Parker."

Diyebileceğim başka bir şey kalmamış gibi görünüyordu. Meade Payne'e cep telefon numaramı verdim ve o da kâğıdı tulumunun ceplerinden birine sıkıştırdı. Elimi sıkıp kendi kendine bir şeyler söylenerek yavaşça kapıya doğru yürüdü. Onun eski bir kurt olduğunu düşündüm. Bir yerlerden hatırlar gibi oldum, ancak aklıma bir şey gelmedi. Narin bayanlar, yakışıklı bir kumarbaz ve onunla ilgili aklımda kalan kaybolmuş anılar. Kendimi

ıslık çalarken buldum. Yaşlı adam içeri girerken Caspar' in yardım ettiğini gördüm. Ben arabayla giderken ikisi de arkalarına bakmadılar.

Karanlık ukur'da lokantada mola verip telefon rehberini karıştırdım. Rand Jennings'in adresini buldum ve ahçı bana evinin yolunu tarif etti. Rand ve Lorna, kasabadan yaklaşık üç kilometre uzaklıkta, sarı ve siyah renklere boyanmış, iki katlı bir evde yaşıyorlardı. Düzenli bir bahçeleri ve tam kenarında da siyah boyalı çitleri vardı. Bacadan duman yükseliyordu. Evin arkasında, kasabanın batısından akan nehir geçiyordu. Gölün yanından geçerken yavaşladım ama durmadım. Neden orada olduğumdan bile emin değildim: Sanırım eski anılarım canlanmıştı. Hâlâ onun için bir şeyler hissettiğimi biliyordum ama bu aşk değildi. Sanırım - böyle hissetmem için de bir neden yoktu- bu olay onu üzmüştü. Sonra Greenville'e gitmek için geri dönüp güneşe doğru yol aldım.

Minden Caddesi'nde belediye binasında Greenville Polis Merkezi'ni buldum. Pek çekici olmayan ama yeşil kepenkli, camında Noel çelenkleriyle biraz daha güzel gözükmesine çalışılmış olan bir ofisti. Yakınında itfaiye vardı ve bir polis arabasıyla, yeşil bir orman bekçi kamyoneti park etmişti.

içeride, bir çift güler yüzlü sekretere adımı verdim ve kapının karşısındaki oturma yerlerinin yanında bir banka oturdum. Yirmi dakika sonra koyu saçlı, bıyıklı, dikkatli bakışlı, bodur bir adam, koridorun aşağısında-ki bir ofisten çıktı. Mavi üniforması özenle ütülenmişti ve selam vermek için elini uzattı.

"Sizi beklediğim için üzgünüm," dedi. "Beaver Koyu'nu güvende tutmamız gerek. Günün çoğunu orada geçiriyorum. Adım Dave Martel. Ben, emniyet müdürüyüm."

Martel'ın ısrarları sonucu Union Protestan Kilisesi'ni geçip Sanders Mağazası'ndaki Hard Drive kafesine geldik. Cadde karşısında birkaç araba vardı. Onların arkasında *Katahdin* teknesi hafif görünüyordu. Gölün üzeri sis kaplıydı ve cadde sonunda beyaz bir duvar oluşturmuştu. Birer vanilyalı Fransız kahvesi söyleyip genelde halkın e-maillerine bakması için konulmuş olan bilgisayarlardan birinin yanına oturduk.

"Büyük babanızı tanırdım," dedi Martel, kahvenin gelmesini beklerken. Bazen eyaletlerin belirli bölgelerinde komşuluk ilişkilerinin ne kadar sıkı olduğunu unutmak kolay olabiliyordu. "Bob Warren'ı Portland'ten tanıyorum. O zaman daha çocuktum. O iyi bir adamdı."

"Uzun zamandır mı buradasınız?"

"On yıl oldu."

"Burayı seviyor musunuz?"

"Elbette. Burası olağan dışı bir yer. Ülkenin bu yakasında yasaları takmayan, kurallara uymayı sevmedikleri için burada yaşamaya gelen bir sürü insan var. Komik olan şu ki, burada ben, orman koruyucuları, kasaba şefi ve otoyol devriyesi onları dört göz izliyoruz. Çoğunlukla pek sorun çıkmıyor ama yine de suç işleniyor. Bu yüzden boş kaldığımız söylenemez."

"Ciddi olaylar oluyor mu?"

Martel güldü. "Orman koruyucularına bakılırsa, sezonu gelmeden bir Amerikan geyiği avlamak ciddi bir olaydır."

Biraz ürkütüm. Keklik, tavşan ve hatta belki sincabı da anlayabilirdim -en azında sincaplar hızlı koşarak meydan okuyabilirlerdi- ama Amerikan geyiklerini değil. Otuzlu yıllarda üç bin olan Amerikan geyiği sayısı, günümüzde otuz bine yükselmişti ve geyik avı sadece ekim ayında bir haftayla sınırlıydı. Bu sayı Greenville gibi yerlere büyük gelir getirmişti ama bunun yanında öldürmeye hevesli avcılar da gelmişti. O yıl belki yüz bin insan, iki bin izin belgesi almak için başvurmuştu ve hepsinin aklında sadece geyiğin kafasına bir kurşun sıkabilme hayali vardı.

Bir geyiği öldürmek zor değildir. Aslında bir geyiği vurmaktan daha kolay olan şey, ölü bir geyiktir. Koku alma ve duyma duyuları iyi olduğu hâlde görme yetileri zayıftır ve hareket etmek zorunda kalmadıkça yerlerinden kıpırdamazlar. Çoğu avcı, birinci ya da ikinci günlerinde hemen bir geyik avlarlar ve bu olayı diğer avcılara da böbürlenerek anlatırlardı. Av sezonu kapanınca tüm avcılar turuncu şapkalarını takıp arabalarına atladıktan sonra, dışarı çıkıp bu avdan kurtulan hayvanların sevinçlerini görebilirdiniz. Onlar gittikten sonra yolun yanında, kayalardaki tuzu yalamak için rahatça aşağı inerlerdi. Aslında tuz, kayalara, karları eritmesi için konurdu ama asıl işlevi geyiklerin besin kaynağı olmasıydı.

"Yine de," diye devam etti Martel. "Şu ana dair bir şey soruyorsanız, bir kereste şirketi var. Sahibi de henüz raporunu göndermemiş olan Gary Chute adında biri."

PBS haber programını hatırladım. Gerçi program bu durumu tartışırken konunun acil oluşuna dair bir şey

hissetmemiştim. "Radyoda konuşulurken duymuştum," dedim. "Durum ne kadar kötü?"

"Söylenmesi zor. Bu olağan dışı olmasa da karısı adamı bir süredir görmemiş. Üzerinde çalışması gereken birkaç proje varmış ve bu yüzden evden biraz uzakta zaman geçirmeye karar vermiş. Bunun yanında söylentilere göre Troy, Vermonf ta tatlı madde saklıyormuş. Buna, şişeye olan düşkünlüğünü de eklersek alın size pek güvenilmemesi gereken bir insan. Önümüzdeki yirmi dört saat içinde ortalarda görünmezse bir arama organizasyonu düzenleyebiliriz. Herhalde bununla orman bekçileri ve Piscataquis şefi ilgilenir ama bu işe hepimizin el atması da gerekebilir. Hazır ciddi konuşuyorken, Emily Watts hakkında bir şeyler öğrenmek istediğinizi duydum."

Başımı salladım. Önce Martel ile konuşup sonra Rand Jennings ile anlaşmaya varmanın daha kolay olacağını düşündüm. Martel'ı onunla konuşturabileceğim de geldi aklıma ama Rand bunun için fazla zekiymişti.

"Neden bu meseleyi Karanlık Çukur'da yaşayan Rand Jennings ile konuşmadığınızı sorabilir miyim?" Yüzünde bir gülümseme vardı ama gözleri durgun ve tetikteydi.

"Rand ve benim bir geçmişimiz var," diye yanıtladım. "Onunla iyi anlaşabiliyor musunuz?" Martel'ın soruyu sorma şeklinden anladığım kadarıyla Rand ile geçmişi olan tek kişi ben değildim.

"Denemek lazım," dedi Martel politik bir tavırla. "Çok sempatik bir adam değil ancak vicdanlıdır. Amiri Ressler o kadar pislikle doludur ki, göz küreleri bile kahverengidir. Son zamanlarda onu hiç görmedim ama bu bana kesinlikle uyar. Emily Watts'ın ölümü yüzünden bu aralar yoğunlar."

Dışarıda bir araba tembel tembel caddede süründü. Kuzeye gidiyordu. Etrafında kimse yürümüyor gibiy-

di. Ötede, göldeki çam kaplı adaları görebiliyordum ama sisin içinde siyah toprak parçaları gibi görünüyorlardı.

Kahve geldi ve Martel bana Emily Watts'ın öldüğü gece yaşananları anlattı. Billy Purdue'nün, uğruna bir çok insanın öldüğü iki milyon doları aldığı gece. Ormanda gerçekleşmiş tuhaf bir ölümdü. Onu takip edip bulduklarında kendini öldürmemiş olsaydı bile, altmış yaşında olduğu için ormanda soğuktan donarak ölecekti...

"Tam bir karmaşaydı," dedi Martel. Ama bu şeyler bazen oluyor ve elden de bir şey gelmiyor. Belki güvenlik görevlisi daha dikkatli olsaydı, yaşlı kadının katındaki hemşire biraz daha az televizyon seyretseydi, kapılar daha sağlam kilitleseydi ve o gece düzinelerce diğer şey arka arkaya gelmemiş olsaydı, o zaman başka türlü olabilirdi. Bana neden tüm bunlarla ilgilendiğinizi söylemek ister misiniz?"

"Billy Purdue."

"Billy Purdue. İşte soğuk kış gecesinde içinizi ısıtacak bir isim."

"Onu tanıyor musunuz?"

"Elbette tanıyorum. Daha yeni dışarı çıktı. Belki on gün önce. Aziz Martha'nın dışında bir şeye vurup bağırıyordu. Elinde de bir şişe viski vardı. Annesiyle konuşmak istediğini söyledi ama kimse onu tanıyamıyordu. Biraz yatışması için Jennings'in hücrelerinden birine tıklandı ve sonra eve yollandı. Eğer tekrar geri gelirse huzur bozmaktan dolayı yargılanacağı söylenildi. Hatta yerel gazetelere bile çıktı. Duyduğuma göre son birkaç gün onu pek de yenilenmiş bir hâle sokmamış."

Görünüşe göre Billy Purdue, Willeford'un toplamış olduğu bilgilerin izinden gitmişti. "Karısı ve çocuğunun öldürüldüğünü biliyor muydunuz?" diye sordum.

"Evet, biliyordum. Ama onun bir katil olabileceğini sanmıyordum." Bana düşünceli bir bakış attı. "Sanırım siz de benimle aynı fikirdesiniz."

"Bilmiyorum. Sizce, kendini vuran kadını arıyor olabilir miydi?"

"Neden böyle düşünüyorsunuz?"

"Ben tesadüflere çok inanmam. Onlar Tanrı'nın size, büyük resmi göremediğinizi anlatma yollarıdır." Ayrıca Willeford'un, Billy'e, Emily Watts'ın adını vermiş olduğunu biliyordum.

"Eğer o resmi görürseniz bana da söyleyin çünkü ben o yaşlı kadının yaptığı şeyi neden yaptığını bilmiyorum. Belki onu oraya getiren gördüğü kâbuslardır."

"Kâbus mu?"

"Evet. Hemşireye, birinin penceresinden onu izlediğini ve odasına girmeye kalkıştığını söylemiş."

"Kapı ya da pencerenin zorlandığına dair bir iz buldunuz mu?"

"Hiçbir şey. Kahretsin, kadın dördüncü kattaydı. Oraya çıkmak isteyen birinin lağım borusunu tırmanması gerek. Hafta başında dışarıda, bahçede birileri görülmüş ama bu bazen olur. Sızıp kalmış bir sarhoş ya da etrafta dolanan çocuklardan biri olabilir. Bence yaşlı kadın aklını kaçırmaya başlamıştı, çünkü bunu ya da ölmeden önce seslendiği ismi başka türlü açıklayacak bir şey yok."

Öne doğru eğildim. "Hangi isme seslendi?"

"Hayalet adama," dedi gülerken. "Annelerin çocukları yataklarında korkutmak için kullandıkları adama: Cine."

"İsim neydi?" diye tekrar ettim ve sesimdeki korku kendini gösterdi.

Martel ismi söylerken yüzü şaşkın bir ifadeye büründü.

"Caleb," dedi. "Caleb Kyle diye birine seslendi."

2. BÖLÜM

Yıllar, yaprakların sonbaharda yere düşüşü gibi çabucak geçiyor. Karmakarışık ve damarlı olan yapraklar yeşilden altın rengine dönüşüyorlar. Kendimi bir çocuk, bir adam, bir sevgili, bir eş, bir baba ve matemli biri olarak görüyorum. Etrafımda yaşlı adam pantolonu ve yaşlı adam gömleği giyen adamlar görüyorum. Dans eden yaşlı adamlar. Ayakları nazıkçe hareket ediyor ve kendilerinden genç olanların artık unuttukları bir tarzda dans ediyorlar. Hikâye anlatan yaşlı adamlar. Lekeli elleri ateşin önünde hareket ediyor. Ciltleri kırışık kâğıt gibi ve sesleri boş mısır kabuklarının hışırtısı kadar yumuşak.

Yaşlı bir adam, bereketli ağustos ayında kollarında kütüklerle yürüyor. Kopmuş olan kabukları eldivenli eliyle temizliyor. Uzun ve kamburlaşmamış, yaşlı bir melek gibi beyaz saçlı, yaşlı bir adam. Yanında bir köpek yavaşça yürüyor. Yaşlı adamdan daha yaşlı bir köpek. Arasından gri sakalı görünen ağızlığı köpükle dolmuş, dili dışarıda, kuyruğu sıcak

baharda yapraklarını en son açan dişbudak ağaçları şimdi onları yere bırakan ilk ağaç konumunda. Yaşlı adam yanından geçerken orman yolundaki çam iğneleri ve böğürtlenler olgunlaşıp çoğalmışlar.

Sert adımları oradan geçtiğinin izlerini bırakıyor. Odun kesiyor; ellerindeki baltanın zevkini çıkarıyor; baltayı mükemmel bir şekilde sallıyor; keskin ucu akçaağaç odununu ikiye ayırırken çatırtı sesi geliyor; diğer kütük dikkatle konuyor; balta havaya kalkıyor; yaşlı adam, yaşlı adam gömleğinin altından yaşlı adam kaslarının hareket ettiğini, gerildiğini hissediyor. Sonra odunlar üst üste yığılıyor. Dönüyor, kayıyor, yer değiştiriyor. Hiçbiri düşmesin, bir tanesi bile kaybolmasın diye dikkatle yerine yerleştiriyor. Sonunda çarşaf bezi geriyor ve uçmasın diye her köşesine bir tuğla koyuyor. Her zaman aynı tuğlaları koyuyor çünkü o, çok sistemli biri. Ve kışın ateş yakma zamanı geldiğinde tekrar odun yığınlarının yanına gelip eğiliyor. Eğilince kemerinin tokası yumuşak göbeğine gömülüyor ve bir zamanlar hiç yağı olmadığını hatırlıyor; genç bir adamken, o kemer bir silah, bir cop ve kelepçe taşıyıp rozeti gümüş bir güneş gibi parlarken.

Ben de yaşlanacağım ve eğer ömrüm yeterse ben bu adam olacağım. Onun yaptıklarını tekrar ederken bir çeşit huzur bulacağım; beni yaratan annemi yaratırken yaptığı şeyleri ben tekrar ederken. Onun bir zamanlar yaptıklarını yaparken, aynı evin önünde, rüzgârda sallanan aynı ağaçlarla beraber, ucuyla odunları kesen elimdeki aynı baltayla çalışırken binlerce duadan çok daha güçlü bir geriye dönüş yapmış olacağım. Büyük babam benim içimde yaşayacak ve bir köpeğin hayaleti diliyle havayı yalayarak bunun sevinciyle havlayacak.

Şimdi ateşin önünde hareket ederken gördüğüm eller onun elleri; hikâyeyi anlatan onun sesi. Caleb Kyle ve ormanın eşliğindeki tuhaf meyve ile ilgili olan hikâyeyi

anlatırken. Bana hikâyeyi daha önce hiç anlatmadı ve nasıl bittiğini de asla anlatamayacak çünkü hikâyenin sonu yok. Ona göre yok. Hikâyeyi onun için bitiren ve daireyi tamamlayacak olan kişi ben olacağım.

1965 yılında Bangor'da kaybolan ilk kişi Judy Giffen olmuş. On dokuz yaşında incecik bir kızmış. Yele gibi siyah saçları ve erkekleri tattığı, onları dut gibi yaladığı yumuşak, kırmızı dudakları varmış. Bir şapka dükkânında çalışıyormuş ve yazın habercisi sıcak bir nisan akşamı kaybolmuş. Aramışlar, aramışlar ama onu bulamamışlar. Yüzü on bin gazeteye basılmış. Hepsi aynı renkte, koyu sarı resimlermiş.

Beline kadar uzanan sarı saçları olan başka ince bir güzel Corinnalı Ruth Dickinson bir sonraki kaybolan kişi olmuş. Yirmi birinci doğum gününe az kala bir mayıs sonu. Onların isimlerine Doğu Corinth'ten Louise Moore, Skovhagan'dan Laurel Trulock ve Portland'ten Sarah Raines de eklenmiş. Hepsi eylül ayında birkaç gün arayla kaybolmuşlar. Sarah Raines bir öğretmenmiş ve yirmi iki yaşındaymış. Yani kaybolanlar arasında en yaşlısı oymuş. Babası Samuel Raines, büyük babam Bob Warren ile okula beraber gitmiş ve Sarah da Bob'un vaftiz kızımıymış. En son kaybolan kişi, ekim ayının ilk haftası Monson'da düzenlenen bir partiden sonra ortadan yok olan Judith Mundy adında, on sekiz yaşındaki bir öğrenciymiş. Diğerlerinin tersine o çok tombul, sade bir kızmış ama ondan sonra insanlar ortada çok yanlış bir şeylerin döndüğünü ve izlenilen yolun değişmesinin o kadar da önemli olmadığını düşünmüşler. Mundy için kuzeye doğru bir arama organize edilmiş ve birçok insan buna yardım etmiş. Büyük babam gibi Portland'ten katılan insanlar bile olmuş. Büyük babam, bir cumartesi sabahı arabasına atlayıp kuzey yolunu tutmuş ancak o zamana dek tüm umut-

ların çoğu tükenmiş. Monson'a birkaç kilometre uzaklıktaki Sebec Gölü'nün yakımda küçük bir gruba katılmış. Önce üç kişiymişler, sonra iki ve sonra sadece büyük babam kalmış.

O akşam Sebec'te kendine bir oda tutmuş ve kasaba dışındaki bir barda akşam yemeği yemiş. Judith Mundy'i aramaya gelenler, gazeteciler ve polis oraya geldiği için çok kalabalıkmış. Tam tezgâhta oturmuş birasını içiyormuş ki arkadan bir ses, "Tüm bu kalabalık da ne böyle?" diye sormuş.

Dönmüş ve uzun boylu, koyu saçlı, ağzında bir bıçak izi ve sevimsiz gözleri olan bir adam görmüş. Sesinde güney izlerini taşıdığını düşünmüş büyük babam. Adam fitilli kadife bir pantolon ve deliklerinin arasından kirlili sarı bir tişörtün görülebildiği siyah bir kazak giyiyor-muş. Üzerinde kahverengi bir yağmurluk ve ayaklarında da, pantolonunun uzun paçalarından birazı görünen ağır, siyah botlar varmış.

"Kaybolmuş bir kızı arıyorlar," diye yanıtlamış büyük babam. Adam onu rahatsız etmiş. Hatırladığına göre sesinde ekşimsi tatlı, sanki arsenikle karıştırılmış şurup gibi bir şey varmış. Toprak, bitki özü ve başka bir şey. Tam olarak ne olduğunu anlayamadığı bir şey varmış.

"Sence onu bulacaklar mı?" Adamın gözlerinde bir ışık yanmış ve büyük babam bunun sevinçten olabileceğini düşünmüş.

"Belki."

"Diğerlerini bulamadılar."

Artık büyük babamı izliyormuş. Yüzü tepkisizmiş ama gözlerindeki o tuhaf parlaklık hâlâ duruyormuş.

"Hayır, bulamadılar."

"Sen bir polis misin?"

Büyük babam başını sallamış. Bunu inkâr etmenin bir mantığı yokmuş. Bazıları bunu hemen anlarmış.

"Buralardan değilsin ama."

"Hayır. Portland'ten geldim."

"Portland mi?" demiş adam. Etkilenmişe benze-miş.
"Nereyi aradın?"

"Sebec Gölü'nün güney kıyısını."

"Sebec Gölü güzeldir. Ben olsam yukarı Elliots-ville Yolu'nun yanındaki Küçük Wilson Çayı'na bakardım. Eğer zamanın varsa bakmaya değer. Kıyılarda bakılacak çok yer var." Bir viski isteyip bara birkaç bozuk para fırlatmış ve sonra tek dikişte bardağı bitirmiş. "Yarın tekrar arayacak mısınız?"

"Sanırım."

Adam sağ elini ağzına silerek başını sallamış. Büyük babam avuç içinde yara izleri ve tırnak altlarında kir görmüş. "Portland'tan geldiğine göre belki diğerlerinden şanslı çıkarsın. Bazen bazı şeyleri görmek için yeni bir göze ihtiyaç vardır." Sonra adam gitmiş.

O pazar, büyük babam tuhaf meyveli ağacı bulmuş. Üzerinde kuşlar uçuşuyor ve Sebec Gölü'nün suları parlıyormuş. Arabasını Packard Kampı'nın yanındaki gölün oraya bırakmış. Rozetini gösterip iki erkek kardeş ve aynı aileden bir kuzenin bulunduğu küçük bir gruba katılmış. Dört adam üç saat boyunca beraber aramışlar. Aile, pazar yemeği için eve gitmek zorunda olduğu vakte kadar aralarında pek konuşma geçmemiş. Büyük babama onlara katılmak isteyip istemediğini sormuşlar ama o yanında bir peçeteye sarılı ekmek, kızarmış tavuk ve sırt çantasında da bir termos dolusu kahve getirdiği için teklifi geri çevirmiş. Packard Kampı'na dönmüş ve nehrin kıyısında bir taş oturup yemeğini yemiş. Arkadan dalga

sesleri geliyormuş ve büyük babam da çimlerin üzerinde koşan tavşanları seyretmiş.

Diğerleri dönmeyince o da arabasına atlamış. Küçük Wilson'ın sularını birleştiren çelik köprüye varana dek kuzeye doğru yol almış. Köprü yolunun zemini parmaklıklardan oluşuyormuş ve arasından nehrin akışı görülebiliyormuş. Köprünün öbür tarafında yol, batıya, Elliotsville Yolu üzerindeki Ontwa ve Borestone Dağı ile doğuda Leighton olmak üzere ikiye ayrılmadan önce yukarı doğru dikleşiyormuş. Nehrin her iki yakası gür ağaçlarla kaplıymış. Bir ardıç kuşu bir huş ağacından çıkıp suyun üzerinde süzölmüş. Bir yerlerde bir çalı bülbülü ötmüş.

Büyük babam köprüyü geçmemiş ama arabasını yolun kenarına park edip nehrin kenarına inen taşlı ve pis bir yolu takip etmiş. Nehir hızla akıyormuş ve yürürken önüne engel olarak büyük kayalar ve yere düşmüş dallar çıkmış. Bu yüzden onları geçmek için bazen akıntının içine girmesi gerekmiş. Sonunda, arkasında kalan yamacın üzerinde görünen evler kaybolmuş. Nehir kıyısı gittikçe tenhalaşmış ve nehrin yukarısına gitmek için sürekli suyun içine girmesi gerekmiş.

Sinek seslerini duyana dek otuz dakika yürümüş.

Önünde büyük bir kaya belirmiş. Ucu gittikçe sivrileşiyormuş. Ayaklarını ve ellerini koymak için üzerindeki oyuk ve çıkıntıları kullanarak platoya gelene kadar kayayı tırmanmış. Sağında nehir, solunda da sinek seslerinin gittikçe yoğunlaştığı ağaçlıklı bir alana çıkmış. Ağaçların bir katedralin girişini andıran kavisli bir şekilde asılı durduğu alana doğru ilerlemiş ve küçük bir açıklığa gelmiş. Önündeki manzara onu bir an durdurmuş ve nefesini kesmiş.

Kızlar, iri, biçimsiz bir gövdesi olan yaşlı, olgun bir meşe ağacında asılı duruyorlarmış. Ağacın dalları dışa

doğru genişlemiş parmak gibiymiş. Kızlar güneşe karşı durduklarından yavaş yavaş kararmışlar. Çıplak ayakları yeri işaret ediyormuş. Elleri iki yanda serbest duruyormuş. Başları da bir tarafa doğru dūřmūř, sallanıyormuş. Çürüme kokusunu alıp heyecanlanan bir yığın sinek başlarına uřuřmūř. Büyük babam kızlara doğru gelirken saçlarının renklerini, ipe yapışmış olan ince dal ve yaprakları, dişlerinin sarardığını, ciltlerinin bozulduğunu ve karınlarının deşilmiş olduğunu fark etmiş. Kimi ıplakmış ve kiminin paramparça olmuş elbiseleri hâlen üzerlerinde duruyormuş. Artık yer çekimi kuvvetiyle sınırlanmayan, tek ayak üzerinde dans eden beř dansçı hayaleti andırıyorlarmış. Her birinin boynunda asılı duran ağır, kalın ip, kızları yukarıdaki dallarda tutuyormuş.

Sadece beř kişilermiş. Cesetler oradan alınıp incelendiğinde Judith Mundy'ninki onların arasında değilmiş. ıkmayınca ve onunla ilgili hiçbir iz de bulunmayınca, halk, diğer beř kızın ölümünden sorumlu olan kişinin Mundy'nin kaybolmasından sorumlu olmadığını dūřünmūř. Fakat otuz yıldan fazla bir süre önce bu dūřüncenin yanlış olduğu kanıtlanmış.

Büyük babam polise, barda gördüğu adamı ve söylediklerini anlatmış. Detaylar göz önüne alınınca ona benzer bir adamın Judith Mundy'nin kaybolduğu zamanlarda Monson'da görüldüğu ortaya çıkmış. Skowheganlı bir adammış. Tarifler birbirine benziyormuş. Sadece boy, göz rengi ya da sa kesimleri pek uymuyormuş. İsmi bilinmeyen bu adam uzun süre şüpheli olarak görülmüş; ta ki başka biri olayın içine dâhil olana kadar.

Ruth Dickinson'ın kan ve kisle lekelenmiş olan kıyafetleri Corinna'da, Quintin Fletcher'ın ailesine ait olan bir kulübede bulunmuş. Fletcher yirmi sekiz yaşındaymış ve akli dengesi yerinde değilmiş. Ormandan topladığı odunlarla yaptığı el becerisi ürünlerini satarak biraz para

biriktirmiş. Elinde tahta bebekleri, oyuncak kamyonları ve mum tutacakları ile Greyhound otobüsüyle tüm eyaleti gezermiş. Ruth Dickinson, ailesine, Fletcher'ın kendisini takip edip yan baktığını ve laf attığını söylemiş. Bir festivalde kızın göğüslerini ellemeye çalışınca da polisler ailesini, eğer Dickinson'ın kızlarına bir daha yaklaşırsa onu içeri atacaklarına dair uyarılmışlar. Fletcher'ın ismi kızların ölümlerinden sonra araştırma esnasında geçmiş. Sorguya çekilmiş, ev aranmış ve giysi bulunmuş. Fletcher ağlamaya başlamış ve giysisinin nereden geldiğini bilmediğini ve kimseye bir zarar vermediğini iddia etmiş. Tutuklanmış ve Maine Eyalet Hapishanesi'nde, biri onu öldürmeye çalışabilir düşüncesiyle güvenli bir birime konulmuş. Şu an hâlen orada olabilirdi. Suçluların yaptıkları eşyaları satan US I için oyuncak ve denizciliğe ait hediyeler yapıyor olabilirdi ama Judy Giffen'in uzaktan bir akrabası kontrol için hapishane hastanesine giderken Fletcher'a saldırmış ve onu bir neşter ile boynundan ve göğsünden üç kez bıçaklamış. Fletcher, bu olaydan yirmi dört saat sonra, davasının mahkemede görüşülmesine iki gün kala ölmüş.

En azından çoğu kişinin içi rahatlamış. Ölümler, Fletcher'ın yakalanıp öldürülmesiyle son bulmuş. Fakat büyük babam bardaki adamı, gözlerindeki parıltıyı ve Elliotsville Yolu'na değişimini unutamamış. Aylar sonra hâlen bu işin peşine düşmüşken artık insanlardan yardım değil nefret görmeye başlamış. Çünkü insanlar, olayları unutup sessizce yaslarını tutmak istiyorlarmış. Büyük babam tüm araştırmaları sonucunda, insanların daha önce duydukları ama nasıl duyduklarını hatırlayamadıkları bir isim bulmuş. Bu adam, bir kızın kaçırılmış olduğu her kasabada görülmüş. Büyük babam bir kampanya başlatıp bulduğu her gazete ve televizyona demeç verip beş kızı öldüren kişinin hâlâ dışarılarda bir yerlerde olduğunu

açıklamış. Hatta bazı insanları bir süreliğine ikna bile etmiş; Quintin Fletcher'ın ailesi büyük babama destek olduğunda insanlar, hatta eski dostu Sam Raines bile bu işe sırtını dönünceye kadar.

Sonunda düşmanlık ve ilgisizlik büyük babama bile ağır gelmiş. Baskı nedeniyle büyük babam teşkilattan ayrılıp ağaç işleriyle uğraşarak ailesini geçindirmeye başlamış. Lamba, sandalye ve masa yapıp Orland'taki Fran-sisken rahibelerin işlettiği ev içi üretim sanayisine satıyordu. Her tahtayı, ölen kızların aileleriyle yaptığı soruşturmalara aynı özen ve hassasiyette oymuş. Ondan sonra bu olaydan sadece bir kez bahsetti: O gece, ateşin önünde, üzerinde tahta kokusuyla ve ayaklarının dibinde köpeği uyurken. Sıcak bir günde bulunduğu o ağaç hayatını mahvetmiş. Kızları öldürmüş olan adamın bir şekilde dışarılarda dolaşıyor olduğu ihtimali, gece onu rüyasında bile rahat bırakmıyormuş.

Bana hikâyeyi anlattıktan sonra onu verandada, dudaklarında piposuyla oturmuş, gözleri uzaklara daldığı zaman bulduğumda o yıllara geri döndüğünü anlamıştım. Evden çıkıp bir daha geri dönmemiş olan bir kızın haberini gazetede okuduğunda yemeğine elini sürmezdi ve kendini, yine botları ıslak bir hâlde Elliotsville Yolu'nda, ölmüş kızların hayaletleri ona fisıldıyorken bulurdu.

Ve araştırmalar sonucu bulmuş olduğu isim, bu zamana kadar kuzeydeki kasabalarda kimse nasıl olduğunu anlamamış olsa da, bir çeşit tılsıma dönüşmüştü. Söz dinlemeyen, yatağında zamanında yatmayan ya da kimseye söylemeden arkadaşlarıyla ormana gezmeye giden çocukları korkutmak için söylenir hâlde gelmişti. Gece söylenilen bir isimdi. Işık kapatılmadan ve saç, yumuşak bir el tarafından okşanmadan önce söylenen bir isim. İyi geceler öpücüğünden sonra annenin o parfüm kokusu havada asılı kalır ve anne, "Şimdi iyi bir çocuk ol

ve uyu. Ve bir daha ormana gitmek yok. Yoksa Caleb seni yakalar," derdi.

Büyük babamı ateşteki odunları düzeltirken, başka bir tane eklemeyip de var olanları yerleştirirken görebiliyorum. Kıvılcımlar, hayalet gibi bacaya doğru uçuyor ve eriyen kar camlarda çatırıyor.

"Caleb Kyle, Caleb Kyle," diyor büyük babam, çocukların söylediği tekerlemeyi tekrar ederek. "Eğer onu görürsen hemen kaç."

Kar eriyor, tahta çatırıyor ve köpek uykusunda yavaşça inliyor.

Aziz Martha, dört metre yüksekliğinde duvarlar ve demir parmaklıklarla çevrili büyük bir binaydı. Siyah boyası kabarmış ve lekelenmişti. Süs göleti yaprak ve çöp doluydu, çimenler fazla uzamıştı ve ağaçlar o kadar uzun zamandır budanmamıştı ki, yan ağaçların dallarına karışmış olanların bazısı örülmüş bir tente şeklini almıştı ve gölgede kalan çimenler de solmuştu. Binanın kendisi tipik bir huzur eviydi: gri taştan yapılmış dört kat ve üzerinde büyük bir haç işareti olan üçgen bir çatı.

Ana girişe gittim ve personele ayrılmış olan bölüme aracımı park ettim. Sonra granit basamakları çıktım ve binaya girdim. Bir tarafta, yaşlı kadının kendisini öldürmeden önce Judd'u etkisiz hâle getirdiği güvenlik görevlisinin kulübesi duruyordu. Tam önümde resepsiyon masası vardı. Beyaz önlüklü bir bayan bazı belgeleri düzenlemekle meşguldü. Arkasındaki kapı, kitap ve dosya dolu bir odaya açılıyordu. Görevli bayan, Mardi Gras'ın iskeletim andıran sade yüzlü, beyaz, solgun yanaklı ve siyah gözlü biriydi. Klapasında isim etiketi yoktu. Önlüğünün göğüs kısmı lekeliydi ve beyaz iplikler örümcek ağı gibi yıpranmış yakasından sarkıyordu.

Willeford haklıydı: Burası o kadar çok kaynamış sebze ve insan atığı kokuyordu ki dezenfektan bile bu kokuyu bastıramamıştı. Tüm bunları göz önüne alınca, Emily Watts ormana kaçmakla doğru olanı yapmış da olabilirdi.

"Size yardım edebilir miyim?" dedi kadın. Suratı nötrdü ama sesinde Meade Payne'in oğlundaki ton vardı. "Yardım" sözcüğünü ayıp bir kelime gibi vurgulamıştı. "Size" kelimesi de ondan aşağı değildi.

Ona ismimi verip Şef Martel'in daha önce arayıp Emily Watts hakkında biriyle konuşmam için bir randevu almış olduğunu söyledim.

"Üzgünüm ama Dr. Ryley, yani müdür, Augusta' ya bir toplantıya gitti ve yarma kadar da gelmeyecek." Sesi hoşnut çıkmıştı ama yüzü aynı şeyi söylemiyordu. Sanki Emily Watts'ı soran her kim olursa, bir Klan yemeğine katılan Louis Farrakhan kadar sıcak karşılanıyordu. "Ben şefe söyledim ama siz gitmişsiniz." Şimdi yüz ifadesi ses tonuna uyuyordu ve buna ek olarak yüzüne haince bir ifade de eklenmişti.

"Dur tahmin edeyim," dedim. "Müdürün izni olmadan benimle kimseyi görüştüremezsiniz. Müdür de burada değil ve ona da hiçbir şekilde ulaşamıyorsunuz."

"Aynen öyle."

"Bunu bu şekilde söyleme derdinden sizi kurtardığıma sevindim."

Sinirlenip, gözüme batırmaya hazırlanır gibi kalemini hızla eline geçirdi. Güvenlik kulübesinden, ucuz ve üzerine oturmayan bir üniforma giymiş olan, bodur bir adam çıktı. Bana doğru gelirken şapkasını başına geçirdi ama başının yanındaki yara izlerini saklayacak çabuklukta takamamıştı şapkayı.

"Burada her şey yolunda mı, Glad?" diye sordu masanın arkasındaki kadına. Glad: Bazı insanlar, evrene karşı kalkmış büyük bir parmak gibidirler.

"İşte şimdi korktum," dedim. "İri koruma görevlisi ve yanımda beni koruyacak yaşlı kadın da yok."

Yüzü derinden kızardı ve sonra yatıştı.

"Bence artık gitseniz iyi olur. Bayanın da dediği gibi, burada size yardım edebilecek birileri yok."

Başımı sallayıp kemerine işaret ettim. "Görüyorum da yeni bir silahınız var. Belki bir de kilit ve zincir almak istersiniz. Yoldan geçen bir çocuk çalmaya kalkışabilir."

Onları resepsiyon masasında bırakıp tekrar dışarı çıktım. Judd'a sataştığım için kendimi biraz kötü hissettim ama yorgundum ve bunca yıldan sonra tekrar Caleb Kyle ismini duymak beni telaşlandırmıştı. Çimde durup binanın lekeli ve sevimsiz dış görünüşüne baktım. Mar-tel'in dediğine göre, Emily Watts'ın odası batı köşesinde, en üst kattaydı. Perdeler çekiliydi ve pencere pervazında kuş pislikleri vardı. Yanındaki odada camda bir şey kıvıldadı ve saçı arkadan topuz yapılmış yaşlıca bir kadın beni izledi. Ona gülümsedim ama o karşılık vermedi. Giderken onu dikiz aynasından görebiliyordum. Hâlâ pencerenin önünde durmuş beni izliyordu.

Rand Jennings ile görüşemediğim için Karanlık Çukur'da bir gün daha kalmayı planladım. Karısını görmüş olmam uzun zamandır içimde saklı tuttuğum duyguların bazılarını harekete geçirmişti: kızgınlık, pişmanlık ve eski tutkuların közleri. Jennings'in yumrukları üzerime yağarken tuvalet zemininde hissettiğim o aşağılanmayı hissettim. Şişman arkadaşı kapıyı kapalı tutarken kıs kıs gülüyordu. Bu düşünceme şaşırmıştım ama bir yanımda onca zamandan sonra onunla hâlen karşılaşmayı istiyordu.

Motele geri dönerken cep telefonumla Angel'ı aramaya çalıştım ama telefonum çekmiyordu. Onun yeri-

ne, onu bir benzin istasyonundan aradım. Scarborough'daki evime yeni bağlatmış olduğum telefon, Angel sonunda açmadan önce beş kez çaldı.

"Evet?"

"Ben Bird. Neler oluyor?"

"Çok şey ve hiçbiri iyi değil. Sen kuzeyde Perry Manşon işini hallederken Billy burada bir dükkânda görülmüş. Polisler yakalamadan kaçmış ama hâlâ şehirde bir yerlerde."

"Şimdi görüldüğüne göre buralarda da çok kalmayacak demektir. Ya Tony Celli?"

"Hiçbir şey. Ama polisler Coupe de Ville'i Westbrook'ta eski bir ahırda bulmuşlar. Görünüşe bakılırsa o kaçık süslü arabasının yerine sade bir şey almış."

Tam ona, ne kadar az bilgi edinebildiğimi söyleyecektim ki sözümü kesti.

"Bir şey daha var. Bu sabah sana bir ziyaretçi geldi."

"Kim?"

"Lee Cole."

Eşiyile olan arkadaşlığımın gittikçe kötüleşmesinden sonra buraya gelişine şaşırılmışım. Belki de Walter ile aramızdaki köprüyü yeniden inşa etmeye çalışıyordu.

"Ne istediğini söyledi mi?"

Angel'in sesinde tereddüt vardı ve ben de anında karnımın sıkıştığını hissettim. "Yani. Bird, kızı Ellen kaybolmuş."

1-95 Yolu'na gelir gelmez gaza basarak seksene çıktım. Portland'e girmek üzereydim ki telefonum çaldı. Angel'in aradığını umarak telefonu açtım. Arayan o değildi.

"Parker?" Sesi neredeyse hemen tanıdım.

"Billy? Neredesin?"

Billy Purdue'nün sesi telaş ve korku doluydu. "Başım belada, dostum. Karım sana güvendi ve şimdi de ben sana güveniyorum. Onları ben öldürmedim, Parker. Ben böyle bir şey yapamam. Küçük oğlumu öldüremem."

"Biliyorum, Billy, biliyorum." Konuşurken onu yatıştırmak ve bana olan güvenini daha da arttırmak için ismini tekrar edip durdum. En azından şu an için Ellen Cole'u aklımdan çıkarmaya çalıştım. Onunla da olabildiğince çabuk ilgilenecektim.

"Polisler peşimde. Onları benim öldürdüğümü düşünüyorlar. Onları çok sevdim. Onları asla incitmem. Sadece onları kendime saklamak istiyordum, o kadar." Sesi sinirden köpürdü.

"Sakin ol, Billy," dedim. "Bak, bana nerede olduğunu söyle ve ben de gelip seni alayım. Seni güvenli bir yere götürürüm ve bu konuyu detaylı bir şekilde konuşuruz."

"Binanın orada yaşlı bir adam vardı, Parker. Polislerin gelip beni götürdüğü gece adamın onları izlediğini gördüm. Onlara göz kulak olmaya çalışıyordum ama olamadım." Ettiğim yardım teklifini duymuş olup olmadığından emin değildim ama şehirden üç mil uzaklıktaki Falmouth çıkışındayken konuşmasını kesmedim.

"Adamı tanıdın mı, Billy?"

"Hayır, onu daha önce hiç görmedim ama tekrar görsem kesin tanırım."

"İyi, Billy. Şimdi bana nerede olduğunu söyle de gelip seni alayım."

"Commercial'da bir telefon kulübesinin içindeyim ama burada kalamam. Fore Caddesi'nde, Lokomotif Müzesi'nin aşağısında Portland Şirketi'nde saklanıyorum. Ana girişin hemen içinde boş bir bina var, biliyor musun?"

"Evet, biliyorum. Oraya geri git. Olabildiğince çabuk geleceğim."

Tekrar Angel'ı arayıp Louis ile beraber benimle India ve Commercial'ın köşesinde buluşmasını söyledim. Lee Cole, Java Joe'da bekleyecekti. Tony Celli ya da başka biri evi ziyaret etmek ister diye orada kalmasını istemedim.

India ve Commercial'ın köşesine geldiğimde kimse yoktu. Eski India Caddesi Terminali'nin park yerine park ettim. Araba, eski üç katlı binanın gölgesine sığındı. Arabadan indiğimde ilk yağmur damlaları atmaya başladı. Hızlı ve yoğun bir şekilde yağan yağmur arabaya çarpıyordu. Damlaların iriliği neredeyse bir çeyreklik kadardı. Terminalin etrafında dolanıp bir piknik masası ve kırmızıya boyalı tek katlı bir binayı geçtim. Sonra liman taratma çıkıp karanlık sulara baktım. Şimşek çaktı ve Casco Körfezi'nde bir gemi, bir şimşek ışığıyla donup kaldı. Önümde, turistlere etrafı gezdirmek için kullanılan iki katlı bir otobüs duruyordu. Otobüsün arkasında bir dizi kilitli kargo konteynerleri sıralanmıştı. Sağımda, Casco Körfezi Vapur Terminali vardı. Dinazor görünümlü, on sekiz tonluk mavi vinç, sakat bırakılmış bir böcek gibi yukarısında asılı kalmıştı.

Tam arabama geri dönecekken arkamda bir hışırtı ve tanıdık bir ses duydum: "Kuşlar için kötü hava. Senin yuvandan dışarı çıkmaman gerekirdi." Sese, silaha vuran bir çekiç sesi de eşlik etti.

Yavaşça elimi paltomdan kaldırıp arkamı döndüm ve Tony Celli'nin tavşan dudaklı adamı Mifflin'i gördüm. Sahtekârca bana bakıyordu. Elinde bir Ruger Speed Altı tutuyordu. Yuvarlak kıcı yumruğunun içinde sıkışmıştı.

"Aynı şeyi tekrar yaşıyorum," dedim. "Gelecekte arabayı başka bir yere park etmek zorunda kalacağım."

"Bence park yeri problemin şu an çözülecek. Kalıcı bir şekilde. Başın nasıl?" Yüzündeki gülümseme değişmemiştir.

"Biraz hassas. Umarım ayağımı fazla acıtmamışımdır."

"Tabanlarımı özellikle darbelere yönelik hazırlıyorum. Ben hiçbir şey hissetmedim." Bana yakındı. Belki bir ya da iki metre uzaklıktaydı. Nereden geldiğini bilmiyordum. Belki One India'nın arkasında gölgelerin arasında başından beri bekliyordu ya da buluşma yerine kadar beni takip etmişti. Ama buluşacağımızı nereden biliyor olduğunu da düşündüm. Arkamda, yağmur arabaya çarparken sesler çıkarıyordu.

Mifflin park yerine doğru başını salladı. "Bakıyorum da Mustang'ini tamir ettirmişsin."

"Kazalar olacaktır. Bu yüzden sigortam var."

"Paramı saklamalıydın. Şeytanlara vermen gerekecek. Artık bir arabaya ihtiyacın olmayacak; tabii cehennemde imha maçları yapılmıyorsa."

Silahı kaldırdı ve parmağı tetikte sıkılaştı. "Eminim sigortan bunu karşılamayacaktır."

"Karşılıyorum," dedim, Louis kırmızı binanın arkasından çıkıp görüldüğü zaman. Ben sola hareket ederken Louis'in karanlık eli Mifflin'in silahını sımsıkı kaptı. Sağ eli de bir SIG'nin namlusunu katilin çenesine dayadı.

"Yavaş ol," dedi Louis. "Bunun patlayıp birilerini korkutmasını ya da düşük çeneli birilerinin çenesini patlatmasını istemeyiz."

Mifflin dikkatle parmaklarını hareket ettirip, çekici yere bıraktı. Angel, Louis'e katıldı ve adamın elinden Ruger'ı aldı.

"Merhaba, tatlım," dedi, silahı Mifflin'in başına doğru tutarak. "Bu, küçük bir adam için büyük bir silah."

Louis SIG'yi ağzından çekip koyu paltosunun yan cebine koyarken Mifflin hiçbir şey demedi. Eli hâlen adamın kolunu tutuyordu. Louis ani, kaygan bir hareketle Mifflin'in sağ kolunu dirsekten kırdı. Sert bir çatırtı sesi duyuldu. Sonra da adamın başını iki kez binanın duvarına çarptırdı. Adam yere düştü. Angel kayboldu ve Mercury'i kullanarak bir dakika sonra geri geldi. Bagajı açtı ve Louis, Mifflin'in vücudunu yüzükoyun içeri koydu. Angel, Island otoparkının sonuna kadar giderken onu takip ettik. Rıhtımın kenarına çıkan çitli boşlukta durduk. Louis, Mifflin'in vücudunu bagajdan çıkarıp denize attı. Suya çarpınca yüksek bir ses çıkardı fakat bu ses de yağmurun sesiyle hemen bastırıldı.

Eğer aklımdaki düşünceyi dile getirseydim Louis beni zayıf olarak görebilirdi ama Mifflin'in ölümünden pişmanlık duydum. Mifflin'in beni öldürmeye gelmiş olması, Tony Celli'nin artık işe yaramaz olduğuma karar vermesinden kaynaklanıyordu. Eğer yaşamasına izin verseydik, geri gelir tekrar denerdi ve büyük bir ihtimalle bu sefer destek çıkması için biraz daha fazla silaha sahip olurdu. Fakat o yumuşak çarpışın sesi bana kendimi yorgun hissettirdi.

"Arabası bir blok öteye park edilmiş," dedi Angel. "Bunu yerde bulduk." Elinde bir VHF üç kanal alıcı vardı. Belki on iki santim genişliğinde ve üç santim kalınlığındaydı. Araba bataryasından güç alarak çalışması için tasarlanmıştı. Eğer bir alıcı varsa o zaman bir verici de olması gerekiyordu.

"Evi dinlemeye almışlar," dedim. "Herhalde ben Celli'nin odasında'yken. Beni öldürmediklerinde bunu anlamalıydım."

Angel omzunu silkip alıcıyı denize fırlattı. "Eğer o buradaysa o zaman arkadaşları çoktan yola çıkmışlardır," dedi. Solumda Fore Caddesi kuzeye kıvrılıyordu ve Portland Şirketi binalarının siluetlerini görebiliyordum.

"Liman tarafından gelen demir yolunu takip edeceğiz," dedim. Silahımı alıp emniyeti kaldırdım ama Louis omzuma vurdu ve paltosunun sağ cebinden bir Colt Government Model 380'i çıkardı. İç cebinden de bir susturucu çıkarıp ucuna taktı. "Eğer Smith&Wesson'ımı kullanırsan ve bir şeyler ters giderse izini sürebilirler," dedi. "Bunları kullan, işimiz bitince atarız. Bu, çok daha sessiz olur." Louis silahlardan anlıyordu: Şarjörü, sestem daha yavaş giden mermilere göre olan yarı otomatik silahlar, susturucuyla çalışan en etkili silahlardı. Eğer fizikle uğraşan insanlar Louis'in arabasında tuttuklarını biliyor olsalardı, herhalde topluca felç geçirirlerdi.

Louis, SIG'sini Angel'a verip bir 380 de kendi sol cebinden çıkardı ve bir kez daha susturucu taktı. Hareketleri beni, sonradan neler olacağına dair uymalıydı. Louis sadece şans eseri yanında bir çift susturucu taşıyor olamazdı. Ama o an Billy Purdue için o kadar çok endişeleniyordum ki bunun üzerinde fazla kafa yormadım.

Louis ve ben önden, Angel arkamızdan aşağı doğru yürüdük. Pas kırmızısı ray yolu kesik kesik yığınlar hâlinde duruyordu. Tahta, neredeyse bazı yerlerinde kararmıştı. Depo avlularının ötesinde, eski yıkım toplarının yan yana dizili olduğu ve beton dayanakların iç kısımlarının paslanmış olduğu yerde tahta istifler, ilkel çağdan kalma bir orman gibi duruyordu.

Portland Şirketi'nin arazisi yat limanının çaprazında kalıyordu. Girişinde, eskiden turistleri taşıyan Sandy Nehir Tramvayı duruyordu. Şimdi nöbetçinin kırmızı arabası ve yeşil vagonlar sessizce oldukları yerde bekliyorlardı. Bu alan önceden, Portland Şirketi motor ve

buharlı lokomotifler yaptığı zamanlarda, tren yoluna hizmet ediyordu ama yetmişlerde kapandı ve buradaki binalar iş otoparkı olarak yeniden inşa edildi. Avlunun içinde restore edilmiş bacası olan siyah, eski bir çelik traktör, Narrow Gauge Tren Yolu Müzesi'nin girişinde duruyordu. Bina, bu alandaki tüm binalar gibi kırmızı tuğladan yapılmıştı ve üç katlıydı. Arkasında da buna benzer ama biraz daha büyük bir makine aletleri şirketi vardı. Her iki bina da kapalı bir yürüyüş alanıyla birbirine bağlanıyordu. Hatırladığım kadarıyla, müzenin solunda yat hizmeti veren uzun bir bina ve cam elyafi şirketi tarafından kullanılan buna benzeyen, başka bir bina bulunuyordu.

Avlunun güney ucunda daha büyük, üç katlı bir bina vardı. Zemin katındaki camlar tahta kaplanmıştı ve diğer katlardakiler de tel perdelerle örülmüştü. Billy Purdue burada saklandığını söylemişti. Liman tarafında kapı girişi yoktu ama kuzey ucunda ahşap, baraka tarzı bir yapı, ana kapının hemen önünde duruyordu. Kapı girişi bir araba yoluna doğru kıvrılıyor ve bu yol da binanın Fore Caddesi'ndeki ziyaret girişine giden bayıra doğru çıkıyordu. Tüm alan terk edilmiş gibiydi ve yağmur, sert ve hiç acımadan üzerine düşüyordu. Damlalar, yan giriş kapısının açık olduğu müzenin çatısına çarpan taşlar gibi yağıyordu. Sessizce işaret ettim ve Louis, Angel ve ben binaya girdik.

içeride, kubbeli bir tavanın altında terk edilmiş tramvay arabaları sıra sıra dizilmişti: Yeşil Wicasset ve Quebec tramvayları; Franklin şehrinden gelen yeşil ve kırmızı Sandy Nehir tramvayları, yeşil ve sarı bir Bridgton ve Saco; sağımızda Sandy Nehir hattından gelen REO hız vagonlu eski bir tren otobüsü.

Tren otobüsünün yanında kıvrılmış bir vücut yatıyordu. Uzun, siyah paltosu kefen gibi etrafına toplanmıştı. Bunun Billy Purdue olmamasını umarak vücudu

çevirdim. O değildi. Onun yerine Berendt'in çarpılmış yüz hatları ve Mifflin'in kare şeklindeki başı bana bakıyordu. Alnında koyu bir yara izi vardı. Kanlı saçın kokusunu alabiliyordum. Müzenin zemininde kan ve toz pıhtılaşmıştı.

Arkama Louis'in gölgesi düştü. "Sence bunu Billy Purdue mü yaptı?"

Yutkundum ve kulaklarımda sesi yankılandı. Başımı salladım ve kendi kendime sessizce onay verdim.

Sola dönüp iki Edaville tramvayını geçerek müze ofisine gittik. Binada başka kimse yoktu ama ön girişteki çelik kapı rüzgâr estiği an şiddetle çerçeveye çarptı ve yağmur damlaları düşmeye devam etti.

Karanlıkta, araçlarla *müze* binasını birbirine bağlayan yürüyüş yolunun altında siyah bir Ford sedan park etmişti. Yağmurdan dolayı pencerelerden bir şey görünmüyordu. Bu arabayı, Rita Ferris'in dairesinin önünde, olay yerinde gördüğümü hatırladım.

"Federaller," dedim. "Celli'nin adamlarını bulmuş olmaları."

"Onun ya da senin de telefonunu dinliyorlardı," diye mırıldandı Louis.

"Harika," dedi Angel. "Burada olmayan başka kimse kaldı mı? Billy Purdue o kadar ünlü biri ki, kendi adına bir tatil ilan edilmeli."

Arabanın arka kapısı açıldı ve siyah paltolu biri, başı aşağı doğru eğik bir hâlde görüldü. Arkasından yavaşça kapıyı kapatıp hızla bizim olduğumuz yöne doğru yürüdü. Bir eli cebindeydi ve diğer eli de başının üzerinde siyah bir şemsiye tutuyordu. Araçların olduğu bölümde adam hafifçe aydınlandı.

"Ve bu da...?" dedi Angel yorgun bir ses tonuyla.

"Kanadalı polis Eldritch. Burada kalın."

Gölgeden çıktım ve Eldritch durdu. Beni hatırlamaya çalışırken yüzünde şaşkın bir ifade vardı.

"Parker?" dedi nihayet. "Arkadaşlarımı da gölgeden çıkarmak ister misin?"

Arkamdan Louis ve Angel çıkıp yanımda durdular. Louis, Eldritch'e umursamaz bakışlarla baktı.

"Bu yağmurun altından da çıkmayacak mısınız?" dedi Kanadalı.

"Önce siz, memur bey," diye yanıtladım. Eldritch arabadan inince Ford'un yanında bir şey gözüme takıldı. Arabanın iç ışığı yere hafifçe ışık tutmuştu. Sürücü kapısının altında küçük, kırmızı bir havuz oluşmuştu ve biraz daha bakınca çatlaktan devamlı bir şey damladığını gördüm.

Eldritch benimle aynı anda adım attı. Bir eli hâlen şemsiyeyi tutuyor ve altın kol düğmeleriyle beyaz gömleğinin yakası görünüyordu. Arabaya gelip gelmediğimi kontrol etmek için döndüğünde, yakasında siyah bir leke olduğunu gördüm.

Louis'e baktım ama gözüme başka bir şey takıldı.

"Yakanızda bir şey mi var, memur bey?" dedi Louis sessizce, Eldritch ışığın altında dururken.

Eldritch'in gömlek yakası paltosunun klapasının üzerinde görünüyordu. Kenarında, kravat düğümünün hemen üstünde is gibi siyah lekeler vardı. Fakat Louis konuşurken Eldritch şemsiyesini aşağı indirip o hareketini yaparken benim görüş alanımı kapatmaya çalıştı. Sağ elini cebinden çıkarır çıkarmaz bir an silahı gördüm. Eldritch daha dönmeye başlarken Louis'in kendi silahını çektiğini görebiliyordum. Şemsiye artık havada dönmeye başlamıştı. Bir kenarda bekleyen Angel şemsiyeyi izliyordu. Fakat ilk ateş eden ben oldum. Mermi şemsiyede bir delik açıp adamın kalçasının hemen aşağısına saplandı. Silah sesi, susturucu ve yağmurun da sesiyle bastırıldı.

Tekrar ateş ettim ve bu sefer onu yandan vurdum. Silahı elinden düştü ve müze duvarına doğru yuvarlandı. Durduğu zaman dışleri acıdan gıcırdadı ve eliyle, paltosunun önüne yayılan kırmızı lekeye bastırdı. Yan taraftaki Louis, adamın silahını aldı ve profesyonelce inceledi.

"Taurus," dedi. "Brezilya'dan. Herhalde dostumuz Güney Amerika'ya tatile gitmiş."

Arabaya doğru yürüdüm. Ön camda, yıldız şeklinde iki mermi deliği açılmıştı ve camda kan izleri vardı. Eldivenli elimle sürücü kapısını açtım ve Ajan Samson yana doğru kayıp yere düşünce geri adım attım. Merminin girdiği yer olan burun köprüsünde koyu bir yarık vardı. Yanında Ajan Doyle'un alnı kontrol paneline yaslı duruyordu ve ayaklarının dibinde kan toplanmıştı. Her ikisi de hâlen sıcaktı.

Dikkatle Samson'ı tutup arabaya soktum ve kapıyı kapatıp, adamın kanının aktığı, Angel ve Louis'in durdukları yere geldim.

"Abel," dedi Louis. Acısına rağmen yerde yatan adam bize nefret dolu gözlerle baktı ama hiçbir şey demedi.

"O hiçbir yere gitmiyor," dedim. "Onu Ford'un bagajına koyup polisleri ararız ve onunla polisler ilgilenir."

Fakat ne Angel ne de Louis beni dinlemiyor gibiydi. Angel başını salladı ve, "Senin gibi bir adam saçını boyuyor, ha?" dedi Abel'a. "Bunlar boş işler."

"Ve boşunalık için ne derler bilirsin," dedi Louis yavaşça. Abel ona baktı. Gözleri iyice açılmıştı.

"Boşunalık öldürür," diye devam etti Louis. Sonra bir el ateş etti. Colt elinde titredi. Abel'in başı, yanında duran duvara çarptı. Gözleri sımsıkı kapalıydı ve sonra çenesi göğsünün üzerine düştü.

Hayatımda ilk kez kızgınlıkla Louis'i ittim. Elimi uzatarak göğsünden sertçe dürttüm. Bir adım geri gitti ama ifadesinde bir değişiklik olmadı.

"Neden?" diye bağırdım. "Neden onu öldürdün? Tanrım, Louis, herkesi öldürmek zorunda mıyız?"

"Hayır," dedi Louis. "Sadece Abel ve Stritch'i."

Ve sonra Louis ve Angel'ın neden buraya geldiklerini anlamıştım ve bu anlayış, karnıma müthiş bir ağrı sapladı.

"Bu bir sözleşme," dedim. "Buraya bu amaçla gelirsiniz." Şimdi neden Leo Voss'un öldürüldüğünü, neden Abel ve Stritch'in bir süre gölgede kalmak istediklerini anlamıştım ve bunun Billy Purdue tarafından teklif edilen fırsat ve çaldığı parayla kısmen ilgisi vardı. Abel ve Stritch kaçıyorlardı. Louis'den kaçıyorlardı.

Bir kez başını salladı. Yanında duran Angel biraz hüznle ama kararlılıkla bana baktı. Kimin tarafında olduğunu biliyordum.

"Ne kadar?" diye sordum.

"Bir dolar," dedi Louis. "Elli sent alacaktım ama adamın bozuğu yoktu."

"Bir dolar mı?" Bu garipti ama kendime rağmen neredeyse gülüyordum. O bir dolar almıştı ancak onların hayatları bundan daha az ederdı. Abel'in cesedine bakıp arabadaki iki ajanı ve muhtemelen Maine'e bile varamamış olan gerçek Eldritch'i düşündüm.

"Onlar o kadar kötü, Bird," dedi Angel. "Bu adamlar en kötüsü. Onların aramıza girmesine izin verme."

Başımı salladım. "Bana söylemeliydiniz, hepsi bu. Bana güvenmeliydiniz."

Şimdi Louis konuştu. "Haklısın. Bu benim iste-ğimdi. Hatalıyım."

Önümde durup cevap vermemi bekledi ve o an neden benden sakladıklarını anladım. Ne de olsa ben polis arkadaşları olan eski bir polistim. Belki Louis hâlâ benden şüpheleniyordu. Angel hapisteyken hayatını kurtarmıştım ve karşılık olarak da onlar, Jennifer ve Susan öldükten sonra onların ve daha bir çok insanın katili olan kişiyi bulmak için canlarını ortaya koymuşlardı ve benden hiçbir karşılık beklememişlerdi. Onlardan kuşku duymam için herhangi bir sebep yoktu ama onlar -bir hırsız ve bir katil- benden kuşku duydukları için affedilebilirlerdi.

"Anlıyorum," dedim sonunda.

Louis cevap olarak bir kez başını salladı ama o harekette ve gözlerindeki bakışta söylemek istediği her şeyi söyledi.

"Haydi gidelim," dedim. "Billy Purdue'yü bulma zamanı geldi." Yağmur hızla yağdığı sırada biz boş binaya doğru yürürken Abel'in cesedine son bir bakış attım. Yığılmış vücudu ve tren yolu müzesinde Berendt'ten arta kalanlar bodur ve korkunç görünümlü Stritch'in pek uzakta olmadığını işaret ediyordu.

Fore Caddesi yukarısında yarısı kırmızı tuğla örülmüş yeni inşa edilmiş gri ahşap evlerin çaprazında iki araba daha park etmişti. Arabaların içinde biri olup olmadığını görmek için hava çok karanlıktı. Boş binanın ana girişine geldiğimizde kapı kilidinin çoktan kırılmış olduğunu fark ettik ve kapı da hafif aralık duruyordu. Duvara yakın durarak binanın ön tarafına döndüm. En üst katın camları tahtayla kaplanmıştı ve ahşap bir yürüyüş yolu çimlerin üzerinden geçip ikinci kattaki kilitli bir kapıya çıkıyordu. Yokuşun eğimi nedeniyle zemin kat aslında çimenlerin aşağısındaydı ve camları paravanla kapatılmıştı.

Angel ve Louis'in beklediği kapının yanına geri geldim. Orada Angel'ın bizden ayrılıp Mercury'e dönmesine karar vermiştik. Böylece Billy Purdue ile beraber dışarı çıkarsak hemen buradan uzaklaşabilecektik.

Kapının içinde merdiven vardı. Eski gazeteler yere yığılmıştı. Ortalık tozlu ve dağınıktı. Merdivenler ikinci kata, çelik sütunlarla destekli bir çeşit depo bölmesine çıkıyordu. Merdivenlerin arkasında sıra hâlinde boş ofis ve çalışma alanları vardı. Hepsisi sessiz ve karanlıktı. Ağırıklı olan koku nem ve çürüme olsa da, depo hâlâ hafif ahşap kokuyordu. Louis'de el feneri vardı fakat dışarıdan dikkat çekmemek için açmadı.

Durduğumuz yerden merdivenlerin bir köşesinde hâlen yığılı duran çürümüş odun kümelerini görebiliyordum. Yağmur deponun üzerine yağarken tavandan su damlıyor ve yavaşça aşağı katlara iniyordu. Merdivenin arkasındaki atölyelerden ilkinе girdik. Oda, ahşap tezgâhlar ve kırık plastik bir sandalye dışında boştu. Bir kapı girişine yaklaşırken yağın yağmur ve damlayan suyun yanında duvarın diğer tarafından gelen bir ses daha duydum. Louis'e sola doğru işaret yaptım ve kendim de ötedeki odayı kısmen görebilir konuma gelene dek sağ duvarda pozisyonumu aldım. Sonra yavaşça öne doğru atılıp hemen etrafa bakındım. Kimse kafamı uçurmasın diye dikkatle ilerledim.

Birbirine bitişik, eskiden ofis olarak kullanılan bir odanın içindeydim. Odanın içinde belli belirsiz duman kokusu vardı ki bu da en uç köşede yığılmış, içten içe yanan tahta ve çöpten geliyordu. Onun tam karşısındaki köşede bir şey hareket etti.

Hızla döndüm ve parmağımı tetikte sıkılaştırdım.

"Ateş etme," dedi toy, çatlak bir ses ve yavaş yavaş karanlıkta sinmiş olduğu yerden biri belirdi. Ayaklarında plastik torbalar vardı; bacakları kir tutmuş bir kotla

kapalıydı ve dirsekleri olmayan bir de palto, beline bağlanmıştı. Saçı uzundu ve taranmamış sakalı gri ama nikotin sarısına dönmüştü. "Lütfen, ateş etme. Yangını başlatarak kimseye zarar vermek istemedim."

"Sağa geç. Hemen." Camlardaki tahta kaplamaların arasından caddeden yansıyan ışık hafifçe parladı. Yaşlı adam ışığa yakalanana kadar hareket etti. Gözleri küçük ve solgundu. Üç metre uzaklıktan bile içtiği içkinin kokusunu alabiliyordum.

Onu biraz daha gözümün önünde o şekilde tuttum. Sonra Louis kapıda belirince silahımla sağa doğru işaret ettim. "Git buradan," dedim. "Burası güvenli değil."

"Eşyalarımı alamaz mıyım?" Bir dükkân arabası içinde duran bir yığın ıvır zıvır döküntüyü gösterdi.

"Taşıyabildiğini al ve git." Yaşlı adam başını sallayarak teşekkürlerini bildirdi ve sepetten eşyalarını toplamaya başladı: bir çift bot, birkaç soda kutusu ve bakır tel. Bazısını geri yerine koydu ve diğerleri için biraz düşündü. Tek bir Reebok spor ayakkabısını alıp almamak konusunda düşünürken arkamdan derin bir ses, "Moruk, buradan defolup gitmen için beş saniye var. Yoksa bir yerlerine bir şeyler yiyeceksin," dedi. Louis'in bu emri yaşlı adamı korkutmuştu ve saniyeler sonra kollarında biraz tel, bot ve birkaç kutu taşıyarak oradan kaçtı.

"Bir şey çalmayacaksın, değil mi?" diye sordu Louis'e, gitmeye hazırlanırken.

"Hayır," diye yanıtladı Louis. "Sen sağlam olan her şeyi aldın zaten."

Yaşlı adam mutlu bir şekilde başını salladı ve hızla dışarı çıktı. Adam giderken Louis başını sallıyordu. Adam kapı yolunda durdu. "Diğerleri yukarı çıktı," dedi ve gitti.

O katta hızla ama dikkatle ilerledik. Sonra binanın en uç noktasında paralel bir merdiven çıkışı bulduk. Yani her köşede bir merdiven vardı. Yukarımızda ayak sesleri duydum. Katta dikkatle yürüyorduk. Merdivenlerin ortasında dışarıdaki avluya çıkan ikiz kapılar vardı. Louis, sağdaki ve ben de soldaki merdivenlerden yukarı çıktık. Basamakları tırmanırken ses çıkmasın diye zayıf ve çürük bir tahtaya basmamaya dikkat ettim. Fakat boşuna zahmet etmişim. Yağmur o kadar şiddetle yağıyordu ki eski bina bu sesle yankılanıp uğulduyordu.

Bir çeşit ara kata çıktık. Geniş merdivenler ikinci kata çıkıyordu. Ben biraz daha arkasından gelirken Louis önden gitti. Sallanan bir kapıyı açarken onu izledim. Baş seviyesinde kirli, tel örgülerle çevrilmiş bir penceresi vardı. Louis katı aramaya koyuldu. Tam üçüncü kata çıkmaya hazırlanıyordum ki aşağıda bir ses duydum. Merdiven arasından baktım ve gözüme bir adam çarptı. Biri sigara yakıyordu. Biraz aydınlanma sayesinde onun Tony Celli'nin çetesinden olduğunu anladım. Onu otel odasında görmüştüm. Tony onu kapıda beklemesi için aşağıda bırakmış olmalıydı ama o yağmurdan korunmak için içeri girmişti. Üst katta yerdeki tahtalardan biri kibarca gıcırdadı ve sonra bir tane daha: Celli'nin adamlarından en az biri en üst kata çıkmıştı.

Temiz Tony'nin adamını sigara içerken seyrederken solumda bir şey dikkatimi çekti. Bir zamanlar aşağıdaki park yeri görünen ara katın camları şimdi tahtayla kaplanmıştı ve aralarından da hiç ışık sızılmıyordu. Tek ışık, duvardaki bir delikten geliyordu: Eski bir havalandırma birimini çevreleyen alçı dökülmüş ve birimi de beraberinde götürerek yığın hâlinde yere düşmüştü. Delik, her iki taraftaki karanlık alanın ortasında bir çeşit bulanık ışık havuzu oluşturuyordu. Bu ışıksız yerlerden birinde birinin olduğunu sezdim. Kibarca yuvarlanan bir kâğıt

yaprağı gibi soluk bir şekil titredi. One doğru geldim. Kalbim çarpıyordu ve silah elimde ağırlaşmıştı.

Karanlığın içinde bir yüz belirdi. Rita Ferris'in gözleri karanlıktı -hiç beyaz yoktu- ve boynunda siyah bir kolye asılı gibiydi. Ağzı yavaşça aydınlandı. Ağzını, zikzak hâlinde dikilmiş olan siyah iplik kapatıyordu. İpin boynunda bıraktığı iz derindi. Bir an beni izledi ve sonra tekrar kendi içine kapandı. Durduğu yerde sadece boşluk vardı. Sırtımdaki soğuk teri hissettim ve midem bulanmaya başladı. Karanlığa bir kez daha baktım ve aşağıdan acı dolu bir haykırış duyar duymaz döndüm.

İlk basamakta durup bekledim. Etrafımda yağmur yağıyor ve damlalar düşüyordu. Birinin tahtanın üzerinde ayaklarını sürüyerek yürüdüğünü işittim ve sonra sağ taraftaki merdivende bir adam belirdi. Yakasından kel bir kafanın çıktığı siyah paltolu biri. Stritch tuhaf, erimiş bal mumuna benzeyen yüzünü kaldırdı ve üzgün, renksiz gözleri bir an beni süzdü. Aşırı geniş ağzı, içinde hiçbir ruh olmayan bir gülme şeklini aldı ve ara katın arkasına, karanlığın içine geri çekildi. Abel'in ölmüş olduğunu bilip bilmediğini ya da benim için ne kadar ip kulanmak istediğini merak ettim.

Cevap, saniyeler sonra, ateş açıldığı ve kıymıkların zıpkın gibi havaya uçuşmaya başladığı zaman geldi. Geri kalan merdivenleri hızla çıktım. Stritch beni yakalamaya çalışırken mermiler beni takip ediyordu. Son basamağa ulaştığımda paltoma bir şeyin asıldığını hissettim ve o an yakınımnda, çok yakınımnda olduğunu anladım.

İkinci kata çıkıp Louis'in peşinden gittim. Kapının içinde bir çeşit lobi vardı. Sağımda eski bir masa ve arkasında başka bir depo bölmesi bulunuyordu. Küçük küçük depolar binanın arkasına çıkıyordu. Hepsi tek bir kapı yoluyla birbirine bağlanıyordu. Böylece eğer ışık müsaade etseydi deponun en uç duvarını bir bakışta görebilecek-

tim. Durduğum yerden bile depolarda hâlen eski masaların, kırık sandalyelerin, çürük hasırların ve kutular dolusu gereksiz kâğıdın olduğunu görebiliyordum. Her iki tarafta da iki koridor uzanıyordu. Biri tam önüme ve biri de sağıma gidiyordu. Louis'in sağ koridordan aşağı indiğini tahmin ettim. Bu yüzden hemen diğerine yöneldim. Bir yandan da omzumun üzerinden Stritch'in bir yerlerde belirip belirmediğine tedirginlikle bakıyordum.

Tam önümden bir dizi silah sesi geldi ve sağımda bana çok yakın yerden iki el ateş edildi. Bağırışmalar ve ayak sesleri duydum. Sesler eski binadan yankılanıyordu. Sağımdaki bir girişte siyah deri montlu bir şekil yere düşmüş yatıyordu. Başının etrafında da kan toplanmıştı. Louis çoktan buraya geliyordu ama Stritch'in arkamızda kaldığını bilmiyordu ve bunun ona söylenmesi gerekiyordu. Tekrar koridora çıktım ve masalardan birinin arkasından bir şeklin hareket ettiğini gördüm. Tony Celli'nin adamının cesedini geçip masanın arkasını görene dek yürüdüm ama Stritch'ten hiçbir iz yoktu. Diğer bölmenin kapı aralığına koştum ve şakağımın sağ tarafına bir susturucu namlusunun dayandığını hissettim.

"Kahretsin, Bird, neredeyse kafanı uçuruyordum," dedi Louis. Yarı karanlıkta siyah giysileri içinde neredeyse görünmez olmuştu. Sadece dişleri ve gözlerinin beyaz kısmı görünüyordu.

"Stritch burada," dedim.

"Biliyorum. Onu bir an gördüm ve sonra senin yüzünden kaybettim."

Tartışmamız, tam önümüzden gelen ateş sesleriyle kesildi. Aynı silahtan üç kez arka arkaya ateş açılmıştı. Biraz daha bağırış oldu ve otomatik silahlar devreye girdi. Sonra merdivenlerden birileri tırmanmaya başladı. Louis ve ben işaretleşip binanın arkasına doğru yol aldık, ikimiz de her kapı aralığından içeri bakıyor ve koridoru

da gözümüzden kaçırmıyorduk. Tony Celli'nin başka bir adamının ölü bir hâlde yatıyor olduğu açık servis asansörüne varana dek ilerlemeye devam ettik. Asansörün yanındaki merdivenler en üst kata çıkıyordu ki Stritch bizden önce hareket edip oraya çıkmıştı. Tam ikinci basamaktaydık ki arkadan gelen tanıdık bir ses duydum: pompalı tüfeğin içine mermi sürülme sesi. Louis ve ben yavaşça döndük. Silahlarımız havadaydı ve Billy Purdue tam karşımızda duruyordu. Yüzü kirli kıyafetleri ıslaktı ve sırtında da siyah bir sırt çantası vardı.

"Silahlarınızı indirin," dedi. Bir şekilde eski eşyalar ve depolar arasında hem takipçilerden hem de bizden kaçmayı başarmıştı. Denileni yaptık, ikimiz de Billy'nin silahına ve üst katımızdaki merdivene dikkatli bakışlar atıyorduk.

"Onları buraya sen getirdin," dedi. Sesi sinirden titriyordu. "Beni sattın." Yanaklarından yaşlar süzülüyordu.

"Hayır, Billy," dedim. "Seni buradan kurtarmaya geldik. Başın çok büyük dertte. Silahı indir de seni buradan götürelim."

"Hayır. Canın cehenneme. Kimse buraya bana yardıma gelmedi."

Bunu söyledikten sonra tüfikle iki el ateş edip arkamızdaki tahta ve alçıyı söküp yere yatmamıza neden oldu. Saçımızda kıymık ve kum taşlarıyla tekrar yukarı baktığımızda Billy hiçbir yerde gözükmüyordu ama bizim geldiğimiz yöne doğru koşarken ayak seslerini duyabiliyordum. Louis hemen ayakları üzerine dikildi ve Billy'nin arkasından koştu.

Ben ayağa kalkarken üst kattan daha çok silah sesleri duyuldu. Otomatik silah sesini, bir el ateş takip etti. Yavaşça merdivenleri çıktım. Boynum gerilmiş ve ellerim terden yapış yapış olmuştu. Merdivenlerin sonunda,

asansörün yanında, Celli'nin adamlarından bir başkası bir köşede yatıyordu. Boynundaki mermi yarığından kan akıyordu. Adamda bir şey daha vardı. Benim neredeyse fark edemeyecek olduğum bir şey.

Pantolonu açtı. Fermuar aşağı çekilmişti ve üreme organları kısmen dışarıdaydı.

Önümde bir kapı aralığı vardı ve kapı aralığının arkası kapkaranlıktı. Orada Stritch'in bekliyor olduğunu biliyordum. Onun o ucuz, mide bulandırıcı kolonyasını ve üzerindeki toprak kokusunu alabiliyordum. Dikkatliliğini ve etrafındaki havayı avını bulmak için koklayışını sezebiliyordum ve avlanıp hayatları sonlandırırken eline geçmesini istediği cinsel hakimiyeti hissediyordum: Köşede yatan genç adamın üzerinde kullandığı sapık cinselliği.

Ve kesinlikle emindim ki, o kapıdan içeri adımımı attığım an Stritch beni yakalayıp öldürecek ve ben ölürken de bana dokunacaktı. Etrafımdaki gölgelerin hareket ettiğini hissettim ve loş ışıkta bir çocuk kahkaha attı. Beni geri çağırıyor gibiydi ya da kendi korkumdan ötürü ben öyle çağırıldığını düşünüyordum. Sebep ne olursa olsun, Stritch'i karanlıkta bırakıp ışığa dönmeye karar verdim.

Ben geri dönüp merdivenlerden inerken Louis belirdi. Pantolonunun paçası dizine kadar çekilmişti ve hafif aksıyordu. "Kaydım," dedi, kelimeleri ağzından tükürerek. "Billy kaçtı. Ya Stritch?"

Yukarı katı işaret ettim. "Belki Tony Celli sana bir iyilik yapar."

"Öyle mi düşünüyorsun?" dedi Louis, bunun böyle olmayacağını belirten bir ses tonuyla. Bana yakından baktı. "Sen iyi misin, Bird?"

Yüzümü görmemesi için yanından geçtim. Zayıflığımdan ötürü utanıyordum ama o ölü kadının kırmızı gözlerinde ne hissettiğimi ve ne gördüğümü biliyordum.

"Ben Billy Purdue için endişeleniyorum," dedim. "Stritch, arkadaşımın öldüğünü öğrenince, ödeşmeden buralardan bir yere gitmeyecektir. İşini bitirmek için daha fırsat çıkacaktır."

"Ben bu fırsatı kullanmayı tercih ederdim," diye cevapladı.

"Yukarısı zifiri karanlık. Üst kata çıktığın an seni öldürür."

Louis olduğu yerde durup beni izledi ama konuşmadı. Bu mesafeden yaklaşan siren seslerini duydum. Louis'in tereddüt ettiğini gördüm. Gelen polisleri ve Stritch'i öldürmek için geçmesi gereken karanlığı tarttı. Sonra yavaşça, karanlığa giden merdivenlere son bir bakış atarak beni takip etti.

Yaşlı adamla karşılaştığımız ana bölüme geldik. "Önden çıkarsak Tony Celli'nin adamlarıyla ya da polisle karşılaşabiliriz," dedim. "Ve eğer Billy o taraftan çıktıysa zaten çoktan ölmüştür."

Louis onaylayarak başını salladı ve deponun arka kapışma, Stritch'in öldürmüş olduğu, yarı içeride yarı dışarıda yatan adamın olduğu yere gittik. Park yerinin karşısında Mercury'i görebiliyordum. Angel gaza basıp döndürdüğü vakit araba hayata geçti. Sonra durup bizi içeri aldı.

"Billy'den hiç iz var mı?"

"Hayır, en azından ben görmedim. Siz ikiniz iyi misiniz?"

"Evet," dedim, en üst katta hissettiğim kokudan dolayı hâlen titriyor olsam da. "Stritch içerideydi. Binanın arkasından geldi."

"Görüntüşe göre sen hariç herkes senin işini biliyor," diye yorumladı Angel, park yerinden çıkıp India Caddesi'ne geri çıkarken. Caddeye çıkar çıkmaz hızını arttırdı ve One India'daki otoparka park etti. Sirenler çalarken ışıkları söndürdü ve iki tane siyah ve beyaz polis arabası hızla Fore Caddesi'nden geçti. Sonra Billy Purdue'nün karşımıza çıkma ihtimaline karşı bekledik.

Sessizce otururken olanları kafamda bir düzene koymaya çalıştım. Federaller ya telefonumu dinlemişler ya da bir şekilde Tony Celli'nin izini bulmayı başarmışlardı. Harekete geçtiklerinde Abel, Stritch ile irtibata geçip nereye gitmesi gerektiğini söylemişti. Abel da ona federallerin işini bitirdikten sonra katılacaktı. Kapalı bir alanda onu arayan üç farklı gruba rağmen, Billy Purdue yine de oradan kaçmayı başarmıştı.

Tüm bunların yanında bir de gölgelerin arasında gördüğüm o hayalî kadını hatırladım. Rita Ferris ölmüştü ve yakında mezarına karlar düşmeye başlayacaktı. Aklım bana oyun oynuyordu ya da ben öyle olmasını umuyordum.

Kimse binadan bizim tarafımıza doğru yürüyerek gelmedi. Tony Celli'nin adamlarından biri hayatta kalmış olsaydı doğrudan şehre inip polislerle karşılaşmayı göze almak yerine kuzeye giderdi.

"Sence hâlâ orada mı?" diye sordum Louis'e.

"Kim? Stritch mi? Eğer oradaysa ölmüş demektir ve eğer Tony Celli'nin adamlarından hayatta kalan olduysa, onun tarafında olacaklarını sanmıyorum," diye yanıtladı Louis.

Beni dikiz aynasından izlerken tekrar gözlerinde o bakışı yakaladım.

"Sana şunu söyleyeyim," dedi. "Abel'ın öldüğünü biliyor ve buna çok kızacak."

Louis ve Angel beni Mustang'ime bindirip Java Joe'ya kadar takip ettiler. Kendimi bitkin ve hasta hissediyordum. Abel'in ölmeden önceki bakışlarını; ölürken tacize uğramış, silahlı, genç adamı; elinde spor ayakkabısı ve bakır telle soğuk ve ıslak geceye doğru koşan adamı düşündüm.

Lokantanın önünde Louis ve Angel, Mercury'de kalıp kahve içmeye karar verdiler. Lee Cole camın kenarında oturuyordu. Kot pantolonu, içi kürk kaplı botlarının kenarına sıkıştırılmıştı ve beyaz yün bir gömlek boynuna kadar ilikliydi. Selamlaşmak için ayağa kalktığında ışık, saçlarındaki gri telleri parlattı. Yanağımdan yavaşça öpüp sıkıca sarıp kucakladı. Vücudu titremeye başladı ve omzumda ağladığımı hissediyordum. Ellerimi omzuna koyup yavaşça onu geri çektim ve utanıp ceplerinde mendil ararkenki hâlini izledim. Hâlâ çok güzeldi. Walter şanslı bir adamdı.

"O gitti, Bird," dedi otururken. "Onu bulamıyoruz. Bana yardım et."

"Fakat daha birkaç gün önce benim yanımdaydı/" dedim. "Erkek arkadaşıyla birkaç saatliğine bana uğradı."

Başını salladı. "Biliyorum. Bizi Portland'ten arayıp Ricky ile beraber sana geleceklerini söyledi. Ve sonra kuzeye bir yere gittiklerini haber vermek için tekrar aradı ve bu, ondan son haber alışımız oldu. Bizi her gün aramasını tembih ermiştik ama ondan hiç haber.

"Polise haber verdiniz mi?"

"Walter verdi. Onlar Ricky ile kaçmış olabileceğini düşünüyorlar. Walter, Ellen ile geçen ay çocuk hakkında kavga etmişti. Oğlanların peşinden koşmak yerine derslerine konsantre olmasını söylemişti. Walter nasıldır bilirsin ve emekli olmak da onu biraz olsun ılımlı yapmadı."

Başımı salladım. Walter'ın nasıl olduğunu biliyordum. "Geri dönünce, FBI'ın Manhattan ofisindeki Özel Ajan Ross'u ara. Ona benim ismimi ver. O, Ellen'in isminin YSBM'de olup olmadığına bakacaktır." Yerel Suç Bilgi Merkezi, polise rapor edilmiş genç ya da yaşlı tüm kayıp insanların kayıtlarını tutardı. "Eğer yoksa o zaman polis yapması gerekeni yapmıyor demektir ve Ross bu konuda da size yardımcı olacaktır."

Biraz rahatladı. "Walter'a onu aramasını söyleyeceğim."

"O senin burada olduğunu biliyor mu?"

"Hayır. Seni aramasını söylediğimde beni geri çevirdi. Yerel polise baskı yapmak için her gün merkeze gidiyor. Ona, yapılacak en uygun şeyin beklemek olduğunu söylediler ama bu, hiç Walter'a göre değil. O arabayla yola çıkıp diğer kasabaları araştırdı ama hiçbir iz bulamadı. Dün döndü fakat kalacağını sanmıyorum. Ona evden biraz uzaklaşmaya ihtiyacım olduğunu söyledim. Uçak biletimi çoktan ayırtmışım. Sana cebinden ulaşmaya ça-

lıştım ama olmadı, ikinizin..." Sesi azalarak yok oldu ve sonra tekrar yükseldi, "ikinizin arasında neler geçtiğini tam olarak bilmiyorum ama birazını tahmin edebiliyorum. Bunun benim kızım ile hiçbir ilgisinin olmadığını söyleyebilirim. Buzdolabının üstünde ona bir not bıraktım. Şimdiye kadar bulmuş olmalı." Notun bulunuşunu ve Walter'ın içinde yazanlara olan tepkisini aklında canlandırıyormuş gibi camdan dışarı baktı.

"Sence polisin haklı olabilme şansı var mı? Yani evden kaçmış olabilir mi?" diye sordum. "Böyle bir çocuğa asla benzemiyordu ve onunla karşılaştığımda da başı belada gibi değildi ancak işin içine seks girince çok değişiyorlar. Ben hep değişmişimdir."

İlk kez gülümsedi. "Bunu biliyorum, Bird. Senden yaşlı olabilirim ama henüz ölmedim." Kafasında düşünce zincirleri oluşunca yüzündeki gülümseme yok oldu. Ellen'a ne olmuş olabileceğini aklına getirmemeye çalıştığını biliyordum. "O kaçmadı. Onu tanıyorum ve o bize böyle bir şeyi asla yapmaz. Ne kadar körü kavga etmiş olursak olalım asla."

"Ya Ricky? ikisinin epey bir bakıştıklarını gördüm."

Lee, Ricky hakkında pek bir şey bilmiyordu. Sadece o üç yaşındayken annesinin evi terk ettiğini ve kendisini de, babasının ve üç kız kardeşinin gelecek vaat etmeyen işlerde çalışarak yetiştirdiklerini biliyordu. Burslu okuyordu. Biraz tuhaf ve sertti, bunu kabul ediyordu ancak içinde bir kötülük olduğuna ya da kaçmaya kalkışacağına inanmıyordu.

"Onu arayacak mısın, Bird? Bir yerlerde başının belaya girdiğini düşünmeden edemiyorum. Belki yürüyüşe çıktılar bir şeyler ters gitti ve biri..." Aniden durdu ve elime uzandı. "Onu benim için bulacak mısın?" diye sordu.

Billy Purdue'yü, onu arayan adamları, Rita ve Donald'ı, Cheryl Lansing'in ıslak ve çürüyen yapraklar arasından su yüzeyine çıkan torununu düşündüm. Kendisi ve çocuğu için yeni bir hayat kurmak isteyen ama Billy Purdue gibi erkeklerin onların yollarına çıktığı için başları derde girmiş olan ölü genç kadınlara bunu bir borç bildim. Fakat şimdiki borcum yaşayanlara, hayatı kısa sürmüş kızıma ablalık yapan Ellen'a idi.

"Onu arayacağım," dedim. "Sizi aradığında nereye gideceğini söylemişti?"

O konuşurken dünya durmuş gibiydi. Gözümün önüne bir anda tanıdık sahnelerden kalan gölgeler düştü ve sonra geçti. Ve Billy Purdue'ya lanet okudum çünkü bir şekilde, ne olduğunu anlayamadığım bir nedenden ötürü, olanlardan onu sorumlu tutuyordum. Lee'nin kelimeleriyle, bir zamanlar uzak olan dünyalar birbiriyle kesişmişti; yeni, karanlık bir kıta oluşturmak için toprağın altındaki levhaların birbirinin içine girmesi gibi.

"Karanlık Çukur adlı bir yere gideceklerini söyledi."

New York'a giden uçağını yakalaması için onu Portland Havaalanı'na getirdim ve eve gittim. Angel ve Louis ön odada televizyonda bir sohbet programı izliyorlardı.

"*Seninle evlenemem. Sen bakire değilsin,*" dedi Angel. "En azından bakire olduklarını iddia etmiyorlar, yoksa *seninle evlenemem. Sen bir yalancısın* olurdu."

"Ya da *seninle evlenemem. Sen çirkinsin,*" diye önerdi Louis, Katahdin birasını yudumlarken. Ayakları, önündeki bir sandalyeye uzanmıştı. "Tanrım, bu program için seyirciyi nereden buluyorlar? Karavan parklarına gidip para mı teklif ediyorlar?" Televizyonun sesini kısarak kumandayı itti.

"Lee nasıl?" diye sordu Angel, aniden ciddileşerek.

"Ayakta durmaya çalışıyor ama şimdilik."

"Plan ne?"

"Tekrar kuzeye gitmeliyim ve sanırım sizin ikinize de orada ihtiyacım olacak. Ellen Cole, en son Karanlık Çukur'a gideceğini bildirmiş: Billy Purdue'nün bir zaman büyüdüğü ve şu an yine oraya gittiğini düşündüğüm yer."

Louis omzunu silkti. "O zaman oraya gidiyoruz demektir."

Bir tabure alıp yanlarma oturdum. "Yalnız bir sorun var."

"Tanrım, Bird," dedi Angel. "Biz problemlere alıştık."

"Bu problemin bir adı var mı?" diye sordu Louis.

"Rand Jennings."

"Ve o da?"

"Karanlık Çukur polis şefi."

"Ve seni sevmiyor çünkü?" dedi Angel, cümleyi Louis'in ağzından alarak.

"Karıyla bir ilişki yaşadığım için."

"İşte adamım," dedi Louis. "Sen gerçekten sürprizlerle dolusun."

"Bu, uzun zaman önceydi."

"Rand Jennings'in affedip unutacağı kadar uzun zaman önce mi?" diye sordu Angel.

"Muhtemelen hayır."

"Belki ona bir mektup yazabilirsin," diye önerdi. "Ya da çiçek yollayabilirsin."

"Hiç yardımcı olmuyorsun."

"Karıyla ben yatmadım. Yani bu işte, senin yanında gayet temizim."

"Oraya en son gittiğinde onu gördün mü?" diye sordu Louis.

"Hayır."

"Kadını gördün mü?"

"Evet."

Angel güldü. "Gerçekten inanılmazsın, Bird. Biz de yanındayken fareyi deliğinde mi tutacaksın yoksa eski dostluklarını yeniden mi canlandıracaksın?"

"Şans eseri karşılaştık. Ortada kasıtlı bir şey yoktu."

"Aha. Bunu Rand Jennings'e anlat. 'Selam Rand, bu şans eseri oldu. Gidiyordum, bir de baktım karın karşımda.'" Yatak odasına geçerken hâlâ gülüşünü duyabiliyordum.

Louis birasını bitirdi. Sonra ayağını sandalyeden kaldırıp Angel'ı takip etti. "Bu akşam işi batırdık," dedi.

"İşler sadece karıştı. Biz elimizden geleni yaptık."

"Tony Celli bundan vazgeçmeyecektir. Stritch de öyle."

"Biliyorum."

"En üst katta ne olduğunu anlatmak ister misin?"

"Onun beni beklediğini hissettim, Louis. Beklediğini hissettim ve eğer onun peşinden içeri girseydim öleceğimden emindim. Bunun aksini söyleyen kanıtlar olsa da ölmeyi hiç istemiyorum. Orada, onun parmakları arasında ölmek istemiyordum."

Louis ona söylediklerimi düşünerek kapıda biraz bekledi. "Eğer hissettiysen o zaman öyledir," dedi sonunda. "Bazen yaşamak ve ölmek arasındaki tek fark budur. Ama eğer ben onu bir daha görürsem geberteceğim."

"Tabii onu önce ben görmezsem." Tüm olanlara ve hissettiğim korkuya rağmen bu sözü ciddi anlamda söylemişim.

O meşhur yarı gülümsemesini yaparken ağzı se-yirdi.

"Bir dolara bahse girerim ki görmezsin."

"Elli sent," diye yanıtladım. "Sen zaten ücretinin yarısını kazandın."

"Sanırım kazandım," dedi. "Sanırım kazandım."

Ertesi sabah Louis ve Angel erkenden çıktılar. Louis havaalanına gitti ve Angel da, belki polislerin gözünden kaçmış bir şey bulur diye Billy Purdue'nün karavanına göz atmaya. Tam kapıyı kilitleyecektim ki, Ellis arabasıyla geldi ve hızla aşağı indi. Çantama bakıp baş parmağıyla işaret etti.

"Bir yere mi gidiyordun?"

"Evet."

"Bana söylemende bir sakınca var mı?"

"Evet."

Eliyle Mustang'in tepesine hafifçe vurdu; sanki hayal kırıklığını arabaya da geçirmek ister gibi. "Dün akşamüstü nerdeydin?"

"Greenville'den buraya dönüyordum."

"Kasabaya ne zaman ulaştın?"

"Altı civarında. Bir avukat çağırمامa gerek var mı?"

"Doğrudan eve mi geldin?"

"Hayır. Arabayı park edip Java Joe'da biriyle buluştum. Dediğim gibi: Bir avukat çağırمامa gerek var mı?"

"Eğer kendin itiraf edersen gerek kalmaz. Sana dün gece Portland Şirketi'nde olanları anlatacaktım ama belki sen çoktan neler olduğunu biliyorsundur. Dün akşam Mustang'in limanda park ediliymiş."

Derdi buydu. Ellis balık tutmaya çıkmıştı. Elinde hiçbir şey yoktu ve ben de bir şeyler söyleyip sonradan merhamet için ayaklarına kapanmayacaktım.

"Sana söyledim. Biriyle buluştum."

"Bu buluştuğun kişi hâlâ kasabada mı?"

"Hayır."

"Ve dün gece şirkette olanlar hakkında hiçbir şey bilmiyorsun, öyle mi?"

"Haberleri pek seyretmem. Talihimi kötü etkiliyor."

"Eğer yardım etmemeye devam edersen talihin sonunda bir hücrede son bulacak. O binada dört ölü bulduk. Hepsi de Tony Celli'nin adamıydı. Ayrıca iki federal ajanla bir de gizemli ziyaretçi vardı."

"Gizemli ziyaretçi mi?" diye sordum ama başka bir şeyi düşünüyordum. Binada beş ceset olması gerekiyordu: Tony'nin adamlarından biri hayatta kalmayı başarmış ve kaçmıştı. Yani Tony Celli, benim ve Louis'in de o gece binada olduğumuzu biliyor olabilirdi.

Ellis daha yakından baktı. Ne kadar bildiğimi tahmin etmeye çalışıyordu. Konuşurken bir tepki bekledi. Hayal kırıklığına uğradı.

"Toronto polisi Eldritch öldü. Üç kurşun ve iki farklı silah. Ölümü kafasına gelen kurşun yüzünden olmuş."

"Arkasından gelecek olan 'ama'yı bekliyorum."

"Ama' şu var ki, bu adam Eldritch değilmiş. Kimliği öyle olduğunu söylüyor ama el izleri ve yüzü değil. Şimdi de Toronto Polis Teşkilatı başıma üşüştü. Kayıp adamlarını bulmamı istiyorlar. Ayrıca birkaç federal ajan da, iki ajanlarını öldürmüş olan John Doe ile yakından ilgileniyorlar. Ve tabii bir de Boston'un en iyi ekibinden dört üye sayı azlığından dolayı onlara veremediğim morglara girmek için sıradalar. Çok iyi müşteri olduğumu gördüklerinden adli tabipler süresiz bir şekilde buraya taşınmak istiyorlar. Bunun yanında, Tony Celli de Regency'deki geceden beri ortalıkta yok."

"Otel faturasını ödemiş mi?"

"Yapma, Bird. Hiç havamda değilim. Willeford' un hâlâ kayıp olduğunu unutma ve sen için içine girene dek Billy Purdue hakkında en çok bilgiye sahip olan kişiydi o."

Hiç yorum yapmadım. Benim yüzümden Willeford'un başına neler gelmiş olabileceğini düşünmek istemiyordum. Onun yerine, "Bangor polisi Cheryl Lansing'in ölümünden bir şeyler çıkarttı mı?" diye sordum.

"Hayır. Henüz Rita Ferris ve oğlunun ölümünden ileri gidemedik ki bu da buraya uğramamın ikinci bir nedeni. Bana Bangor'da ne yaptığını söyler misin? Ve Greenville'de?"

"Dediğim gibi, Billy Purdue, ailesinin izini bulması için birini kiralamış. Şimdi de başı belada olduğu için onun da bu izi takip edeceğini düşündüm."

"Peki, izi takip ediyor mu?"

"Biri ediyor."

Ellis bana doğru yürüdü. Vücudu göz dağı veriyordu ve gözleri daha da fazlasını ima ediyordu. "Bana nereye gittiğini söyle, Bird, yoksa Tanrı'ya yemin ederim seni burada tutuklar ve silahını yakından incelerim."

Ellis'in şaka yapmadığını biliyordum. Susturucu silahlar Mifflin'in yanındaki Casco Körfezi'nin dibinde yatıyor olsa da, Ellen Cole'u aramayı geciktiremezdim. "Kuzeye, Karanlık Çukur diye bir yere gidiyorum. Bir arkadaşımın kızı kayıp. Onu bulmaya çalışacağım. Dün gece Java Joe'da görüştüğüm kişi de kayıp kızın annesiydi."

Kızgınlığının birazı yüzünden silindi. "Karanlık Çukur'un Billy Purdue'nün memleketi oluşu bir tesadüf mü?"

"Ben tesadüflere inanmam."

Arabanın üstüne bir kez daha vurdu ve sonra bir karara varmış gibiydi. "Ben de. Benimle irtibatla kal Bird, duydu mu?"

Döndü ve arabasına geri yürüdü.

"Hepsi bu kadar mı?" dedim. Olayın peşini bu kadar kolay bırakmasına şaşırılmışım.

"Hayır, sanırım değil ancak yapabileceğim daha fazla bir şey olduğunu sanmıyorum." Arabanın açık kapısının önünde durup beni izledi.

"Açıkçası Bird, seni içeri atıp bize her şeyi anlattırmak ya da bu şekilde dışarıda dolaşmana izin vermek konusunda kararsızdım. Şimdiye kadar ikinci seçenek ağır bastı ama sadece şimdilik. Bunu unutma."

Bir dakika bekledim.

"Bu, beni işe almaktan vazgeçtiğin anlamına mı geliyor, Ellis?"

Cevap vermedi. Onun yerine başını salladı ve beni Tony Celli, Stritch ve liman barında yeni dünyanın onu alıp götürmesini beklerken bira içen adamın düşünceleriyle baş başa bıraktı.

Ellis'e bazı gerçekleri söylemişim fakat hepsini değil. Karanlık Çukur'a gidiyordum ve akşamüzeri orada olacaktım ancak önce Louis ile Boston'a gidecektik. Tony Celli, Ellen Cole'u kaçırmış olabilirdi. Böylece ben, Billy Purdue'yü ondan önce bulursam değiş tokuş etme şansım olacaktı. Durum bu şekilde olmasa da, Celli'ye gitmeden önce açığa çıkarmamız gereken bazı şeyler vardı. Herkesin, Tony'nin geleceğinde bulunduğu yeri bilmesi önemliydi.

Louis ile havaalanında buluşmadan önce Kraft Mini-Storage dükkânına uğradım. Orada, üç bitişik bölümde, büyük babamın bana kalan eşyaları vardı: biraz mobilya, küçük bir kütüphane, birkaç gümüş tabak, şö-

mine için pirinç perdelik ile eski belge ve dosyaların bulunduğu bir dizi kutu. Aradığımı bulup arabaya getirmek on beş dakikamı aldı: kırmızı bir kurdeleyle bağlı bir dosya. Dosya adı olarak büyük babamın el yazısıyla: "Caleb Kyle" yazıyordu.

Al Z, işlerini, Nevvbury Caddesi'ndeki bir çizgi roman dükkânının üstünde yürütüyordu. Burası eski bir mekândı ama turistlerin gösterişli giysilere göz atması ve egzotik çay içip galeri gezdikleri bir yer olması bakımından da ona uyuyordu. Cadde çok kalabalıktı. Sorun çıkarabilecek çok insan vardı ve istediği zaman süt tozlu kahveler ve kokulu mumlar gönderebilirdi.

Louis ve ben, Al Z'nin ofisinin bulunduğu kahverengi taşlı binanın çaprazındaki Ben&Jerry'nin dondurma salonunun dışındaki masaya oturduk. Bir yandan dondurmak çikolatalı kurabiyeler yiyip, diğer yandan da kahve içiyorduk. Dışarıda oturan tek insan bizdik. Hava soğuktu ve dondurmam daha erimeye başlamamıştı.

"Sence bizi fark etmiş midir?" diye sordum ellerim titremeden kaşığı tutmaya çalışırken.

Louis düşünceli bir hâlde kahvesini yudumladı. "Uzun boylu, yakışıklı, siyahi bir erkek ve beyaz oğlu dondurucu soğukta dışarıda oturmuş dondurma yiyorlar. Sanırım o olmasa bile bir başkası mutlaka fark etmiştir."

"Oğul' diye hitap edilmekten hoşlandığımı sanmıyorum," diye itiraz ettim.

"Sıraya gir, beyaz. Bizim şikâyetlerimiz üç yüz yıl öncesine dayanıyor."

Çizgi roman dükkânının yukarısında bir gölge hareket etti.

"Haydi gidelim," dedi Louis. "Soğuktan donmak için gelmedik buraya."

Merdivenlerin sonunda, dükkân penceresinin bitişiğinde, ahşap, camsız bir kapının yanında bir zil vardı. Zile bastım ve bir ses, "Evet?" dedi.

"Al Z'yi arıyorum," dedim.

"Burada Al Z yok," diye yanıtladı ses. İngiliz aksanıyla çok hızlı bir şekilde konuşmuştu ve cümle ağzından, "burdalezok" gibi çıkmıştı. Sonra bir şaklama sesi duyuldu ve otomat sessizleşti.

Louis zile tekrar bastı.

"Evet," dedi aynı ses.

"Dostum, aç şu lanet kapıyı gitsin."

Otomat kapandı, kapı açıldı ve biz içeri girdik. Kapı arkamızdan kendiliğinden kapandı. Sade, cilalanmamış bir kapının açık olarak durduğu dört kat yukarı çıktık. Bir kişi ötede duran cama doğru yaslanmıştı. Kısa ve cüsseli bir adam, elleri, boynu ve kemeri arasındaki alana yaslanmıştı ve gerektiği zaman silahını çekmeye hazır vaziyetteydi. Duvardaki tek resim, ucuz görünümlü, siyah beyaz bir saatti. Yavaşça saniyeleri sayıyordu. Gözetleme kamerasının saatin arkasında olduğunu tahmin ettim. Odaya girip Al Z'nin masasının üzerinde duran ve sadece boş bir merdiven girişini gösteren televizyonu görünce haklı olduğumu anladım.

Odada dört adam vardı. Biri bizi girişte izleyen kısa, cüsseli olandı. Cildi, bal mumu kadar sarıydı. Gıdığı et bağlamış daha yaşlıca bir adam, kapı aralığının solun-

da eski, deri bir koltukta oturuyordu. Bacak bacak üstüne atmıştı. Siyah ceketinin altına beyaz bir gömlek giymiş, kırmızı, ipek bir kravat takmıştı. Gözleri, küçük yuvarlak çerçeveli güneş gözlükleriyle örtülüydü. Duvara karşı duran genç bir erkek, baş parmakları pantolonunun bel kısmına doğru kenetlemişti ve belindeki bir H&K yarı otomatik silahının ucunun görünmesi için gümüş grisi ceketini arkaya doğru itmişti. Gri pantolonu genişti ve gümüş rengi kovboy çizmeleri, ayaklarının ucuna doğru bir puro temizleme aleti kadar daralıyordu. Geldiği yerde kesinlikle seksenlerin modası hâlâ canlıydı.

Louis tam önüne bakıyordu; sanki oda, yeşil deriyle kaplı masanın arkasında oturan dört adam haricinde boşmuş gibi. Masanın üzerinde siyah bir telefon, bir tükenmez kalem, bir not defteri ve durmadan merdivenleri gözetleyen televizyon ekranı haricinde hiçbir şey yoktu.

Al Z, tatilde olan bakımlı bir katile benziyordu. İnce, gümüş rengi saçları geniş alnından arkaya doğru yatırılmıştı ve iyice kafatasına yapışmıştı. Yüzü çukurlu ve kırışık, gözleri opal gibi koyu, dudakları ince ve kuru, uzun burnundaki burun delikleri ince ve uzundu; sanki koku almak, onun özel bir yeteneğiymiş gibi. Sonbahar renkleri içeren üç parçalı bir takım giyiyordu. Kumaş kırmızı, turuncu ve sarı renklerin karışımından oluşuyordu ve tam üzerine göre dikilmişti. Gömleğinin düğmesi boyun kısmında açıktı; yakası dardı ve kravat yoktu. Sağ elinde bir sigara tutuyordu. Sol eli masanın üzerindeydi. Tırnakları kısa ve temizdi ama manikürlü değildi. Al Z, organizasyonun hem üstünde hem de altında duran tampon adamdı. Çıktığında problemleri çözerdi. Problem çözücülük onun bir yeteneğiydi ama ellerin zaten kirlenecekse maniküre gerek yoktu.

Masasının önünde hiç koltuk yoktu ve masanın arkasındaki koltukta oturan koyu takımlı adam da yerin-

den kalkmamıştı. Bu yüzden biz de ayakta dikildik. Al Z, Louis'e başını sallayıp bana uzun ve değerlendirir biçimde baktı.

"Vay vay, ünlü Charlie Parker gelmiş," dedi sonunda. "Geleceğini bilseydim bir kravat takardım."

"Senin işleri nasıl yürüttüğünü herkes iyi biliyor," diye mırıldandı Louis.

Al Z dikkatini Louis'den bana çevirmeden önce konuşmasını bitirmesini bekledi. "Yanınızda sizin gibi özel bir dost getireceğiniz bilseydim, Bay Parker, herkese kravat taktırırdım."

"Uzun zamandır görüşmedik," dedi Louis.

Al Z başını salladı. "Ciğerlerim kötü." Konuşurken sigarasını kibarca salladı. "New York havası bana yaramıyor. Burasını tercih ediyorum."

Fakat bundan başka sebepler de vardı: Çete artık eskisi gibi değildi. *Mafya babalarının* dünyası, film daha vizyona girmeden tarih olmuştu. İtalyanlar'ın ünü, yetmişlerdeki eroin salgını yüzünden çoktan lekelenmişti ve o zamandan beri de Küçük John Gotti gibi ayaklı felaketler bu işin değerini daha da düşürmüştü. GEYO -gangster etkisi altında ve yozlaşmış organizasyon kanunları-para sızdırma olaylarına, çöp koleksiyonu tekeline ve New York'taki Fulton Caddesi Balık Marketi'ndeki çetelere el koymuştu. Pizza salonlarından yürütülen eroin kaçakçılığı da 1987'de FBI tarafından sonlandırılmıştı. Eski patronlar ya ölmüşlerdi ya da hapisteydiler.

Bu arada Asyalılar, Çin Mahallesi'nden Canal Caddesi ve Küçük İtalya olan alana yayılmıştı ve siyahilerle Latinler, Harlem'de operasyonları kontrol ediyorlardı. Al Z havada ölüm kokusunu almış, daha çok arka plana çekilmiş ve sonunda kuzeye gelmişti. Şimdi Boston'da bir çizgi roman dükkânının üstünde boş bir ofiste oturuyor ve geri kalanlar arasındaki dengeyi sağlamaya

çalışıyordu. Temiz Tony bu yüzden çok tehlikeliydi: Efsanelere inanıyor ve eski yönetimden geriye kalan alanda hâlen kişisel zafer iktidarını düşünebiliyordu. Organizasyonun zayıf bir zamanında her şeyi ele geçirmek için pusuya yatmış bekliyordu. Var oluşu, etrafındaki herkesi tehdit ediyordu.

Solumuzdaki genç çocuk duvardan kendini çekti. "Dolu gelmişler, Al," dedi. "Yüklerini hafifletmemi ister misin?"

Gözümün ucuyla Louis'in kaşının biraz yukarı kalktığını gördüm. Al Z onun bu ifadesini gördü ve kibarca gülümsedi.

"Sana şans diliyorum," dedi. "Ziyaretçilerimizin ikisi de oyuncaklarını o kadar kolay vereceğe benzemiyorlar."

Genç adam tereddüt etti. Sınanıp sınanmadığından emin olamamıştı. "O kadar sert görünmüyorlar," dedi.

"Daha dikkatle bak," dedi Al Z.

Silahlı çocuk baktı ama algılama yetileri pek açık değildi. Al Z'ye bir kez daha bakıp Louis'e doğru bir adım attı.

"Yerinde olsam yapmazdım," dedi Louis nazikçe.

"Sen ben değilsin," dedi genç adam ama sesinde bir uyanıklık gizliydi.

"Bu doğru," dedi Louis. "Ben sen olsaydım çatlak bir pezevenk gibi giyinmezdim."

Genç adamın gözünde bir ışık çaktı. "Sen nasıl benimle böyle konuşursun seni kahrolası zen..." Louis'in vücudu dönüp sol eli adamın boğazına sıkıca yapışınca kelime genzinde kayboldu. Adamı geriye doğru itti. Louis'in sağ eli de, İtalyan'ın belinden silahı rahatça çekip aldı ve yere fırlattı. Genç adam duvara çarpınca öksürdü. Havayı içine çekemeyince dudaklarından tükürük çıktı.

Sonra yavaşça ayakları yerden kesilmeye başladı. Önce topukları sonra parmak uçları. Şimdi Louis'in inatçı sol eli onu havada tutuyordu. Adamın yüzü pembeleşip sonra derin bir kırmızıya döndü. Dudaklarında ve kulaklarında mavi renk oluşana dek Louis adamı bırakmadı. Sonra elinin parmakları aniden açıldı ve adam yere yığıldı. Kavrulmuş ciğerlerine zorlukla nefes vermeye çalışırken elleri gömleğinin düğmelerini açmaya çalışıyordu.

Tüm bu olay süresince odadaki kimse kıpırdamamıştı çünkü Al Z onlara herhangi bir işaret vermemişti. Çırpınan askerine, sahil kıyısında ölen kısıkaçlı bir yengece baktığı gibi bakıyordu. Sonra ilgisini tekrar Louis'e çevirdi.

"Onu affetmek zorundasın" dedi. "Bu çocuklardan bazısı terbiye ve konuşma şekillerini kaba yollarla öğreniyor." Dikkatini kapıda duran cüsseli adama yöneltti ve sigarasını sallayarak yerde yatan şekli işaret etti. Sırtı duvara karşı yatmış, gözleri afallamış ve ağzı açılmıştı. "Onu tuvalete götürüp bir bardak su ver. Sonra nerede yanlışlık yaptığını ona anlatmaya çalış."

Cüsseli adam genç adamın ayağa kalkmasına yardım edip ona dışarıya doğru eşlik etti. Koltukta oturan iri adam kımıldamadı. Al Z ayağa kalktı ve bir süre durduğu pencereye doğru yürüdü. Dönüp pencere pervazına yaslanmadan önce aşağıdaki caddeyi izledi. Şimdi üçümüz de anlayacak gibiydik. Olaydan sonra nazik davranıldığını fark etmiştim.

"Şimdi, sizin için ne yapabilirim, beyler?" diye sordu.

"Birkaç gün önce beni bir kız ziyaret etti," diye başladım.

"Şanlısın. Bir kız beni en son ziyarete geldiğinde bu bana beş yüz dolara patlamıştı." Esprisine güldü.

"O kız, bir arkadaşımın kızı: eski bir polis arkadaşımın."

Al Z omzunu silkti. "Beni bağışla ama bunun benimle ne ilgisi olduğunu anlamıyorum."

"Kız beni ziyaret ettikten sonra Temiz Tony ile karşılaştım. Biraz canımı acıttı ama Tony'nin bundan, benim almış olduğumdan daha fazla zevk aldığını sanmıyorum."

Al Z sigarasından uzun bir nefes çekti ve sonra yüksek sesle iç geçirerek burnundan dumanlar çıkardı. "Devam et," dedi yorgun bir şekilde.

"Tony'nin, kızı, değiş tokuş etmek için kaçırıp kaçırmadığını öğrenmek istiyorum. Eğer kız elindeyse onu geri vermeli. Başının polisle derde girmesini istemez. Hele de onca vukuatı varken," diye ekledim.

Al Z gözlerinin kenarlarını sildi ve konuşmadan başını sallayıp koltuktaki şişman adama baktı. Şişman adamın başı yavaşça hareket etti.

"Şunu doğru düzgün bir anlayayım," dedi Al Z sonunda. "Temiz Tony'e eski bir polisin kızını kaçırıp kaçırmadığını sormamı ve eğer kaçırıdıysa ona, kızı geri vermesini söylememi istiyorsun, öyle mi?"

"Eğer sen söylemezsen," dedi Louis sessizce, "Ona bunu biz kendimiz yaptırmak zorunda kalacağız."

"Nerede olduğunu biliyor musunuz?" diye sordu Al Z. Odadaki havanın değiştiğini hissedebiliyordum.

"Hayır," dedim. "Eğer bilseydik herhalde şu an burada olmazdık ama senin bildiğini tahmin ettik." Fakat Al Z'nin son soruyu soruş tarzı bana, onun da yerini bilmediğini, Temiz Tony'nin Al Z'nin kontrolü dışında bir yerde iş gördüğünü söyledi. Ve Al Z'nin de biz gelmeden önce konumunun alçalmış olduğunu tahmin ettim. Koltukta oturan şişman adamın rolü buydu. Bu yüzden onun gitmesi istenmemişti çünkü o gitmesi istenilecek adam

değildi. O, birilerinin gitmesini isteyecek olan adamdı. Temiz Tony için işler dağılıyordu ve bunu da Al Z, bir sonraki cümlesiyle tastikledi.

"Bu koşullar altında bu işe karışmanız hiç akıllıca olmaz," dedi yavaşça.

"Hangi koşullar altında?" diye sordum. Biraz duman çıkardı.

"Gizli olarak bırakmanız gereken gizli iş meseleleri. Eğer geri çekilmezseniz sizi geri itmemiz gerekebilir."

"Biz de sizi geri itebiliriz."

"Eğer ölüyseniz itemezsiniz."

Omzumu silktim. "Bizi öldürmeniz zor olabilir."

Bunlar sıklıkla söylenen tehditlerdi ama Al Z'nin sesinin altında yatan tehdit gittikçe artıp açığa çıkıyordu. Sigarasının ucunu kül tablasına gereğinden fazla bastırırken onu seyrettim.

"Yani işlerimize burnunu sokmaya devam edeceksin, öyle mi?" diye sordu.

"Ben sizin işlerinizle ilgilenmiyorum. Benim başka meselelerim var."

"Kız mı? Yoksa Billy Purdue mü?"

Bir an beni şaşırttı ama uzun sürmedi. Eğer bir nabız varsa Al Z'nin parmağı onun üzerindeydi ve parmağını ancak nabız durunca çekti.

"Çünkü eğer Billy Purdue ise," diye devam etti. "O zaman zorluklar şimdiden başlayabilir."

"Kayıp kız bir arkadaşım ama Rita Ferris, Billy' nin eski eşi, benim müşterimdi."

"Müşterin öldü."

"Olay bunun ötesine geçiyor."

Al Z dudaklarını ısırıldı. Sağında, koltukta oturan şişman adam, bir buda heykeli gibi ruhsuzdu.

"Yani sen prensipleri olan bir adamsın," dedi Al Z, 'prensip' kelimesini, ayaklarının altında bir fındık ka-

buğu ezer gibi söylemişti. "Ben de prensipleri olan bir adamım."

Ben öyle düşünmüyordum. Prensipler korunması zor şeylerdi ve Al Z'de ahlakı destekleyecek bir görünüş yoktu.

"Senin prensip anlayışınla benimkinin uyuştuğunu hiç sanmıyorum," dedim sonunda.

Gülümsedi. "Belki." Louis'e döndü. "Peki, sen tüm bunlar arasında nerede duruyorsun?"

"Onun yanında," dedi Louis, başını yavaşça bana doğru eğerek.

"O zaman bir uzlaşmaya varmamız lazım," diye bitirdi sözünü Al Z. "Ben bir pragmatistim. Bu işe fazla bulaşmazsanız, gerekmedikçe sizi öldürmem."

"Biz de seni," dedim. "Bir de bu kadar misafirperver olduğunu gördükten sonra." Sonra gittik.

Dışarısı soğuktu ve hava kapalıydı.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu Louis.

"Bence Tony tek başına çalışıyor ve Al Z sabrını kaybetmeden bu karmaşayı sonlandırmayı umuyor. Sence Ellen onda mı?"

Louis hemen cevap vermedi. Cevap verdiğinde bakışları sertti. "Onda ya da değil ama her şey bir şekilde Billy Purdue'ya bağlanıyor. Yani bu olay birileri için kötü sonuçlanacak."

Boylston'ın etrafında dolanıp taksi çağırdık. Araba kenara yanaşınca Louis içeri girip, "Logan," dedi ama ben bir elimi kaldırıp, "Dolanarak gidebilir miyiz?" diye sordum.

Louis omzunu silkti. Taksi şoförü de omuz silkti. Louis'in kötü bir taklidi gibi olmuştu.

"Harvard," dedim. Louis'e baktım. "Gelmene gerek yok. Seninle havaalanında buluşabilirim."

Louis'in kaşı biraz kalktı. "Yok, ben senin peşinden geleyim tabii karızmanı bozmayacaksam."

Taksi bizi, Quincy ve Kirkland'ın yakınındaki William James Binası'nın yanında indirdi. Louis'i lobide bırakıp psikoloji departmanının ofisi bulunan 232 numaralı odaya gitmek için asansöre bindim. Karnım sıkıştı ve avuç içlerim terledi. Ofisteki nazik bir sekreter bana, Rachel Wolfe'un masasının yerini gösterdi ancak Rachel'in bugün gelmeyeceğini söyledi. Kasaba dışında bir seminere gitmişti ve ertesi sabaha kadar dönmeyecekti.

"Mesajınızı alabilir miyim?" diye sordu.

Arkamı dönüp gitmeyi düşündüm ama yapmadım. Onun yerine cüzdanımı alıp kartvizitlerimden birini çıkardım. Arkasına Scarborough evinin yeni telefon numarasını yazıp kartı sekretere uzattım. "Ona sadece bunu verin, lütfen."

Gülümsedi. Ona teşekkür edip gittim.

Taksi tutmak için Louis ile beraber Harvard Meydanı'na geri yürüdük. Logan'a gitmeye başlayana kadar hiç konuşmadık.

"Bunu daha önce yaptın mı?" diye sordu biraz gülümseyerek.

"Bir kez. Ama hiç bu kadar ileri gitmedim."

"Yani onu dikizlemeyi seviyorsun, öyle mi?"

"Eğer kişiyi iyi tanıyorsan buna dikizlemek denmez."

"Ooo." İmalı bir şekilde başını salladı. "Açıkladığın için sağol. Aradaki farkı daha önce hiç anlamamıştım."

Tekrar konuşmadan önce durdu. "Ne yapmaya çalışıyorsun?"

"Özür dilemeye çalışıyorum."

"Tekrar onunla beraber mi olmak istiyorsun?"

Parmaklarımı cama vurdum. "Aramızın böyle kalmasını istemiyorum, hepsi bu. Dürüst olmak gerekirse, ne yaptığımı ben de bilmiyorum ve dostuna da söylediğim gibi hazır olduğumdan bile emin değilim."

"Ama onu seviyorsun, değil mi?"

Evet."

O zaman hazır olduğunda hayat karar verecektir," dedi ve bir daha konuşmadı.

Angel ile havaalanında buluştuk ve kuzeye doğru yola çıkmadan önce bir şeyler atıştırmak için Maine Alışveriş Merkezi'ndeki yemek bölümüne geçtik.

"Kahretsin," dedi Angel, Maine Alışveriş Merkezi yolunda giderken. "Şuraya bak. Senin Burger King'in, kendi krepcin, tatlıcın ve pizza salonun var. Tam kapının dışında, dört ana yemek grubu da ayaklarının altına serilmiş vaziyette duruyor. Burada fazla yaşarsan gününün tamamı birinden çıkıp diğerine girmekle geçer."

Yemek bölümünde Çin yemeği yedik ve Angel'a Al Z ile karşılaşmamızdan bahsettik. O da bize bunun karşılığında Billy Purdue'nün adresine yollanmış buruşuk bir mektup verdi. Mektup, Ronald Straydeer'dan geliyordu.

"Polisler ve federaller iyi iş çıkardılar ama dostun Ronald ile gerektiği gibi ilgilenmediler," dedi.

"Onunla köpeği hakkında konuştun mu?" diye sordum.

"Köpek hakkında konuştuk ve biraz güveç yedik." Tatsız bir şekilde baktı.

"Yolda ölmüş olanlardan mı?" Ronald bu konuda pek haksız sayılmazdı. Ben de, yol kenarında çürümesine izin vermektense, yemek olarak bir geyik ya da sincap yiyebilirdim. Ronald da kendine, yanında pancar kökleri ve havuç bulunan lezzetli bir geyik bifteği yapar ve onları kumun altına gömerek saklardı.

"Bana sincap olduğunu söyledi," dedi Angel. "Ama kokarca gibi kokuyordu. Sormak ayıp olurdu. Görünüşe göre bu mektup Billy'e bir hafta kadar önce gelmiş ama Ronald, Billy'i göremediği için mektubu da verememiş."

Mektuba Greenville pulu yapıştırılmıştı. Mektup kısa ve özdü. İyi dileklerde bulunulmuştu ve evin yenilenmesi ve mektubu yazan kişinin hâlâ sahibi olduğu ve henüz yavruyken Billy Purdue ile bir yakınlığı olan bir köpek ile ilgili biraz da detaylı bilgi verilmişti. Eski babasının imzasıyla: "Meade Payne" yazıyordu.

"Yani bunca yıldır birbirlerinden hep haber almışlar," diye yorumladım. Bu, düşündüğüm şeyi doğruluyor gibiydi: Billy Purdue birilerinden yardım isteyecekse, bu kişi Meade Payne olacaktı.

Hiç mola vermeden Karanlık Çukur'a vardık. Angel ve Louis, Mercury'de önden gitmişlerdi. Kuzeye gittikçe sis toplanmıştı. Yani Portland'ten Karanlık Çukur'a kadar olan seyahat, garip bir dünyaya adım atar gibi olmuştu. Evlerin ışıklarının loş bir şekilde yandığı, farların bir mızrak gibi geceye saplandığı ve yoldaki tabelaların kasaba diye gösterdiği yerlerde dağınık bir hâlde yayılmış evler haricinde hiç merkezin olmadığı bir dünya. Daha fazla kar yağacağını biliyordum ve yakın zamanda kar arabaları yollardan karları çekmek için geleceklerdi. Ama şimdilik Greenville ben giderken hâlâ sessizdi. Yolun kenarında kar ve kum birbirine karışmıştı ve Karanlık Çu-

kur'a giden Lily Körfezi Yolu'nun engebeli ve çukurlu yüzeyinde sadece iki araba sollamıştım.

Motele geldiğimde Angel ve Louis çoktan otele kayıt yaptırıyorlardı. Hafta başında karşılaştığım mavi saçlı aynı kadın, resepsiyon masasının arkasında durmuş, tek bir kayıt kartında detayları inceliyordu. Yanında, kahverengi bir kedi tezgâhın üzerine sıçradı ve neredeyse burnu kuyruğuna değecek kadar kıvrıldı. Louis, rafta birkaç turist broşürünü incelerken Angel da kadınla konuşuyordu. Ben içeri girdiğimde bana baktı ama sonra tekrar başını çevirdi.

"Siz, beyler, bir odayı mı paylaşacaksınız?" diye sordu mavi saçlı kadın. "Evet, efendim," diye yanıtladı Angel, yüzündeki bilge ifadeyle. "Ayağını yorganına göre uzatacaksın."

Kadın, siyah takımı, siyahı ceketini ve beyaz gömle-ğiyle ortalığa ışık saçan Louis'e baktı. "Arkadaşınız bir vaiz mi?" diye sordu.

"Sayılır, efendim," dedi Angel. "Eski Ahit'e çok bağlıdır. Göze göz ve bu tür şeylere."

"Güzel. Dindar insanlar buraya pek uğramazlar."

Louis'in yüzünde uzun zaman çile çekmiş ve işkencelerin sıklaşacağını az önce öğrenmiş bir azizin ifadesi vardı.

"Eğer ilgilenirseniz," diye devam etti kadın. "Bu akşam bir vaftiz törenimiz var. Bize katılırsanız çok seviniriz."

"Teşekkürler, efendim," dedi Angel. "Ama biz kendi ibadet şekillerimizle meşgul olmayı tercih ediyoruz."

Kadın anlayışla gülümsedi. "Sessiz olduğunuz ve diğer misafirleri rahatsız etmediğiniz sürece elbette."

"Elimizden geleni yapacağız," diye böldü Louis anahtarını alarak.

Ben masaya yaklaşırken kadın beni fark etti. "Tekrar mı geldiniz? Karanlık Çukur'u sevmiş olmalısınız."

"Burayı daha yakından tanımayı umuyorum," diye yanıtladım. "Belki bir konuda bana siz yardımcı olabilirsiniz"

Gülümsedi. "Elbette, olabilirim."

Ona, Ellen Cole'un bir fotoğrafını gösterdim. Fotoğraf kabininde çektirip kimliğe koyduğu küçük resimlerden. Fotoğrafi renkli kopya makinesinde büyütmüştüm. "Bu kızı tanıdınız mı?"

Kadın resme bakıp gözlüklerinin camlarından iyi görmek için eğildi. "Evet, tanıdım. Başlı belaya mı girdi?"

"Umarım girmemiştir ama şu an kayıp ve ailesi onu bulmam için benden yardım istedi."

Kadın dikkatini tekrar resme verip başını salladı. "Evet, onu hatırlıyorum. Şef Jennings de onu soruyordu. Burada genç bir adamla bir gece kaldı. İsterseniz tarihini bulabilirim."

"Bulur musunuz, lütfen?"

Yeşil, metal bir kart kutusundan bir kayıt belgesi çıkardı ve detaylarına göz attı. "5 Aralık," dedi. "Ellen C. Cole adına açılmış bir kredi kartıyla ödemeyi yapmışlar."

"Herhangi bir şey, olağan dışı bir olay hatırlıyor musunuz?"

"Hayır, önemli bir şey olmadı. Biri onlara burayı gezmelerini tavsiye etmiş ve aynı kişi onları Portland'ten buraya kadar getirmiş. Biraz somurtan bir çocuktü ama bu yaşta öyle olabiliyorlar. Ben biliyorum çünkü dört tane de kendim yetiştirdim. Yirmi beş yaşına gelene kadar hepsi iskele farelerinden daha asabiydiler."

"Buradan ayrıldıktan sonra nereye gideceklerine dair bir şey belirttiler mi?"

"Kuzeye, sanırım. Belki Katahdin'e. Tam olarak bilmiyorum ama eğer zamanlan varsa oraya gidip gün bacımını seyretmelerini tavsiye ettim. Manzara çok güzeldir. Onlar gibi genç çiftler için romantiktir de. Buradan akşam ayrıldılar."

"Onlara Karanlık Çukur'u görmelerini tavsiye eden kişiyi söylemediler mi?" Bu tavsiye bana tuhaf gelmişti. Karanlık Çukur'da gezilip görülecek pek bir şey yoktu.

"Elbette söylediler. Yolda tanıştıkları yaşlı adamın biri. Onları buraya o getirmiş. Belki buradan gitmeden önce de onlarla buluşmuş olabilir."

Karnımın biraz sıkıştığını hissettim. "Adını söylediler mi?"

"Hayır ama buralardan biri gibi değildi," dedi. Kaşı biraz kalktı. "Ondan endişelenmişe falan benzemi-yorlardı. Yani, yaşlı bir adam ne tür bir zarar verebilir ki?" Soruya başladığı zaman alay eder gibiydi ama bitirirken ikimiz de farklı düşünüyorduk.

Özür dileyip başka bir şey bilmediğini söyledi ve bana gölü tarif etti. Turist haritasından bakınca kasabanın bir ya da iki kilometre dışında kalıyordu. Ona teşekkür edip çantamı odama bıraktım ve Angel ile Louis'in kaldıkları yan odanın kapısı çaldım. Angel kapıyı açıp beni içeri aldı. Louis eski kahverengi dolaba ceketini asıyordu. Yaşlı adamı zihnimin arka planına attım. Henüz bir sonuca varamazdım.

"Burada insanlar eğlenmek için ne yapıyor?" diye sordu Angel, odadaki çift kişilik yataklardan birine kendini hızla bırakarak. "Burası, papadan bile daha az hareketli."

"Kışın üşümemek için sıkı sıkı giyiniyorlar," dedim. "Ve yazı bekliyorlar."

"Peki, yaz gelince ne oluyor?"

"Bazen gelmiyor."

"O zaman farkı nasıl anlıyorlar?"

"Kışın yağmur kara dönüşüyor."

"Eğer bir ağaçsan, bu yeterli bir değişim tabii."

Louis eşyalarını yerleştirdikten sonra bize döndü. "Bir şey bulabildin mi?"

"Otel müdüresi, Ellen ve erkek arkadaşını hatırladı. Onlara kasaba dışında gün batımını seyretmelerini önermiş ve kuzeye gittiklerini tahmin ediyor."

"Belki kuzeye gitmişlerdir," dedi Louis.

"Lee Cole'un dediğine göre, Baxter Eyalet Par-kı'ndaki orman korucuları onlara hiç rastlamamış. Onun haricinde kuzeye olan seçimler çok kısıtlı. Resepsiyondaki kadın bir de, onları buraya yaşlı bir adamın getirdiğini ve Karanlık Çukur'da kalmalarını tavsiye ettiğini söyledi."

"Bu kötü bir şey mi?"

"Bilmiyorum. Adamın kim olduğuna bağlı. Bu hiçbir anlama gelmiyor da olabilir." Fakat otelde Rita Fer-ris'e saldıran ve Billy Purdue'nün, ailesi ölmeden önce gördüğünü iddia ettiği yaşlı adamı düşündüm. Ve Billy Purdue'nün karavanının önünde durmuş konuşurken Ronald Straydeer'ın arazisi içinde görmüş olabileceğini sandığı kişiyi.

"Yaşlanıyorsun."

"O yaşlı olabilir."

"Öyleyse şimdi ne yapacağız?"

Somurtkan bir hâlde omzumu silktim. "Ben Rand Jennings ile konuşmaya gideceğim."

"Seninle gelmemizi ister misin?"

"Hayır, sizin için başka planlarım var. Payne'i ziyarete gidip neler oluyor bir kontrol edin."

"Yani Billy Purdue'nün orada olup olmadığına mı bakalım?" dedi Angel.

"Her neyse."

"Ya oradaysa?"

"O zaman onu oradan alırsınız."

"Orada değilse?"

"Ellen Cole'un başının belada olmadığından emin olana kadar bekleriz. Sonra..." Omuz silktim.

"Biraz daha bekleriz," diye bitirdi Angel.

"Sanırım," diye yanıtladım.

"Bunu bilmek güzel," dedi. "En azından ne giyeceğimi planlayabilirim."

Karanlık Çukur Polis Merkezi, kasabanın kuzey kesiminde, beş yüz metre uzakta yer alıyordu. Tek katlı, tuğladan yapılmış, jeneratörü doğu tarafında beton bir sığınakta bulunan bir binaydı. Binanın kendisi oldukça yeniydi. Birkaç yıl önce çıkan bir yangın, asıl yapıyı yerle bir etmişti.

İçerisi sıcak ve aydınlıktı. Şef yardımcısı, ahşap masanın arkasına geçmiş bazı formları dolduruyordu. Üzerinde ismi olan parlak rozetinde, "Ressler" yazıyordu ve ben de onun, Emily Watts'ın ölümünü seyredenle aynı Ressler olduğunu düşündüm. Kendimi tanıtıp, şefi görmek istediğimi söyledim.

"Sorun ne, efendim?"

"Ellen Cole," dedim.

Telefonu alıp dahilî numaraya basarken tek kaşı hafifçe kalktı. "Burada bir adam, sizinle Ellen Cole hakkında konuşmak istediğini söylüyor, şef," dedi. Sonra elini ahizeye koyup tekrar bana döndü. "İsminizin ne olduğunu söylemişsiniz?"

Tekrar söyledim ve o da telefonda tekrar etti. "Evet doğru, şef. Parker. Charlie Parker." Bir süre dinledi ve beni süzerek daha yakından baktı. "Evet, benziyor. El-

bette, elbette," Telefonu yere koyup bir şey demeden beni tekrar inceledi.

"Beni hatırlıyor mu?" diye sordum.

Ressler cevap vermedi ama yardımcının şefini iyi tanıdığını ve sesinde de benimle ilgili tuhaf bir şeyler sezmiş olduğunu anladım. "Beni takip edin," dedi. İki odayı birbirinden ayıran kilitli bir kapıyı açıp kenara çekildi ve geçmeme izin verdi. Kapıyı tekrar kilitlerken ben bekledim ve sonra birkaç masanın yanından geçip küçük, camekânlı bir odaya geçtik. Üzerinde lüzumsuz kâğıtlar ve bilgisayarın bulunduğu metal bir masanın arkasında Rand Jennings oturuyordu.

Fazla değişmemişti. Evet, saçları grileşmiş ve biraz da kilo almıştı. Yüzü şimdi hafiften şişmandı ve çenesinin altında ikinci bir yanak sarkmaya başlamıştı ama hâlâ keskin bakışlı kahverengi gözleri ve güçlü omuzları olan yakışıklı bir adamdı. Karısının benimle bir ilişki yaşamış olması, onun benliğini acıtmış olmalıydı.

Ressler'in çıkıp arkasından kapıyı kapatmasını bekledi. Bana oturmamı söyledi ama ben ayakta durmayı tercih ettim. Böylece ona yukarıdan bakabiliyordum.

"Yüzünü bir daha göreceğimi hiç düşünmemiştim," dedi sonunda.

"Veda edişinden böyle düşündüğünü tahmin etmiştim. Yardımcına burada kalıp kapıyı kontrol etmesini söylememene şaşıtm."

Karşılık vermedi. Sadece masasındaki bazı evrakları düzenledi. Bu hareketin, kendisinin dikkatini mi yoksa benimkini mi dağıtmak için yapılmış olduğundan emin olamadım. "Ellen Cole için mi buradasın?"

"Evet, bu doğru."

"Biz bu konu hakkında hiçbir şey bilmiyoruz. Kız geldi ve gitti." Çaresiz bir şekilde ellerini kaldırdı.

"Annesi öyle düşünmüyor."

"Annesinin ne düşündüğü umrumda değil. Sana da, buraya geldiği zaman babasına söylediğimiz şeyleri söylüyorum."

Walter Cole'u kaçırmış olmam, aynı anda kasabada olma ihtimalimiz beni şaşırtmıştı. Kızının güvenliğinin tehlikeye girdiğinden endişe edip buraya tek başına gelmek zorunda kaldığı için kendimi kötü hissettim. Eğer bilseydim ona yardım ederdim.

"Ailesi kayıp dosyası açtırdı."

"Bunun farkındayım. Var olmayan bir YSBM¹⁴ dosyası yüzünden başımın etini yiyen bir federal ajan vardı." Bana sert bir bakış attı. "New York ile Karanlık Çukur arasında büyük mesafe olduğunu söyledim ona. Biz burada işleri kendi yöntemlerimizle yürütürüz."

Bölge ayrımcılığı düşüncelerine karşılık vermedim. "Olayın üstüne gidecek misin?" diye ısrar ettim.

Jennings ayağa kalkıp masanın üzerinde duran iri ellerinin eklemelerini çıtlattı. Onun ne kadar iri bir adam olduğunu neredeyse unutmuştum. Kemerinde, kılıfın içinde bir silah asılıydı: Minnesota, Aziz Paul'dan gelme bir Conan 357 Magnum. Parlak ve yeni görünüyordu. Rand Jennings'in onu bu yerde fazla kullanması gerektiğini düşündüm; tabii verandasında oturup tavşanlara rastgele ateş etmiyorsa.

"Kendimi tam olarak ifade edemiyor muyum?" dedi sakince ama bastırılmış bir kızgınlıkla. "Biz yapabileceğimizi yaptık. Kayıp şahıs raporuna cevap verdik. Bizim görüşümüze göre kız, erkek arkadaşıyla beraber kaçmış olabilir. Çünkü başka şekilde düşünmemizi gerektiren bir sebep yok."

"Otel müdürü kuzeye gideceklerini söyledi."

"Belki gidiyorlardı."

Yerel Suç Bilgi Merkezi.

"En kuzeyi Baxter ile Katahdin ve oraya hiç ulaşmamışlar."

"O zaman başka bir yere gitmişlerdir." "Onların yanında başka biri olabilir." "Belki vardı. Tek bildiğim kasabayı terk ettikleri." "Neden bir dedektif olamadığını şimdi anladım." İrkildi ve yüzü kızardı. "Benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun," dedi. Bir sonraki kelimeleri üzerinde durarak, bastıra bastıra söylediğinde artık siniri ortaya çıkmıştı. "Şimdi eğer izin verirsen halletmemiz gereken bazı gerçek suçlar var."

"Gerçekten mi? Biri Noel ağacı mı çaldı? Belki de bir geyiği becermeye çalışmışlardır."

Masanın etrafından yürüyüp ofisinin kapısını açmak için yakınımdan geçti. Sanırım benim bir adım geri çıkmamı bekledi ama çıkmadım.

"Umarım burada başına bela aramazsın," dedi. Ellen Cole hakkında konuşuyor olabilirdi ama gözleri başka birinden bahsettiğini söylüyordu.

"Benim bela aramama gerek yok," diye yanıtladım. "Ben burada biraz fazla kalırsam bela gelip beni bulacaktır." "Çünkü sen aptalsın," dedi hâlen kapıyı açık tutarak. "Hayatın sana verdiği derslere kulak asmıyorsun." "Ne kadar şey öğrendiğimi bilsen şaşardın." Gitmek için hazırlandım ancak sol eliyle beni durdurdu. "Bir şeyi unutma, Parker: Burası benim kasabam ve sen bir misafirsin. Bu ayrıcalığı kötüye kullanma."

"Yani, 'Benim olan senindir,' demiyorsun, öyle mi?" "Evet," dedi gözdağı vererek. "Demiyorum." Binadan çıkıp arabama yürüdüm. Rüzgâr şimdi ağaçları sallıyor ve çıplak parmaklarımı üşütüyordu. Yukarıda, gökyüzü karanlıktı. Mustang'e vardığımda eski,

yeşil bir Datsun Sunny park yerine park etti ve arabanın içinden Lorna Jennings çıktı. Büyük, kürk yakalı siyah deri bir ceket ve pantolon paçasını içine sıkıştırdığı botlarını giymişti. Ana girişe doğru yürümeye başlamadan beni fark etmedi. Beni görünce, bana doğru gelmeden önce bir an durdu ve aydınlık kapı aralığına kaçamak bir bakış attı.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Kocanla konuştum. Çok yardımcı oldu."

Bir kaşını bana doğru kaldırdı. "Şaşırdın mı?"

"Hayır, aslında şaşırmadım ama konu benimle ilgili değil. Bir genç kız ve genç erkek kayıp ve buralarda birileri onlara ne olduğunu biliyor olabilir. Bunun kim olabileceğini bulana kadar buralarda olacağım."

"Kim onlar?"

"Bir arkadaşın kızı ve kızın erkek arkadaşı. Adı Ellen Cole. Rand'in ondan bahsettiğini duydun mu hiç?"

Başını onaylayarak salladı. "Yapabileceğini yaptığını söyledi. Beraber kaçmış olabileceklerini düşünüyor."

"Genç âşıklar," dedim. "Güzel şeydir."

Lorna yutkundu ve bir elini saçlarında gezdirdi. "Senden nefret ediyor, Bird. Yaptıkların yüzünden. Yaptıklarımız yüzünden."

"Bu, uzun zaman önceydi."

"Ona göre değil," dedi. "Ya da bana göre."

Genç aşktan bahsettiğim için üzülmüştüm. Gözlerindeki bakışı sevmedim. Beni tedirgin etti. Fakat bir sonraki soruyu sorarak kendimi bile şaşırttım.

"Neden hâlâ onunla, Lorna?"

"Çünkü o benim kocam. Çünkü gidecek başka yerim yok."

"Bu doğru değil, Lorna. Mutlaka gidecek bir yerler vardır."

"Bu bir teklif mi?"

"Hayır, bir gözlem. Kendine iyi bak." Yürümeye başladım ama elini koluma koyarak beni durdurdu.

"Hayır, sen dikkatli ol, Bird," dedi. "Dediğim gibi, seni affetmedi ve affetmeyecek."

"Seni affetti mi?" diye sordum.

Konuşurken yüzünde bir şeyler vardı. Beraber geçirdiğimiz ilk akşam onun teni benimkine yaslandığı zaman olduğu gibi bir şey. "Ben onun affını istemedim," dedi. Sonra üzgünce gülümseyip yanımdan uzaklaştı.

Bir sonraki saati Karanlık Çukur'un dükkânlarında dolanarak geçirdim. Fotoğrafa bakacak zamanı olan herkese Ellen Cole'un resmini gösterdim. Onu lokantada ve eczanede hatırladılar ama kimse Ellen ve Ricky'nin buradan ayrıldıklarını görmemişti ve kimse bir başka adamla beraber olup olmadıklarını onaylamıyor ya da bu adamın kim olabileceğini tahmin edemiyordu. Ben yürürken hava gittikçe soğudu. Paltoma sıkıca sarımdım. Dükkân ışıkları kara sarı bir parlaklık veriyordu.

Her sokakta soruşturup yorgun düştüğüm vakit, en azından şimdilik, odama geri gidip duş aldım. Üstümü değiştirip kot pantolon, gömlek ve kazak giyip üzerime paltomu çektim ve yemekte Angel ve Louis ile buluşmak üzere dışarı çıktım. Angel çoktan kapının dışında bekliyordu. Bir yandan kahve içiyor bir yandan da ağzından, hasta bir buhar makinesi gibi beyaz dumanlar çıkarıyordu.

"Biliyor musun, burası o odadan daha sıcak," dedi. "Tuvaletin fayansları o kadar soğuk ki, ayak derimin bir katmanını tuvalette kaybettim."

"Çok hassassın. Bu narinlik eş cinsellere özel bir şey olmalı."

"Evet ve tuvalette oturuyorken keman çalıp müthiş edebî eserler yaratıyorum. Biliyor musun, bu gibi kalıplaşmış sözler yüzünden eş cinseller..."

"Ne? Neyi bu kadar yapmak istiyordun da yapamadın?"

"New York'a geri gitmeyi."

"Ve eş cinsel olduğun için oraya gidemiyorsun, öyle mi?"

"Hayır, sanırım öyle değil. Sen bana izin vermediğin için gidemiyorum."

"Gördün mü? Yani eş cinsel olmanın bununla hiçbir alakası yok. Yani eş cinsel olmasan da, burada bu şekilde kalmak zorunda kalacaksın."

Angel mutsuz bir şekilde homurdandı ve kahve bardağını bir elinden diğerine dolaştırırken ayaklarını yere bastırdı. Her seferinde diğer elini koltuk altına sokup ısıtmaya çalışıyordu.

"Yeter," dedim. "Meade Payne'in yerinde bir şeyler oldu mu?"

Hiç hareket etmeden durdu. "Bizim, kapıyı çalıp, kurabiye ve bir bardak süt istememizden başka bir şey olmadı. Genç adamı ve Payne'i yemek yerken gördük ama görebildiğimiz kadarıyla yalnızlardı. Senin Jennings'in yanında şansın yaver gitti mi?"

"Hayır."

"Şaşırdın mı?"

"Evet ve hayır. Bana yardım etmesi için hiçbir sebebi yok ama bu olay benimle alakalı değil. Ellen ve erkek arkadaşıyla alakalı ancak gözlerinden, eğer yapabilse, bana ulaşmak için onları kullanabileceğini anladım. Onu anlamıyorum. Acı çekti. Çektiğini biliyorum. Karısı onu arkasından bıçaklayıp başka bir adamla beraber oldu ama Rand hâlâ onunla beraber ve bu hayat artık ikisi için de bir cehennemden farksız olmuş. Sorun Rand'in yaşlı,

zalim ya da güçsüz olmasından kaynaklanmıyor. Sahip olduğu onda kaldı ya da belki onun kendi görüşüne göre onda kaldı. Ben ondan bir şey çaldım ve bu yüzden beni hiç affetmeyecek. Fakat Ellen, Ricky ve ailelerine nasıl bu kadar acımasız davranabilir? Benden ne kadar nefret ediyor olursa olsun, önemli olan onlar." Sinirden yerdeki pisliğe tekme attım. "Üzgünüm, Angel. Yüksek sesle düşünüyorum."

Angel, kahvesinden geri kalanları buz tutmuş karın üzerine fırlattı. Kahve, kristal beyazların üzerine oturunca çıkardığı yumuşak iniş sesini duyabildim.

"Acı çekmek yeterli değildir, Bird," dedi Angel anlayışla. "Acı çektiyse ne olmuş. Hepimiz çekiyoruz. Acı çekmek yeterli değil ve sen bunu biliyorsun. Öyle insanlar var ki hayal bile edemeyeceğin acılar çekiyorlar. Eğer bunun için bir şey yapabilirsen, o zaman şikâyet etmeden yapacaksın. Yapacaksın çünkü doğru olan şey bu. Dediğine göre, bu Rand Jennings'in vücudunda tek bir merhametli kemik yok. Tek yaptığı kendine acımak ve bu yüzden de kendinden başkasının acısını anlayamıyor. Demek istediğim, evliliğine bir bak. İkisi de bu işin içinde, Bird. Sen kadın için ne hissetmiş olursan ol, bunca zaman onun yanında kalmış ve sen aniden karşılına çıkmamış olsaydın her şey yine eskisi gibi devam edecekti. O mutsuz olacaktı, kadın mutsuz olacaktı ve beraber mutsuz olacaktı. Durum değişmeyecekti yani. Fakat o çok bencil biri, Bird. O sadece kendi acısını düşünüyor ve bu yüzden de karısını ve en çok da seni suçluyor. Ellen Cole'u, Walter'ı ya da Lee'yi umursadığı yok. O sadece kaderin kendisine oynadığı oyuna lanet yağıdırıyor ve bu hiçbir zaman değişmeyecek."

Ona baktım. Tıraşsız yüzüne, siyah, yün şapkasının altından görünen koyu kıvrık saçlarına ve elinde unutmuş olduğu boş kahve bardağına. Tam bir zıtlıklar

karmaşasıydı. Erkek arkadaşı yirmi dört saatten az bir süre önce duvarın önünde bir adamı boğazlamış olan yarı emekliye ayrılmış bir hırsızdan hayat dersleri almak beni şaşırtmıştı. Hayatımın tuhaf yollara saptığını düşündüm.

Angel ne düşündüğümü anlamışa benziyordu çünkü tekrar konuşmadan önce bana döndü. "Sen ve ben uzun zamandır arkadaşız ve hatta belki ikimizin de fark etmediği kadar uzun bir süredir. Bir zamanlar senin de Jennings ve onun gibi milyonlarcasına benzemeye başladığımı görmüştüm ama şimdi bunun böyle olmayacağını biliyorum. Her şeyin nasıl değiştiğinden emin değilim ve çoğu sebebi de bilmek istediğimi sanmıyorum. Tek bildiğim şu ki, sen merhametli bir adam oluyorsun, Bird. Bu acımak, suçluluk ya da kaderle veya Tanrı'ya bir şekilde borç ödemek ile aynı değil. Bu, diğer insanların acılarını kendininmiş gibi hissetmek ve bu acıyı ortadan kaldırmak için elinden geleni yapmak. Ve belki, bazen, bunun için kötü şeyler yapman gerek ama hayat kolay dengelenmiyor. İyi bir adam olup kötü davranışlar sergiliyor olabilirsin çünkü durum böyle gerektiriyordur. Diğer tür lüsünü düşünen insanlar sadece zamane insanları çünkü onlar hiçbir şeyin olmayışı ve değişmeyişi konusunda kendi vicdanlarıyla uğraşmakla meşguller. Bu arada da masumlar ve savunmasızlar acıtılmaya devam ediyor. Sonunda sen bir şeyleri düzeltmek için yapabildiğini ve belki yapmak zorunda olduğun şeyi yapıyorsun. Kalbin bir sonraki hayatta aleyhine konuşmayacak, Bird. Bence birçok insan zorlu bir sınava sokulacak. Çünkü böyle olmasa hepimiz cehenneme gideriz."

Bana gülümsedi. Kısa, soğuk bir gülümseme. Bu felsefeyi takip etmenin getireceği sonuçların bilincinde olduğunu gösteren bir ifade. Bazen bana, bazen Louis'e anlattığı ama her zaman inandığı düşünce. Söylediğinin başka şeylere de uyarlanabileceğinden emin değildim.

Yaptıklarım da hep ahlaki kararlar verdim ama her zaman onlara sadık kaldığıma inanmadım ve hâlen hissettiğim suçluluk duygusu ve yastan kurtulamadım. Kendi acımı dindirmek için çalıştım ve bunu yaparken de bazen başkalarının da acılarının dinmesine yardımcı oldum. Şu an için yaptıklarım arasında merhamet olarak adlandırabileceğim en yakın şey buydu.

Şehrin diğer yakasında siren sesleri duyuldu. Gittikçe yaklaşıyordu. Devriye aracı köşeyi dönüp bize doğru tam gaz gelirken kırmızı ve mavi ışıklar binaları aydınlattı. Ses çıkarak kavşağı dönüp yanımızdan geçti. Arabanın ön koltuğunda Randall Jennings'in şeklini seçebilmişim.

"Belki bir çörek indirime girmiştir," diye yorumladı Angel.

Ama caddeden aşağı ikinci bir araba inip dönerken arka tekerlekleri üzerinde kaydı ve birinci aracın arkasından gitti.

"Yanında bedava kahve veriliyordu," diye ekledi.

Anahtarlarımı elimde havaya atıp tuttum ve Mustang'in tepesinden Angel'ı hafifçe dürttüm. "Ben bir gidip bakacağım. Sen de gelmek ister misin?"

"Hayır, ben Siyahi Nergis'in bizim için yaptığı makyajın bitmesini bekleyeceğim. Biz önden gidip sandalyeni ısıtınız."

Arabaların, ağaçlara vuran ışıklarını takip ettim. Ağaçların dalları yola uzanmış eller gibi görünüyordu. Bir kilometre sonra onlara yetiştim. Özel bir kereste şirketine ait ormanlık bir alana saptılar. Ahşap engel, arabaların geçmesine izin vermek için bir kenara atılmıştı. Engelin yanında yün şapkalı ve kapüşonlu bir adam duruyordu. Arkasından uzanan patika, şirketin hemen eşliğindeki

küçük bir eve çıkıyordu. Polisi arayan kişinin o olabileceğini tahmin ettim.

Arkadan gelen arabayı yakından takip ettim. Arka lambaları dar tekerlek izlerinden dönüp sapıyordu. Sonunda devriye aracı bir kenara çekip, bagajında bir kar motosikleti olan Ford markalı bir kamyonun yanında durdu. Kamyonun dibinde karnı hamile bir kadınmki kadar şiş, iri sakallı bir adam bekliyordu. Jennings öndeki arabadan indi. Ressler da, onunla aynı anda başka bir devriye polisi eşliğinde arkadaki arabadan çıktı. Farlar hayata göz kırptı ve üç polis kamyonun arkasına dizilip içine dikkatle baktılar. Ben kendi Maglite'imi bagajdan alıp onlara doğru yürüdüm. Yürürken sakallı adamın, "Onu orada bırakmak istemedim. Kar yağacaktı ve buzlar eriyene kadar kayıp olarak kalabilirdi," dediğini işittim.

Ben yaklaşırken yüzler bana çevrildi. Yüzlerden biri Rand Jennings'e aitti.

"Burada ne yapıyorsun?" dedi.

"Dut topluyorum. Ne buldunuz?"

Fenerimin ışığını kamyonun arkasına tuttum ama orada olan şeyin fazladan aydınlığa ihtiyacı yoktu. Sadece karanlığa, pisliğe ve bir mezar taşına ihtiyacı vardı.

Bu, bir erkek cesediydi. Bir muşambanın üzerine yatırılmıştı. Ağzı açık ve yapraklarla doluydu. Gözleri kapalı ve başı, doğal olmayan bir açıyla dönmüştü. Kamyondaki alet ve plastik yük sandıklarının arasında kıvrılmış, kırık bir şekilde yatıyordu. Saçları boş silah askısına değiyordu.

"Kim bu?"

Bir an Jennings'in cevap vereceğini düşünmedim. Sonra içini çekti ve konuştu.

"Gary Chute'a benziyor. Kereste fabrikasında araştırmacıydı. Daryl, tuzakları kontrol etmek için dışarı

çıkıtığında bulmuş onu. Cesedinden birkaç kilometre uzakta kamyonunu da görmüş."

Daryl bu ifadenin tuzak kısmını inkâr eder gibi bakıyordu. Ağzı hafifçe açıldı ve sonra kapandı. Daryl tuhaf gözüküyordu. Gözleri donuk, kaşları inik ve ağzı kapalı olmasına rağmen sürekli hareket halindeydi; sanki endişeden alt dudağının içini ısırıyordu.

Yanına duran Ressler ölü adamın cüzdanına bakıyordu.

"Bu Chute' dedi. "Ama cüzdanda hiç para yok. Kredi kartları hâlâ burada. Sen mi aldın, Daryl?"

Daryl vahşice başını bir yandan diğer tarafa çevirdi. "Hayır. Ben hiçbir şeye elimi sürmedim."

"Emin misin?"

Daryl onaylayarak başını salladı. "Evet," dedi. "Eminim." Ressler ona inanmış gibi bakmadı ama başka bir şey demedi.

Daryl'a döndüm. "Onu nasıl buldun?"

"Ha?"

"Yani, nasıl duruyordu?"

"Bir dağın eteğinde, neredeyse kar ve yapraklarla gömülmüş bir hâlde," diye yanıtladı Daryl. "Sanki düşmüş, kayarken bazı taş ve ağaçlara çarpmış ve sonra boynu bir köke takılmış gibiydi." Daryl rahatsız bir şekilde doğru şeyi söylediğinden emin olmadan güldü.

Olaylar anlattığı şekilde gelişmemiş gibiydi. Özellikle de cüzdandan paranın kaybolması konusunda. "Dediğine göre üzerinde kar ve yaprak varmış, öyle mi Daryl?"

"Evet efendim," dedi Daryl hevesle. "Dallar da vardı."

Başımı salladım ve ışığı tekrar cesede doğru tuttum. Bileklerindeki bir şey dikkatimi çekti ve ışığı oraya

kaydırdım. "Yerinden oynatılmış olması çok kötü," dedim.

Jennings bile bana katıldı. "Kahretsin, Daryl, onu olduğu yerde bırakmalıydın. Orman korucuları onu alırlardı."

"Onu orada bırakamazdım," dedi Daryl. "Bu doğru olmazdı."

"Belki Daryl haklı olabilir. Eğer kar yağarsa, ki yağacak, onu bahara kadar kaybedebilirdik," dedi Ressler. "Daryl, cesedi Ada Gölü'nde bulduğunu söylüyor. Bir muşambaya sarıp kar motosikletiyle on altı kilometre taşıyıp buraya getirmiş. Ada Gölü buraya epey uzak ve Daryl'in dediğine göre, göle ulaşmadan yol karla kaplanmış."

Daryl'e saygıyla baktım: Bir yabancı'nın cesedini kilometrelerce taşıyacak biri çok az bulunurdu. "Yerini bulsak da oraya kimse karanlıkta gidemez," diye bitirdi Jennings. "Neyse, bu korucuların sorunu. Ve belki şerif bürosunun ama bizim değil. Onu yarın sabah Augusta'ya götürürüz. Adli tabip oraya bir göz atsın."

Ağaçların ötesine ve karanlık gökyüzüne baktım. Sanki yukarıdan üzerime bir ağırlık düşecek gibiydi. Ressler bakışımı takip etti.

"Dediğim gibi, Daryl haklı. Kar geliyor."

Jennings, Ressler'a bu konuyu Daryl ve özellikle benim yanımda daha fazla konuşmamaları için bir bakış attı. Hızla ellerini şaklattı. "Tamam, haydi gidelim." Kamyonun arkasına eğilip Gary Chute'un cesedini, yanlardan metal bir alet ve bir tüfeğin ucuyla destekleyerek muşambayla kapadı. Devriye polisine el işareti yaptı.

"Stevie, sen arkadan gel. Cesedin muşambadan düşmemesine dikkat et." Stevie mutsuzca başını sallayıp kamyonu dikkatle tırmandı ve cesedin yanına çömeldi.

Ressler arabasına geri gidip, beni Jennings ile baş başa bıraktı.

"Eminim hepimiz yardımmdan dolayı seni takdir ediyoruz, Parker."

"Komik ama bence böyle düşünmüyorsun."

"Haklısın, düşünmüyorum. Yolumdan çekil ve işime burnunu sokma. Bunu sana bir kez daha söylemek zorunda kalmak istemiyorum." Eldivenli eliyle göğsüme doğru bir kez hafifçe vurdu ve sonra dönüp yürüdü. Arabalar âdeta bir uyumlu çalıştılar ve kamyonla beraber bir konvoy oluşturdular. Gary Chute, Karanlık Çukur'a geri gidiyordu.

Daryl'ın dediğine göre yapraklar, dallar ve bununla beraber kar Chute'un vücudunu kapatmıştı. Eğer ölümü kazayla olmuşsa ve cüzdanındaki parayı Daryl almışsa, bu pek mantıklı değildi. Ağaçlar çıplaktı ve son birkaç haftadır düzenli olarak kar yağıyordu. Cesedi kar kaplayabilirdi ama yapraklar ve dallar değil. Onların varlığı, birinin Gary Chute'u saklamaya çalıştığı anlamına geliyordu.

Arabama geri yürüyüp fener ışığı altında gördüğüm şeyi düşündüm: ölü adamın bileğindeki kırmızı izleri. Bu izler düşmekten dolayı oluşmamıştı. Hayvanlar tarafından ve don yüzünden de olmamıştı.

Bunlar ip yanıklarıydı.

Motele geri geldiğimde Angel ve Louis gitmişlerdi. Kapımın altında bir not vardı. Angel düzgün el yazısıyla lokantaya gittiklerini ve beni orada bekliyor olduklarını yazmıştı. Onların peşinden gitmedim. Onun yerine aşağıya, resepsiyona inip kendime kahve aldım ve odama çıktım.

Chute'un ölümü beni rahatsız etmeye devam ediyordu. En iyi niyetiyle hareket etmiş olsa da, cesedi

Daryl'in bulmuş olması çok yazıktı. Chute'un kamyonu olay mahallinde bir şeyleri kanıtlayabilirdi ama şimdi kamyonun tüm önemi, Daryl'in cesedi yerinden oynat-masıyla ortadan kalmıştı.

Belki hiçbir anlam ifade etmeyecekti ama Gary Chute'un cesedinin bulunduğu yeri haritada kabataslak işaretledim. Ada Gölü, Karanlık Çukur'un kuzeydoğusunda kalıyordu. O alana ulaşmanın tek yolu özel bir araziden geçiyordu ki, bu da kullanım için izin gerektiriyordu. Eğer biri Gary Chute'u öldürdüyse ona ulaşmak için bu yolu kullanmak zorundaydı. Diğer bir ihtimal de, onu öldüren kişinin onu ormanda bekleyen, ondan önce oraya gitmiş olan biri olma olasılığıydı. Ya da...

Ya da belki Chute görmemesi gereken bir şeyi gördüğü için bir şanssızlık yaşamıştı. Belki onu öldüren kişi ormana onun peşinden değil de başka birinin peşinden gitmişti. Eğer durum bu şekilde geliştirse, o zaman o kişinin gideceği ilk yer Karanlık Çukur'du.

Fakat bunların hepsi birer tahminden ibaretti. Düşüncelerimi düzene sokmam gerekiyordu. Not defterimin bir sayfasına, Billy Purdue'nün bıçağıyla yanağımı çizdiği gecedен bu yana olan bütün olayları sırasıyla yazdım. Birbiriyle bağlantı olan yerlerdeki isimler arasına noktalı çizgiler koydum. Çoğu, Billy Purdue ile birleşiyordu. Ellen Cole'un kayboluşu ve Gary Chute'un ölümü hariç.

Ve listenin tam ortasında beyaz bir alan vardı. Yere yeni düşmüş kar gibi boş ve temizdi. Diğer isimler ve olaylar, gezegenler ve güneş gibi onun etrafında çevrenmişti. Olayların gidişatını bulmayı hedefledim. Beni son gerçeğe çıkaracak bir tür açıklama. New York'ta bir dedektifken tanımadığım, doğrudan bağlantım olmayan insanların ölümleriyle ilgilendiğim sırada diğer tüm dedektifler gibi normal soruşturma gidişatını takip eder, ipuçlarını değerlendirir ama elime bir sonuç geçmezse

tüm bunları rahatça bir kenara bırakıp başka bir olayla ilgilenmeye başladım. Ayrıca olaylar arasında bağlantı kurup tahminler yürütürken hata yapma özgürlüğüm de vardı.

Ancak bu lüks, Susan ve Jennifer'ın ölümlerinden sonra elimden alındı. Şimdi hepsi benim için önemliydi: tüm kayıplar, ölümler. Ama Ellen Cole hepsinden önce geliyordu. Eğer başı dertteyse, o zaman hata yapmamam gerekiyordu. Bir hata, bir yanlışlık, beni tamamen başka yollara saptırabilirdi. Rita Ferris ve oğlunu da unutamı-yordum. Ne zaman onu düşünsem kafamı hafifçe çevirip omzumda gördüğüm o el aklıma geliyordu. O ağırlığı hep hissediyordum.

Sayfanın ortasında kalan beyaz kesimin çevresinde bir sürü olay ve ölümler oluyordu. O yere bir soru işareti koydum ve noktalarla bir çizgi oluşturup çizgiyi sayfanın en altına kadar uzattım ve oraya da "Caleb Kyle" ismini yazdım.

Yemek yemeğe gitmeliydim. Angel ve Louis'i bulup, onların bira içip birbirleriyle flört etmelerini seyredebileceğim bir bara gitmeliydim. Hatta ben bile bir tane içebilirdim. Sadece bir tane... Kadınlar yanımdan geçer ve alkol vücutlarımı ve zihinlerimi ele geçirince, geçerken bana sürünürlerdi. Belki içlerinden biri bana gülümseye-bilirdi de ve belki ben de ona gülümserdim ve güzel bir kadının ilgisini bir adamda topladığı anda oluşan, gözlerinde yanan o kıvılcımı hissedirdim. Bir içki ve bir tane daha içerdim ve sonra kısa süre içinde her şeyi unuttur, sonsuza dek kayıtsızlığa doğru uzanırdım.

Yıl dönümü gelmek üzereydi. Üzerimde gezinen kara bulutlar kadar bunun farkındaydım. Kayıp ve keder anıları içinde hareket eden bulutlar. Normallik istiyordum fakat o hep uzağımda kalmayı sürdürüyordu. Rac-

hel'in ofisine neden gittiğimi bile bilmiyordum ama tek bildiğim, ona karşı hissettiğim duygular beni hasta edip suçluluk hissettirse de, onunla beraber olmak istediğimdi. Suçluluk hissediyordum çünkü Susan'in anısına ihanet ediyormuşum gibi geliyordu. Bu düşüncelerle, son günlerde yaşanan tüm bu olaylar ve bu günlerde olan ölümlerden sonra yalnız bırakılmamalıydım.

Yorgundum ve öyle açtım ki, açlığım daha derin, daha eziyet verici bir açlıkla bastırıldı. Üstümü çıkarıp yatağa tırmandım. Çarşafı kafama örtüp uykuya dalmam ne kadar sürer diye düşünmeye başladım. Bu düşünceyi kafamdan çıkaracak kadar çabuk uyumuştum.

Bir sesle ve anlamam için birkaç dakika geçmesi gereken hafif, hoş olmayan bir kokuyla uyandım. Bu, çürük bitki örtüsü kokusuydu. Yaprak, saman ve durgun su kokusu. Yastığımdan başımı kaldırıp uyku mahmurluğunu gözlerimden sildim. Çürüme kokusu ağırlaştıkça burnum kaşındı. Komidinin üzerinde çalar saatli bir radyo vardı -saat 12.33'ü gösteriyordu- ve alarm geceleyin bir şekilde kendi kendine açılmıştır diye saati kontrol ettim ama radyo sessizdi. Odanın etrafına bakındım. Işık farklılığının farkına varmışım. Orada bulunmaması gereken bir renkti.

Banyomdan şarkı sesleri geliyordu.

Kısık ama tatlıydı. Birbirine karışan iki farklı ses aynı şarkıyı söylüyordu. Çocuk şarkısı gibiydi. Kapalı banyo kapısının ardmdan sesler geliyordu.

Ve kapının altında yeşil bir ışık yanıyordu. Işığın şekli, ucuz halının çaprazında dalgalanıyordu. Çarşafı itip çıplak bir hâlde koridora doğru yürüdüm fakat hiç soğukluk ya da üşüme hissetmedim. Banyoya yaklaşıyordum. Kokunun derime yapıştığını hissedebiliyordum. Sanki bu kaynakla yıkaniyordum. Ses yükseldi ve kelime-

ler artık duyulabiliyordu. Uç hece, arka arkaya kız sesleriyle tekrar ediliyordu.

Caleb Kyle, Caleb Kyle.

Kapının altından gelen ışığın en yoğun olduğu bölgeye yaklaşmışım. Kapının arkasından yumuşak su seslerini duyabiliyordum.

Caleb Kyle, Caleb Kyle.

Bir an yeşil ışığın çevresinde durdum ve sonra çıplak ayaklarımdan birini ışığın içine koydum.

Ayağım yere değer değmez şarkı durdu ama ışık hâlâ oradaydı. Yavaşça, ağdalı bir şekilde çıplak ayağımın üzerinde geziniyordu. Öne doğru eğildim ve dikkatle kapı tokmağını çevirdim. Açtım ve fayanslara bastım.

Oda boştu. Sadece beyaz yüzeyler, tuvaletin üzerine düzenli bir şekilde konulmuş havlular, ucuz sabunları hâlâ kutusunda olan lavabo, poşete sarılı bardaklar ve çiçek desenli küvet perdesi vardı.

Işık, perdenin arkasından geliyordu. Hasta edici yeşil bir parlaklık. Az öncekinden çok daha az parlıyordu. Sanki olabildiğince küçülüp dar bir alanı kaplamak için çırpınmış ve en son bu hâlde kalmıştı. Ve sadece perdenin arkasında damlayan suyun sesiyle bozulan odanın sessizliğinde sanki bir şey nefesini tutmuş gibiydi. Yumuşak bir kıkırdama duydum. Bir sesle susturulmuştu. Bir kahkaha daha duyuldu ve perdenin arkasındaki su daha yüksek sesle damlamaya başladı.

Bir elimi uzattım, plastik perdeyi kavradım ve hemen kenara çekmeye çalıştım. Perde direniyor gibiydi ama ben, küvetin içi tam olarak gözükene dek çekmeye devam ettim.

Suyun içi yapraklarla doluydu. O kadar çok yaprak vardı ki musluğa kadar yetişiyordu. Yeşil, kırmızı, kahverengi, sarı, siyah ve altın rengi yapraklar. Kavak ve huş ağacı; sedir ve kiraz; akçaağaç ve ıhlamur; kayın ve

kökнар ağacı kabukları vardı. Dönüyor ve üst üste biniyorlardı. Çürümelerinin vahşiliği suyu çekiyor ve pis bir koku yaratıyordu.

Yaprakların arasında bir şekil hareket etti ve yukarı doğru kabarcıklar yükseldi. Bitki örtüsü kenara çekildi ve beyaz bir şey yüzeye doğru çıkmaya başladı. Uzun, yavaş bir çıkış. Sanki su, olabileceğinden çok daha derinmiş gibi. Yaklaştıkça iki şekle ayrılır gibi oldu. Çıkarlarken el ele tutuşuyorlardı. Uzun saçları dağılmış, ağızları açık ve gözleri kördü.

Perdeyi elimden bırakıp hareket etmeye çalıştım ama fayanslar bana ihanet etmişti; tıpkı küçük kızları ilk bulduğum yerde olduğu gibi. Düşerken şekilleri perdenin arkasında hareket etti ve ben ellerimle ayaklarımı kullanarak geri çekildim. El ve ayak parmaklarım bir şeyleri kavramak için mücadele ediyorlardı ki bir kez daha uyandım. Çarşaflar yatağın ucunda toplanmıştı ve yatağın üzerinde, tırnaklarımla kazıdığım kanlı bir delik açılmıştı.

Kapıya çalıyordu.

"Bird! Bird!" Louis'in sesiydi.

Yataktan sürünerek indim ve kontrolsüz bir hâlde titrediğimi fark ettim. Kapıya ulaşmak için çaba sarf ettim ve sonunda kapı açıldı. Louis, gri bir pantolon, beyaz bir tişört ve elinde silahıyla kapıda bekliyordu.

"Bird?" diye tekrar etti. Gözlerinde endişe ve bir çeşit sevgi vardı. "Ne oldu?"

Bir şey genzime geldi ve safra ile kahve tadını aldım.

"Onları görüyorum," dedim. "Hepsini görüyorum."

Yatağımın kenarında, başım ellerimin arasında oturarak Louis'in kahve getirmesini bekledim. Kendi odasından geçerken Angel ile konuştuğunu duydum. Fakat arkasından kapıyı kapatırken hâlen tek başınaydı. Bana köpüklü kahveyi uzattı ve sessizce yudumlamadan önce ona teşekkür ettim. Dışarıdan cama düşen yumuşak kar tanelerinin sesi duyuluyordu. Bir süre konuşmadı ve aklından bir şeyleri geçirdiğini hissettim.

"Sana hiç büyük annem Lucy'den bahsettim mi?" dedi sonunda.

Şaşırarak ona baktım. "Louis, ben senin soyadını bile bilmiyorum," diye yanıtladım.

Hafifçe gülümsedi; sanki yapabileceği tek şey buymuş gibi. "Neyse," diye devam etti. "Büyük annemin adı Lucy idi. Annemin annesi. O zaman şu an benim olduğumdan daha yaşlı değildi. Çok güzel bir kadındı: Uzun boyluydu ve havanın yavaş yavaş kararışı gibi bir ten rengine sahipti. Saçlarını hep aşağı doğru salık bırakırdı. Onu başka türlü hiç hatırlamıyorum. Siyah kıvrırcıklar hâlinde omzundan aşağı sarkardı. Öldüğü güne kadar bizimle yaşadı ve çok genç öldü. Zatürreye yakalandı ve

titreyip terleyerek hayata gözlerini yumdu. Kasabada yaşayan ve adı Errol Rich olan bir adam vardı. Hiçbir şeyin altında kalacak biri değildi. Siyahsan ve o tür bir kasabada yaşıyorsan öğrendiğin tek şey şudur: Hiç ama hiçbir zaman sesini çıkarmaz ve hep görmezden gelirsin çünkü eğer gelmezsen, seni bir kamyonun aksına iple bağlayıp kirli yollardan derin soyuluncaya dek sürükleyerek çekmeyecek tek bir beyaz şef, beyaz yargıç ya da kırmızı en-seli bir grup manyak yoktur. Onların canını en çok sıkan şey, haddini aşan ve diğer zencilere de kötü örnek olan bir zenciden başkası olamaz. Çünkü o zaman diğerleri de ona uyup beyazları kızdırıp gecenin bir köründe onları intikam almaya zorlayabilirdi. Beyazlar o zaman onlara hadlerini bildirirdi. Fakat Errol olayları bu şekilde görmüyordu. İri biriydi. Caddeden aşağı doğru yürürdü ve güneş, omuzlarının etrafında parlayacak kadar büyük kalmazdı. Tamirciydi; motor, tırpan... Hareket eden bir yeri olan her şeyi onarırdı. Eski arazi yollarının birinde annesi ve kız kardeşleriyle beraber büyük bir kulübede yaşardı. Beyaz çocukların gözlerinin içine bakardı ve onların korktuklarını bilirdi. Sadece bir keresinde 5. Yol'da giderken bir barın yanından geçiyordu ve birinin ona, "Hey, Zenci!" dediğini ve kamyonunun ön camının kırılma sesini duydu. Cam içe doğru patladı. Cama büyük, eski bir şişe fırlatmışlar. Şişenin içi de yaptıkları çişle do-luymuş. Errol kenara çekti ve bir süre orada oturdu. Üzeri kan, cam ve çişle kaplıydı. Sonra arabadan inip kamyonunun arkasından belki bir metre uzunluğunda bir kütük alıp beyaz çocuklarının üzerinde oturdukları sundurmaya doğru yürüdü. Sahibi Küçük Tom Rudge ile beraber dört kişiydiler ve Rudge, Errol gelirken çocukların donakaldığını görebiliyordu. Errol, 'Bunu kim attı?' dedi. 'Sen mi Küçük Tom? Çünkü eğer attıysan şimdi söylersen iyi edersin yoksa tüm burayı yakarım.' Fakat kimse cevap

vermedi. Çocuklar dillerini yutmuşlardı âdeta. Beraber ve içkiliyken bile Errol'a bulaşmamaları gerektiğini biliyorlardı. Ve Errol onlara sadece bir kez baktı, sonra yere tü-kürüp kütüğü aldı ve barın camından içeri fırlattı. Küçük Tom o an hiçbir şey yapamadı. Yani en azından o an için. Ertesi gece Errol'ı aldılar. Onu, annesi ve kız kardeşlerinin gözleri önünde kaçırıp Ada'nını Arazisi denilen bir yere götürdüler. Orada belki yüz yaşında olan bir kestane ağacı vardı. Oraya vardıklarında kasabanın yarısı onları bekliyordu. Kadımlar ve genç çocuklar bile bekliyorlardı. İnsanlar tavuk ve bisküvi yiyip şişelerden gazoz içiyorlar ve havadan, gelecek olan hasat döneminden ve belki beyzbol sezonundan bahsediyorlardı. Sanki kasaba şenliğine gelmişler ve gösterinin başlamasını bekliyorlardı. Yüzden fazla insan arabalarının üstüne çıkmış bekliyordu. Errol, elleri ve bacakları bağlı bir hâlde geldiğinde onu, ağacın altına park etmiş olan eski bir Lincoln'in üstüne çıkardılar. Boğazından bir ip geçirip ipi sıktılar. Sonra biri çıkıp üzerine bir teneke benzin döktü ve Errol yukarı bakıp onu evinden aldıklarından beri söylediği ve bu dünyada da söyleyeceği son sözü söyledi: 'Lütfen beni yakmayın.' Canını bağışlamalarını ya da onu asmamalarını istiyor değildi. Bundan korkmuyordu. Ama yanmak istemiyordu. Sonra sanırım onların gözlerinin içine bakıp olacakları gördü ve başını öne eğip dua etmeye başladı. İpi boynuna geçirip yukarı doğru çektiler. Errol böylece ancak parmaklarının ucuyla arabaya değebiliyordu. Sonra araba çalıştı ve Errol havada asılı bir hâlde kendi kendine sallandı ve döndü. Biri elinde yanan bir meşaleyle öne geldi ve öyle asılı duruyorken Errol Rich'i yaktılar. Oradaki insanlar da onun bağırışlarını dinlediler. Bir zaman sonra ciğerleri yandı ve artık bağıramadı. Sonra da öldü. Bu, bir temmuz akşamı saat dokuz on geç, belki evimizden üç kilometre uzakta, kasabanın diğer

ucunda gerçekleşti. Ve saat dokuzu on geçe Büyük Anne Lucy radyonun yanındaki sandalyesinden ayağa kalktı. Ben onun ayaklarının dibinde oturuyordum. Diğerleri ya mutfakta ya da yataktaydı ama ben hâlâ onunlaydım. Büyük Anne Lucy kapıya doğru yürüdü ve dışarı çıktı. zerinde geceliği ve şalından başka bir Şey yoktu. Ormana doğru baktı. Onu takip edip, 'Büyük anne, sorun nedir?' dedim ama o bir cevap vermedi. Ağaçların kenarından üç metre uzaklaşıncaya kadar yürümeye devam etti. Tam orada durdu. Dışarıda, ağaçların arasında bir ışık vardı. Ay ışığı yansımasından başka bir Şeye benzemiyordu ama onu bulmaya çalıştığımda ayın kendisi yoktu ve ormanın geri kalan kısmı karanlıktı. Büyük Anne Lucy'e dönüp gözlerine baktım."

Louis durdu ve gözleri kısa bir an ışıldıadı; uzun süredir unutulmuş olan bir acıyı tekrar hatırlayan biri gibi. "Gözleri alev alevdi. Gz bebeklerinin merkezindeki siyahlıkta alevleri görebiliyordum. Bir adamın yandığını görebiliyordum. Sanki büyük annem adamın tam önünde duruyor gibiydi. Fakat karanlığa baktığımda sadece bir ışık huzmesi vardı; başka bir Şey değil. Lucy, 'Zavallı ge ocuk. Zavallı ocuk,' dedi ve ağlamaya başladı. Ağlamaya başlayınca sanki onun üzüntüsü alevleri söndürmüştü nk gözlerinde yanan adam solmaya başlamıştı ve sonunda gitmişti. Ve ormanın içindeki ışık da yok olmuştu. Kimseye olanlardan asla bahsetmedi ve beni de kimseye sylememem konusunda uyardı. Fakat bence annem biliyordu. En azından annesinin kimsede olmayan bir yeteneği olduğunun farkındaydı. Kimsenin bulamayacağı ve kimsenin bakmayacağı karanlık yerleri bulabiliyordu. Gölgelerin içinde hareket edenleri ve evlerine geri dönen kasaba halkını da gördü."

Louis durdu. "Sen de bunu mu gördün, Bird?" diye sordu yavaşca. "Gölgeleri?"

Ayak ve el parmaklarımın uçları üşümüştü. "Bilmiyorum," dedim.

"Çünkü Louisiaria'da olanları hatırlıyorum, Bird," diye devam etti. "Orada da kimsenin görmediği şeyleri gördün. Bunu biliyorum. Bunu sezebiliyordum ve bu seni korkutuyordu."

Yavaşça başımı salladım. Kendim inanmak istemediğim bir şeyi kabul edemedim. Bazen kederden aklımı kaçırdığımı, karımı ve çocuğumu kaybetmenin verdiği üzüntüyle duygusal ve psikolojik olarak çöktüğümü düşündüm ve hatta belki böyle olmasını umdum. O kadar çok suçluluk duygusu hissediyordum ki, hasta aklımın bana gösterdiği ölü kişileri görüyordum. Louisiana'da Tante Marie Aguilard ile görüşüp yanlarında olmadığı için bilemeyecek olduğu hâlde bana onlara olanları anlattıktan sonra ilk başta Susan'ı gördüm. Diğerleri sonra geldiler ve benimle rüyalarımnda konuştular.

Şimdi, Rita ve Donald'ı, kendi Jennifer'ımı görüp üzerlerinde Susan'ın elini hissettikten sonra bunu, biraz da yıl dönümünün yaklaşıyor olmasına bağladım ve öyle olduğunu umdum. Hatırladığım keder, aklımda bana türlü oyunlar oynuyordu ve beni tekrar etkisi altına almaya başlamıştı. Ve belki bu, suçluluk duygusunun yarattığı bir üründü. Rachel Wolfe'u isteyişimin ve hayata tekrar başlama isteğimin yarattığı suçluluk duygusu.

Gündüz rüyalar görme hastalığına narkolepsi deniyor. REM¹⁵ uykusundaki rüyalar günlük yaşantımızda zihnimizde oluşunca hayal ve gerçek bir oluyor ve uyuma ile gezinme zamanları birbiriyle çakışıyor. Bir süre benim de buna benzer bir hastalığın kurbanı olduğumu düşündüm ama derinlerde bir yerde bunun böyle olma-

¹⁵Rapid Eye Movement: Hızlı göz hareketi. Uykunun rüya görülen kısmı.

dığını biliyordum, iki dñnya benim için bir araya gelmişti ama bunlar uyuma ve gezinme dñnyaları değildi. Bu dñnyalarda kimse uyumuyor ve kimse dinlenmiyordu.

Köşedeki sandalyesinde oturmuş beni dinlerken bunun birazını Louis'e anlattım. Şimdi bu durumundan ve onu buraya getirip benim saçmalıklarımı dinlemeye zorlayışından biraz utanç duyuyordum. "Belki de sadece kötü rüyalar görüyordumdur. Ama iyi olacağım, Louis. İyi olacağımı düşünüyorum. Sağol."

Bana sertçe baktı ve sonra ayağa kalkıp kapıya yürüdü. "Ne zaman istersen." Kilidi açıp durdu.

"Ben batıl inançlı biri değilim, Bird. Sakın hakkımda yanlış düşünme. Ama o gece olanları biliyorum. Yanma kokusunu alabiliyordum, Bird. Yanan yaprakların kokusunu alabiliyordum."

Ve bunu söyledikten sonra odasına geri döndü.

Kar hâlâ yağıyor, camdaki kristaller buza dönüşüyordu. Onların şekillenmesini seyredip Cheryl Lan-sing'in torunlarını, Rita Ferris'i ve Gary Chute'u düşündüm. Ellen Cole ya da Billy Purdue'nün de onların arasına katılmasını istemişyordum. Geri kalanları korumak istiyordum.

Kafamı dağıtmak için bir şeyler okumaya çalıştım. Bir İngiliz beyefendisi olan Rochester Kontu'nun otobiyografisini okumayı yeni bitiriyordum. II. Charles'ın döneminde çok içki içip alem yapmaktan erken yaşta ölmüştü ve bunun yanı sıra hayattayken harika şiirler yazmıştı. Duvar lambasından vuran sarı ışığın altında yatağımın üzerinde yatarak son sayfaları bitirdim. Sıcak hava odada uğulduyordu. Öyle görünüyordu ki Rochester, 1676'da bir polis memurunun katledilmesi meselesine karışmıştı ve bu yüzden de kendini, Dr. Alexander Bendo adında kil, is ve eski duvar kalıntılarından yapılmış ilaçlar satan şarlatan bir doktor diye tanıtarak saklanmış-

ti. Kimse de, kendisine güvendiği, en gizli sırlarını paylaştığı, eşlerinin en mahrem yerlerini görmesine izin verdiği bu adamın gerçek kimliğini araştırmamıştı.

Yaşlı Saul Mann'in Rochester'ı seveceğini düşündüm. Şekil değiştirip kendini korumak için bir adamın kimliğini çalıp ona bürünmesini takdir ederdi. Böylece onu arayan insanları da rahatlıkla kandırıyor olmuştu. Karın cama vuran yumuşak sesleri arasında uyudum ve rüyamda Saul Mann'i ay ve yıldızlara sarılı bir pelerinin içinde gördüm. Kâğıtları, önünde duran bir masanın üzerinde dağılmış bir hâlde duruyor ve kendisi de büyük oyunun başlamasını bekliyordu.

O gece yağan kar, kışın başlangıcı olan kardı. Karanlık Çukur'a, Moosehead Gölü'ne, Rockwood'a ve Tarratine'e yağmıştı. Büyük Squaw Dağı, Kineo Dağı, Baker Dağı ve Fil Dağı'nın üzerleri şekerle kaplanmıştı. Longfellow'u ve Piscataquis'i çapraz geçen beyaz bir iz bırakmıştı. Küçük göletlerden bazıları donmuştu. Bir hainin bıçağı gibi aldatıcı derecede ince bir buz tabakası oluşmuştu üzerlerinde. Kar ağaçlara yerleşmişti ve yerdeki zemin, üzerlerinde taşıdıkları yükten dolayı kırılan küçük dalların ve yere düşen karların sesleri haricinde sessizce duruyordu. Rahatsız ve karmaşık uykum esnasında karın düştüğünü hissedip, dünya beyazla örtülüp, gece, kışın yaratmış olduğu o görkemli manzarayı açığa çıkartması için sabahın olmasını beklerken atmosferdeki değişimi sezdim.

Çok erken bir saatte kar temizleme aracının kasabanın ana caddesinden geçtiğini, ilk arabaların dikkatle ve özenle çalıştırılış sesini duydum. Araba zincirleri yolda fark edilir bir ses çıkarıyordu. Oda o kadar soğuktu ki, nem damlaları pencereleri mucizevi bir şekilde bir elin sürülmesiyle yeniden yapılmış kırık camlara dönüştür-

müştü. Dışarıya, araba izlerine, caddelerde elleri ceplerinde ya da yanlarında olarak yürüyen insanlara baktım. Kat kat giydikleri kazak ve tişörtler, atkılar ve bereler onları, yeni kıyafetleri zorla giydirilmiş çocukların yürüdüğü şekilde komik ve alışık olmadık bir şekilde yürümeye zorluyordu.

Huzursuzca banyoya yaklaştım ama her yer sessiz ve temizdi. Duşun altında suyu olabildiğince sıcak açıp banyo yaptım. Sonra kendimi çabucak kuruladım. Isı, vücudumdaki damlaları soğutunca titremeye başladım. Pantolon, bot, kalın, pamuksu bir tişört ve koyu, yün bir kazak ile palto giyip eldiven taktıktan sonra taze, soğuk sabah havasına çıktım. Ayaklarımın altında kar çatırdıyor ve kayıyordu. Bastığım yerlerde ayak izleri bırakıyordum. Yan odanın kapısına iki kez vurdum.

"Git buradan," dedi Angel'ın sesi. Kelimelerinin söyleniş şekli, dört kat battaniye altından geldiğine işaret ediyordu. Onları bir gece önce uyandırdığım için bir an suçluluk hissettim ve Louis ile yaptığım konuşmayı kafamdan atmaya çalıştım.

"Benim, Bird," diye yanıtladım.

"Biliyorum. Git buradan."

"Ben lokantaya gidiyorum. Sizinle orada buluşuruz."

"Seninle önce cehennemde görüşeceğiz. Dışarıyı çok soğuk."

"Orası daha soğuk."

"Yine de şansımı deneyeceğim."

"Yirmi dakika veriyorum."

"Her neyse. Sadece git başımızdan."

Tam lokantaya doğru gidiyordum ki arabamdaki bir şey dikkatimi çekti. Odamın camında sanki kırmızı çizgileri kısmen kar tarafından örtülüyümüş gibi duruyordu. Renkler, sanki bir elin camdaki karı sildiğine işaret

ediyordu. Ama arabamda kırmızı renklerin oluşu bu nedenden kaynaklanmıyordu.

Ön camda kan izleri vardı. Arabanın tepesinde de kan vardı ve uzun bir çizgi arabamın ön kısmından başla yıp sürücü kapısı ile arka pencereden geçiyor ve bagajın önüne damlıyordu. Ayaklarımın altında çıkardığı sesleri fark ederek karın içinde yürüdüm. Arabanın arkasında, sağ arka tekerleğin yanında bir tutam ezilmiş kahverengi tüy duruyordu. Kedinin ağzı açıktı ve dili, küçük beyaz dişlerinin arasından dışarı sarkıyordu. Karnında kırmızı bir yara vardı ama kanının çoğu arabamın üzerinde gibiydi.

Solumda kapının açıldığını duydum ve otel yöneticisinin bana doğru geldiğini dördüm. Gözleri ağlamaktan kızarmıştı.

"Polise çoktan haber verdim," dedi. "Kediyi ilk gördüğümde arabanızla sizin çarpmış olabileceğinizi düşündüm ama sonra kanları görüp bunun böyle olmadığını anladım. Kim bir hayvana böyle bir şey yapabilir? Bu şekilde acı vermekten hangi insan zevk duyar?" Tekrar ağlamaya başladı.

"Bilmiyorum," dedim.

Ama biliyordum.

Angel'a kapıyı açtırmak için kapıyı üç kez çalmam gerekti. Ona kediyi anlatırken titreyerek ayakta duruyordu ve Louis de arkasında sessizce dinliyordu.

"O burada," dedi Louis sonunda.

"Bundan emin değiliz," diye yanıtladım ama haklı olduğunu biliyordum. Yakınımızda bir yerlerde Stritch bizi bekliyordu.

Onları orada bırakıp lokantaya gittim. Saat sekizi on geçiyordu ve lokanta neredeyse tamamen doluydu. Sıcak hava, taze kahve ve pastırma kokusuyla birleşiyordu.

Kasa ve mutfaktan sesler yükseliyordu. İlk kez Noel süslerini fark ettim. Simleri ve yıldızları. Onlar olmadan geçireceğim ikinci kışım olacaktı. Billy Purdue ve hatta belki Ellen Cole'a, aklımı meşgul edebileceğim bir şeyler verdikleri için neredeyse minnet duyuyordum. Yasa, kızgınlığa, suçluluk duygusuna ve ölüm yıl dönümünün getirdiği korkuya dönüştürebileceğim tüm gücümü şimdi bu iki insanı aramak için kullanıyordum. Fakat bu minnettarlık kısa, geçici bir şeydi. Bu işe karışmış olanlara karşı yapılan çirkin bir ihanet. Ve kendi acımı bastırmak için başkasınınkini kullanmak gibi bir hisse kapıldığım için kendimden tiksindim.

Bir masaya oturup yanımdan geçen insanları seyrettim. Garson bayan geldiğinde sadece kahve siparişi verdim. Kedinin görüntüsü ve Strich'in izimizi buluşunu düşünmek iştahımı kaçırmıştı. Kendimi lokantadaki insanların yüzlerini yakından incelerken buldum; sanki Strich kendini değiştirmiş ya da onların şekillerinden birinin içine girmiş gibi. Çaprazımda kereste fabrikasında çalışan iki işçi oturmuş pastırma ve yumurta yiyip Gary Chute'u konuşuyorlardı.

Dinledim ve öğrendim çünkü kuzey vahşiliğin dünyası değişimin eşiğindedi. Avrupa Kâğıt Şirketi'nin sahip olduğu ve neredeyse on milyon metrekarelik bir alanı kaplayan bu bölge hasat zamanına girmek üzereydi. Otuz ve kırklarda bu bölge keresteyle yüklenmişti ve şimdi ağaçlar tekrar olgunlaşmıştı. Son on yılda şirket, pençe şekilli hidrolik yüklü büyük kereste kamyonlarının geçebilmesi için yollar ve köprüleri onarmıştı. Böylece kamyonlar ormana girip çam, ladin köknar, meşe, akça-ağaç ve huş ağaçlarını taşıyabilecekti. Orono'da, Maine Üniversitesi'nden diploma sahibi olan Chute, yolları, ağaç büyümelerini ve yükleme esnasında çıkabilecek sorunları kontrol eden kişilerden biriydi.

Ormancılıkla ilgili kanunlar son ağaç kesimden bu yana değişmişti. Şirketler arazinin her yanını silip süpürmüş, balıkları öldüren alüvyonun yayılmasına ve ciddi erozyonlara sebep olmuştu. Şimdi belirli bir kalıp içerisinde ve sadece ormanın yarısını kesebilirlerdi. Böylece önümüzdeki yirmi ve otuz yıl için hem bu gibi felaketler önlenecek hem de orman canlıları yerlerinden edilmemiş ve hayatlarını sürdürmüş olacaktı. Erken kesimlerin belirtileri şimdiden başlamıştı. Bu yüzden el değmemiş kuzey vahşiliğinin günleri sayılıydı. Yakında adamlar ve makineler buralardan geçiyor olacaktı. Gary Chute bunların ilki olmuştu ve işinin onu, insanların yıllardır ayak basmadıkları yerlere götürüyor olması benim dikkatimi çekmişti.

Caddenin karşısında, Lorna Jennings, yeşil Nisan'ından indi. Beyaz, pamuksu, düğmeleri ilikli bir ceket, siyah pantolon ve uzun, siyah botlar giyiyordu. Ne zamandan beri orada durduğunu merak ettim: Caddede biraz trafik olsa da arabanın etrafında hiç egzoz dumanı yoktu. Tekerleklerinin izleri başka arabalarınkiyle kapanmıştı.

Kaldırım kenarında duruyordu. Elleri ceketinin cebinde lokantaya doğru bakıyordu. Gözleri, benim bulunduğum cama gelene dek diğer taraflarda gezindi. Elimde bir fincan kahveyle beni gördü. Bir an düşünür gibi oldu, sonra yolu geçip lokantaya girdi ve karşıdaki sandalyeye oturdu. Otururken ceketinin düğmelerini açtı. Ceketinin içine kırmızı, balıkçı yaka bir kazak giymişti. Üzerine tam oturduğu için göğüslerinin şeklini belli ediyordu. Bir ya da iki kişi o otururken ona bakıp bir şeyler fısıldaştı.

"Dikkat çekiyorsun," dedim.

Hafif kızardı. "Canları cehenneme," dedi. Pembe bir rujdan kalıntılar vardı dudağında ve saçları ensesine

doğru açıktı. Sol gözünün yanına kuş kanatlarındaki siyah tüyler gibi hafif sa telleri düşmüştü. "Kimileri dün gece ceset bulunduğu sıra orada olduğunu biliyor. İnsanlar neden burada olduğunu soruyorlar."

Sipariş verdi ve garson bayan ona, kahve ve bir simit getirdi. Ayrı bir tabakta da ince dilimli pastırmalar. Gitmeden önce de her ikimize bir bakış attı. Lorna simidi sol elinde tutarak yağsız yedi. Bu arada sağ elinde de özenle ısırđıđı pastırma dilimleri vardı.

"Cevapları neymiş peki?"

"Bir kızı aradığını duymuşlar. Şimdi de kereste fabrikasında çalışan adamın kayboluşuyla ilgili bir bağlantın olup olmadığını bulmaya çalışıyorlar." Durdu ve kahvesinden bir yudum aldı. "Bağlantın var mı?"

"Bunu sen mi soruyorsun, yoksa Rand mi?"

Suratını ekşitti. "Biliyorsun bu çok yersiz bir soru," dedi sessizce. "Rand kendi sorularını kendi sorabilir."

Omzumu silktim. "Chute'un ölümünün kazayla olduğunu sanmıyorum ama buna adli tabip karar verecek. O ve Ellen Cole arasında herhangi bir bağlantı görmüyorum." Bu tamamen doğru değildi. Karanlık ukur ve Chute'un ölümünün havada asılı kaldığı o karanlık yolda çizilmiş olan çizgiyle birleşiyorlardı.

"Fakat başka ölümler de oldu ve bunlardan bazıları Billy Purdue adında biriyle bağlantılı. Bir zamanlar Meade Payne'in çocuklarından biriydi."

"Sence burada olabilir mi?"

"Bence Payne'e ulaşmaya çalışabilir. Peşinden gelenler var. Kötü adamlar. Kendisine ait olmayan bir parayı aldı ve şimdi de korkudan kaçacak yer arıyor. Ben Meade Payne'in, güvenebileceği nadir insanlardan biri olduğunu düşünüyorum."

"Senin bu işle ne ilgin var?"

"Eski karısı için bir şeyler yapıyordum. Adı Rita Ferris idi. Bir oğlu vardı."

Lorna'nın kaşları kalktı ve gözleri kısa bir süre kapalı kaldı. İsmi hatırlayınca başını salladı. "Portland'te olan kadın ve çocuk, değil mi? Ve bu Billy Purdue de onun eski kocası mıydı?"

"Evet."

"Adamın kendi ailesini öldürdüğünü söylüyorlar."

"Yanlış söylüyorlar."

Bir an sessiz kaldı. "Bundan çok emin gibisin."

"O, böyle bir şey yapabilecek tipte bir insan değil."

"Ve sen 'o tipteki' insanları biliyor musun?" Şimdi beni dikkatle izliyordu. Gözlerinde karmaşık duygular vardı. Gece karın yağdığını sezdiğim gibi bunu sezebiliyordum. Gözlerinde merak, acıma ve bir şey daha vardı. Uzun yıllardır uykuda olan, hep bastırılmış olarak duran ve şimdi yavaş yavaş açığa çıkan bir şey. Bu bende, kendimi ondan geri çekme isteğini yarattı. Bazı şeyler hep geçmişte kalmalıydı.

"Evet, biliyorum. O tipleri biliyorum."

"Biliyorsun çünkü öylelerini öldürdün."

Cevap vermeden önce kalbimin bir kez atmasını bekledim. "Evet."

"Şimdi bu işle mi uğraşıyorsun?"

Boş bir şekilde gülümsedim. "Bu da işin bir parçası gibi."

"Ölmeyi hak etmişler miydi?"

"Yaşamayı hak etmiyorlardı."

"Bu aynı şey değil."

"Bunu biliyorum."

"Rand, senin hakkında her şeyi biliyor," dedi yemeğinden arta kalanları iterek. "Dün gece senin hakkmda

konuştı. Aslında senin hakkında bağırdı ve ben de ona bağırdım." Kahvesinden içti. "Bence senden korkuyor." Dışarı caddeye baktı. Doğrudan bana bakmayı reddederek cama yansıyan görüntümü seyretti. "O tuvalette sana ne yaptığımı biliyorum. Hep bildim. Üzgünüm."

"Gençtim. Şimdi iyileştim."

Bana döndü. "Ben iyileşmedim," dedi. "Ama o zaman onu bırakamadım. Onu hâlâ seviyordum ya da en azından öyle olduğunu sanıyordum. Ve tekrar bir şansımız daha olabileceğine inanmak için çok gençtim. Çocuk yapmaya çalıştık. Bunun, ilişkimizi yoluna koyabileceğini düşündük. İki çocuk düşürdüm, Bird. Sonuncusunu üç yıl önce kaybettim. O kadar işe yaramaz biriyim ki, ona çocuk bile veremedim." Dudaklarını gerip alındaki saçlarını geriye itti. Gözlerinde bir donukluk vardı.

"Şimdi çekip gitmeyi düşünüyorum ama eğer gidersem hiçbir şey almadan gideceğim. Yaptığımız anlaşma böyle ve belki de böyle olması en iyisi. Kalmamı istiyor ya da öyle söylüyor ama şu son birkaç yılda çok şey öğrendim. Erkek açlığını öğrendim. Acıkıyor ve istiyorlar ama bir süre sonra ellerindeki kişiye karşı besledikleri o açlığı hissetmeyi kesiyorlar ve başka yerlere bakmaya başlıyorlar. Diğer kadınlara nasıl baktığını gördüm. Kasabaya uğrayan, dar kıyafetler içindeki kızlara. İçlerinden birinin açlığını bastıracağını düşünüyor ama bastıramıyor ve sonra geri gelip üzgün olduğunu ve artık anladığını söylüyor. Fakat ancak suçluluk duygusu keskin ve canlıyken bunu anlıyor. Bu duygusu geçince tekrar istemeye başlıyor. Erkekler çok aptal ve çok benciller. Her biri diğerinden farklı olduğunu, bu ağrının, bu içlerindeki boşluğun kendilerine özel olduğunu düşünüyor ve bunu da yaptıkları her şeye bahane olarak kullanıyorlar. Fakat bir işe yaramıyor ve o da onu durdurduğunu bahane ederek kadını suçluyor; sanki onsuz hayatı şimdi olduğundan

daha güzel olacakmış gibi. Açlık büyüyor ve er ya da geç kendi kendini yemeye başlıyor. Tüm o üzgün olmalar, kas ve tendonların kemiklerden ayrılması gibi ayrılıyor."

"Siz kadımlar da açlık hissetmiyor musunuz?" diye sordum.

"Ah, biz de acıkıyoruz. Ve çoğu zaman açlıktan ölüyoruz. En azından bu olaylar yaşanırken acıkıyoruz. Sen de acıkıyorsun, Charlie Parker. Ve sen belki çoğundan daha fazla istiyorsun. Bir zamanlar beni de istedin çünkü ben farklıydım, çünkü ben senden büyüktüm ve çünkü senin bana sahip olmaman gerekiyordu ama oldun. Beni istedin çünkü ben sana ulaşılmaz geliyordum."

"Seni istedim çünkü seni sevdim."

Lorna anılarımızı hatırlayarak gülümsedi. "Beni bırakırdın. Belki hemen değil -bu, yıllar sürebilirdi- ama sonunda beni bırakırdın. Yaşlanıp kırışıklıklar çıkmaya başlayınca, ben adetten kesilip çocuk yapamayınca ve güzel bir kız karşına çıktığı an beyninde bir şimşek çakardı, 'Ben daha gencim. Bundan daha iyisini elde edebilirim,' diye düşünürdün. Sonra da giderdin ya da yolunu kaybederdin ve kuyruğun bacaklarının arasında, penisin ellerinde geri gelirdin. Ve ben bu acıya dayanamazdım Charlie. Senin bana bunu yapmana katlanamazdım. Ölürdüm. İçime kapanıp içten içe ölürdüm."

"Onunla kalmanın nedeni bu olmamalı." Kendimi durdurdum çünkü bu sözün altından iyi bir şeyler çıkamazdı. "Neyse, bu geçmişte kaldı. Olan olmuştur."

Başını çevirdi. Alnında hüzün çizgileri belirmişti. "Karma hiç ihanet ettin mi?" diye sordu.

"Sadece bir şişeyle."

Hafifçe güldü ve saçının altından bana baktı. "Bunun bir kadımdan daha mı iyi yoksa daha mı kötü olduğunu bilmiyorum. Daha kötü, sanırım." Gülümseme kayboldu ama gözlerinde bir tür şefkat belirdi. "O zaman bi-

le acıyla doluydun, Bird. O zamandan beri daha ne çok acı çektin?"

"Bu benim seçimim olmadı ama tüm bu olanlarda suçlanacak biri varsa o da benim."

Sanki etrafımızdaki herkes yok olmuş, sadece gölgeler hâline dönüşmüşlerdi ve masanın etrafındaki küçük gün ışığı çemberi dünyanın sınırını temsil ediyordu. Onun ötesindeki karanlıkta solgun şekiller yıldızların hayaletleri gibi dolanıyordu ve oynuyordu.

"Peki ne yaptın, Bird?" Yavaş ama çok yavaş bir şekilde onun elinin benimkine değdiğini hissettim.

"Dediğin gibi insanları acıttım. Ve şimdi, yaptıklarımı telafi etmeye çalışıyorum."

Etrafımızdaki kasvetli havada şekiller daha da yakına gelmeye başladı ama bunlar küçük kasaba lokantasında yemek yiyen halk, birbirine yakından bağlı topluluk değildi. Bunlar kaybolanların, lanetlenenlerin şekilleriydi ve aralarında bir zamanlar arkadaş, sevgili ve çocuklar da vardı.

Lorna ayağa kalktı ve lokantadakiler dikkatini tekrar bize çevirdiler. Geçmişin hayaletleri bu günün esasları oldu. Bana baktı. Elime dokunduğu yer hafifçe yanmıştı.

"Olan olmuştur," dedi benim kelimelerimi tekrar ederek. "Bizim için böyle mi hissediyorsun?"

Geçmiş ve şimdiki zamanın çizgileri bir şekilde birbirine karıştı ve kendimizi, çoktan iyileşmiş olması gereken yaraları tekrar açarken bulduk. Cevap vermedim. O da elini cüzdanına atıp içinden beş papel çıkardı ve masaya bıraktı. Sonra döndü ve beni, dokunuşunun, belli belirsiz kokusunun anısıyla baş başa bırakarak gitti; verilmiş ama henüz yerine getirilmemiş bir söz gibi. Rand'in, beraber görüldüğümüzü ve lokantada uzun uzadıya konuştuğumuzu duyacağını biliyordu. Bence o zaman bile

onu itiyordu. İkimizi de itiyordu. Neredeyse saatin sesini duyabiliyordum: Evliliğinin yıkılmasına az kalan saatleri ve dakikaları sayıyordu.

Önünde kapı açıldı ve Angel ile Louis lokantadan içeri girdiler. Bana baktılar ve ben de onlara başımı salladım. Lorna giderken bu hareketimi gördü ve geçerken onlara gülümseyerek veda etti. Karşıma oturdular ve ben Lorna'nın caddeyi geçişini seyrettim: Başı, beyaz ceketinin içinde kuzeye bakıyor ve bir kuğu gibi aşağı doğru duruyordu.

Angel iki kahve istedi ve gelmesini beklerken yavaşça ıslık çaldı. "Eskiden Olduğumuz Gibi" adlı şarkısını çalıyordu.

Onlar kahvaltılarını ettikten sonra, bir gece önce Chute'un cesedinin bulunuşunun detaylarını anlattım ve bugün yapacaklarımızı kararlaştırdık. Louis göle gidip Payne Evi'ni seyredebileceğimiz başka bir yer bulmaya çalışacakta çünkü bir gece önceki izci partisi verimsiz geçmişti. Yola çıkmadan önce Angel'ı Greenville'e bırakacaktı. Angel orada, bir benzin istasyonunda, eski bir Ply-mouth kiralayacaktı. Greenville'den Rockwood, Seboo-mook, Pittston, Farm ve Jackman, Batı Forks ve Bingham ile Moosehead Gölü'nün batı ve güney batısında kalan her yere gidecekti. Ben de güney ve güneybatıya, Monson, Abbot Köyü ile Guilford ve Dover-Foxcroft'a bakacaktım. Her kasabada Ellen Cole'un resimlerini gösterip dükkân, motel, kahve dükkânları, lokantalar, barlar ve turist bilgi alma merkezlerine soracaktık. Mümkün olduğu yerde de genelde günlerini bar ve lokantalarda geçiren yerli halkla konuşacaktık. Kasabaya bir yabancı gelse, bunu öğrenecek olan ilk kişi onlar olurdu. Yorucu bir işti ama yapılması gerekiyordu.

Biz konuşurken Louis'in sinirlendiğini fark ettim. Gözleri hızla lokantayı ve ötesindeki caddeyi izliyordu.

"Gün ışığında gelmeyecektir," dedim.

"Bizi dün gece öldürebilirdi," diye yanıtladı.

"Ama yapmadı."

"Burada olduğunu bilmemizi istiyor. Korkutmayı seviyor."

Onun hakkında başka bir şey konuşmadık.

Planladığım kasabalara gitmeden önce Ellen ve erkek arkadaşım kasabadan ayrıldıkları gün takip edebilecekleri yoldan gitmeye karar verdim. Yolda giderken bir tamircide durdum ve Mustang'e zincir taktırdım. Kuzeye çıktıkça yolların ne kadar kötüleşebileceğinden emin değildim.

Arabayı sürerken yan camdan sürekli arkama baktım. Strich'in yakınlarda bir yerde olabileceğinin far-kındaydım ama beni hiç araba takip etmedi ve yolda giderken hiçbir arabayı geçmedim. Kasabanın birkaç kilometre dışında manzara tepesinin tabelası vardı. Oraya giden yol dikti ve Mustang bazı dönemeçlerde zorluk çekiyordu. İki küçük yol doğu ve batıya ayrılıyordu ama ben ana yolda kalmaya karar verdim. Sonunda bir dizi tepe ve dağ manzarasına bakan küçük bir park yerine çıktım. Batısında Ragged Gölü ve kuzeydoğusunda Baxter Eyalet Parkı ile Katahdin pırıldıyordu. Park yeri, ziyaretçi giriş yolunun sonundaydı. Ondan sonraki yollar kereste firmaları için yapılmıştı ve arabayla girildiğinde büyük darbeler alınıp cehenneme dönebilirdi. Arazi, beyazlığı, soğuğu ve güzelliğiyle göz kamaştırıyordu. Moteldeki kadının onları neden buraya gönderdiğini şimdi anlamıştım. Altınla yıkandığı zaman gölün ne kadar muhteşem göründüğünü hayal edebiliyordum.

Doğuya doğru giden ara yolun olduğu kesişme noktasına geri geldim. Yol, ağaç ve kalın çalılıklarla sona ermeden önce bir kilometre kadar uzağa gidiyordu. Diğer taraf taki arazi oldukça ormanlıktı. Ağaçlar, kara karşı

simsiyah görünüyordu. Geri gittim ve bir gölün kenarına doğru kuzeybatıya dönen yola saptım. Göl belki bir kilometre uzunluğunda ve beş yüz metre genişliğindeydi. Kıyısı, iskelet gibi kayınlar ve kalın çam ağaçlarıyla kaplıydı. Batı kıyısında küçük bir yol ağaçlara doğru yöneliyordu. Arabayı bırakıp yürüyerek bu yolu takip ettim. Pantolonumun paçaları anında ıslanıp ağırlaştı.

Tam on dakikadır yürüyordum ki duman kokusu alıp köpeklerin havlama seslerini duydum. Yolu bırakıp ağaçlara tutunarak bir yokuşu tırmandım. Bu yokuşun te pesinde küçük, belki iki odalıdan daha büyük olmayan bir ev gördüm. Sarkan bir çatısı, dar bir verandası ve kare şeklinde, dört köşeli camları vardı. Eski boya dökülüyordu. Evin kendisi bir zamanlar beyaz olabilirdi ama boyasının büyük bir bölümü şimdi kaybolmuş, geriye sadece pencere çerçevelerindeki izleri kalmıştı. Üç ya da dört tane büyük kauçuk çöp kutusu -geri dönüşüm için toplanan cinsten- evin bir kenarında duruyordu. Diğer tarafında eski, sarı bir Ford kamyon vardı. Tekerlekleri aşmış, camları kirden kalın bir tabaka tutmuş mavi bir Oldsmobile'm paslı iskeleti, Ford'tan yaklaşık bir buçuk metre yukarıda duruyordu, içeride biraz hareket gördüm ve sonra da siyah, kırma bir köpek. Kuyruğu kesik, dişleri dışarıda. Arka koltuktan atlayarak hızla bana doğru geldi. Benden altmış ya da yetmiş santim uzakta durdu ve yüksek sesle havladı.

Evin kapısı açıldı ve ince sakallı, yaşlı bir adam görüldü. Mavi bir tulum ve uzun, kırmızı bir yağmurluk giyiyordu. Saçları uzun ve donuk, elleri neredeyse kirden simsiyahtı. Ellerini net bir şekilde görebiliyordum çünkü elinde bir Remington A-70 pompalı tüfek tutuyordu ve bana doğru çevrilmişti. Köpek, yaşlı adamın çıktığını görünce havlama sesi yükseldi ve kısa, coşkulu kuyruğu bir sağa bir sola sallanmaya başladı.

"Ne istiyorsun?" dedi yaşlı adam, içinde biraz hakaret tonu barındırarak. Konuşurken ağzının bir tarafı oynamıyordu ve ben de yüzünde bir çeşit kas ya da sinir bozukluğu olduğunu tahmin ettim.

"Birini arıyorum. Birkaç gün önce buralardan geçmiş olabilecek genç bir kadını."

Yaşlı adam neredeyse sırtıttı. Sırtırken de bir ağız dolusu sarı lekeli dişi açığa çıktı. Dişler hem alttan hem üstten kırılmıştı. "Buralarda artık hiç genç kadın görülüyor," dedi, silahı benim yönümden başka yere çevirmeden. "Artık yakışıklılığım kalmadı."

"Sarışındı. Adı Ellen Cole."

"Onları görmedim," dedi yaşlı adam ve silahı bana doğru salladı. "Şimdi mülkünden uzaklaş."

Kımıldamadım. Yanımdaki köpek bana saldırdı ve pantolonumun paçasını yakaladı. Vurmayı düşündüm ama o zaman hemen bacağımı ısırabilirdi. Az önce dediğini düşünürken gözlerimi yaşlı adamdan ayırmadım.

"Onları görmedim ne demek? Ben sadece kızdan bahsettim."

Yaptığı yanlış anlaşınca yaşlı adamın gözleri kısıldı. Av tüfeğinin içine bir mermi koydu ve bu, köpeği daha da çılgına çevirdi. Pantolonumun paçasını tutup keskin beyaz dişleriyle çekiştirmeye başladı.

"Ciddiyim," dedi. "Buradan git ve bir daha gelme. Yoksa seni şimdi vururum ve kanunlara karşı da şansımı denerim." Köpeğe ışık çaldı. "Gel buraya oğlum. Senin canının yanmasını istemiyorum." Köpek hemen döndü ve Plymouth'a doğru koştu. Güçlü arka bacaklarıyla, açık camdan içeri zıpladı. Ön koltuktan beni izliyor, bir yandan da havlamaya devam ediyordu.

"Beni geri getirtme, yaşlı adam," dedim sessizce.

"Seni buraya getirten ben değilim ve tekrar geri getirtmeyeceğimden de eminim. Sana söyleyecek hiçbir

sözüm yok. Şimdi sana son kez söylüyorum, arazimden çık."

Omzumu silkip döndüm ve yürüdüm. Yapacak başka bir şey yoktu. Yani kafama bir kurşun yeme riskini göze almadan yapacak bir şey yoktu. Bir kez arkamı dönüp baktım ve hâlâ elinde tüfeğiyle verandadan beni izlediğini gördüm. Konuşacak başka kişiler de vardı ama yine de geri dönüp bu yaşlı adamı tekrar ziyaret etmeye karar verdim.

Bu, yaptığım ilk hata oldu.

Yaşlı adamın yanından ayrıldıktan sonra arabayla güneye doğru indim. Söyledikleri, canımı sıkmişti. Hiçbir anlam ifade etmiyor olabileceğini de düşündüm. Ne de olsa Ricky ve Ellen'ı kasabada beraber görmüş olabilirdi ve küçük kasabalarda bu iki insanın kaybolduğu çabuk yayılırdı; yaşlı adamın oturduğu ormanlık alanda bile. Ama eğer işin içinde başka şeyler de varsa, ihtiyacım olduğunda onu nerede bulacağımı biliyordum.

Guilford ve Dover-Foxcroft'a gittim ama oralarda da hiçbir şey bulamadım. Bir telefon kulübesinde durup Greenville'de bulunan Dave Martel'ı aradım ve o da, müdür olan Dr. Ryley ile görüşmemi kolaylaştırmak için benimle Aziz Martha'da buluşmayı kabul etti. Onunla Emily Watts hakkında konuşmak istiyordum.

Ve Caleb Kyle.

"Duyduğuma göre Cole'un kızını arıyormuşsun," dedi, ben telefonu kapatmaya hazırlanırken.

Durdum. Karanlık Çukur'a geldiğimden beri onunla hiç görüşmemiştim. Şaşkınlığımı fark etmişti.

"Hey, burası küçük bir yer. Haberler etrafa çabuk yayılır. Bugün New York'tan birisi kızı sormak için beni aradı."

"Arayan kişi kimdi?"

"Kızın babası' dedi Martel. "Şu an buraya geliyor. Duyduğuma göre Rand Jennings ile telefonda tartışmışlar ve Jennings ona, eğer kızına yardım etmek istiyorsa Karanlık Çukur'dan uzak durmasını söylemiş. Cole, Jennings'in kendisine söylemediği bir şey olup olmadığını öğrenmek için beni aradı. Herhalde bölge şefini de aradı."

İç geçirdim. VValter Cole'a bir ultimatoma göndermek, yağmura, yere değil de yukarı doğru yağmasını söylemek gibi bir şeydi.

"Ne zaman varacağını söyledi mi?"

"Sanırım yarın. Sanırım Karanlık Çukur yerine burada kalacak. Buraya vardığında seni arayıp haber vereyim mi?"

"Hayır," dedim. "Ben nasıl olsa geldiğini öğrenirim." Biraz, davanın geçmişinden ve Walter'ın değil de Lee'nin beni bu işe teşvik edişinden bahsettim. Martel kısa bir kahkaha attı.

"Gary Chute'u bulduklarında da yanlarında olduğunu duydum. Senin kesinlikle karışık bir hayatın var."

"O olayla ilgili başka bir gelişme duydun mu?"

"Daryl, korucuları, Chute'u bulduğu yere götürmüş. Duyduğuma göre bayağı zahmetli ve yorucu bir seyahat olmuş. Chute'un kamyonu da incelenmek üzere geri getirilmiş. Ceset de Augusta'ya getiriliyor. Bu sabah burada olan bir işçinin dediğine göre, Jennings vücutta morluklar görmüş. Sanki ölmeden önce dövülmüş gibi. Karısını sorguya çekecekler. Belki karısı ondan bıkip hesabını görsün diye arkasından birilerini yollamış olabilir."

"Çok mantıksız."

"Çok," diye onayladı. "Seninle huzurevinde görüşürüz."

Ben vardığımda, Martel'in arabası Aziz Martha'nın giriş kapısının önüne çöktürülmüştü. O ve Dr. Ryley resepsiyon masasında beni bekliyorlardı.

Dr. Ryley, sağlam dişleri olan orta yaşlı bir adamdı. Güzel dikilmiş bir takıma ve bir tabut satıcısının yağcı tavırlarına sahipti. Elini sıktığımda eli yumuşak ve nemliydi. Elimi kotuma kurulamamak için kendimi zor tuttum. Emily "Watts'ın neden onu vurmaya kalktığını anlamak çok da zor değildi.

Olanlardan dolayı ne kadar pişmanlık duyduğunu söyleyip sonuç olarak konulan yeni güvenlik önlemlerinden bahsetti ki, bu da, kapıları kilitleyip güvenlik görevlisine zarar verebilecek her şeyin ortadan kalkmasından ibaretti. Martel ile biraz sohbet ettikten sonra Bayan Schneider ile görüşmeme razı geldi: Emily VVatts'm yan odasında kalan bayanla. Martel, lobide beklemeye karar verdi. Ne de olsa bir takım hâlinde içeri girdiğimizde yaşlı kadını istemeden korkutabilirdik. Martel oturup ayağının ucuyla önüne ikinci bir sandalye çekti ve ayaklarını da onun üzerine koydu. Her an uyuyabilirdi.

Bayan Erica Schneider, 1938'de kocasıyla Amerika'ya kaçan bir Alman Yahudisiymiş. Kocasını ku-yumcuymuş ve beraberinde, Bangor'da kendine yeni bir iş kurabilecek kadar değerli taş getirmiş. Kadının bana anlattığına göre, çok rahat bir hayatları olmuş. En azından kocası ölüp de paralar suyunu, çekene kadar. Evini ve çoğu eşyasını satmak zorunda kalmış ve üzüntüden hastalanmış. Çocukları onu her zaman ziyaret edeceklerini söyleyerek huzurevine yerleştirmişler ama ziyaret ettikleri de yokmuş. Zamanının çoğunu televizyon seyrederek

ya da okuyarak geçiriyormuş. Hava sıcak olduğu zamanlar da yürüyüş yapıyormuş.

İçinde, özenle toplanmış yatağı olan, küçük, temiz odasında onun yanına oturdum. Odadaki tek dolap eski, iç karartıcı kıyafetlerle doluydu ve tuvalet aynası da, yaşlı kadının hâlen her sabah yüzüne uyguladığı kısıtlı kozmetik malzemelerle kaplıydı. Bana döndü ve, "Umarım yakında ölürüm. Buradan gitmek istiyorum," dedi.

Cevap vermedim. Hem ne diyebilirdim ki? Onun yerine konuyu değiştirdim. "Bayan Schneider, bugün burada konuşulanların aramızda kalmasına özen göstereceğim ama bir şeyi bilmem gerek: Portland'te VVüleford diye bir adamı arayıp, ona Emily Watts'tan söz ettiniz mi?"

Bir şey demedi. Bir an ağlayacağını düşündüm çünkü uzaklara daldı ve gözlerinde bir sorun var gibiydi. Tekrar konuştum, "Bayan Schneider, gerçekten yardımınıza ihtiyacım var. Bazı insanlar öldüler ve genç bir kız da kayıp. Ben bu olayların bir şekilde Emily Watts ile bağlantılı olduğunu düşünüyorum. Bana söyleyebileceğiniz, bu olayı aydınlığa kavuşturamama yardım edecek herhangi bir şey varsa size çok minnettar kalacağım."

Elbisesinin kordonunu eliyle kavrayıp döndürdü. "Evet," dedi sonunda. "Ona yardımı dokunabileceğini düşünmüştüm." Kordonu daha da sıktı. Sesinde korku vardı. Sanki kordon ellerinde değil de boğazında sıkılaşı-yordu. "Çok üzgündü."

"Neden, Bayan Schneider? Neden üzgündü?"

Cevap verirken elleri hâlâ kordonla meşguldü. "Bir gece, belki bir yıl önce, onu ağlarken buldum. Bana o günün çocuğunun doğum günü olduğunu söyledi. Bir erkek çocuğu olduğunu ama korktuğu için onu evlatlık verdiğini anlattı."

"Neden korkuyordu, Bayan Schneider?"

"Çocuğun babası olan adamdan," dedi. Yutkunup pencereden baktı. "Bu şeylerden şimdi bahsetmenin ne gibi bir zararı olabilir ki?" diye fısıldadı yavaşça. Benden çok kendiyile konuşmuştu. Sonra yüzünü bana çevirdi. "Gençken babası... Babası çok kötü bir adammış, Bay Parker. Onu döver ve bir takım şeyler yapmaya zorlar-mış, anlıyor musunuz? Seks. Büyüyünce de onu bırakmamış çünkü onu yanında istiyormuş."

Başımı salladım ama sözcükler bir bir ağzından dökülürken sesimi çıkarmadım.

"Sonra onun kasabasına başka bir adam gelmiş ve bu adam onu sevip yatağma almış. Adama seksten bahsetmemiş ama sonunda dayakları anlatmış. Ve bu adam onun babasını barda bulup dövmüş ve kızına bir daha asla dokunmamasını söylemiş." Her kelimeyi bir parmağını sallayarak vurguluyordu. Her heceyi en iyi şekilde vurgulamaya gayret gösteriyordu. "Eğer kızına bir şey olursa onu öldüreceğini söylemiş. Ve bu yüzden Bayan Emily bu adama âşık olmuş. Ama onda ters olan bir şeyler varmış, Bay Parker. Burasında..." Başına dokundu, "...ve burasında." Parmağı kalbine doğru indi. "Nerede yaşadığını ya da nereden geldiğini bilmiyormuş. Adam istediği zaman onu buluyormuş. Bazen günler hatta haftalarca ortadan kaybolurmuş. Üstü odun ve bitki özü kokarmış ve bir kere geri geldiğinde giysisinde ve tırnaklarında kan varmış. Ona kamyonuyla bir geyiğe çarptığını söylemiş. Başka bir sefer de avlandığını. Söylediği sadece iki farklı neden varmış ve Bayan Emily korkmaya başlamış. Bu olay genç kızların kaybolduğu zamana denk geliyor, Bay Parker: iki kız. Ve bir keresinde onda bir şeyin kokusunu almış: başka bir kadının kokusunu. Boynu tırmalanıp bir el tarafından yırtılmış. Tartışmışlar ve adam ona kendi kendine hayal kurduğunu ve kendini bir dala çarparak çizdiğini söylemiş. Fakat onun o olduğunu biliyormuş,

Bay Parker. Kızları kaçırmanın o olduğunu ama nedenini açıklayamıyormuş. Ve sonra, sonra ondan hamile kalmış ve adam bunu biliyormuş. Ona söylemeye çok korkuyor-muş ama adam öğrendiğinde çok sevinmiş. Bir oğul istiyormuş, Bay Parker. Bunu ona söylemiş: 'Bir oğlan istiyorum,' demiş. Ama bana dediğine göre, öyle bir adamın eline asla bir çocuk veremezmiş. Daha da çok korkmuş. Ve adam çocuğu istiyormuş, Bay Parker. Çok istiyormuş. Her zaman ama her zaman ona çocuğun durumunu soruyor ve çocuğa zarar verecek bir şey yapmaması için onu uyarıyormuş. Ama adamın içinde hiç sevgi yokmuş ya da varsa da bu tuhaf, kötü bir sevgiymiş. Eğer isterse adamın çocuğu alabileceğini ve kendisinin de bir daha hiç göremeyeceğini biliyormuş. Onun kötü bir adam olduğunu biliyormuş. Babasından bile kötü. Bir gece Bayan Emily, adamın kamyonunda babasının evinin yanında otururken ona ağrısı olduğunu söylemiş. Tuvalette bir gazete varmış ve gazetede de..., "kelimeleri söylerken zorlandı, "Bağırsak, kan ve atık. Anlıyor musunuz? Ve o ağlamış ve oradaki kanı kendi üzerine sürüp çanağın içine dökmüş ve adamı çağırıp ona çocuğu düşürdüğünü söylemiş."

Bayan Schneider tekrar durdu ve soğuktan korunmak için yatağından bir battaniye alıp omuzlarına örttü. "Ona bunu söylediğinde," diye devam etti. "Adamın onu öldüreceğini düşünmüş. Adam uğuldamış, Bay Parker. Bir hayvan gibi uğuldamış ve onu saçından tutup tekrar, tekrar ve tekrar vurmuş. Ona 'zayıf ve işe yaramaz' demiş. Ona, onun çocuğunu öldürdüğünü söylemiş. Sonra dönüp gitmiş. Adamın sesini kömürlükte, babasının aletlerini sakladığı yerde duymuş. Bıçak sesini duyduğu an evin yanmdan kaçıp ormana girmiş. Ama adam onu takip etmiş. Ağaçların arasından geldiğini duyabiliyormuş. Sessiz kalmış. Nefes bile almamış ve adam onu görmeden

yanından geçip gitmiş ve bir daha asla geri gelmemiş. Sonra kızları ağaçta asılı vaziyette buldular ve Bayan Emily bunu onun yaptığını biliyormuş. Fakat onu bir daha hiç görmemiş ve Aziz Martha'ya, buraya gelmiş. Belki de onlara neden korktuğunu söylemiştir. Çocuğu olana kadar rahibeler ona bakmış ve sonra çocuğu ondan almışlar. Bu olaydan sonra bir daha hiç düzelmemiş. Yıllar sonra tekrar buraya geri geldi ve rahibeler yine onunla ilgilendiler. Ev satıldıktan sonra geri kalan parasını burada kalabilmek için kullandı. Görüyorsunuz ki burası pek pahalı bir yer değil, Bay Parker." Küçük odayı göstermek için elini kaldırdı. Cildi bir kâğıt kadar inceydi. Güneş ışığı turnaklarından bal gibi damlıyordu.

"Bayan Schneider, Bayan Emily size adamın, çocuğun babasının adın söyledi mi?"

"Bilmiyorum," dedi.

Yavaşıca içimi çektim ve böyle yaparken, daha anlatacağı şeyler olduğunu fark ettim.

"Sadece ilk ismini biliyorum," diye devam etti. Sanki ismi geçmişten çekip almış gibi elini havada yavaşıca oynattı.

"Ona Caleb diyorlarmış."

Kar yağıyordu. Hem içeri hem de dışarı. Bir anda bir anı fırtınası gerçekleşti. Rüzgârda dönen genç kızlar ve onları izleyen büyük babam, içinde yükselen öfke ve acı. Çürüme kokuları etrafını çürüten bir pelerin gibi sarmış. Onlara baktı. Kendisi de bir baba, bir kocaydı ve bir daha öpemeyecekleri onca genç adamı, yanaklarında nefeslerini hissedemeyecekleri âşıkları ve vücutlarıyla asla rahatlatıp ısıtamayacakları kişileri düşündü. Asla do-ğuramayacakları çocukları. Yeni bir yaşam yaratma yetenekleri ellerinden alınmış; rahimleri deşilmiş. Ölümli-

le beraber sonsuz sayıda varlık bir sona gelmiş ve onlar ölünce dünya da biraz ölmüş.

Ayağa kalkıp pencereye doğru yürüdüm. Kar yağışı, yerleri daha az tehlikeli, ağaçları daha az çıplak gösteriyordu ama bu bir yanılısamaydı. Doğadaki değişimler gerçek özlerini sadece kısa bir süre için gizleyebilirler. Ve Caleb'ı düşündüm. Ölen çocuğunun üzüntüsüyle, onu rahatlatan ormanın karanlığına doğru ilerleyişini. Aşırı ince ve aşırı zayıf bir kadın tarafından uğradığı ihaneti. Bu olaydan sonra üç kızı da kaçırmıştı. Öfkesini dindirmek için de onları, kendisine benzemeyen başka bir adam tarafından bulunmak üzere bir aksesuar gibi ağaca asmıştı. Onunla hiç alakalan olmadığı hâlde ölümleri derinden hissedip üzüntüyü içinde yaşayan bir adam tarafından. Caleb'm dünyası zıtlıklar dünyasıydı. Onun dünyasında yaratılış çökertilise, aşk nefrete ve yaşam ölüme denk geliyordu.

Beş kişi ölmüştü ama altı kişi kayıptı. Biri dışarıda kalıyordu. Büyük babamın dosyasında kızın ismi bir tomar kâğıdın üzerinde işaretliydi. Tüm o sayfalarda, o gün yaptığı işler teker teker sıralanmıştı. Dosyanın köşesine bir resmi tutturulmuştu: Tombik Judith Mundy. Onun yokluğunu her zaman hissedecek olan ailesi hariç herkes tarafından unutulmuş olan Judith Mundy..

"Neden bu adam bu kızlara böyle bir şey yapsın?" diye sorarken duydum Bayan Schneider'i ama ona verebilecek bir cevabım yoktu. Yıllarca adam öldüren insanların suratlarına bakmıştım ve yaptıkları şeylerin nedenlerini hâlen bilmiyordum. VValter Cole'u bir iş arkadaşı olarak kaybetmekten ötürü pişmanlık hissettim. VValter bunu yapabiliyordu: Kendi içine bakıp kendi doğrularını bir yana bırakıyor, doğru olmayan bir görüntü yaratabiliyor ve katilin içini görebiliyordu. O, sayfada duran bir karenin diğer taraflarını ve başka boyutlarını gördüğü

hâlde eldeki problemden uzak kalmayı başarabilen bir matematikçi gibiydi.

Bu onun gücüydü ve aynı zamanda bunun, onun zayıf noktası olduğunu da düşündüm. Sonuç olarak yeteri kadar derine bakmıyordu çünkü kendi içinde bulabileceği şeyden korkuyordu: kötülüğe karşı olan eğilimini. Kendini tamamen anlama yetisini reddediyor ve bunu, başkalarını anlamak için kullanıyordu. Anlamak da birinin hem kötülüğe hem de iyiliğe karşı olan kapasitesini anlamaktı ve bence VValter Cole kendinde bu kapasite olduğunu kabullenmek istemiyordu. Kötü bir şeyler yapabileceğini kabullenmeyi reddediyordu. Ahlaki açıdan kabul edilemez bulduğu davranışlar sergilediğimde, yanlış işler yapanların icabına baktığımda ve bunu yaparken de kendim hata yaptığımda, VValter, o kişileri bulmakta beni kullandığı ve onları bulduğumda ne yapacağımı bildiği hâlde beni bir kalemde silmişti. Bu yüzden artık arkadaş değildik: Ben içimdeki suçluyu, bendeki derin kusurları -acı, keder, öfke, suçluluk duygusu, öç alma arzusu- fark etmişim ve tüm bunları alıp kullanmışım. Belki her seferinde kendimden de bir şeyleri öldürmüştüm ve belki de ödenmesi gereken bedel buydu. Fakat Walter iyi bir adamdı ve birçok iyi adam gibi onun da kusuru, kendisinin diğerlerinden daha iyi olduğunu düşünmesiydi.

Bayan Schneider tekrar konuştu: "Sanırım anne-siydi," dedi yavaşça.

Pencere pervazına doğru yaslanıp devam etmesini bekledim.

"Bir keresinde bu adam, Caleb, sarhoşken Bayan Emily'ye annesinden bahsetmiş. Annesi zor bir kadınımış, Bay Parker. Babası, annenin gazabından korktuğu için onları bırakıp gitmiş ve sonra savaşta ölmüş. Kadın oğlunu dövermiş. Onu sopa ve zincirlerle dövüyormuş

ve başka kötü şeyler de yaparmış. Geceleyin, Bay Parker, ona, kendi oğluna geir ve ona dokunup onu içine alır-mış. Ve sonra işi bitince onun canını acıtmış. Onu bacakları ya da saçından sürükleyip kan kusana kadar dö-vermiş. Onu yağmur ve karın altında çırılçıplak, bir köpek gibi dışarıya zincirlemiş. Tüm bunları Bayan Emily' ye anlatmış."

"Bu olayların nerede olduğunu da söylemiş mi?"

Başını salladı. "Belki güneyde. Bilmiyorum. Sanırım..."

Kaşları yukarı kalkıp sağ elinin parmakları önümde dans ederken onu bölmedim.

"*Medina*," dedi sonunda. Gözleri zaferden sevinçle parladı. "Bayan Emily'ye Medina ile ilgili bir şey söylemiş."

İsmi not aldım. "Peki annesine ne olmuş?"

Bayan Schneider bana bakmak için sandalyesinde döndü. "Onu öldürmüş," dedi sade bir şekilde.

Arkamda kapı açıldı ve bir hemşire bir kahve demliğiyle iki fincan ve yanında da bir tabak kurabiye getirdi. Büyük bir ihtimalle Dr. Kyley'nin teşvikiyle olmuştu. Bayan Schneider biraz şaşkınlıkla baktı ve sonra ev sahibi rolüne girip kahvemi koydu, yanında da şeker ve krema ikram etti. Kurabiye almam için de ısrar etti ama bana sonra minnet duyacağını düşünerek kabul etmedim. Nitekim de öyle oldu. Bir tane kendi için aldı ve diğerlerini iki peçetenin içine koyup tuvalet masasının en alt çekmesine soktu. Sonra, gökyüzünde bir kez daha kar bulutları toplanıp hava kararmaya başlayınca bana Emily Watts hakkında daha fazla bilgi verdi.

"Çok konuşkan bir kadın değil, Bay Parker. Sadece bazen,..." dedi özenle telaffuz ettiği İngilizce'siyle. Aksanı hâlen biraz bozuktuk. "'Merhaba' ya da 'iyi geceler' derdi veya hava hakkında konuşurdu ama başka hiç

konuşmazdı. Bir daha asla çocuktan bahsetmedi. Buradakiler, eğer onlara sorarsan, odalarına bir dakikalığına adımını bile atsan tüm çocuklarını, torunlarını, eşlerini ve kocalarını anlatırlar." Gülümsedi. "Tıpkı benim size anlattığım gibi, Bay Parker."

Ona bir cevap vermek üzereydim. Bunun benim için sakıncası olmadığını, bu tip hikâyeleri ilginç bulduğumu, yarı ciddi yarı isteyerek söyleyecektim ama bir elini kaldırarak beni durdurdu. "Sakin bana bundan hoşlandığınızı söylemeye kalkmayın. Ben şımartılmaya ihtiyaç duyan genç bir kız değilim." Bunu söylerken yüzündeki gülümseme yerinde kaldı. Onda bir şeyler vardı: Bana, gençliğinde onu birçok erkeğin şımarttığını ve bunu büyük bir memnuniyetle yaptıklarını söyleyen eski güzelliğinden bir kalıntı.

"Yani böyle şeylerden bahsetmezdi," diye devam etti. "Odasında hiç resim ve fotoğraf yoktu. Ben buraya geleli beş yıl oldu ve beş yıldır bana tek söylediği, 'Merhaba, Bayan Schneider,' 'Günaydın, Bayan Schneider', 'Güzel bir gün, Bayan Schneider,' oldu. Bir tek bunları söylerdi, başka bir şey değil. Sadece bir kere anlatmıştı ve sanırım sonra bundan utanç duymuş ya da korkmuştu. Hiç ziyaretçisi yoktu ve genç adam gelene kadar bundan bir daha hiç bahsetmedi."

Öne doğru eğildim. O da bu hareketimi taklit etti. Böylece sadece birkaç santim uzaklıktaydık. "Gazetede ilanını görünce Bay Willeford'u aramamdan birkaç gün sonra geldi. İlk duyduğumuz şey aşağı kattan gelen bağırışlar ve koşturmalar oldu. Genç bir adam, iri bir adam, iri, vahşi gözlü, benim kapımdan geçip Bayan Emily'nin odasına daldı. Onun için korkuyordum. Kendim için de. Ama sopamı elime aldım..." eliyle, ucu bir kuş şeklinde oyulmuş baston sopasını işaret etti. "...ve onu takip ettim. Odaya girdiğimde Bayan Emily cam kenarında otu-

ruyordu, Şimdi benim oturduğum gibi ama elleri böyleydi." Bayan Schneider ellerini yanaklarına koyup ağzını Şok olmuş bir pozisyona sokup açtı. "Genç adam ona bakıyordu ve sadece tek bir kelime söyledi: 'Anne?' Bu Şekilde. Bir soru sorar gibi. Fakat Bayan Emily sadece başını salladı ve, 'Hayır, hayır, hayır diye durmadan tekrar etti. Çocuk ona uzandı ama Bayan Emily ondan uzaklaşmaya başlamıştı bile. Yerde, odasının köşesine sinene kadar geri gitti. Sonra arkamdan hemŐirelerin sesini duydum. Bayan Emily'nin kağtığı gece başından vurduğu güvenlik görevlisiyle beraber geldiler. Onlar çocuğu dışarı çıkarırlarken ben de odadan dışarı çıkmıştım. Onu götürürlerken çocuğu izledim, Bay Parker ve yüzü... Yüzü sanki birinin ölüsünü görmüş gibiydi. Sevdığı birinin ölüsünü. Ağladı ve tekrar bağırdı, 'Anne, anne' ama Bayan Emily cevap vermedi. Polis geldi ve çocuğu götürdüler. Hemşire gelip Bayan Emily'ye çocuğun syledığı Şeyin doğru olup olmadığını sordu. Bayan Emily, 'Hayır,' deyip onun neden bahsettiğini bilmediğini, hiç oğlu, hiç çocuğu olmadığını söyledi. Fakat o gece onu uzun uzun ağlarken duydum. Hiç susmayacak sandım. Yanına gidip onu kucakladım. Korkmaması gerektiğini, güvende olduğunu söyledim ama o sadece bir tek Şey söyledi."

Durdu ve ellerinin titrediğini gördüm. Uzandım ve ellerini sakinleŐtirdim. Sağ elini çekip benimkinin üzerine koydu ve sımsıkı tutup gözlerini kapadı. Ve sanırım bir an ben onun oğlu oldum; onu asla ziyaret etmeyen ve kuzeyin soğuğunda onu lme terk etmiş olarak bırakan çocuklarından biri. Sanki onu, Piscataquis ya da Aroo-stock Ormanları'na kadar taşıyıp onu orada terk edip gitmiŐler gibi. Gözleri yeniden açıldı ve ellerimi bıraktı. Bunu yaparken elleri tekrar sakinleŐmiŐti.

"Bayan Schneider," dedim kibarca. "Ne dedi?"

"Dedi ki, 'Şimdi beni öldürecek.'"

"Kimi kastetti? Ona gelen genç adamı, Billy'i mi?"
Fakat sanırım gerçek cevabı çoktan biliyordum.

Bayan Schneider başını salladı. "Hayır, diğerini. Her zaman korktuğu kişinin onu bulacağını ve kimsenin ona yardım edemeyeceğini ya da onu ondan koruyamayacağını söyledi. O kişi, ona sonra gelen kişiydi," diye bitirdi sözünü yaşlı kadın. "Neler olduğunu öğrenmişti ve geri gelmişti."

Bekledim. Cama yavaşça bir şey sürünüp geçti ve bir kar tanesinin pencereye düştüğünü gördüm. Eriyordu. "Kaçmadan önceki geceydi. O gece çok soğuktu. Hatırlıyorum çünkü fazladan bir battaniye istemiştim. Uyandığımda karanlıktı. Havada ay bile yoktu. Ve bir ses duydum. Dışarıdan gelen bir gıcırta. Yatağımdan indim. Zemin o kadar soğuktu ki, ah!.. Nefes aldım. Cam kenarına gidip perdeyi biraz açtım ama hiçbir şey göremiyordum. Sonra ses tekrar duyuldu. Aşağı doğru baktım ve..."

Korkmuştu. Bu korku, ta derinlerine inip onu sar-sıyordu.

"Bir adam vardı, Bay Parker ve borudan yukarı tırmanıyordu. Başı, benim görmemi engellemek için öte yana çevrili ve aşağı doğru eğikti. O kadar karanlıktı ki sadece bir gölge gibi görünüyordu. Fakat o gölge Bayan Emily'nin odasına ulaştı. Tek eliyle pencereyi ittiğini görebiliyordum. Bayan Emily'nin çılgınlığını duydum. Fakat diğerleri geldiklerinde adam gitmişti ve yerde de ondan hiçbir iz bulamadılar."

"Nasıl bir adamdı, Bayan Schneider? Uzun? Kısa? Küçük?"

"Size söyledim: Hava karanlıktı. Tam olarak göremedim." Hatırlamaya çalıştıkça üzgün bir şekilde başını salladı.

"Billy olabilir mi?"

"Hayır." Bundan emindi. "Başka biriydi. Onun kadar iri değildi." Billy'nin geniş omuzlarını göstermek için ellerini kaldırdı. "Hemşireye adamdan bahsettiğimde sanırım hayal gördüğüme inandı. Ona göre biz, birbirimizi korkutan iki yaşlı kadıydık. Ama öyle değildi. Bay Parker, bu adamı tam olarak göremedim ama onun varlığını hissettim. Yaşlı kadından eşya çalmaya gelen bir hırsız değildi o. Başka bir şey istiyordu. Bayan Emily'nin canını acıtmak, uzun süre yapmış olduğu bir şey için onu cezalandırmak istiyordu. Billy, ona 'Anne' diye seslenen çocuk buraya gelerek bir şey başlattı. Belki, Bay Parker, tüm bunları şu Willeford denen adamı arayarak ben başlatmışım. Belki de hepsi benim hatamdı."

"Hayır, Bayan Schneider," dedim. "Tüm bunları başlatan şey uzun yıllar önce oldu."

Bana baktı ve şefkatle uzanıp, bir sonraki sözünü vurgulamak için elini yavaşça dizime koydu. "Korkuyordu, Bay Parker," diye fısıldadı. "O kadar korkuyordu ki ölmek istiyordu."

Onu anıları ve suçluluk duygusuyla baş başa bıraktım. Gün ışığının hırsız kış, Martel ve ben arabalarımıza doğru ilerlerken ışıkların parlamasına neden oldu. "Bir adam ormanda hayatta kalabilir mi?" diye sordum.

Martel'in kaşları kalktı. "Ne kadar zamandır orada olduğuna, ne tür bir giysisi ve ne kadar erzağı olduğuna..."

"Demek istediğim bu değil," diye böldüm. "Uzun süre, yıllar boyu hayatta kalabilir mi?"

Martel bir süre düşündü. Tekrar konuştuğunda soruyla dalga geçmedi, ciddi bir şekilde cevap verdi. "Yaşayamaması için herhangi bir neden göremiyorum. İnsanlar ülkeye yerleştiklerinden beri orada yaşamlarını sürdürmüşler. Hatta bunu kanıtlayacak çiftlik evleri bile var.

Kolay olmaz ve sanırım arada bir uygarlığa da çıkılması gerekir ama hayatta kalınabilir."

"Ve onu orada kimse rahatsız etmez mi?" "Çoğu alana elli yıldır hiç dokunulmadı. Ormanda yeterince uzağa git, ne avcı ne de orman korucusu seni rahatsız eder. Sence biri oraya mı gitti?"

"Evet." Başımı sallayıp Mustang'in kapısını açtım.

"Sorun şu ki, sanırım tekrar ininden dışarı çıktı."

Adamın kokusunu almıştım. Üzerimde sürüklendiği gerçeğini hissetmeye başlamam gerekiyordu ama o Billy Purdue'yu bulmadan ve tekrar birilerini öldürmeden önce onu ele geçirmek istiyorsam daha fazlasına ihtiyacım vardı. Olaylar arasındaki bağlantıyı kurmaya çok yaklaşmıştım. Yarı hatırlanan ezgi gibi elimin uzanabileceği bir yerde duruyordu artık. Şüphelerimi ortadan kaldırıp bunları tutarlı bir şekilde sokmasını bilen birine ihtiyacım vardı ve bu kadar güvenebileceğim tek bir kişi tanıyordum.

Rachel Wolfe ile konuşmam gerekiyordu.

Karanlık Çukur'a geri gidip bir gece çantası hazırladım ve Caleb Kyle'in dosyasını da çantanım en üstüne koydum. Ben giderken Louis ve Angel farklı arabalarla geldiler. Onlara ne yaptığımı açıkladım ve sonra Boston'a giden uçağı yakalamak için Bangor'a doğru yola çıktım.

Tam Guilford'un dışına çıkmıştım ki üç araba önümde sarı bir Ford kamyon gördüm. Egzoz dumanları yolu kaplıyordu. Onu geçmek için hızlandım ve yanın-

dan geçerken de şoföre bir göz attım. Kamyonda beni tüfeğiyle tehdit etmiş olan yaşlı adam oturuyordu. Bir süre kamyonun önünden gittim. Sonra Dover-Foxcroft'ta bir benzin istasyonunda durup beni geçmesini bekledim. Orono'ya kadar dört ya da beş araba arkasından geliyordum. Orono'da eski bir alışveriş merkezinin park yerine girip bir dükkânın önünde durdu. Saatime baktım. Eğer biraz daha geç kalırsam uçağı kaçıracaktım. Yaşlı adam kamyonun arkasından birkaç siyah torba alırken onu izledim. Sonra sinirle direksiyona bir kez vurup Bangor'a ve havaalanına doğru yola koyuldum.

Rachel Wolfe'un Harvard'ta ders verdiğini biliyordum. Bir yandan da üniversite ödenekli bir araştırma da yapıyordu: Anormal beyin yapıları ile suçlu davranışları arasındaki bağlantıyı araştırıyordu. Artık özel uygulamalarda yer almıyordu ve bildiğim kadarıyla suçlu profilini bulmaya da yardım etmiyordu.

Rachel, NYPT adına birçok davada gayri resmî danışman olarak görev almıştı. Buna Gezginçi davası da dâhildi. Onunla bu dava sırasında tanışmış, bu dava sırasında sevgili olmuş ve bu dava yüzünden ayrılmıştım. Silahlı bir soyguncu tarafından ağabeyi öldürülen Rachel, suçlu beyinleri anlayabildiği sürece diğer insanların bunun gibi trajediler yaşamasını önleyebileceğine inanıyordu. Fakat Gezginçi'nin akli diğerlerinden çok farklıydı ve onu bulma işi neredeyse Rachel'in hayatına maloluyordu. Beni görmek istemediğini açıkça belli etmişti ve son zamanlara kadar onun bu isteğine saygı duymuştum. Ona daha fazla acı yaşatmak istemiyordum ama başka gidebileceğim kimse olmadığını hissetmişim.

Fakat benim düşündüğümde daha fazlası vardı. Son üç ayda iki kez onu bulmak amacıyla Boston'a gitmiş ama her seferinde elim boş dönmüştüm. Son gidişimde Louis aşağıda lobide beklerken kartımı bırakmıştım ve

bu, ona ulaştığım en yakın noktaydı. Belki Caleb Kyle aramızda bir köprü kurabilirdi. Profesyonel bir kanalın yanında kişisel yürütebileceğimiz bir köprü.

Uçakta, Bayan Schneider'dan öğrendiklerimi büyük harflerle, dikkatle yazarak büyük babamın dosyasına ekledim. Fotoğrafları inceleyip uzun zaman önce ölmüş olan kadınların detaylarını yazdım. Onların hayatları büyük babam tarafından, yaşarken tutulan dosyalarından daha detaylı bir biçimde ölümlemlerinden sonra tutulmuştu. Birçok yönden büyük babam onları tanıyor ve onlara en az aileleri kadar değer veriyordu. Hatta bazı durumlarda ailelerinden daha çok önemsiyordu. Büyük babam karısından on üç ve kızından on iki yıl daha uzun yaşamıştı. Birçok kadın için yas tutmak zorunda kaldığını düşündüm.

Bir keresinde, ben polis çıktıktan sonra bana söylediği bir şeyi hatırladım. Scarborough'daki evde onun yanında oturmuş kahve fincanlarını doldururken onu izliyordum. Dışarıda güneş parlıyordu ama ev serin ve karanlıktı.

"Bu çok ilginç bir meslek," dedi. "Tecavüzcüler, katiller, hırsızlar, uyuşturucu satıcıları, hepsi ama hepsine ihtiyacımız var. Onlar olmasa mesleğimizin bir amacı kalmaz. Onlar bizim mesleğimize anlam katıyorlar. Ve tehlike de burada, Charlie. Çünkü çizginin bir yerinde onu geçmeye çalışanla ve günün sonunda rozetini çıkarırken arkada bırakamayacağın biriyle karşılaşıyorsun. Bununla savaşmaktır. Yoksa arkadaşların ve ailen hepsi bu gölge tarafından lekelenir. Böyle bir adam seni, kendi yarattığı yapar. Senin hayatın onun hayatının bir uzantısı olur ve eğer onu bulamazsan, onu durduramazsan tüm hayatın boyunca senin peşinden gelir. Beni anlıyor musun, Charlie?"

Anlamıştım ya da anladığımı sanmıştım. O zaman bile, hayatının sonlarına gelirken, o hâlâ kafasında Caleb Kyle ile uğraşıyordu. Bunun bana asla olmamasını umuyordu ama oldu. Gezginci sırasında olmuştu ve şimdi tekrar aynıını yaşıyordum. Bu kişiyi büyük babamın geçmişinden almıştım.

Hesaplarımı bitirdikten sonra dosyaya tekrar bir göz atıp büyük babam gibi düşünmeye çalıştım. Onun çabalarıyla da Caleb Kyle'in zihnine ulaşmaya. Dosyanın sonunda katlanmış bir gazete sayfası vardı. 1977 yılından kalma *Maine Pazar Gazetesi'ne* aitti. Büyük babamın Caleb Kyle olarak tanıdığı adam ortadan kaybolduktan on iki yıl sonra. Kâğıtta, Greenville'de çekilmiş, İskoç Kâğıt Şirketi'ni temsil eden bir fotoğraf vardı. Katahdin buharlı gemisinin restore edilmek üzere Moosehead Denizcilik Müzesi'ne götürüldüğü yazıyordu. Arka planda insanlar gülüyorlar ve el sallıyorlardı ama daha da arkada bir şekil vardı. Yüzü kameraya çevriliydi ve kollarında da içinde eşya olabilecek bir kutu taşıyordu. Uzaktan bile uzun, sıırım gibi olduğu anlaşılabilirdi. Kutuyu tutan kollan uzun ve ince, bacakları zayıf ama güçlüydü. Yüzü bulanıktı ve kırmızı keçeli bir kalemle yuvarlak içine alınmıştı.

Fakat büyük babam bu resmi büyütmüş, büyütmüş ve tekrar büyütmişti. Her büyütme önceden olan resme yerleştirilmişti. Ve yüzü, büyüyüp büyüyüp bir kafatası şekli ve büyüklüğünü almıştı ve mürekkep, çoğu çukurlar gibi gözükmeye başlamıştı. Minik siyah ve beyaz noktalardan oluşan bir yüz hâlini almıştı. Resimdeki adam bir hayalet olmuştu. Hatları büyük babam haricinde kimse tarafından ayırt edilemez ve tanmamaz hâle gelmişti. Çünkü büyük babam onunla barda yan yana oturmuş, onu koklamış ve o, büyük babamı, kızların rüz-

garda dönerek asılı oldukları ağaca yönlendirirken büyük babam onu dinlemişti.

Büyük babam bu kişinin Caleb Kyle olduğuna inanıyordu.

Havaalanında, Harvad'taki psikoloji bölümünü arayıp kimlik numaramı verdim ve Rachel VVolfe'un bugün ders verip vermeyeceğini sordum. Rachel VVolfe'un bugün saat 18.00'da psikoloji öğrencilerine ders vereceği söylendi. Saat şu an 17.15 idi. Rachel'ı kampüste yakala-yamazsam bana ev adresini verecek insanlar bulabilirdim ama bu uzun zaman alırdı ve fazla zamanımın kalmadığını yeni yeni fark etmeye başlamıştım. Bir taksi çağırdım ve şoförü, trafikten kaçmak için Ted Williams Tüneli'nden gitmeye ikna edince, hemen Cambridge'e ulaştım.

Grafton barının dışarısında bir UC seçim afışı asılıydı ve kampus kalabalığına girerken caddelerdeki birçok çocuk çantalarında ve paltolarında seçim rozetleri taşıyorlardı. William James Binası'nın çaprazındaki Yeni Kudüs Kilisesi'nin gölgesine oturup bekledim.

Saat 17.59'da siyah, yün bir palto, bilek uzunluğunda bir bot ve siyah pantolon giymiş bir kişi Quincy' den aşağı inerek binadan içeri girdi. Kırmızı saçları siyah ve beyaz bir kurdeleyle toplanmıştı. Rachel, belirli bir mesafeden bile hâlâ güzel görünüyordu. Bir iki erkek öğrencinin geçerken ona göz attıklarını fark ettim. Arkasında biraz mesafe bırakarak girişe doğru onu takip ettim ve iptal edip gitmeyeceğinden emin olmak için aşağı katta bulunan 6 numaralı seminer odasına giden merdivenleri inişini izledim. Seminer odasına girip kapıyı kapatırken onu takip ettim. Sonra, odayı seyredemediğim plastik bir sandalyede yerimi alıp bekledim.

Bir saat sonra kapı açıldı ve öğrenciler dışarı çıkmaya başladılar. Kiminin ellerinde büyük boy, telli def-

terler vardı. Ya göğüslerine yapışık bir vaziyette ellerinde tutuyorlar ya da çantalarına koyuyorlardı. Telli defterler Rachel'in zayıf noktasından biriydi. Son öğrencinin de çıkması için kenara çekildim ve sonra içinde, etrafında sandalyeler olan, duvara yaslı sadece tek büyük bir masa bulunan bir sınıfa geçtim. Masanın başında, kara tahtanın dibinde Rachel VVolfe oturuyordu. Koyu yeşil bir kazak ve altına da beyaz erkek tişörtü giymişti. Tişörtün yakası boynunda yukarı doğru kıvrılmıştı. Her zamanki gibi özenle yapılmış makyajı ve koyu kırmızı bir ruju vardı.

Bir beklentiyle başını yukarı kaldırdı. Beni görür görmez yüzündeki o yarı gülümseme dondu. Yavaşça arkamdaki kapıyı kapattım ve masanın etrafında bulunan ilk boş sandalyeye oturdum. Bu, ona en uzak olabildiğim yerdi.

"Merhaba," dedim.

Kalem ve notlarını kasten deri bir çantaya koyup ayağa kalktı ve paltosunu giymeye başladı. "Bana ulaşmaya çalışmamanı istemiştin senden," dedi, paltosunun sol kolunu bulmaya çalışırken. Kalkıp ona doğru yürüdüm ve kolunu içine sokabilmesi için paltosunu tuttum. Onun alanına izinsizce bu şekilde girdiğim için kendimi adi biri gibi hissettim ama aynı zamanda bir anlık bir içerleme de hissetmişim: Gezginci'yi yakalarken yaralanmış olan tek kişi Rachel değildi. Yalnız kollarındaki hissi hatırladığım an bu içerleme hemen geçip yerini suçluluk duygusuna bıraktı. Metairie Mezarlığı'nda bir adamı öldürmeye zorlanırken vücudu hıçkırıklarla sarsılmıştı. Bir kez daha onun parmağı tetikte bir hâlde silahı kaldırışını ve silah elinde sıçrarken içinden fırlayan mermiyi gördüm. O korkunç gün, bastırılmayan bir çeşit hayatta kalma içgüdüsu onu dürtmüştü. Şimdi düşünüyorum da, bana baktığında yaptıklarını ve benim simgelediğim korkuyu hatırlıyor olmalıydı. Onda kısa süreliğine patlak vermiş olan

ve külleri her an yanmaya hazır bekleyen bendeki şiddet kapasitesini.

"Merak etme," dedim, biraz yalan söyleyerek. "Buraya bir iş meselesi yüzünden geldim; kişisel değil."

"O zaman kesinlikle bunu duymak istemiyorum." Çantasını kollarının altına alarak döndü. "Üzgünüm, yapacak işlerim var."

Kolunu tutmak için bir elimi uzattım ve bana kötü kötü baktı. Ben de elimi çektim. "Rachel, bekle. Yardımına ihtiyacım var."

"Lütfen, bırak gideyim. Yolumu kapatıyorsun."

Geri çekildim ve o da başı öne eğik bir hâlde yanımdan geçti. Ben tekrar konuşurken kapıyı açmıştı. "Rachel, sadece bir dakika için dinle beni. Benim için değilse de Walter Cole için yap bunu."

Kapıda durdu ama dönmedi. "Walter'a ne olmuş?"

"Kızı Ellen kayıp. Emin değilim ama şu an üzerinde çalıştığım davayla bir ilgisi olabilir. Ayrıca öldürülen öğrenci Thani Pho ile de bir şekilde bağlantısı olabilir."

Rachel durup derin bir nefes aldı ve kapıyı kapatıp az önce benim oturduğum sandalyeye oturdu. Sadece eşit olmak için ben de onun yerine oturdum.

"İki dakikan var," dedi.

"Bir dosya okuyup onunla ilgili görüşlerini bildirmeni istiyorum."

"Daha fazlasını yapmam."

"Duyduğuma göre saldırı suçları ve beyin bozuklukları ile ilgili bir araştırma üzerinde çalışıyormuşsun."

Aslında bundan biraz daha fazlasını biliyordum. Rachel, beynin iki bölgesindeki fonksiyon bozukluklarını inceliyordu: amigdala ve ön lop. Bir psikoloji dergisine yazdığı bir makaleden yola çıkarak amigdalanın -bilinçsiz beyinde minik bir doku bölgesi- bizde, diğerlerinin

sıkıntılarına karşılık verecek duygular yarattığını anladım. Ön lopta duygular toplanıyor, kendini bilme ortaya çıkıyor ve planlar yapıyordu. Bu bölge aynı zamanda bizim dürtülerimizi de kontrol eden kısımdı.

Artık psikopatlarda ön lobun, karşılaştığı zaman duygusal durumlara yanıtız kaldığına inanılıyordu. Buna neden olarak da, amigdalanın kendisinde ya da beyin zarına sinyal gönderme işleminde bir bozukluk olduğu ileri sürülüyordu. Rachel ve onun gibiler, mahkûm edilmiş suçlularda büyük bir beyin taraması yapıyorlar ve bunun sonucunda da beyin hasarı ve psikopat suç davranışlarının arasında bir bağlantı olduğunu ortaya çıkacağını iddia ediyorlardı.

Kaşlarını çattı. "Hakkımda çok şey biliyor gibisin. Benimle ilgili araştırma yaptığın fikrinden hoşlandığımdan emin değilim."

Tekrar o içleme duygusunu hissettim. O kadar derinden hissettim ki istemeden ağzım seyirdi. "Hayır öyle değil ama egonun hâlen güçlü ve sağlıklı olduğunu görüyorum."

Rachel biraz gülümsedi. Minik, hızlı bir gülümseme. "Geri kalan kısmım o kadar sağlam değil. Hayattan korkuyorum, Bird. Haftada iki kez terapi görüyorum ve kendi çalışmamdan da vazgeçmem gerekti. Hâlen seni düşünüyorum ve sen hâlâ beni korkutuyorsun. Bazen."

"Üzgünüm." Belki bu benim hayal gücümde kaynaklanıyordu ama o duraklamada, o 'bazen' sözcüğünde bir şeyler vardı. Beni başka şekillerde de düşündüğünü ima eden bir şey.

"Biliyorum. Bana şu dosyadan bahsetsene."

Ona ölümlerin geçmişini kısaca özetleyip Bayan Schneider'in bana anlattıklarını ve benim şüphelendiğim ya da tahmin ettiğim bazı noktaları da ekleyerek konuyu anlattım. "Bilgilerin çoğu burada yazılı." Yıpranmış dos-

yayı havaya kaldırdım. "Senin de dosyaya bir göz atıp fikrini söylemeni istiyorum."

Uzandı ve yan yana dizili masaların üzerinden dosyayı ona doğru kaydırıldı. El yazısı notlara, karbon kopyalara ve fotoğraflara hemen bir göz attı. Biri, Küçük "Wilson kıyılarında çekilmiş olay mahalli fotoğrafıydı. "Aman Tanrım," diye fısıldadı ve gözlerini kapattı. Onları tekrar açtığıında içlerinde yeni bir ışık, mesleki merakın doğurduğu bir kıvılcım vardı ama bunun yanında başka bir şey de vardı. Beni onu çeken ilk şey.

Empati duygusuydu.

"Birkaç gün alabilir," dedi.

"Benim birkaç günüm yok. Bu akşam almam gerek."

"Mümkün değil. Üzgünüm ama o kadar kısa zaman içerisinde okumaya bile başlayamam."

"Rachel, kimse bana inanmıyor. Kimse bu adamın var olduğuna ya da daha da kötüsü hâlen yaşadığına inanmıyor. Ama o, orada. Onu hissedebiliyorum, Rachel. Ne kadar az da olsa onu anlamak zorundayım. Onu o dosyadan çıkarıp tanınabilir bir resmini oluşturabilmem için onu gerçek kılacak bir şeye, herhangi bir şeye ihtiyacım var. Kafamda bir sürü karmakarışık detay var ve tüm bunlardan mantıklı bir anlam çıkarabilecek birine ihtiyacım var. Gidebileceğim kimse yok ve sen, tanıdığım en iyi suçlu psikologusun."

"Ben senin tanıdığın tek suçlu psikologuyum," dedi ve o gülümseme yine belirdi.

"Evet, o da doğru."

Ayağa kalktı. "Bu akşama kadar sana bir şey yetiştirmeme imkân yok ama yarın Co-op Kitabevi'nde saat on birde benimle buluş. O zaman bir şeyler anlatabilirim."

"Teşekkürler," dedim.

Bir şey değil." Ve bunu da dedikten sonra gitti.

Boston'da her zaman kaldığım yerde kaldım: Güney Boston'da, G Caddesi'nin yukarısında, Nolan Oteli'nde. Sessizce uyuyup sakin bir kahvaltı ettim. Otelde antika eşyalar ve yakınında da birkaç restoran vardı. Angel ve Louis'i aradım ama Karanlık Çukur'da hiçbir gelişme yoktu.

"Rachel'ı gördün mü?" diye sordu Angel.

"Evet, onu gördüm."

"Nasıl karşıladı?"

"Beni gördüğüne pek sevinmiş gibi değildi."

"Sen kötü anılarını canlandırırıyorsun."

"Hayatımın hikâyesi. Belki bir gün biri bana bakar ve güzel anılarımı hatırlar."

"Asla böyle bir şey olmayacak," dedi. "Sakin ol ve ona bizden selam söyle."

"Söylerim. Payne'den hiç haber var mı?"

"Genç olan adam, süt ve yiyecek bir şeyler almak için şehre indi, hepsi bu. Billy Purdue, Tony Celli ya da Stritch'ten hiç haber yok ama Louis hâlâ tuhaf davranıyor. Stritch buralarda bir yerde. En azından bu kadarından eminiz. Ne kadar çabuk buraya dönersen o kadar iyi olur."

Duş alıp temiz bir tişört ve pantolon giydim. Nolan Oteli koridorunda bulunan rehber kitaplar ve dergilerin arasında 1995'ten kalma Gousha yol atlasının bir kopyasını buldum. Gousha, Medina adlı sekiz tane yer sıralıyordu: Texas, Tennessee, Washington, Wisconsin, New York, Kuzey Dakota, Michigan, Ohio ve bir Medina da Illinois'te vardı. Büyük babamın Caleb'in köklerinin güneyde olduğu görüşünün doğru olduğunu umarak kuzey eyaletleri eldim ve geriye sadece Tennessee ve Texas kaldı. Önce Tennessee'yi denedim ancak Gibson Bölge

Şefi'nin ofisindeki kimse, 1940lar'da, bir çiftlikte annesini öldürmüş ya da öldürmüş olabilecek Caleb Kyle diye birini hatırlamadı. Fakat bir polis memuru, bunun, olayların olmamış olduğunu değil de sadece buradaki kimsenin böyle bir olayı hatırlamıyor olduğu anlamına geldiğini söyleyerek bana destek oldu. Eyalet polisini de aradım yalnız yine aynı cevapla karşı karşıya kaldım: Caleb Kyle diye biri yok.

Texas'ı aramaya başladığımda saat sekiz buçuğa yaklaşıyordu. Medina, Bandera şehri olarak ortaya çıktı, Medina şehri olarak değil. Bu yüzden Medina şehri şefine yaptığım ilk arama beni pek ileri götürmedi. Fakat ikinci arayışında şansım yaver gitti ve eğer bu kadar ileri gidip Caleb Kyle hakkındaki gerçekleri öğrenmiş olsaydı büyük babamın ne hissedeceğini merak etmeden duramadım.

Bir memur bana, Şefin adının Dan Tannen olduğunu söyledi. Şefin ofisine aktarılmak üzere bekledim. Hatta bir takım tuŐ seslerinden sonra bir kadın sesi, "Merhaba," dedi.

"Şef Tannen?" diye sordum. İyi tahmin etmiştim.

"Evet, benim," dedi. "Sesiniz ŐaŐırmıŐ gibi gelmiyor."

"ŐaŐırmam mı gerek?"

"Birkaç kez sekreterle karıŐtırıldım. Böyle olunca canım gerçekten çok sıkılıyor. Dan, Danielle'in kısaltılmışı. Duyduğuma göre Caleb Kyle'ı soruyormuŐsunuz."

"Bu doğru," dedim. "Ben zel bir soruşturmacıyım. Maine, Portland'te çalışıyorum. Ben..."

Szm yarıda kesti. "Bu ismi nereden duydunuz?"

"Caleb ismini mi?"

"Evet. AŐında Caleb Kyle ismini. Nerden duydunuz?"

Bu, güzel bir soruydu. Nerden baŐlamalıyım? Bayan Schneider'dan mı? Emily Watts'tan mı? Bykba-

bamdan mı? Ruth Dickinson, Lauren Trulock ve Küçük Wilson kıyısındaki ağaçta asılı duran diğer üç kızdan mı?

"Bay Parker, size bir soru sordum." Şef Tannen'in uzun zamandır bu görevde olduğuna dair bir his kapladı içimi.

"Üzgünüm," dedim. "Bu biraz karışık. İlk seferinde ben daha bir çocukken büyük babamdan dinledim ve şimdi de geçen haftadan beri iki kez karşıma çıktı." Ve sonra ona tüm bildiklerimi anlattım. Hiçbir yorum yapmadan dinledi ve ben hikâyemi anlatmayı bitirince o konuşmaya başlamadan önce uzun bir sessizlik oldu.

"Bu benim zamanımdan önceydi," dedi sonunda. "Yani bir kısmı. Çocuk, buranın belki dört mil güneydoğusunda kalan Hill kasabasında yaşıyormuş. O ve annesi beraber yaşıyorlarmış. Dosyasına bakmadan hatırladığım kadarıyla bin dokuz yüz yirmi sekiz ya da yirmi dokuz yılları arasında doğmuş ancak soyadı Brewster'miş. Babasını adı Lyall Brewster. Babası Hitler'e karşı dövüşmek için savaşa gitmiş ve Kuzey Afrika'da ölmüş. Caleb ve annesi tek başlarına kalmışlar. Ayrıca Lyall Brewster, Bonnie Kyle çocuğunun annesi olduğu hâlde onunla hiç evlenmemiş. Bu yüzden *Caleb Kyle* dediğinizde çok şaşırdım. Burada o isimle onu tanıyanlar pek yoktur. Gerçek şu ki ben de onun bu isimle çağırıldığımı hiç duymadım. Annesini öldüren dek burada hep Caleb Brewster olarak bilindi. Onu tanıyanlara göre annesi şeytanın karısıymış. Kendini kendine saklamış ve çocuğu da hep yanında tutmuş. Fakat çocuk zekiymiş, Bay Parker. Okulda matematikte, okumada ve her şeyde diğerlerinden öndeymiş. Sonra annesi oğlunun bu kadar ilgi çekmesinden rahatsız olup onu okuldan almış ve ona evde ders verdiğini iddia etmiş."

"Sizce işin içinde taciz var mıydı?"

"Bununla ilgili hikâyeler var. Birinin bana bir keresinde, çocuğun tek başına burası ve Kerrville arasında cırılçıplak dolaştığını anlattığını hatırlıyorum. Üstü kir ve domuz pisliğiyle kaplıymış. Polis onu bir battaniye içinde annesine getirmiş. Çocuk on dört ya da on beşten daha büyük değilmiş. Kapıyı kapattıkları an içeriden bağırma sesleri yükselmeye başlamış. Herhalde çocuğu sopayla dövmüş."

Tekrar durdu ve hattın diğer ucunda bir sıvı yuttuğunu duydum. "Su," dedi. "Merak ediyorsanız."

"Etmiyordum."

"Her neyse. Cinsel tacizle ilgili bir şey bilmiyorum. Duruşmada bu konu açılmış fakat Menendez kardeşlerin duruşmasında da bu konu açıldı ve bakın şimdi bu onları hangi noktaya getirdi. Dediğim gibi, Bay Parker, Caleb çok akıllıydı. On altı, on yedi yaşlarında bile kasabasındaki birçok insandan daha zekiymiş."

"Sizce bunu uydurdu mu?"

Bir süre cevap vermedi. "Bilmiyorum ama bunu hafifletici sebep olarak kullanacak kadar da zekiydi. Unutmayın, Bay Parker, insanlar o zamanlar bu konuda çok konuşmadılar. Birinin böyle bir konuyu ortaya atması olağan dışıydı. O evde tam olarak neler yaşandığını asla bilemeyeceğiz. Fakat Caleb Brevvster'da zekâdan başka şeyler de vardı. Burada insanlar onun sinirli ya da sinirliden de daha kötü olduğunu hatırlıyorlar. Hayvanlara işkence edermiş: sincaplara, tavşanlara hatta köpeklere bile. Onu içeri atacak hiçbir kanıt yokmuş ama halk bunu onun yaptığını biliyormuş. Belki de hayvanları öldürmekten sıkılıp bir adım yukarı çıkmak istemişti."

"Ne demek istiyorsunuz?"

"Olanları bir sıraya sokalım. Annesini öldürüp domuzlara yem ettiğini biliyoruz. Yolda olan olaydan iki ya da üç gün sonra, Şef Garrett ve başka bir memur çocu-

ğa bakmak için eve uğramışlar. Onu verandada oturmuş bir kâseden süt içerken görmüşler. Mutfakta kan varmış; duvarda, yerlerde. Mutfak tahtaları kanla yıkanmış. Bıçak hâlen çocuğun yanında duruyormuş. Bonnie Kyle'ın kıyafetleri birkaç kemikle beraber domuz ahırındaymış. Domuzlar sadece o kadarını bırakmışlar geriye. Bunlar ve bir de evlilik yüzüğü. Domuzlardan birinin dışkısından yüzük çıkmış. Sanırım şu an Banderas'ın yukarısındaki Sınır Müzesi'nde iki başlı lambalar ve yerli ok başları yanında duruyor."

"Caleb'a ne oldu?"

"Bir yetişkin olarak suçlandı ve hapse atıldı."

"Ömür boyu mu?"

"Yirmi yıl. Sanırım altmış üç ya da altmış dörtte çıktı."

"İyileşmiş mi?"

"İyileşmek mi? Hayır. Sanırım onu öldürmeden çok önce kafayı yemiş. Fakat biri hafifletici sebepleri göz önünde bulundurarak onun çıkmasında bir sakınca görmemiş. Adam hapsini yatmış. Ne kadar iyi bir fikir o-lursa olsun onu içeride sonsuza dek kapalı tutamazlardı. Ve dediğim gibi çok akıllıymış. Hapiste kimseye bulaşmamış. İyileştiğini düşünmüşler. Bana göre, bekliyordu."

"Hill kasabasına geri geldi mi?" diye sordum.

Tekrar durdu. Bu sefer sandığımdan da uzun sürdü.

"Ev hâlâ yerindeydi," diye başladı Tannen. "Kasabaya geri geldiğini hatırlıyorum. Ben belki on ya da on bir yaşındaydım. Caleb eski eve doğru giderken caddede insanlar onu görünce ya karşı caddeye geçiyorlar ya da yönlerini değiştiriyorlardı. Orada ne kadar kaldığını bilmiyorum. Birkaç geceden daha fazla olamaz, ama..."

"Ama?"

iç geçirdi. "Bir kız öldü. Lillian Boyce. Onun kasabanın en güzel kızı olduğunu söylüyorlardı ve muhtemelen de haklılardı. Onu Tarpley yakınında Hondo Deresi'nde buldular. Çok kötü parçalanmıştı. Ama en kötüsü bu değildi."

Bekledim ve bir sonraki söyleyeceği şeyin ne olduğunu bildiğimi düşündüm.

"Bir ağaçta asılı duruyordu," dedi. "Sanki biri onun bulunmasını istemişti. Sanki hepimize karşı bir uyarıydı o."

Şef Tannen hikâyesini sonlandırırken hat cızırdamaya başlamış ve cep telefonu elimde sıcaklamıştı. "Onu bulduğumuzda Caleb Brevvster yine gitmişti. Bu olaydan sonra birinin bir daha onun adını ağzına alacağını sanmıyordum. Yani en azından şu ana kadar."

Telefonu kapattıktan sonra bir süre yatağında oturdum. Odadaki kitaplığın üzerinde oyun kartları vardı ve kendimi kartları elden ele dolaştırırken buldum. Kalplerin kraliçesini bulup onu üstten aldım. Saul Mann, "Kraliçeyi Bul" adlı oyuna "Hile" derdi. Kâğıt masasının önünde durur ve önündeki kartları düzenlerken kendiyile konuşur gibi görünürdü. Bir kartı diğerinin kenarından atlatıp yana geçirirdi. "Beş sana on, on da yirmi kazandırır." Ellerinin hareketleri ve kolay para vaadi dikkatlerini çeken kumarcılarının yavaş yavaş etrafında toplandıklarını fark etmezdi. Fakat her zaman izlerdi. İzler ve beklerdi. Onlar da yavaş yavaş ona gelirdi. Yaşlı adam bir avcı gibiydi. Bir noktada geyik onun yolundan mutlaka geçecekti.

Ve parçalayıp ağaca astığı kızlardan geriye kalanlara bakarken Caleb Kyle'ı da düşündüm. Bir anı hatırladım. Nero İmparatoru hakkında bana anlatılan bir efsane. Nero, annesi Agrippina'yı öldürdükten sonra vücudunun

açılmasını istemiş. Böylece kendisinin nasıl bir yerden geldiğini görecekmış. Böyle bir şeyi neden istediği açık değil: hastalıklı takıntılar belki ya da eski kroniklerin ona atfettiği ensest sonucu doğan duygular. Ve geldiği yeri ortaya çıkararak belki kendinden, kendi doğasından bir şeyleri anlamak için bile bunu istemiş olabilirdi, içinde öfke, kızgınlık ve nefret doğmadan, onun yaşamını almaya karar verip ondan geriye kalanları parçalara ayırmadan önce onu bir zamanlar sevmiş olmalıydı. Kısa bir an için Caleb'a acıdım: Bir zamanlar olduğu çocuğa karşı bir üzüntü duyup şu an olmuş olduğu adama karşı nefret duydum.

Ağaçlardan düşen gölgeler ve kuzeye doğru yol alan bir şekil gördüm; bir pusuladaki iğne gibi. Elbette kuzeye gidecekti. Annesine yaptıklarından dolayı onu hapse atmaya layık gören topluluktan kaçmak için Texas'tan ileri gidebileceği en uzak yer kuzeydi.

Fakat görünüşe göre daha fazlası da vardı. Büyük babam çocukken, rahibin, ilahileri kilisenin kuzey kesiminde okuduğunu söyledi. Çünkü kuzey, henüz Tanrı'nın ışığını görmeyen bir yer olarak algılanıyordu. Bu yüzden vaftiz edilmemiş olanları, intihar edip cinayet işleyenleri kuzeye doğru, kilise sınırlarının dışına gömerlerdi.

Çünkü kuzey siyah bölgeydi.

Kuzey, karanlık topraklardı.

Ertesi sabah kitabevi, öğrenci ve turistlerle doluydu. Kahve söyleyip Rachel gelene kadar birinin bir sandalyenin üzerinde unutmuş olduğu *Rolling Stone*'un bir sayısını okudum. Rachel her zamanki gibi geç kalmıştı. Hâlen üzerinde siyah paltosu vardı ve bu sefer altına mavi pantolon ve üstüne de gökyüzü mavisi V yakalı bir kazak giymişti. Onun altında mavi beyaz çizgili Oxford

gömleği boynuna kadar ilikliydi. Saçı omuzlarına düşüyordu.

"Hiç erken gelir misin?" diye sordum, onun için bir kahve ve kek siparişı verirken.

"Senin kahrolası dosyan üzerinde çalıştığım için sabah beşe kadar ayaktaydım," diye yanıtladı. "Senin için ücretli çalışıyor olsaydım, ücretimi karşılayamazdın."

"Üzgünüm," dedim. "Kahve ve keki zor karşılıyorum."

"Kalbimi kırıyorsun," dedi fakat tavrı, bir önceki günden biraz daha yumuşamışa benziyordu.

"Buna hazır mısın?" diye sordu.

Başımı salladım ama o konuşmaya başlamadan önce Medina'daki şeften öğrendiklerimi de ona anlattım. Caleb'in geçmişinden kaçmak için annesinin soyadını almasını.

Kendi kendine başını salladı. "Uyuyor," dedi. "Her şey birbirine uyuyor."

Kahve geldi, içine şeker koyup keki açtı ve ağzına ısırık büyüklüğünde parçalar atarak konuşmaya başladı.

"Bunların çoğu tahmin ve varsayımla ortaya çıkmış sonuçlar. Dürüst bir kanun adamı olsa bana gülerdi ama sen ne dürüst ne de bir kanun adamı olduğun için anlatacaklarıma diyecek bir şeyin yok. Ayrıca, bana verdiğin her şey de zaten tahmin ve varsayım. Tabii içine biraz da batıl inanç ve paranoya katılmış." Şaşkın bir şekilde başını sallayıp telli not defterini açtığı an ciddileşti. Önünde satır satır yan yana yazılmış bir metin duruyordu. Orasına burasına çizgiler çekilip kırmızı işaret kâğıtları yapıştırılmıştı. "Anlatacaklarımın çoğunu sanırım çoktan biliyorsun. Benim yapabileceğim tek şey bunları senin için açığa kavuşturmak ve belki bir düzene sokmak. Bird, eğer böyle bir adam varsa -yani ölümlerin hepsin-

den sorumlu olan aynı adam Caleb Kyle- o zaman karşında psikopat bir sadist duruyor. Aslında, ondan da kötüsü çünkü ben ne edebiyatta ne de klinik çalışmalarında böyle bir şeyle karşılaşmadım. En azından hepsi bir arada olanıyla. Bu arada, bu dosyada 1965'ten sonra olmuş hiçbir cinayet yazmıyor. Gazetedeki fotoğrafa da bakarak bu adamın ölmüş ya da başka bir suçtan hapse girmiş olabileceği ihtimalini düşündün mü?"

"Ölmüş olabilir," diye kabul ettim. "Ki o zaman tüm bunlar bir zaman kaybı olur ve bizim karşımızda tamamen başka bir şey vardır. Fakat hapse girmemiş olduğunu farz edelim: Şef haklıysa ve Caleb onun inandığı kadar zekiyse, o zaman bir daha hapse girmez. Ayrıca büyük babam o yıllarda hep takip etmiş. Gerçi adamı Caleb Brevvster değil de Caleb Kyle olarak aramış da olabilir."

Omzunu silkti. "O zaman iki ihtimalin var: Ya öldürmeye devam etti ama kurbanlarını hep kayıp insanlardan seçti; tabii o insanlar hiç kaybolmadılarsa ya da..."

"Ya da?"

Rachel kaleminin ucuyla kırmızı bir halka içine almış olduğu bir kelimeyi işaret etti. "Ya da uyku halindeydi. FBI'ın Soruşturma Destek Birimi, Suçlu Profili Çıkarma ve Danışma Programları'nda çalışanlar bu konu üzerinde yoğunlaşıyor ve seri katillerin bir anda durmalarını buna bağlıyorlar. Bunu biliyorsun çünkü sana bundan daha önce bahsettim. Bu bir teori ama kimse tutuklanmadan seri katil cinayetlerinin neden bir anda durduğunu açıklamaya yardımcı olabilir. Bir nedenden ötürü, katil bir kurban bulma ihtiyacının o kadar güçlü olmadığı bir noktaya geliyor ve cinayetler duruyor."

"Eğer bu zamana dek uyku halindeyse, o zaman bir şey onu uykusundan uyandırdı," dedim. Orman kesimini kolaylaştırmak için vahşi doğaya giden kereste şirketi araştırmacısını ve ormanda ne ile karşılaşmış olabile-

ceğini düşündüm. Bayan Schneider'ın hikâyesini ve Willeford'un eski tarz soruşturmasını hatırladım: Kapı kapı dolaşp her yere ilan asarak, ulaşmak istediğın kişiye bu haber gidene dek herkese bunu yaymak. Ve Billy Purdue'nün Aziz Martha'da tutuklandığı haberini yazan gazete makalesini düşündüm. Eğer ortaya balı koyarsan arılar geldiğı zaman şaşırmayacaksın.

"Çok zayıf ama bunlar göz önünde bulundurman gereken olasılıklar," diye devam etti Rachel. "Ana cinayetlere bakalım. İlk önce, küçük bir nokta olsa da, cesetlerin bulunduğu nokta önemliydi. Bu Caleb Kyle onların ne kadar zamanda ve kim tarafından bulunacaklarını kararlaştırmıştı. Onun, araştırmayı kontrol etme ve katkıda bulunma yöntemi bu. İlk ölümler planlı olmamış olabilir -bundan asla emin olamayacağız çünkü nerede öldürüldüklerini bilmiyoruz- ama cesetlerin göz önüne seriliş i oldukça planlıydı. Bu keşfin bir parçası olmak istedi. Benim tahminimce kadınları bulduğu andan itibaren büyük babanı izliyordu. Ölümlere gelince, Emily VVatts'ın söylediklerinden yola çıkarak, Bayan Schneider'ın anlattıkları doğruysa, Kyle, ilişkileri esnasında zaten cinayet işliyor-muş. Beş cesedin her birinin çürüme dereceleri farklıymış: İlk olarak Judy Giffen ve Ruth Dickinson öldürülmüşler ve aralarında neredeyse bir aylık bir zaman var. Fakat Laurel Trulock, Louise Moore ve Sarah Raines arka arkaya öldürülmüşler: Adli tabibin raporuna göre Trulock, Moore ve Raines aynı yirmi dört saatin içinde öldürülmüş olabilirler. Benim tahminime göre kızlardan her biri -ya da en azından kesinlikle son üçü- Emily VVatts'a fiziksel yönden çok benziyordu. İnce ve narin kızlardı. Gerektiğinde güçlü olan Emily'den daha pasiflerdi ama yine de ona benziyorlardı. Sen bir polisken intikam amacıyla yapılmış tecavüzlerle karşılaştın, değil mi?"

Başımı salladım. Ne olduklarını biliyordum.

"Bir adam karısıyla ya da kız arkadaşıyla kavga ediyor, evden dışarı çıkıyor ve sinirini tamamen yabancı birinden çıkarıyor," diye devam etti Rachel. "Ona göre tüm kadınlar, bir kadının yaptığı yanlışın temsilcisi oluyorlar ve bu yüzden herhangi bir kadın gerçek ya da hayalî bir onur kırma, aşağılama ya da tecavüzünün aklında kurduğu sınırları aşma suçundan ötürü cezalandırılabilir. Caleb Kyle da bu adamlar gibi ama bu sefer daha da ileri gitti. Adli tabip, sonraki üç kurbanda gerçek bir cinsel saldırıya rastlamamış ancak -ve burada klasik kadın cinselliğinden korkma hastalığıyla iç içeyiz- cinsel organlara zarar verilmiş. Büyük bir ihtimalle göbekte ve her kurbanın rahmini parçalarken bıçak yaralarını açmakta kullandığı aynı aletle. Aslında ilginç olan şu ki, Giffen ve Dickinson'ın vakalarında onları ölümlerinden neredeyse bir ay sonra bıçaklamış. Herhalde diğer üç kızı öldürdükten hemen sonra ya da öldürmeden hemen önce."

"Emily Watts'ın bebeği kaybettiğini düşündükten sonra onların yanına geri gitmiş."

"Kesinlikle. Onları cezalandırıyordu çünkü Emily Watts'ın vücudu çocuğu kaybederek ona ihanet etmişti. Birçok kadın sadece bir kadının hatası yüzünden cezalandırılıyor. Bana göre, başka kadınları da başka sebeplerden ötürü daha önce cezalandırmış."

Kekinden biraz yiyip kahvesini yudumladı. "Şimdi, adli tabibin raporuna geri dönersek, kızlardan her birinin ölmeden önce işkence gördüğüne dair kanıt buluyoruz: Tırnakları eksikmiş, ayak ve el parmakları kırılmış, dişleri çekilmiş, üzerlerinde sigara söndürülmüş ve bir sopayla dövülüp vücutlarında morluklar oluşmuş. Bu önemli olabilir ama şimdilik değil. Son üç kurbanın davasında işkence daha da belirgin. Bu kızlar ölmeden önce çok acı çekmişler, Bird." Rachel bana ağırbaşlı bir şekilde

baktı. Gözlerindeki acıyı görebiliyordum: kızların acısını ve kendi acısının anısını.

"Büyük baban tarafından sıralanmış olan kurban profillerine göre bu genç kızlar çok kibarmış ve iyi ailelerden geliyorlarmış. Çoğu utangaçmış ve cinsel deneyimleri de yokmuş. Sadece Judy Giffen'in cinsel deneyimi var gibi. Benim tahminimce kurbanlar ölmeden önce ona yalvardılar. Böylece kendilerini kurtarabileceklerini düşündüler. Fakat onun da istediği buydu: Onların ağlayıp bağırmasını istiyordu. Saldırı ve yerine getirme arasında bir bağlantı olabilir: Onların yalvarmalarından cinsel bir haz aldı ama yalvardıkları için ayrıca onlardan nefret de etti ve kurbanlar bu yüzden öldü."

Gözleri parlıyordu. Katilin zihnine girerken duyduğu heyecan ellerinden, konuşmasının hızından, şaşırtılınca duyduğu hazdan, beklenmedik bağlantılardan belli oluyordu fakat aynı zamanda bahsettiği olaylardan duyduğu tiksinti de bu heyecanı dengeleniyordu. "Tanrım," dedi Rachel. "Neredeyse tüm PET¹⁶ taramasını görebiliyorum: cinsel sapıklık ile bağlantılı geçici lop anormallikleri, ön lopun şiddet eğilimleriyle sonuçlanan düzensizliği, limbik sistem ve ön lopların düşük çalışmaları ve bunun sonucunda da suçluluk ve vicdanın eksikliği." Yaramaz bir böceğin davranışlarına hayret eder gibi başını salladı. "Fakat asosyal biri değil. Bu kızlar utangaç olabilirler ama aptal değillerdi. Onların güvenini kazanmak için yetenekli olması lazım ki bu da zekâya uyuyor. Kyle' in sosyal geçmişine bakarsak, fiziksel ve muhtemelen cinsel anlamda çocukken annesi tarafından tacize uğramış. Taciz esnasında ya da sonrasında onu sevdiğini söyleyip sonra onu cezalandıran bir anne tarafından. İyi bakılma-

¹⁶ Positron Emission Tomography: Pozitif elektron yayma tomografisi.

mış ya da korunmamış ve dayak yemiş. Yeterince büyüyünce de başkalarına geçmeden önce tacizcisine dönüp onu öldürmüş. Emily Watts'ta farklı bir şey olmuş. Onun kendisi bir kurbanmış ve sonra hamile kalmış. Bence çocuk olsaydı bile onu yine de öldürdü çünkü Emily VVatts onun sadece çocuğu istediğini açık açık dile getirmiş."

Kahvesinden bir yudum aldı ve ben de bunu, konuşmasını bölmek için kullandım.

"Rita Ferris ve Cheryl Lansing ne oluyor? Onların ölümlerinden de aynı kişi sorumlu olabilir mi?"

"Bu mümkün," dedi Rachel. Sessizce bana bakıp bir bağlantı kurmamı bekledi.

"Bir şeyleri atlıyorum," dedim sonunda. "Bu yüzden sen kremalı olan kediye benziyorsun."

"Ağızların bozulmasını atlıyorsun. 1965'te o kızların rahimlerine verilmiş olan zarar, bir mesaj göndermek amaçlıydı. Zarar verme bir işaretti. Daha önce de kurbanları kullanarak o şekilde mesaj vermiş insanlar gördük, Bird." Gülümseme kayb oldu ve ben başımı salladım: Gezginci.

"Bu yüzden otuz yıl sonra tekrar bozulmalar var. Bu davada da kurbanların ağızlarına zarar verilmiş ve her kişide farklı bir şeyi temsil etmek için kullanılmış. Rita Ferris'in ağzı dikilmişti. Bunun anlamı ne?"

"Çenesini kapatması gerektiği mi?"

"Muhtemelen," dedi Rachel. "Pek kibarca değil ama onu kim öldürdüyse kibarlığa pek önem vermiyor."

Ne anlama geldiğini düşünmeden önce Rachel'in az önce dediğini düşündüm. "Billy Purdue'yü şikâyet için polisleri aradı ve onlar da alıp götürdüler." Yani Billy'nin tutuklandığı gece adam evi izliyor olabilir ki bu da onu, Billy'nin, Donald ve Rita ölmeden önce gördüğü-

nü iddia ettiği yaşlı adam yapardı. Hatta belki otelde Ri-ta'ya saldıran aynı kişi olabilirdi.

"Cheryl Lansing'in davasında," diye devam etti Rachel. "Çenesi kırılmış ve dili sökülmüştü. Burada kendimi biraz zorluyorum ama bence o konuşmadığı için cezalandırıldı."

"Çünkü çocuğun doğumunun saklanması onun da payı vardı."

"Bu, mantıklı bir açıklama olabilir. Sonuçta, Caleb Kyle'ı bu hâle getiren ne olursa olsun ve ne kadar acı çekiyor olursa olsun o, pişmanlık duymayan bir ölüm makinesi."

"Ama çocuğunun ölümüne çok üzülmüştü."

Rachel neredeyse sandalyesinden sıçradı. "*Evet!*" Gözleri, zeki bir öğrencisine bakan bir öğretmenin yüzleri gibi parlamıştı bana bakarken. "Sorun ya da anahtar, hiç bulunamayan o altıncı kız. Birçok sebepten ötürü, ki bunları yazıyla dile getirsem meslektaşlarım beni herhalde buradan sürgün ederler, bence büyük baban onun da bir kurban olduğunu düşünürken haklıydı. Fakat büyük baban kurbanın *modelinde* yanıldı."

"Anlamıyorum."

"Büyük baban, o kızın da öldürülmüş olduğunu ama sadece herhangi bir nedenden ötürü ortaya çıkmadığını tahmin etmişti."

"Ve sen öyle düşünmüyorsun." Fakat nereye varmaya çalıştığını görebiliyordum ve bu ihtimale karşı karnımın sıkıştığını hissettim. Bu ihtimal, bazen aklımın gizli köşelerinde beliriyordu ve belki zamanında büyük babamın da aklında belirmişti. Sanırım büyük babam kızın ölmüş olduğunu umuyordu çünkü diğer seçenek daha kötüydü.

"Hayır, onun öldürülmüş olduğunu sanmıyorum. İş yine kızlara yapılan işkenceye çıkıyor. Bu, o adam için

sadece bir zevk ve yerine getirme değildi. Bu bir testi. Onların dayanıklılıklarını deniyordu ve aynı zamanda belki kendine de itiraf etmeden yeteri kadar dayanıklı olmadıkları için bu testi geçemeyeceklerini biliyordu. Fakat Judith Mundy'nin profiline bak. Güçlü, yapılı ve baskın bir kişiliği var. Kolay ağlamazdı ve bir kavgada kendini koruyabilirdi. O, bu tür bir testi geçerdi ve adam da onun canını fazla acıtmadan diğerlerinden farklı olduğunu anlardı."

Rachel öne doğru eğildi ve yüzündeki ifade derin bir hüznle kaplandı. "O güçsüz olduğunu için kaçırıl-madı, Bird. O güçlü, dayanıklı olduğunu için kaçırıldı."

Gözlerimi kapattım. Şimdi Judith Mundy'e ne olduğunu, neden bulunamadığını anlamıştım ve Rachel da bunu anladığımı anlamıştı.

"O, soyun devamını sürdürmek için kaçırıldı, Bird," dedi sessizce. "Ondan bir çocuğu olmasını istedi."

Rachel beni arabayla Logan'a götürmeyi teklif etti ama ben geri çevirdim. Bana yeteri kadar yardım etmişti. Hatta istemeye hakkım olduğundan daha fazlasını yapmıştı. Harvard Meydanı'nda onun yanında yürürken ona karşı bir sevgi hissettim. Ve onun benden yavaş yavaş kayıp uzaklaşmasından ötürü bu hissim şiddetlendi.

"Sence bu Caleb Kyle'ın, Ellen Cole'un kaybolu-şuyla bir alakası olabilir mi?" diye sordu. Kolu koluma sürtündü ve Boston'a geldiğimden beri ilk kez bu yakınlaşmadan çekinmedi.

"Emin değilim," diye yanıtladım. "Belki polis haklıdır: Belki hormonlarına yenik düşüp kaçmıştır ki bu durumda benim yaptıklarımın pek bir anlamı kalmaz. Fakat yaşlı bir adam onu buldu ve Karanlık Çukur'a götürdü ama insanlara devamlı söyledim gibi, ben tesadüflere inanmam. Bu adam için bir şeyler seziyorum, Rachel. O

geri geldi ve bence, Billy Purdue ve onun gizlenmesine yardım edenlerden intikamını almak için ortaya çıktı. Bence Rita Ferris ve oğlunu o öldürdü. Bu kıskançlıktan, Billy'nin diğerleriyle olan bağından onu koparmak için ya da Rita Ferris'in oğlunu alıp gideceği için olmuş olabilir. Çocuğu öldürmek istediğini sanmıyorum. Sadece işler çığandan çıkmış olmalı."

Meydana vardığımızda onu tuttum. Onu öpmedim çünkü kendimde bu hakkı göremedim. Elimi alıp sımsıkı tuttu.

"Bird, bu adam ona yanlış yaptığını düşünen herkesten intikam almayı kafasına koymuş. Çünkü kendine haksızlık edildiğini düşünüyor. Az önce ona psikopat tanısını koydum." Gözlerinde endişe ve daha fazlası vardı.

"Diğer bir deyişle, benim bahanem ne?" Güldüm ama gülümseme dudaklarımdan daha derine inemedi.

"Onlar gitti, Bird. Susan ve Jennifer öldüler, onlara ve sana olanlar korkunçtu. Çok korkunçtu. Fakat ne zaman sana yapılanı birine ödetmeye kalksan kendini incitiyorsun ve nefret ettiğin şey olma riskini göze alıyorsun. Anlıyor musun, Bird?"

"Bu benimle ilgili değil, Rachel," diye yanıtladım. "En azından, tamamen değil. Birinin bu insanları durdurması gerek. Birinin sorumluluk alması gerek." Tekrar o yankıyı duydum: *"Hepsi senin sorumluluğun altında."*

Eli nazikçe elimin üzerinde gezindi. Parmakları parmaklarımda, baş parmağı hafifçe avuç içimi okşuyordu. Sonra serbest olan eliyle yüzüme dokundu. "Neden buraya geldin? Sana söylediklerimin çoğunu kendin de anlayabiliirdin."

"Ben o kadar zeki değilim."

"Bir palavracıya palavra atma."

"Yani psikologlar hakkında söylenenler doğru."

"Sadece yeni nesilden olanlar için. Sorudan kaçıyorusun."

"Biliyorum. Haklısın. Bazısını tahmin etmiştim ya da yarı tahmin etmiştim ama bunları birinden duymaya ihtiyacım vardı yoksa delirdiğimden şüphelenmeye başlayacaktım. Fakat aynı zamanda buradayım; çünkü seni hâlâ önemsiyorum ve sen çekip gidince benden de bir şeyler görürdün. Bu şekilde sana biraz daha yakın olabileceğimi düşündüm. Seni tekrar görmek istedim. Belki derinlerde bir yerde buraya sadece bunun için geldim." Gözlerimi ondan başka yöne çevirdim.

Nefesi elimde sıkıştı. "Louisiana'da ne yaptığını gördüm. Oraya Gezginci'yi bulmak için gitmedin. Oraya onu öldürmek için gittin ve yolunda duran herkes zarar gördü. Büyük zarar gördü. Şiddete olan eğilimin beni korkuttu. Sen beni korkuttun."

"O zaman başka ne yapmam gerektiğini bilmiyordum."

"Peki ya şimdi?"

Tam cevap verecektim ki parmağı yanağımdaki yara izine dokundu. Billy Purdue'nün bıçağının bıraktığı yara izi. "Bu nasıl oldu?" diye sordu.

"Biri yüzümde bıçağımı gezdirdi."

"Karşılık olarak sen ne yaptın?"

Cevap vermeden önce bir süre durdum. "Yürüyüp gittim."

"O kimdi?"

"Billy Purdue."

Gözleri açıldı ve sanki kendini korumak için içinde büzülmüş olan bir şey yeniden açılmaya başladı. Bunu onda görebiliyor, dokunuşunda hissedebiliyordum.

"Hiç şansı olmadı, Rachel. Ta başından beri talihsizlik hiç peşini bırakmadı."

"Sana bir soru sorarsam bana dürüstçe cevap verirmisin?" dedi.

"Sana karşı her zaman dürüst olmaya çalıştım," diye yanıtladım.

Başını onaylayarak salladı. "Biliyorum ama bu önemli. Bundan emin olmalıyım."

"Sor."

"Şiddete ihtiyaç duyuyor musun, Bird?"

Soruyu düşündüm. Geçmişte kişisel intikamım doğrultusunda hareket etmiştim. Susan, Jennifer ve bana yapılanlar yüzünden insanları acıtmış ve öldürmüştüm. Şimdi bu intikam alma arzusu azalmıştı. Günden güne azalıyordu ve içimde boş kalan yerler telafi gücüyle dolmaya başlamıştı. Susan ve Jennifer'a olanlarda benim de suçum vardı. Bu düşünceye gelebileceğime asla inanmıyordum ancak şimdi geçmişte yaptıklarımı bir şekilde telafi etmeye çalışıyordum. Geçmişte yapmış olduğum hataları kabullenip, bunu, geleceğimi daha iyi yapmak için kullanmaya çalışıyordum.

"Bir zamanlar ihtiyacım vardı," diye kabul ettim.

"Ya şimdi?"

"Buna ihtiyacım yok ama gerektiğinde kullanmaya hazırım. Oturup masum insanların acı çekmelerini izleyemem."

Rachel eğildi ve kibarca yanağımdan öptü. Çekilirken gözleri şefkatle bakıyordu.

"Yani sen intikam meleğisin," dedi.

"Onun gibi bir şey," diye yanıtladım.

"Güle güle o zaman, intikam meleği," diye fısıldadı yavaşça.

Döndü ve gitti. Kütüphaneye, işinin başına gitti. Arkasına bakmadı ama başı öne eğikti ve kalabalık önünde vazgeçip gitmesinin üzerine verdiği yükü hissedebiliyordum.

Uçak Logan'dan havalanıp yukarı, kuzeye, soğuğa doğru yöneldi. Yoğun bulutlar, Tanrı'nın nefesi gibi uçağın etrafını kaplamıştı. Caleb Kyle'ın en son çekilmiş resimlerini bulmak için araştırma yapan Şef Tannen'ı düşündüm. Resimler otuz yıllık olacaktı ama en azından bir şey ifade edeceklerdi. Büyük babamın dosyasından Caleb'in yüzünün bulanık çıkmış olduğu gazeteyi aldım ve tekrar tekrar baktım. Sanki yavaşça etleşen bir iskelet gibiydi. Sanki çürüme işlemi yavaşça, değiştirilemez bir şekilde tersine dönmüştü. Bir isim olmaktan daha uzağa gidememiş bir şekil, gölgelerin içinde bir kişi, şimdi gerçekliğe adım atmak üzereydi.

Onu tanıdığımı düşündüm. Onu *tanıyorum*.

Bangor'a akşamüstü vardım. Havaalanındaki arabamı alıp Karanlık Çukur'a doğru yola çıktım. Sanki on farklı yöne doğru çekiliyormuşum gibi hissettim ama bir şekilde her yön, farklı yollar kullanarak beni aynı yere, aynı sonuca çıkarıyordu: Caleb Kyle geri dönmüştü. Hapisten çıktıktan hemen sonra, büyük bir ihtimalle tüm halktan öcünü almak için Texas'ta bir kızı öldürmüştü. Sonra annesinin soyadını alıp kuzeye, en kuzeye gitmiş ve kendini orada saklamıştı.

Eğer Emily Watts, Bayan Schneider'a gerçekleri söylediyse ondan şüphe etmeyi gerektiren bir sebep yoktu. Bir çocuk doğurmuş ve onu saklamışta çünkü çocuğun babasının, genç kızları öldüren bir katil olduğuna inanıyordu ve adamın bu çocuğu da kendi amaçları için istediğini sezmişti. Durum, bu çocuğun Billy Purdue olabileceğine ve babasının da Caleb Kyle olduğuna işaret ediyordu.

Bu arada Ellen Cole, erkek arkadaşı Willeford ile beraber hâlen kayıptı. Tony Celli yeraltına inmişti ama hiç şüphesiz hâlâ Billy'nin izini sürüyordu. Başka seçeneği yoktu: Eğer Billy'i bulamazsa kaybettiği parayı yerine

koyamazdı ve diğerlerine örnek olmak için öldürülürdü. İçimde, Temiz Tony için artık çok geç olduğuna dair bir his vardı. Teminatları aldığı andan itibaren ve belki geleceğini güvence altına almak için başkasının parasını alma fikri aklından geçtiğinden beri onun için artık çok geçti. Tony, Billy'i bulmak için elinden geleni yapacaktı ama yaptığı her şey, yol açtığı şiddet ve kendisi ile efendileri üzerine çektiği onca ilgi, onun yaşama şansını en aza indirgemişti. Karanlık bir tünelde mahsur kalmış ve kurtulmak için gittiği ışığın gerçekte onu yakacak olan yangın olduğundan habersiz bir şekilde gözünü sadece gördüğü tek ışığa odaklamış bir adam gibiydi.

Korkmak için başka sebepler de vardı. Karanlıkta bir yerde Stritch bekliyordu. Hâlen parayı istediğini hayal ettim ama ondan daha çok ortağının öcünü almak istiyordu. Portland'teki binada ölmüş olan adamı düşündüm. Stritch'in iğrençliğiyle zarar görmüş olan adamı. Ve o anki kendi korkumu düşündüm. Eğer içeri girmeyi seçseydim o gölgelerden birinin hareketlenip ölümün beni saracağını aklımdan geçirdim.

Geriye bir de ormandaki yaşlı adam kalıyordu. Bana anlattıklarından daha fazlasını biliyor olma ihtimali vardı. İki gencin kayboluşuyla ilgili duyduğu dedikodu, sadece dedikodudan öteye de gidebilirdi. Bu nedenle, Karanlık Çukur'a varmadan önce uğramam gereken bir yer vardı.

Orono'daki dükkân hâlen açıktı. Kapının yukarı-sındaki tabelada, "Stuckey Ticaret" el yazısı aşağıdan aydınlatılmıştı. İçerisi küf kokuyordu ve sıkıntı verici derecede sıcaktı. Havalandırma deliklerinden bozuk hava pompalanırken sanki cam öğütülüyormuş gibi bir ses çıkarıyordu. Motosiklet ceketli birkaç adam ikinci el av tüfeklerini inceliyorlardı. Cam kaplı eşya sergisinde eski

saatler ve altın zincirler vardı. Avcı yayları da tezgâhın yanında duran bir askıda dik bir şekilde duruyordu.

Ne aradığımdan emin değildim. Ben de o camdan ötekine göz gezdirdim. Eski mobilyalardan araba koltuk kılıflarına kadar hepsine baktım ve sonra gözüm bir şeye çarptı. Bir köşede, kötü hava giysilerinin bulunduğu rafın yanında - genelde eski yağmurluk ve sarı, solgun muşamba- iki sıra ayakkabı ve bot vardı. Çoğu eski ve yıpranmıştı ama Zamberlain hemen kendini gösterdi. Bunlar erkek botlarıydı. Oldukça yeni ve etrafındaki ayakkabılara göre de hayli pahalıydılar ve yakın zamanda güzelce temizlenmişlerdi. Biri, herhalde dükkân sahibi, onları satmak için rafa koymadan önce yıkayıp cilalamış olmalıydı. Bir tekini alıp içini kokladım. Lizol kokusu aldım ve başka bir şey daha: toprak ve çürük et. İkinci botu aldım ve onda da aynı kokuyu aldım. Beni ziyarete geldiğinde Ricky'nin aynı ayakkabıları giydiğini hatırladım. Ayrıca bunun gibi botların ikinci el mal satan bir dükkâna girmesi hiç de normal bir durum değildi. Ayakkabıları tezgâha getirdim.

Tezgâhın arkasındaki adam kalın, koyu yapay saçı olan kısa biriydi. Peruğunun altında, ensesinin arkasında, kendi fare renkli saç tutamları aradan fırlamış, çıkmaya çalışıyordu. Boynunda asılı duran yuvarlak çerçeveli gözlükler göğüs kılları arasında kayboluyordu. Parlak kırmızı gömleği yarısına kadar iliklenmişti ve gövdesinin üst bölümündeki yara izlerini görebiliyordum. Elleri ince ve güçlü görünüşlüydü. Sol elinin küçük parmağı ile yüzük parmağı ilk eklemden sonra yoktu. Geri kalan parmaklarındaki tırnaklar özenle kesilmişti.

Beni eline bakarken yakaladı ve elini yüzüne doğru kaldırdı. Kayıp parmaklarının ikiz kökleri sanki eliyle bir silah şekli yapıyordu; okul bahçelerinde küçük çocukların yaptığı gibi.

"Kereste fabrikasında kaybettim," diye açıkladı.

"Dikkatsiz davranmışsın," diye yanıtladım.

Omzunu silkti. "Az kalsın diğerleri de gidiyordu. Hiç kereste fabrikasında çalıştın mı?"

"Hayır. Parmaklarımın her zaman ellerimde güzel durduklarını düşünmüşümdür. Onları bu şekilde seviyorum."

Köklere düşünceli bir şekilde baktı. "Bu tuhaf ama onları hâlâ hissedebiliyorum. Bilirsin, sanki hâlâ bu-radaymışlar gibi. Belki bunun nasıl bir his olduğunu bil-miyorsundur."

"Galiba biliyorum," dedim. "Sen Stuckey misin?"

"Evet. Burası benim yerim."

Botları tezgâha koydum.

"Bunlar iyi botlar," dedi, sağlam eliyle birini alarak.

"Onlar için altmış papelden aşağısını kabul edemem. Daha yeni cilalayıp satışa çıkardım. İki saatten az bir süre önce."

"Koklasana."

Stuckey gözlerini kısıp başını bir tarafa yatırdı. "Ne dedin?"

"*Koklasana* dedim."

Bir an bana garip garip baktı. Sonra tekini alıp içini kokladı. Burun delikleri, tuzak koklayan bir tavşanmki gibi açılıp kapandı.

"Ben bir koku almıyorum," dedi.

"Lizol. Lizol kokusunu alıyorsun, değil mi?"

"Elbette. Onları satmadan önce her zaman dezenfekte ederim. Kimse kokulu ayakkabı almak istemez."

Öne doğru eğilip onun önünde diğer teki kaldırdım. "Gördün mü," dedim yavaşça. "Benim sorum da bu zaten. Sen temizlemeden önce ne kokuyorlardı?"

Gözü çabuk korkan adamlardan değildi. Gövdesini öne doğru itip bir kaşını bana doğru kaldırdı. "Sen aklını mı kaçırdın?"

Tezgâhın arkasındaki aynada motosikletçilerin karı izlemek için dönmüş olduklarını gördüm. Sesimi alçak tuttum. "Sen satın alırken bu botların üzerinde toprak vardı, değil mi? Ve çürük kokuyorlardı. İnsan çürüğü, değil mi?"

Bir adım geri gitti. "Kimsin sen?"

"Sadece bir adam."

"Eğer sadece bir adam olsaydın botları alıp şimdiye kadar buradan gitmiştin."

"Botları sana kim sattı?"

Artık sinirlenmeye başlamıştı. "Bundan sana ne? Şimdi dükkânımdan defol git."

Kıpırdamadım. "Dinle dostum, ya benimle ya da polislerle konuşursun ama eninde sonunda konuşacaksın, anladın mı? Başına bela açmak istemiyorum ama eğer zorunda kalırsam açarım."

Stuckey bana baktı. Söylediklerimde ciddi olduğumu biliyordu. O cevap vermeden bir ses araya girdi. "Hey, Stuck," dedi motosikletçilerden biri. "Bir sorun mu var?"

Bir sorun olmadığını göstermek için sol elini yukarı kaldırdı ve sonra ilgisini bana çevirdi. Konuştuğunda sesinde hiç acıma yoktu. Stuckey bir pragmatisti ve ne zaman vazgeçeceğini biliyordu.

"Kuzeyden gelen yaşlı bir adamdı," diye iç geçirdi. "Buraya belki ayda bir kez gelir ve bulduğu şeyleri getirir. Genelde hepsi lüzumsuz şeylerdir ama ona birkaç papel veririm ve o da geri gider. Bazen iyi şeyler getirir."

"Bunları yakın zamanda mı getirdi?"

"Evet, oldukça yakın. Dün. Onlar için ona otuz papel verdim. Bir de Lowe Alpine sırt çantası getirdi. Hemen sattım. Başka bir şeyi yoktu."

"Bu yaşlı adam Karanlık Çukur yolunda mı oturuyor?"

"Evet, bu doğru. Karanlık Çukur."

"İsmini biliyor musun?"

Gözleri yine kısıldı. "Sen kimsin, bir söylesene. Bir tür gizli polis mi?"

"Dediğim gibi, ben sadece bir adamım."

"Sadece bir adam olan biri için oldukça çok soru soruyorsun." Stuckey'nin tekrar siper aldığını sezebiliyordum.

"Ben doğuştan meraklıyım," dedim ama yine de kimliğimi gösterdim. "İsim?"

"Barley. John Barley."

"Bu gerçek ismi mi?"

"Ben nereden bileyim?"

"Hiç kimlik gösterdi mi?"

Stuckey neredeyse kahkaha attı. "Eğer onu görmüş olsaydın, kimlik taşımayacak biri olduğunu anlardın."

Bir kez başımı sallayıp cüzdanımı çıkardım ve tezgâha altı tane onluk saydım. "Makbuza ihtiyacım var," dedim. Stuckey büyük harflerle hemen bir tane doldurdu, damgaladı ve bana vermeden önce durdu.

"Sana dediğim gibi, ben bela istemiyorum," dedi.

"Eğer doğruyu söylediyse bela olmayacaktır."

Makbuzu bir kez katladı ve botlarla beraber bir poşetin içine koydu. "Umarım bunu kişisel olarak algılamazsın ama sanırım bir akrep kadar kolay arkadaş ediniyorsun."

Poşeti alıp cüzdanımı paltoma koydum. "Neden?" diye sordum. "Burada arkadaşlık da mı satıyorsun?"

"Hayır, elbette satmıyorum," dedi; ses tonunda bir kesinlik vardı. "Fakat eğer satıyor olsaydım bile senin alacağını hiç sanmıyorum."

Karanlık ukur'a doğru yola çıktığında hava çoktan kararmıştı. Beaver Koyu ve Karanlık ukur'a giden ağaçlıklı yolda kar atıştırıyordu. Kar, far ışıklarında parlıyordu. Aşağı yuvarlanan küçük, altın ışık parçacıkları gibiydi. Sanki cennetin kendisi parçalara ayrılmıştı ve dünyaya düşüyordu. Cep telefonumdan Angel ve Louis'e ulaşmaya çalıştım ama çabalarım boşunaydı. Fakat geri döndüğümde onların çoktan motelde olduklarını gördüm. Kapıyı Louis açtı. Jilet kadar keskin kıvrımlı siyah bir pantolon ve krem rengi bir gömlek giymişti. Louis'in giysilerini nasıl bu kadar temiz tuttuğunu hiç anlayamadım. Benim gmleklerimin kutudayken bile Louis'in-kin-den daha çok kırışıklıkları vardı.

"Angel duşta," dedi, yanından geçip odaya girerken. Televizyon ekranında Wolf Blitzer, Beyaz Ev çimleri'ne sessizce surat asıyordu.

"Nadir olan şeyler mükemmeldir."

Buna amin derim. Eğer yaz olsaydı sinekleri etrafına toplardı."

Bu,elbette doğru değildi. Angel eline nadiren su ve sabun süren bir tip olarak görünüyor olabilirdi ama

her şey göz önüne alınırsa o, göze çarpıcı bir şekilde temizdi. Sadece çoğu insandan daha çökük duruyordu. Aslında tanıdığım her insandan daha çökük duruyordu.

"Payne'in evinde hiç kırıntı var mı?"

"Hiçbir şey yok. Yaşlı adam dışarı çıktı ve tekrar içeri girdi. Genç adam dışarı çıktı ve tekrar içeri girdi. Dört ve beşinci seferden sonra bu duruma alıştık. Ama Billy Purdue'den ya da herhangi birinden hiç iz yok."

"Sence sizin orada olduğunuzu biliyorlar mı?"

"Belki. Pek öyle gözüküyordu gerçi. Sende bir şeyler var mı?"

Ona botları gösterip Stuckey ile yaptığım sohbeti anlattım. O an Angel, dört havluya sarılı bir hâlde banyodan çıktı.

"Kahretsin, Angel," dedi Louis. "Sen de kimsin, Mahatma Gandhi mi? Bu kadar havluyu ne için kullandın?"

"Çok soğuk," diye mızızızlandı. "Ve kıçımda da araba koltuğundan kalma izler var."

"Eğer bana hiç temiz havlu bırakmazsan birazdan kıçımda benim ayak izim de olacak. Beyaz cılız kıçımı kurula da resepsiyona gidip bayandan biraz daha havlu iste. Ve o havluların yumuşacık olmasına dikkat et, Angel. Kıçımı asla zımparayla kurulamam."

Angel kendi kendine homurdandığı esnada bir yandan da kurulanıp giyinirken onlara Rachel, Şef Tannen ve Erica Schneider ile görüşmelerimi ve Billy Purdue'nün Aziz Martha'ya yapmış olduğu ziyaretten öğrendiklerimi detaylı bir şekilde anlattım.

"Görünüşe göre, bir sürü bilgi topluyoruz ama ne anlama geldiklerini bilmiyoruz," diye yorumladı Louis, benim sözüm bitince.

"Bazılarının ne anlama geldiğini biliyoruz," dedim.

"Sence bu Caleb gerçekten var mı?" diye sordu.

"Annesini öldürecek ve belki yirmi yıl sonra da başka bir yerli kızı öldürecek kadar gerçek. Ayrıca, altmış beşte ölen kızlar akıl hastası bir adam tarafından öldürüldüler. Vücutlarının sergilenişi insanı bu şekilde düşündürüyor -bir küçümseme ve darbe indirme- ama bu aynı zamanda delice bir harekete karşı yapılmış bir teşebbüs. Bence insanları bunu sadece deli bir adamın yapabileceği kanısına vardırmaya zorlamak için tasarlanmış ve Fletcher'in evinde bulunan giysi de aradıkları bu deli adama uyuyormuş."

"O zaman adam nereye gitti?"

Yataklardan birine oturdum. "Bilmiyorum," dedim.

"Ama bence kuzeye, ormana gitti."

"Peki, neden tekrar öldürmedi?" diye ekledi Angel.

"Bunu da bilmiyorum. Belki öldürmüştür ve sadece biz onları bulamamışızdır." Appalachian Yolu'nda yürüyüşçülerin kaybolduğunu biliyordum ve başkalarının da kaybolup bir daha asla bulunmadıklarını duymuştum. Bir şekilde kestirme bir yol bulmak için o patikadan ayrılıp hayal edebileceklerinden çok daha kötü bir şeyle karşılaşmış olabileceklerini düşünmeden edemedim.

"Ya da belki Maine'e hiç gelmeden öldürmeye başlamış olabilir," diye devam ettim. "Rachel, bir dönem uykuya yatmış olabileceğini söyledi ama son zamanlarda olan olaylar bunu değiştirmiş olabilir."

Angel, Zambian botlarının tekini aldı ve elinde tuttu. "Bunların bir zamanlar Ellen Cole'un erkek arkadaşına ait olduğunu düşünürsek, bunun ne anlama geldiğini biliyoruz." Bana baktığında gözlerinde hüznü vardı. Ona cevap vererek, eğer Ricky öldüyse Ellen'in da ölmüş olabileceği ihtimalini bilmek ya da kabullenmek istemedim.

"Stritch'ten hiç iz var mı?" diye sordum.

Louis havayı kokladı. "Neredeyse onun kokusunu alabiliyorum," dedi. "Resepsiyondaki kadın, kedisi için epey üzgün. Polisler suçu çocuklara atıyorlar."

"Şimdi ne olacak?" dedi Angel.

"Ben John Barley'i görmeye gideceğim," diye yanıtladım ama Louis olumsuzca başını salladı.

"Bu, kötü bir fikir, Bird," dedi. "Hava karanlık ve o, ormanı senin bildiğinden çok daha iyi biliyor. Onu kaybedebilirsin ve o zaman bu botların nereden geldiğim öğrenme şansımız da kaybolmuş olur. Hem şu lanet köpeği de adamı uyacaktır. Sonra o ateş etmeye başlayacak ve sen de geri ateş etmek zorunda kalacaksın. Ama adamın ölüsü hiçbir işimize yaramaz."

Haklıydı elbette ama bu, kendimi daha da iyi hissettirmedi. "O zaman günün ilk ışıklarında," dedim fakat isteksizce. Aramızda konuşulmamış olan konu ise, Caleb Kyle ile çoktan karşılaştığım ama beni bir silahla tehdit ettiği için geri dönmüş olabileceğim ihtimaliydi.

"Günün ilk ışıklarında" diye onayladı Louis.

Onları bırakıp kendi odama gittim. Walter ve Lee' nin Queens'teki evlerinin telefonunu çevirdim. Üçüncü çalışta Lee telefonu açtı. Sesinde umut ve korku vardı; tıpkı daha önce duyduğum yüzlerce ebeveyn, arkadaş ve akraba sesi gibi. Hepsi kayıp yakınlarından bir haber bekliyorlardı.

"Lee, ben Bird."

Bir an hiçbir şey demedi ama birinden uzaklaşmak için elinde telefonla yürüdüğünü duyabiliyordum. Lauren'dan uzaklaştığını tahmin ettim. "Bird? Onu buldun mu?"

"Hayır. Biz Karanlık Çukur'dayız ve onu arıyoruz ama henüz bir şey bulamadık." Ona Ricky'nin botlarından bahsetmedim. Ricky'e ne olmuş olabileceği konusun-

da yaralıyorsa ya da botların sahibini karıştırıyorsa, sadece onu boş yere endişelendirmiş olacaktım. Eğer hak-liysam da, geri kalanını zaten yakında çözecektik.

"Walter'ı gördün mü?"

Onu görmediğimi söyledim. Şu anda Greenville' de olduğunu tahmin ettim ama onu görmek istemedim. Büyük bir ihtimalle işleri daha da zorlaştırırdı ve ben duygularımı bu şekilde sabit tutmakta zaten yeterince zorlanıyordum.

"Bird, yaptığımı öğrenince bana çok kızdı." Lee ağlamaya başladı. Konuşurken sesi kesilip geri geliyordu. "İşin içine sen girince insanların acı çektiğini söyledi. Oluyorlarmış. Lütfen, Bird, lütfen ona bir şey olmasına izin verme. Lütfen."

"Vermeyeceğim, Lee. Seni tekrar ararım. Güle güle."

Telefonu kapattım ve ellerimi yüzümden saçlarıma doğru gezdirip oradan da enleme yasladım. Walter haklıydı. İşin içine ben girince geçmişte insanların canı acımişti ama bu insanlar kendi istekleriyle işe bulaştıkları için incinmişlerdi. Bazen insanları belirli yönler itebilirsin ama en önemli kararları insan hep kendi verir.

Walter'in prensipleri vardı ancak o prensiplerinden, sevdiklerini korumak ya da ondan alındığı için intikam almak uğruna vazgeçmesi gereken bir pozisyona hiç düşmemişti. Şimdi Karanlık Çukur'a yaklaşıyordu ve zaten zor ve karmaşık olan bir durum, daha da içinden çıkılmaz bir hâl almak üzereydi. Bir süre ellerim yüzümde oturdum. Sonra soyunup duş aldım. Başımı aşağı doğru eğip omuzlarımdan aşağı doğru akan sıcak suyun, yorgun ve gergin kaslarıma dökülmesine izin verdim.

Kurulanırken telefon çaldı. Angel arıyordu. Yemeğe gitmek için beni bekliyorlardı. Aç değildim ama Ellen için duyduğum endişe mantıklı düşünmemi engelli-

yordu. Bu yüzden onlara katıldım. Lokantaya geldiğimizde kapıda, erken kapandığına dair bir kâğıt asılıydı. Yol Kenarı Bar'ında lise müzik grubunun gelirini arttırmak için düzenlenmiş yardımseverlikle ilgili bir tür eğlence vardı ve herkes oraya gitmişti. Angel ve Louis, mutsuz bir ifadeyle bakiştılar.

"Yani eğer yemek yemek istiyorsak gruba yardım mı etmemiz gerek?" diye sordu Louis. "Ne tuhaf bir kasaba burası böyle? Bira almak istersek hesabı kime vereceğiz?" Yazıyı biraz daha yakından inceledi. "Hey, bir müzik grubu gelmiş: 'Larry Fulcher ve Kumarbazlar.' Belki de bu kasaba o kadar kötü değildir."

"Tanrım, hayır," dedi Angel. "Gene mi o sıkıcı müzik? Neden sen de kendi etnik grubundan olanların dinlediği gibi ruhani müzikler dinlemiyorsun? Bilirsin işte, Curtis Mayfield, belki biraz Wilson Pickett. Onlar senin insanlarından, dostum. Louvin Kardeşler ve Kathy Mattea sana göre değil. Ayrıca, kısa süre önce beyazlar senin insanlarını asarken arka planda o müzikleri dinliyorlardı."

"Angel," dedi Louis sabırla. "Kimse bir Johnny Cash albümünü dinlerken kimseyi asmadı."

Yol Kenarı'na gitmekten başka çaremiz yoktu. Motele geri döndük ve ben arabamın anahtarlarını aldım. Odadan çıkarken Louis gruba uyumlu olsun diye başına bir de kovboy şapkası eklemişti. Angel ellerini başının üstüne koyup yüksek sesle küfretti.

"Dikkatleri üzerine mi çekmek istiyorsun?" diye sordum. Gülmeden edemedim. "Siyahi kardeşlerin seni böyle görünce mutlaka biraz laflamak isteyeceklerdir."

"Kardeşler bu harika ülkenin kurulmasına yardım ettiler ve bu 'sıkıcı müzik', yerli kültür kuramcımızın da belirttiği gibi, nesiller boyu işçilerimize hizmet etmiştir.

Hem ben bu şapkayı seviyorum." Şapkanın kenarına parmaklarıyla hafifçe vurdu.

"Başka türlü davranmanız gerekmediği sürece, ikinizin buradayken pek ön planda durmamasını umuyordum," dedim Mustang'e bindiğimiz sırada.

Louis yüksek sesle iç geçirdi. "Bird, ben buradan Toronto'ya kadar var olan tek siyahiyim. Ön planda durmama gibi bir olanağım yok. Bu yüzden kapa çeneni ve sür şu arabayı."

"Evet, Bird, sür şunu," dedi Angel arka koltuktan. "Yoksa Küçük Cleavon birazdan gününü gösterecek."

"Angel," dedi Louis. "Kapa çeneni."

Yol Kenarı, koyu ahşaptan yapılma büyük ve eski bir yerdi. Uzun, camlı ve tek katlıydı. Ön tarafın orta kısmında bir kilisenin kulesine benzeyen üçgen biçiminde bir girişi vardı. Park yerinde bir sürü araba vardı ve hatta yan taraflara da taşmıştı. Yol Kenarı, kasabanın batı kenarındaydı ve ötesinde karanlık ormanlar başlıyordu.

Kapıda giriş ücreti olarak beş dolarımızı ödedik. "Beş dolar mı?" dedi Angel. "Burası bir çete yeri mi?" Ve bara girdik. Uzun bir odaydı, içerisi de neredeyse dışarısı kadar karanlıktı. Loş ışıklar duvarlarda asılıydı ve bar yeteri kadar aydınlanıyordu. Böylece müşteriler şişelerin üzerinde yazan markaları görebiliyorlardı. Yol Kenarı, dışarıdan görüldüğünden daha da büyüktü. Kapıdan, en uçta duran sahneye kadar belki doksan metre vardı. Bar, yüksek bir platformda ortada duruyordu. Duvar kenarlarında duran masalara bardan vuran ışık yansıyordu. Kenarlarda barın içi o kadar karanlıktı ki sadece suratlar görünüyordu; o da masa sahipleri ışık altında belirmediği zaman. Yoksa sadece duvara karşı hareket eden belirsiz şekiller olarak görünüyorlardı.

"Burası bir Stevie Harikalar barı," dedi Angel. "Menüler, büyük bir ihtimalle körler alfabesine göre yazılmıştır."

"Çok karanlık," diye onayladım. "Buraya bir çeyreklik düşürürsek, siz bulana dek ben on sent değerine düşerim."

"Evet, Reaganomiklerin minyatürleri gibi," dedi Angel.

"Reagan hakkında kötü bir şey deme," diye uyardı Louis. "Benim Ron ile güzel anılarım var."

"Herhalde Ron'un seninle olduğundan daha fazla," diye sırıttı Angel.

Louis sağ taraftaki duvara doğru, her duvarın aşağısında bulunan acil çıkış kapısının yakınında olan masaya doğru yürüdü. Sahne arkasında en azından bir kapı daha vardı. O an sahne, Larry Fulcher ve Kumarbazlar grubuyla doluydu. Louis ayaklarıyla ritim tutmaya ve başını müziğe uygun bir şekilde sallamaya başlamıştı bile.

Aslında Larry Fulcher ve grubu oldukça iyiydi. Altı kişiydiler. Fulcher mandolin, gitar ve bançoğu yönetiyordu. "Bonaparte's Retreat" ve birkaç Bob VVills şarkısı çaldılar: "Get With it" ve "Texas Playboy Rag." Sonra Carter Ailesi'ne geçtiler: "Wabash Cannonball" ve "Worried Man Blues." Louvin Kardeşler'den "You're Learning" ve sonra Johnny Cash'in "One Piece at a Time" adlı şarkısını çaldılar. Derleme şarkılarda ama güzel ve coşturucu şekilde çalmışlardı. Louis bile etkilenmişti. Onu, Angel New Orleans'ta Joe Bones'un bahçesinde bize isabet ettirmeden ateş açtığımdan beri hiç bu kadar etkilenmiş görmemiştim.

Hamburger ve patates siparişi verdik. Yemekler, diplerindeki yağı tutmak için astar bulunan kırmızı, plastik sepetlerde geldiler. Yemeğin kokusunu alır almaz

atardamarlarımın sertleştiğini hissettim. Angel ve Louis biraz Pete's Wicked içtiler. Ben su içtim.

Grup ara verince, insanlar bar ve tuvaletlere akın ettiler. Biraz su içip kalabalığa göz gezdirdim. Rand Jennings ya da karısından hiç iz yoktu ki bu herhalde iyi bir şeydi.

"Şu an Meade Payne'in evinin orada olmalıydık," dedi Louis. "Billy Purdue gelirse gündüz büyük bir törenle gelecek hâli yok."

"Eğer şu an orada olsaydın donuyor olurdun ve hiçbir şey de göremezdin," dedim. "Elimizden geleni yapıyoruz." Tüm olayın elimden kaydığını hissettim. Belki de hep kaymıştı; Billy Purdue'den, nereden bulduğunu araştırmadan, o beş yüz doları aldığım andan itibaren hep. Yine de Billy'nin eninde sonunda Karanlık Çukur'a geleceğinden emindim. Meade Payne'in yardımını iste-meyecekse elimizden kaçabilirdi ama benim tahminime göre, Billy bir süre Meade'de kalacaktı ve belki onun yardımıyla Kanada'ya geçmeye kalkışacaktı. Billy'nin gelişi Payne'in evindeki günlük işleri aksatacaktı ve bu gibi bir aksamanın da Angel ve Louis'in gözünden kaçacağını hiç sanmıyordum. Onlara bu konuda güvenim sonsuzdu.

Yalnız Billy, Ellen Cole'a duyduğum endişe yanında ikinci planda kalıyordu. Henüz bir şey bulamamıştım ama aralarında bir bağlantı olmalıydı. Yaşlı bir adam onlara buraya kadar eşlik etmişti. Belki ölmeden günler önce, Rita Ferris'i bir otel odasında korkutmuş ve hatta belki de o, eski küçük bir Texas kasabasında Caleb Brewster olarak bilmen aynı adamdı. Karanlık Çukur, bu tür bağlantısız olayların olması için çok küçük bir yerd.

Sanki bir işaret verir gibi barda bir kadın birilerini itip öne geçti ve bir içki istedi. Bu, Lorna Jennings idi. Kırmızı, parlak kazağı kalabalıkta bir fener gibi parlamıştı. Yanında başka iki kadın duruyordu: Yeşil gömleklili bir es-

mer ve üstüne pembe gül desenli yün bir kazak giymiş olan siyah saçlı, daha yaşlıca bir kadın. Kızlar gecesine benziyordu. Lorna beni görmedi ya da görmek istemedi.

Bir alkış koptu ve Larry Fulcher ile grubu tekrar sahneye çıktılar. "Blue Moon of Kentucky" şarkısı çalmaya başlayınca dans pisti birden hareketlendi. Çiftler, yüzlerinde gülümsemeye sallanmaya başladılar. Parmak uçlarında dönen bayanlar ve ustaca onları döndüren erkekler. Havada kahkahalar uçuşuyordu. Arkadaş ve komşu gruplar ellerinde biralarla ayakta konuşuyorlardı ve bu kalabalık ve yakınlığın tadını çıkarıyorlardı. Barın yukarısında Karanlık Çukur Lise Müzik Grubu'nu destekleyen herkese teşekkür amaçlı bir pankart asılmıştı, ebeveynleri pistte dans ederken, gençler gölgelerde öpüşüyorlardı. Müziğin sesi açılır gibi oldu, kalabalık daha hızlı hareket etmeye başladı, bardan bardak kırılma sesleri geldi ve bunu da bir dizi kahkaha takip etti. Lorna bir sütunun yanında duruyordu. Her iki yandaki iki kadın da müziği dinlerken susmuşlardı. Duvarlardaki gölgelerde şekiller hareket ediyordu ve kimi hiç seçilemiyordu. Çiftler konuşuyor, insanlar şakalaşıyor, halk rahatlıyordu. Bazı yerlerde Gary Chute'un ölümünü konuşanlar vardı ama kişisel değildi ve gecenin neşesini bölmüyordu. Lorna'mn çaprazında oturan bir adam ile kadının sertçe öpüşüklerini gördüm. Ağızlarının birleştiği yerde dilleri görünüyordu ve kadının eli eşinin aşağısına doğru iniyordu. Aşağı, aşağı...

Önlerinde duran bir çocuğun başına doğru. Çocuğu bir ışık aydınlatıyordu ama bu ışık hiçbir yerden gelmiyordu. Sanki çocuğun kendisi etrafına ışık saçıyordu. Çiftler birbirlerine yaklaşırken, bazı erkekler ellerinde bira tepsileriyle kalabalığın ortasında dolanıyorlardı. Çocuk hâlâ yerinde duruyordu ve kimse yakınma gelip etrafını saran ışık kabuğunu kırmıyordu. Işık, sarı saçlarını ay-

dınlatıyor, mor tulumunun rengini ortaya çıkarıyor ve sol elini kaldırıp gölgelere doğru işaret ederken minik ellerindeki tırnakları parlatıyordu.

"Donnie?" diye fısıldarken duydum kendimi.

Ve barın uzak köşesindeki karanlıkta beyaz bir şekil belirdi. Stritch'in ağzı gülererek açılmıştı. Kalın, yumuşak dudağı yüzünü ikiye ayırıyordu ve kel başı loş ışıktaki ışılıyordu. Lorna Jennings'e doğru döndü, tekrar bana baktı ve sağ işaret parmağını boğazına doğru götürerek kalabalık içinde ona doğru yürümeye başladı.

"Strich," dedim oturduğum yerden zıplayarak. Louis kalabalığa bir göz attı. Çoktan ayağa kalkmış eliyle SIG'sine erişmişti.

"Onu görmüyorum. Emin misin?"

"Barın diğer ucunda. Lorna'nın peşinde."

Louis sağa doğru gitti. Eli siyah ceketinin içinde, parmakları silahında hazır bekliyordu. Sola doğru hareket ettim ama içerisi çok kalabalıktı ve insanlar da çok inatçıydılar. Önümdekileri ittim. İnsanlar geri çekiliyor ve biraları döküldükçe bağıyorlardı: "Ahbap, hey ahbap, yangın nerede?" Lorna'nın kırmızı kazağını göz önünde tutmaya çalıştım ama insanlar önüme geçince kaybettim. Sağımda Louis'in, dans pistinin kenarından, çiftlerin arasından geçmeye çalıştığını görebiliyordum. İlerleyişi meraklı bakışları üzerine çekiyordu. Solumda Angel, geniş bir yay çizerek barın etrafında dolanıyordu.

Bara yaklaşırken kadın ve erkekler içki söyleyip, para sallıyorlar, gülüşüp oynuyorlardı. Bir tepsi içeceği döküp zayıf, sivilceli genç bir adamı dizlerinin üzerine düşürerek aralarından geçtim. Eller bana doğru uzandı ve sinirli sesler duyuldu ama ben onlara aldırmış etmedim. Siyah tenli, gür sakallı bir barmen, ben bara tırmanırken bir elini kaldırdı. Islak zeminde ayaklarım kayıyordu.

"Hey, in oradan aşağı," diye bağırdı ve sonra elimde Smith&Wesson'ı görünce durdu. Geri çekilip tezgâhın yanındaki telefona uzandı.

Artık Lorna'yı görebiliyordum. Onun yanına geldiğimde başımı çevirdi. Diğerleri de başlarını çevirmişlerdi ve gözleri açılmıştı. Louis'i, bara doğru gelmeye çabalarken gördüm. O beyaz, kubbeli kafayı görmeye çalışıyordu.

Onu ilk ben gördüm. Belki Lorna'dan yirmi kişi uzaktaydı ve hâlen ona doğru geliyordu. Bir ya da iki kez insanlar onun geldiği yöne baktılar ama barın tepesinde beni sağ elimde silahla görünce dikkatleri benim üzerime yoğunlaşmıştı. Stritch bana tekrar gülümsedi ve elinde bir şey parladı: kısa, kıvrımlı bir bıçak. Ucu oldukça sivriydi. Bardan atlayarak kasa ve şişlerin olduğu orta bölüme indim, sonra tekrar zıpladım ve neredeyse Lorna ile yan yana geldim. Ayaklarımın altında bardaklar uçuştular ve yere düşerek kırıldılar. İnsanlar benden uzaklaştılar ve çılgık sesleri işittim. Bardan çıkıp Lorna'ya ulaştım.

"Geri çekil," dedim. "Tehlikedesin."

Elimdeki silahı görene kadar neredeyse gülümsüyordu. Kaşları çatıldı. "*Ne? Ne* demek istiyorsun?"

Ondan öteye, Stritch'i son gördüğüm noktaya baktım ama o gözden kaybolmuş, çoktan kalabalığın içine karışmıştı. Louis bir masanın üzerine çıktı. Bir nişana hedef olmamak için başını olabildiğince aşağıda tutuyordu. Bana döndü ve çıkışa doğru işaret etti. Sahnede grup hâlâ çalmaya devam ediyordu ama endişeli bir şekilde birbirlerine baktıklarını görebiliyordum.

Solumda tişört giymiş yapılı adamlar bize doğru geliyorlardı. Lorna'yı omuzlarından tuttum. "Arkadaşlarını al ve barın yanından ayrılma. Ciddiyim. Sonra açıklarım." Bir kez başını salladı. Artık yüzü gülmüyordu. Sa-

nının nedenini biliyordum. Sanırım o da Stritch'i görmüş ve kendisine ne yapmak istediğini anlamıştı.

Omuzlarımı kullanarak orta çıkışa doğru gitmeye başladım. Birkaç merdiven aşağıda bir kapı ve kapıda da bir bayan garson gördüm. Uzun, siyah saçlı bir kız barda olanlara bakarken belirsiz bir şekilde kaşlarını çatmıştı. Sonra yanında bir şekil belirdi. Beyaz, kubbeli kafa hâlâ gülümsüyordu. Solgun bir el saçları arasında kayboldu ve başında bir bıçak parladı. Kız kendini uzaklaştırmaya çalıştı ama bunu yaparken dizleri üzerine düştü. Silahımı kaldırmaya çalıştım ama insanlar beni itiyor, başlar ve kollar görüntümü bulanıklaştırıyordu. Biri, futbol oyuncusu vücutlu genç bir adam, sağ kolunu tutmaya çalıştı ama dirseğimle suratına bir tane geçirdim ve adam geri çekildi. Tam, artık kızın boğazının kesilmesini önlemek için elimizden bir şey gelmeyeceğini düşünürken havada bir cisim uçtu ve Stritch'in başına çarptı. Solumda Angel, bir sandalyenin tepesine çıkmıştı. Şişeyi attığı yerde eli hâlâ havadaydı. Stritch'in geriye doğru yalpaladığını gördüm. Yüzündeki ve başındaki kesiklerden kanlar akmaya başlamıştı bile. Kız kendini ileri attı ve merdivenlerden aşağı doğru yuvarlandı; saldırganının elinde de bir tutam saçı kaldı. Stritch'in arkasındaki kapı açıldı ve bir anlık bir hamleyle gecenin içinde kayboldu.

Louis ve ben hemen ardından koştuk. Neredeyse aynı anda basamaklara vardık. Arkamızda, mavi üniformalar ana girişte belirdi. Bağırış ve çığlık seslerini duyabiliyordum.

Dışarıda kapının bir tarafında bira fiçileri ve diğer tarafında yeşil bir çöp kutusu duruyordu. Önümüzde orman görünüyordu. Barın yanını aydınlatan büyük lambalar tarafından aydınlanıyordu. Beyaz bir şey karanlığa doğru hareket etti ve biz de onun peşinden gittik.

Ormanın sessizliği şaşırtıcıydı. Sanki kar doğayı ve içindeki tüm yaşamı susturmuştu. Hiç rüzgâr ya da gece kuşu sesi yoktu. Sadece bizim ayakkabılarımızın ve ayaklarımızın altına gömülmüş olan küçük dal parçalarının kırılma sesi duyuluyordu.

Gözlerimi, ormanın karanlık ışığına alıştırmak için sımsıkı kapattım. Genelde kar yığmlarıyla çevrili olan etrafımızdaki ağaç kökleri, ince toprakta yılan gibi şekiller çiziyorlardı. Louis çoktan düşmüştü ve paltosunun önü beyaz karla kaplanmıştı.

Arkamızda barın olduğu yönde sesler ve bağrış-malar yükseliyordu ama henüz kimse bizi takibe çıkmamıştı. Ne de olsa, ne olduğu daha kesin olarak belli değildi: Bir adam silah çekmiş, başka bir adam bir şişe atmış ve üçüncü bir kişiyi yaralamıştı. Bazı insanlar bıçak gördüklerini düşüneceklerdi ki bunu o bayan garson da kesinlikle onaylayacaktı. Fener bulup polisin bir arama ekibi organize etmesi biraz zaman alacaktı. Arada bir sarı bir ışık akamızda yanıp sönüyordu ama sonra ağaçlar o ışığı da örttü. Sadece dalların arasmdan sıyrılıp başımıza vuran hasta edici ay ışığı biraz aydınlık sağlıyordu.

Louis yakınımdaydı. Böylece birbirimizi gözden kaybetmiyorduk. Bir elimi kaldırdım ve durduk. Önümüzde hiç ses yoktu. Yani Stritch, ya adımlarını dikkatli atıyordu ya da durmuş, gölgelerin arasında bizi bekliyordu. Tekrar Portland'teki o çatı katını düşündüm. Orada olduğundan emin oluşumu ve eğer içeri girersem beni öldüreceği gerçeğini. Fakat bu sefer geri çekilmemeye kararlıyım.

Sonra, sol tarafımda bir ses duydum. Yumuşaktı ama duymuştum. Louis'in yüz ifadesinden, onun da duyduğunu anladım, ikinci bir ayak sesi ve sonra üçüncü bir ayak sesi bize doğru değil de bizden öteye doğru gidiyordu.

"Önüme geçmiş olabilir miyiz?" diye fısıldadım.

"Bence hayır. Bardan biri olabilir."

"Hiç fener yok ama gelen sadece tek bir kişi bir grup değil."

Fakat başka bir şey daha vardı: Ses, umursamaz bir şekilde ilerliyordu ve sanki bastığı yeri biliyordu. Sanki biri bize orada olduğunu belirtmek istiyordu.

Yüksek bir sesle yutkunduğumu duydum. Yanımda Louis'in nefesi yüzüne doğru ince bir duman çıkardı. Bana bakıp omuz silkti.

"Dinlemeye devam edelim ama bir yandan da hareket etsek iyi olacak."

Bir köknarın gövdesinden çıktı ve aynı anda bir silah sesi ormanı salladı. Yüzüne ağaç kabuğu ve bitki özü geldi. Yere eğildi ve kendini korumak için büyük bir kayanın arkasına gelene dek sağa doğru yuvarlandı.

"Bu çok yakındı," dediğini duydum. "Şu nişancıardan nefret ediyorum."

"Sen de bir nişancısın," diye ona hatırlattım. "Bu yüzden buradasın."

"Hep unutuyorum," diye cevapladı. "Etrafımda hep amatörler olunca."

Stritch'in harekete geçmek için bizi ne kadar süredir izlediğini merak ettim. Beni Lorna ile görüp aramızda bir tür bağ olduğunu anlayacak kadar uzun süredir. "Neden onu onca insan arasında öldürmeye çalıştı?" diye düşündüm yüksek sesle.

Louis kayanın kenarından bir bakış attı ama hiç ateş gelmedi. "Kadını acıtmak ve senin de bunu kendisinin yaptığını bilmeni istedi. Daha da ötesi, bizim oradan dışarı çıkmamızı istedi."

"Ve biz de onu takip mi ettik?"

"Onu hayal kırıklığına uğratmak istemezdik herhalde," diye yanıtladı Louis. "Sana söyleyeyim, Bird: Artık o adamın gözünün parada olduğunu sanmıyorum."

Büyük köknara sarılmaktan yorulmuştum. "Ben bir hamle yapacağım. Bakalım ne kadar uzağa gidebileceğim. Sen de arkamdan beni gözetle ve koru."

"İşte adamım. Haydi yürü."

Derin bir nefes alıp aşağıya eğilerek öne doğru zikzaklar çizmeye başladım. O an Stritch iki el ateş etti ve sağ topuğumun olduğu yere kar ve pislik çarptı. Ardından Louis'in SIG'sinden bir dizi ateş edildi ve kurşunlar dalları sallayıp taşlara çarptılar ama bu, Stritch'i en azından biraz korkuttu.

"Onu görüyor musun?" diye bağırdım aşağı çömelirken. Sırtımı bir ladine dayayıp derin nefesler alıyordum ve ağızımdan dumanlar çıkıyordu. Sonunda ısınmaya başlamıştım. Karanlıkta bile parmaklarım ve ellerim canlı kırmızı renkte görünüyordu. Louis cevap vermeden önce beyaz bir şey çalılıkların arasından fırladı ve ben ateş açtım. Şekil karanlıkta kayboldu. "Boşver," diye ekledim. "Senin kuzeydoğunda, dokuz metre ileride ve ormanın içine doğru daldı."

Louis hareket etmeye çoktan başlamıştı. Kara karşı onun siyah şeklini görebiliyordum. İç geçirip nişan aldım ve Stritch'i son gördüğüm alana doğru dört el ateş ettim. Geri ateş açılmadı ve Louis de neredeyse bana yaklaşmıştı. Sadece benden üç metre gerideydi.

Ve sonra, tekrar solumda ama bu sefer daha da ileride, ormanda bir hareketlenme oldu. Biri hızla ve kendinden emin bir şekilde Strich'e doğru ilerliyordu.

"Bird?" dedi Louis. Hemen bir elimi kaldırdım ve sesin geldiği yöne işaret ettim. Sustuk ve bekledik. Belki otuz saniye hiçbir şey olmadı. Hiç ses yoktu hatta, ne bir ayak sesi ne de karın ağaçlardan yere düşüş sesi. Kalbimin atış sesi ve kulaklarıma pompalanan kanın sesinden başka hiçbir ses yoktu.

Sonra arka arkaya birbirine yakın aralıklarla iki el ateş edildi. Louis ve ben aynı anda hareket ettik. Ayaklarımız donuyordu. Kara batmaması için bacaklarımızı mümkün olduğunca yüksekte tutmaya çalışıyorduk. Çalılıklara gelene dek koştuk. Dallardan kaçınmak için ellerimizi havaya kaldırdık ve orada Stritch'i bulduk.

Küçük, taşlıkl bir açıklıkta gümüş ay ışığının altında duruyordu. Ayak parmakları neredeyse hiç yere değmiyordu ve elleri büyük bir ladine çakılmıştı. Koyu yağmurluğunun arkasından koyu ve kırmızı bir şey ışıktan parladı. Ona yaklaşıncaya Stritch titredi ve ağaca daha sıkı sarılı gibi oldu. Ağzından bir dolu kan çıktı ve ağacı sıkan elleri gevşerken inledi. Ayak seslerimize karşı başını çevirdi. Şoktan dolayı gözleri iyice açılmıştı. Kalın, nemli dudakları gıcırdayan dişlerini dışarı gösterecek şekilde açılmıştı. Başındaki yaralardan kan fışkırıyordu ve solgun yüz hatlarında koyu dereler oluşmuştu.

Tam yanma gelmişken ağzı açıldı ve vücudu son kez sert bir şekilde titrerken bağırdı. Başını öne doğru düşürdü ve ağacın kabuğuna yaslandı.

Ölürken bıçağa baktım. Louis'in de aynı şeyi yaptığının farkındaydım. ikimiz de, bizim gözümüzün göremediği bir yerde birinin bizi izlediğinin, gördüklerinden ve yaptığı işten ötürü zevk duyduğunun bilincindeydik.

Karanlık ukur'daki polis merkezinde Rand Jennings'in odasında oturmuş, sabah karanlığında karın pencere kenarına düşüşünü seyrediyordum. Jennings karşımda oturuyordu. Ellerini kule biçiminde bitıştirmiş, çenesinin altında birikmiş olan yağ katmanının üzerine yaslıyordu. Arkamda Ressler ayakta duruyordu ve odanın dışında da üniformalı devriye polisleri vardı. Genelde yarı zamanlı çalışan bu memurlar, bu özel durum için çağırılmış, koridorda bir aşağı bir yukarı koşuyorlar ve kimyasal sinyallerine engel olunmuş karıncalar gibi birbirlerine çarpıyorlardı.

"Bana kim olduğunu söyle," dedi Jennings.

"Zaten söyledim," dedim.

"Tekrar söyle."

"Kendisini Stritch diye çağırıyordu. Serbest çalışan bir operatördü: Adam öldürme, işkence, suikast gibi işlerde çalışırdı."

"Neden bir anda Maine, Karanlık ukur'daki bayan garsonlara saldırmaya başladı?"

"Bilmiyorum." Yalan söylemiştim ama eğer ortamının intikamını almak için buraya geldiğini söylersem, o

zaman Jennings, ortağını kimin öldürdüğünü ve benim bu işteki rolümü soracaktı. Eğer bunu ona söylersem anında kendimi bir hücrede kilitli bulurdum.

"Ona zenciyi sor," dedi Ressler. içgüdüsel olarak omuz ve boyun kaslarım gerildi ve Ressler'in arkamdan kıs kıs güldüğünü duydum. "Bu kelimeyle bir sorunun mu var, Bay Bilmış? Yoksa bir adama zenci denilmesinden hoşlanmaz mısın, özellikle bu kişi bir arkadaşınsa?"

Derin bir nefes alıp sinirimi kontrol altına aldım. "Neden bahsettiğim bilmiyorum. Ve seni Harlem'de de bu şekilde konuşurken görmeyi çok isterim."

Jennings ellerini açtı ve işaret parmağıyla beni dürttü. "Sana tekrar yalancı diyorum, Parker. O kapıdan çıkarken arkadan seni takip eden bir zenci gördüğünü söyleyen şahitler var. Aynı zenci, sıska, beyaz bir adamla senin geldiğin gün motele yerleşmiş. Aynı zenci, Stritch' in kafasına şişe fırlatan bu beyaz adamla paylaştıkları odanın ücretini peşin ödemiş ve..." Sesi yükselmişti. "Şimdi motelden ayrılıp dostuyla kayıplara karışan kahrolası aynı zenci. Beni duyuyor musun?"

Angel ve Louis'in nereye gittiklerini biliyordum. Greenville'de, India Tepe Motelinde kalıyorlardı. Motele girişi Angel yapmıştı ve Louis de ortalıklarda görünmemeye çalışacaktı. Yakınlarında bulunan McDonalds'tan yemek yiyecekler ve benim aramamı bekleyeceklerdi.

"Dediğim gibi, neden bahsettiğinizi bilmiyorum. Stritch'i bulduğumda tek başımaydım. Belki biri beni takip etmiştir. Bu adamı yakalarken yardıma ihtiyacım olabileceğini düşünüp peşimden gelmiştir ama geldiyse bile ben onu görmedim."

"Sen yalanla dolusun, Parker. O alanda üç ya da dört ayrı ayak izi bulduk. Şimdi sana tekrar soracağım: Bu adam benim kasabamdaki bayan garsonlara neden saldırıyor?"

"Bilmiyorum," diyerek tekrar yalan söyledim. Konuşma gittikçe can sıkıcı olmaya başlıyordu.

"Bana bu şekilde cevap verme. Sen adamı gördün. Kıza saldırmadan önce onun peşinden gitmeye başladın." Durdu. "Belki de başta Carlene Simmons'un peşindeydi." Yüzü düşünceli bir ifade aldı ve bakışlarımı benden ayırmadı. Onu sevmiyordum. Hiçbir zaman sevme-miştim ve aramızda geçenler ikimize de aramızdaki bu kopukluğu düzelterek bir neden vermiyordu. Ancak aptal biri değildi. Ayağa kalkıp cam kenarına gitti ve karanlığa doğru bir süre baktı. "Memur Bey," dedi sonunda. "Bize biraz izin verir misiniz?"

Arkamda Ressler'ın yaslandığı yerden doğrulup kapıya doğru gittiğini duydum. Dışarı çıkıp arkasından sessizce kapıyı kapattı. Jennings bana döndü ve sağ elinin eklemlerini sol eline bastırarak çtırdattı.

"Eğer sana şimdi bir yumruk atsam, bu odanın dışındaki tek bir adam istese bile buna engel olamaz." Sesi sakindi ama gözleri yanıyordu.

"Bana bir yumruk atarsan, Rand, birinin içeri girmesini umut etsen daha iyi olur. Yardıma ihtiyacın olacak."

Masanın kenarına geçip bana doğru oturdu. Sağ eli hâlâ sol elinin içinde, kalçasına yaslı duruyordu. "Duyduğuma göre kasabada seni karımla görmüşler." Şimdi bana bakmıyordu. Onun yerine tüm dikkati ellerinde toplanmış gibiydi. Elindeki her izi, her kırışıklığı, her damar ve gözeneği inceliyordu. Yaşlı bir adamın elleriydi bunlar. Olması gerektiğinden daha yaşlı. Jennings'in üzerinde bir tür yorgunluk vardı. "Seni sevmeyen biriyle yıllarca beraber olmak insanı çabuk yaşlandırıyor. Kadını da tabii."

Bu sözüne cevap vermedim ancak onun ne düşündüğünü söyleyebilirdim. Bazen bazı şeyler araya gi-

rer. Buna kader, alın yazısı, Tanrı'nın isteği diyoruz. Ölen bir evliliği daha fazla çürümesin diye dondurmaya çalışıyorsak, adına kötü şans diyoruz. Öldükten sonra, yüzyıllar sonra tıp teknolojisinin gelişmiş olup onları tekrar canlandıracağını umarak vücutlarını nitrojende donduran şu egomanyaklar gibi, sanki dünya eski bir cesedin geçmişten günümüze gelmesini isteyecekmiş gibi. Bence Rand'in evliliği bu şekildeydi. Bu şekilde kalmasını istediği bir şeyi, onu tekrar canlandıracak bir mucize gerçekleşene kadar dondurmıştu. Sonra ben gelmiştim ve yapmış olduğu bu buzdan kaleyi eritmeye başlamıştım. Karısına sunabileceğim hiçbir şey yoktu. Yani en azından hazır olup da verebileceğim. Onun bende ne gördüğünden emin değildim. Belki de benden çok benim temsil ettiğim şeyle alakalıydı bu: kayıp fırsatlar, gidilmemiş yollar ve ikinci şanslar.

"Ne dediğimi duydun mu?" diye sordu.

"Duydum."

"Bu doğru mu?" Bana baktı. Korkuyordu. Bunu o şekilde adlandırmazdı hatta bunu kabul bile etmezdi ama içindeki şey korkuydu. Belki derinde bir yerlerde karısını hâlâ seviyordu, tuhaf bir şekilde, normal yaşamdan kopuk ve her ikisi için de bunun bir anlamı olmasa da.

"Eğer soruyorsan o zaman zaten biliyorsundur."

"Onu tekrar benden almaya mı çalışıyorsun?"

Neredeyse ona acıdım. "Ben buraya kimseyi kimseden almaya gelmedim. Eğer seni terk ederse, kendi nedenlerinden ötürü yapar bunu; geçmişinden gelen bir adam kendi isteği karşısında onu alıp götürdüğü için değil. Karınla bir sorunun varsa, bunu senin halletmen lazım. Ben senin evlilik danışmanım değilim."

Masadan kalktı ve ellerini yanına alarak yumruk şekline soktu. "Benimle zekâ oyunu oynama, oğlum. Ben..."

Kalktım ve öne doğru yürüdüm. Artık yüz yüze duruyorduk. Bana vurmaya çalışsa bile eliyle yumruk hızını ayarlayacak mesafe kalmamıştı. Yumuşak ve anlaşılır bir şekilde konuştum. "Hiçbir şey yapmayacaksın. Yoluma çıkarsan seni ezer geçirim. Lorna'ya gelince, onun hakkında hiç konuşmasak daha iyi olur çünkü işler çir-kinleşecek ve ikimizden birinin canı yanacak. Yıllar önce dostun kapıyı tutarken çiş kaplı zeminde senin yumruklarını yiyen kişi ben oldum. Ama o zamandan beri bir sürü adam öldürdüm ve eğer yoluma çıkarsan seni de öldürürüm. Daha sorunuz varsa şef ya da beni suçlamak isterseniz, beni nerede bulacağınızı biliyorsunuz."

Onu orada bırakıp masanın üstünden silahımı aldım ve Mustang'ime doğru yürüdüm. Kendimi gergin ve pis hissediyordum. Ayaklarım hâlâ soğuktu ve ayakkabının içinde ıslaktı. Stritch'in ağaca yaşlı bir hâlde debelenip can çekişen hâlini düşündüm. Ayak parmakları üzerinde boş, verimsiz bir çaba sonucu hâlâ hayatta kalmaya çalışan hâlini. Ve onu kütüğe yapıştıran gücü düşündüm. Stritch bodur, güçlü bir adamdı. O tip insanları hareket ettirmek zordur. Yağmurluğunun kolu, katilinin onu tuttuğu yerde yırtılmıştı. Katil kendi vücut ağırlığını onun üzerine vermiş ve onu ağaca çakacak momenti sağlamıştı. Aradığımız adam güçlü ve hızlıydı. Stritch'i kendine karşı bir tehlike olarak algılamış olan biriydi.

Ya da başka birine karşı bir tehlike olarak algılamıştı.

Karanlık Çukur'un ana caddesini soğuk bir rüzgâr yalayıp geçti ve motel görüş alanıma girdiği vakit arabanın üzerine kar serpiştirdi. Odama gidip anahtarı kilide soktum ve çevirdim ama kapı zaten açıktı. Sağa doğru adım atıp silahımı kılıfından çıkardım ve nazikçe kapıyı sonuna kadar açtım.

Lorna Jennings ayakkabılarını çıkarmış, dizlerini çenesinin altına çekmiş yatağının üzerinde oturuyordu. Odayı aydınlatan ana ışık yatağın yanındaki lambadan geliyordu. Elleri bacaklarının etrafında dolanmış, parmakları birbirine kenetlenmişti. Televizyon açıktı. Bir sohbet programı vardı ama sesi neredeyse tamamıyla kısılmıştı.

Bana neredeyse, hem aşk hem de nefrete benzer bir bakışla baktı. Orada kendisi için yaratmış olduğu dünya - görmüş olduğu duygulan ve zavallı evliliğinin ölen kalbini sarmış olduğu koza- etrafında parçalanmaya başlamıştı. Başını salladı. Gözleri hâlâ bana odaklanmıştı ve her an yaş damlayacakmış gibiydi. Sonra kafasını çevirip cama doğru döndü. Soğuk kış gününün ışığı yakın zamanda odaya vuracaktı.

"Kimdi o?" dedi.

"Adı Stritch idi."

Çıplak ayaklarının yanında duran baş ve işaret parmaklarıyla evlilik yüzüğünü neredeyse parmağının sonuna kadar itti ve orada durdurdu. Sonra bir ileri bir geri oynamaya başladı ve sonunda yüzük, kayıp avucu-nun içine düştü. Bunun iyiye işaret olduğunu düşünmedim.

"Beni öldürecekti, değil mi?" Sesi gerçekçiydi ama altında bir şey titriyordu.

"Evet."

"Neden? Onu daha önce hiç görmedim. Ona ne yaptım ki?" Sol yanağını dizine koydu ve cevap vermeme bekledi. Yüzünden aşağı yaşlar akıyordu.

"Seni öldürmek istedi çünkü senin benim için önemli olduğunu düşündü. İntikam almak istiyordu ve bunu bir fırsat olarak gördü."

"Senin için bir önemim var mı?" Şimdi sesi neredeyse fisiltıyla çıkıyordu.

"Seni bir zamanlar sevmiştim' dedim.

"Ya şimdi?"

"Sana kimsenin zarar vermesine izin vermeyecek kadar seni önemsiyorum."

Başını sallayıp dizlerinden yukarı kaldırdı ve sağ elini yüzüne götürdü. Artık açıkça ağlıyordu.

"Onu öldürdün mü?"

"Hayır. Benden önce ona başka biri ulaştı."

"Ama onu öldürürdün, değil mi?"

"Evet."

Ağzı acı ve üzüntüden büzüştü. Yüzünden yaşlar akıyor ve yatak çarşafına serpilirdi. Tuvalet masasının üzerinden bir mendil aldım ve ona verdim. Sonra yatağın kenarına, yanına oturdum.

"Tanrım, neden buraya geldin?" dedi. Vücudu hıçkırıqlarla titriyordu. O kadar derinden hıçkırıyordu ki konuşması arada kesiliyordu. "Bazen haftalarca aklıma gelmediğin zamanlar oldu. Evlendiğini duyduğumda içimden yardım ama bunun yardımı olacağını, yarımı dağlayacağını düşündüm. Ve dağladı da. Gerçekten yardımı oldu. Ama şimdi..."

Ona uzanıp omuzlarına dokundum ama o geri çekildi. "Hayır," dedi. "Yapma." Ama ben dinlemedim. Tamamen yatağa oturup onun yanına geldim ve onu kendime çektim. Çırpınıp vücuduma, yüzüme ve kollarıma vurdu. Sonra yüzünü göğsüme yasladı ve çırpınışı sona erdi. Kollarını bana sarıp yanağını sınıksıkı yasladı ve neredeyse inlemeyi andıran bir ses geldi dişlerinin arasından. Ellerimi arkasına doladım. Parmak uçlarım, kazağının altındaki sutyenin kopçasına dokunuyordu. Kazağı sonunda yavaşça yukarı kalktı, pantolonu ve altındaki dantel işlemeli iç çamaşırının altından ay gümüşü rengindeki cildi meydana çıktı.

Başı yavaşça çenemin altına yaslandı. Yanağı boynumu okşuyordu ve gittikçe yukarı doğru çıkıyordu, ta ki kendi yanağımın olduğu yere gelene kadar. Bir şehvet arzusu hissettim. Ellerim titriyordu. Bu anı devam ettirip, kısa süreliğine de olsa gençliğimden bir anıyı tekrar canlandırmak kolay olurdu.

Alnından yavaşça öpüp kendimi geri çektim.

"Üzgünüm," dedim. Ayağa kalkıp pencere kenarına gittim. Arkamda onun banyoya gidip kapıyı kapatışını ve musluk sesini duydum. Kısa bir an için tekrar, hakkım olmayan bir şeyi yanıp tutuşarak isteyen genç bir adam olmuştum. Fakat o genç adam gitmişti ve onun yerini alan kişi Lorna Jennings'e karşı o duyguları aynı yoğunlukta hissetmiyordu. Dışarıda sanki kar yıllarca yağmış ve geçmişe bembeyaz bir sünger çekmişti.

Banyo kapısının açıldığını duydum. Arkamı döndüğümde Lorna karşımda çıplak duruyordu.

Konuşmadan önce bir an ona baktım. "Sanırım banyoda bir şey unuttun," dedim. Ona doğru adım atmadım.

"Benimle olmak istemiyor musun?" diye sordu.

"Yapamam, Lorna. Eğer yaparsam bu, yanlış sebeplerden ötürü olur ve dürüst olmak gerekirse, bunun sonuçlarına katlanabileceğimden emin değilim."

"Hayır, o değil," dedi. Yanağından bir damla yağ süzüldü. "Ben yaşlandım. Artık beni ilk tanıdığım zamanlardaki gibi değilim."

Bu doğrudu: Onu en son hatırladığım gibi değildi. Kalçalarının üst kısımlarında çukurluklar ve belinde de küçük yağ katmanları oluşmuştu. Göğüsleri daha gevşekti ve üst kolunun altında da yumuşak et sarkmaya başlamıştı. Sol bacağına varisli damarlar belirmişti. Yüzünde, ağzının çevresinde kırışıklıklar vardı ve her iki gö-

z  n kenarlarından da çizgi toplulukları yılan gibi uzuyordu.

Fakat yıllar onu değiştirirken, hatta şimdi bile değişirken, ondaki güzelliği alıp g t rememişlerdi. Aksine yaşlandıkça kadınsılığı daha çekici bir hâl almıştı. Gençliğinin kırılğan güzelliği, kuzeyin soğuk kışları ve evliliğinin zorluklarına karşı dayanıklı kalmıştı. Bu zorluklar yüzünden solmamış, onlara uyum sağlamıştı ve bu sağlamlık, yüzünde, vücudunda ifade bulmuş, bakışlarına, daha önce saklı olarak duran bir asalet ve olgunluk katmıştı. Onun gözlerine bakıp gözleri benimkilerle birleşirken, bir zamanlar sevdiğim kadının, şu an bile ona karşı neredeyse aşk gibi bir şey hissettiğim kişinin dokunulmamış olarak kaldığını anlamıştım.

"Hâlâ çok güzelsin," dedim. Beni dikkatle izledi ve onu beyaz yalanlarla kandırmadığımdan emin olmaya çalıştı. Gerçeği söylediğimi anladığında sanki çok derinine dokunulmuş gibi gözleri kapandı ama acı mı yoksa zevk mi duyduğunu anlayamadım.

Elleriyle yüzünü kapattı ve başını salladı. "Bu, biraz utanç verici."

"Biraz," diye onayladım.

Başını salladı ve banyoya geri gitti. Tekrar dışarı çıktığında dosdoğru kapıya yürüdü. Takip edip, kapının koluna uzandığı vakit onu yakaladım. Açmadan önce bana doğru döndü ve elini yanağımda dinlendirdi. "Bilmiyorum, Bird," dedi, bir an alnını omzuma yaslayarak. "Bilmiyorum."

Sonra odadan çıkıp gün ışığına doğru adım attı.

Bir süre uyuduktan sonra duş aldım ve giyindim. Kayışını koluma geçirirken saatime baktım ve aylardır hissetmediğim türden bir ağrı karnıma saplandı. Kıvrılıp yere düştüm ve sessizce ağlamaya başladım. Kollarımı

vücuduma sardım ama vücudum çektiğim ızdıraptan ötürü sarsılmaya devam etti. Tüm bu olanlar -Caleb Kyle'ı arama, Rachel ve Stritch ile karşılaşma- esnasında günleri karıştırmıştım.

Günlerden 11 Aralık'tı. Ölüm yıl dönümlerine bir gün kalmıştı.

Lokantada kuru bir tost yiyip kahve içerken saat üç buçuk olmuştu. Susan'ı ve onu, kızımı benden alan dünyaya duyduğum nefreti düşündüm. Ve içimde bu kadar acı ve keder varken nasıl tekrar baştan başlayabileceğimi merak ettim.

Ama Rachel'ı istediğimi biliyordum ve ona bu kadar ihtiyaç duyuyor olmam beni şaşırtıyordu. Bunu, Har-vard Meydanı'nda onun karşısında otururken hissetmiştim; onun sesini dinleyip, ellerinin hareketlerini gözlemlerken. Kaç kez beraber olmuştuk? İki kez mi? Fakat onun yanında bu zamana dek bulamadığın huzuru bulmuştum.

Ve eğer ilişkimiz yürümüş olsaydı, ona ve kendime neler olabileceğini düşündüm. Ben, karısının hayaleti tarafından sık sık ziyaret edilen bir adamdım. Onun için yas tutmuşum ve hâlâ tutuyordum. Rachel'a karşı hissettiğim duygular ve beraber yaptıklarımız yüzünden kendimi suçlu hissediyordum. Tekrar yeni baştan başlamayı istemek, Susan'ın anısına bir ihanet mi olurdu? Son on iki ayda bir sürü duygu hissedip, bir yığın intikam ve telafi hareketi sergilemişim. Rüyalarıma giren görüntüler yüzünden tükendiğimi ve işkence çektiğimi hissediyordum. Donald Purdue'yü barda görmüştüm. Lorna'yı çırılçıplak karşımda, Stritch'i ağaca saplanmış bir hâlde gördüğüm gibi, onu da orada o denli net görmüştüm.

Yeni baştan başlamak istiyordum ama nasıl olacağını bilmiyordum. Tek bildiğim, gittikçe uçurumun kenar-

rına yaklaştığım ve eğer tutunacak bir yer bulmazsam çok yakında aşağı düşeceğimdi.

Lokantadan ayrılıp Greenville'e gittim. Mercury, motel arkasında çalılıkların arasına park edilmişti ve neredeyse yoldan hiç gözükmüyordu. Beni elinde tuttuğu sürece, Rand'in, Angel ve Louis'in peşinden geleceğini sanmıyordum ama önlem almaktan zarar gelmezdi. Arabayı park edince Angel, altı numaralı odanın kapısını açıp içeri girmem için kenara çekildi ve sonra arkamdan kapıyı kapattı.

"Şu hâline bak," dedi, suratında koca bir sırıtışla.

Louis odadaki çift kişilik yataklardan birine uzanmış, en son çıkan *Time* haberlerini okuyordu. "Haklı, Bird," dedi. "Adamım sensin. Çok yakında sen ve Michael Douglas seks kliniklerinden birinde yatıyor olacaksınız ve biz de *People* dergisinde hakkınızda yazılanları okuyacağız."

"Biz çıkarken Lorna'nın geldiğini gördük," dedi Angel. "Üzgündü. Onu içeri almaktan başka yapabileceğim bir şey yoktu." Louis'in yanına oturdu. "Şimdi senin bize, şefle oturup bu konuyu konuştuğunuzu söyleyeceğini biliyorum. 'Elbette karımla yatabilirsin çünkü beni değil seni seviyor.' Çünkü eğer konuşmazsan eminim şef sana karşı şu an olduğundan daha misafirperver davranacaktır. Ve açık konuşmak gerekirse şu anki karşılaşma durumun da pek iç açıcı değil."

"Onunla yatmadım," dedim.

"Sana bunun için gelmemiş mi?"

"Sen hiç hassasiyet diye bir şey duydun mu?"

"Bu çok abartılı ama cevabım 'evet'. Tanrım, Bird, sen bir aziz kadar sabırlısın."

"Kes şunu artık, Angel. Lütfen."

İkinci yatağın kenarına oturup başımı ellerimin arasına aldım. Derinden nefes alıp gözlerimi sımsıkı ka-

pattım. Başımı tekrar kaldırdığımda Angel neredeyse yanıma gelmişti. Ona iyi olduğumu belli etmek için elimi kaldırdım. Banyoya gidip yüzümü soğuk suyla yıkadım.

"Şefe gelince, henüz kasabadan kovulmadım," dedim konuşmaya kaldığımız yerden devam ederek. "Maine Ormanları'nda kimliği belirsiz bir adamın ölümüne şahit oldum ve şüpheli konumuna düştüm. Jennings buralardan ayrılmamamı önerdi. Başka bir şey daha söyledi: Adli tabip henüz raporunu resmî olarak yollamamış ama Chute'un ölmeden önce fena dövülmüş olduğu onaylanmış. Bileklerindeki izden, sanki birinin ona bunu yaparken onu ağaca astığı kanısına varmışlar." Buna Stritch'in de ölümü eklendiğine göre, Karanlık Çukur, medya mensupları ve daha fazla polisle dolmak üzereydi.

"Louis bazı yerleri arayıp arkadaşlarıyla bağlantı kurdu," dedi. "Bu Al Z ve adamları dün gece Bangor'a doğru yola çıkmışlar. Sanırım Tony Celli'nin suyu ısındı."

Yani yaklaşıyorlardı. Her yerden birileri geliyordu. Kapıya gidip India Tepe Alışveriş Merkezi'nin sakinliğine baktım, içeride silah dükkânı, turist bilgi merkezi ve boş bir otopark vardı. Louis gelip yanımda durdu.

"Stritch'i görmeden hemen önce o çocuğun ismini seslendin," dedi.

Başımı onaylayarak salladım. "Bir şey gördüm ama ne olduğunu bilmiyorum." Kapıyı açıp dışarı çıktım. Bu konuda ısrar etmedi.

"Şimdi ne yapacağız?" dedi Louis. "Arktik macerasına hazır gibi giyinmişsin."

"Ben şu yaşlı adamın peşinden gidip Ricky'nin botunu Stuckey'e nasıl satmış onu öğreneceğim."

"Seninle gelmemizi ister misin?"

"Hayır. Onu gereğinden fazla korkutmak istemiyorum ve siz de bir süre Karanlık Çukur'dan uzak dursanız iyi olur. Onunla konuştuğundan sonra bir sonraki atacağımız adımı düşünürüz. Bu işi kendim halledebilirim."

Yanılıyordum.

OLUM

John Barley diye bilinen adamın evine giderken Stritch'in ağaca yapışmış vücudu tekrar aklıma geldi. Caleb Kyle'ı tanıyor olamazdı. İki taraftan da kovalandığının farkında değildi. Louis ve beni öldürmeyi, ortağının intikamını almayı planlamıştı ama Caleb'tan hiç şüphelenmemişti.

Stritch'i Caleb'in öldürdüğünden emindim ama onun varlığından nasıl haberdar olduğunu bilmiyordum. Tahminime göre, ikisi de Billy Purdue'nün peşinden giderken karşılaşmış olabilirlerdi. Sonunda yine Caleb Kyle'ın bir avcı olduğu gerçeğine varılıyordu ve avcılar, sadece avlarının doğasına uymakla kalmaz, karşılığında kendisini av olarak görebileceklerin doğasına da uyum sağlardı. Caleb'm yaklaşan tehlike sezisi çok gelişmiş olmasaydı, bunca yıldır hayatta kalmasına imkân yoktu. Bu durumda Stritch, Billy Purdue için potansiyel bir tehlike oluşturuyordu ve Caleb da bunun kokusunu almıştı. Billy, Caleb Kyle'a giden anahtardı. Onu görüp hayatta kalmış ve neye benzediğini söyleyebilecek tek kişi Billy idi. Fakat John Barley'nin kulübesinin yoluna yaklaşırken, Billy'nin tasvirinin pek de gerekli olmayacağını

anladım. Arabadan inerken silahımı çoktan elime almıştım.

Yaşlı adamın evine ulaştığımda hava çoktan kararmıştı. Ben, adamın bahçesine doğru hafif eğimli hâle gelen tepeyi tırmanırken, camlardan birinden dışarı ışık sızıyordu. Batıdan, rüzgâra karşı gelerek evi, köpek ile aramızda tuttum. Tam kapıya varmıştım ki, arabadan acı bir havlama sesi yükseldi ve köpek, kokumu aldıktan sonra beni önlemeye çalışmak için yerinden fırladığında, karların arasında bir şey sıçradı. Hemen evin kapısı açıldı ve tüfek belirdi. Silahı alıp, yaşlı adamı birden boşluktan çektim. Yanımdaki köpek çılgına döndü. Sürekli suratıma doğru zıplıyor, pantolonumun paçalarını çekiştiriyordu. Yaşlı adam yere yatmıştı. Yere düşmesiyle dönmüşü ama silahı hâlâ elindeydi. Köpeğe saldırdım ve silahımı yaşlı adamın kulağına dayadım.

"Tüfeği bırak yoksa yemin ederim seni olduğun yerde gebertirim." Parmağını tetikten çekip elini yavaşça tüfeğin dipçığıne doğru yöneltti. Yavaşça fısıldayarak, "Sakin, Jess, sakin ol. Aferin oğluma," diyerek köpeği yatıştırmaya çalıştı. Köpek biraz mızımızlanıp öteye çekildi. Tekrar tekrar etrafımızda çemberler çizerek kendini mutlu etmeye çalışıyordu. Yaşlı adamı ayakları üzerinde doğrultunca homurdandı. Verandadaki bir sandalyeye işaret ettim ve adam, düşerken kötü vurduğu sol dirseğini ovarak yavaşça oturdu.

"Ne istiyorsun?" diye sordu John Barley. Bana bakmadı ancak bakışlarını köpek üzerine doğrulttu. Sahibinin yanına kulağını okşamasa için oturmadan önce bana hafiften homurdandı.

Sırtımda Timberland çantam vardı ve çantayı ona doğru attım. Adam çantayı tutup bana aptalca baktı.

"Açsana," dedim.

Bir an bekledi, sonra çantanın içini açıp göz attı.

"Onları hatırladın mı?"

Başımı sallayıp, "Hayır, hatırladığımı sanmıyorum," dedi.

Silahın emniyetini açtım. Köpeğin homurdanışı bir oktav yükseldi.

"Bu kişisel bir şey. Bana bu konuda yalan söyle-mesen iyi olur. Bangor'da bu botları Stuckey'e sattığımı biliyorum. Bunlar için sana otuz dolar verdi. Şimdi onları nasıl bulduğunu söylemek ister misin?"

Omuz silkti. "Sadece buldum, sanırım."

Öne doğruldum ve köpek yerinden kalktı. Boynundaki tüyler yukarıda ve gergindi. Bana dişlerini gösterdi. Önce silahı yaşlı adamın üzerine doğrulttum ve sonra yavaşça köpeğine doğru indirdim.

"Hayır," dedi Barley, elini köpeğin üzerine koyup çıplak göğsünü kapatarak. "Lütfen, köpeğimi değil."

Köpeğini tehdit ederek kendimi kötü hissettim ve bu merak bana, bu adamın Caleb Kyle olup olamayacağı sorusunu sordurttu. Caleb'ı bulduğumda onu tanıyacağımı düşünüyordum. Onun gerçek doğasının kokusunu alacaktım. Fakat John Barley'de gördüğüm tek şey korkuydu: Benden ve tahminimce, başka bir şeyden dolayı duyduğu korku.

"Bana doğruyu söyle," dedim yavaşça. "Bu botları nereden bulduğunu söyle. Biz konuştuktan sonra onlardan kurtulmaya çalıştın. Nedenini bilmek istiyorum."

Sıkıca göz kırpıp bir kez yutkundu. Bir karar verip konuşana dek, dişi, bir süre endişeyle alt dudağının üzerinde gezindi.

"Onları çocuğun cesedinden çaldım. Toprağı kazdım, cesedi çıkartıp botları aldım ve tekrar gömdüm." Bir kez daha omuz silkti. "Çantasını da aldım. Ne de olsa artık onlara ihtiyacı yoktu."

Silahımla ona vurmamak için kendimi zor tuttum.
"Peki ya kız?"

Yaşlı adam, sanki başındaki bir böceği yere atmak ister gibi iki kez başını salladı. "Onları ben öldürmedim," dedi ve bir an ağlayacağını sandım. "Ben kimseyi incitmem. Ben sadece botları istedim."

Kendimi hasta hissettim. Lee ve VValter'ı, onlar ve Ellen ile beraber geçirdiğim zamanları düşündüm. Onlara kızlarının öldüğünü haber vermek istemiyordum. Bir kez daha bu bakımsız yaşlı adamın, bu çöpçünün, Caleb Kyle olabileceğinden şüphelendim.

"Kız nerede?" diye sordum.

Şimdi düzenli olarak köpeğin vücudunu okşuyordu, başından neredeyse kalçasına kadar. "Sadece çocuğun yerini biliyorum. Kızın nerede olabileceğini bilmiyorum."

Camdaki ışıktan, yaşlı adamın yüzü sarı renkte parlıyordu. Bu onu hasta gösteriyordu. Gözleri nemli, göz bebekleri iğne deliği kadar küçüktü. Korku vücudunu ele geçirince kibarca titremeye başladı. Silahı indirip, "Senin canını acıtmayacağım," dedim.

Yaşlı adam başını salladı ve söylediği bir sonraki söz tüylerimi diken diken etti: "Bayım," diye fısıldadı. "Benim korkum senden değil."

Onları, Küçük Brian Deresi'nin yakınında görmüş. Önde kız ve erkek, arka koltukta da neredeyse sadece bir gölge gibi görünen bir şekil. Tavşan avlamaktan dönerken köpeğiyle beraber yürüyormuş. O an, aşağısında bir arabanın park ettiğini görmüş. Motordan sert sesler geliyormuş. Henüz akşam değilmiş ama hava çoktan kararmaya başlamış. Arabanın farlarının önünden geçerken iki gencin şekillerini görmüş. Kız, mavi bir kot ile

açık beyaz bir kaban, çocuk da soğuğa rağmen önü açık olan siyah, deri bir ceket giyiyormuş.

Çocuk, arabanın motor kapağını açıp motoru aydınlatacak bir fener yardımıyla içine bakmış. Başını oradan oraya gezdirip kıza anlaşılmaz bir şeyler söylediğini görebiliyormuş. Sonra ormanın sessizliğinde yüksek sesle küfretmiş.

Arabanın arka kapısı açılmış ve üçüncü yolcu aşağı inmiş. İri yarıymış ama John Barley, adamın yaşlı, hatta kendisinden daha yaşlı olduğunu sezmiş. Bu yüzden de şimdi bile nedenini anlayamadığı bir şekilde ürpermiş içi. Köpek kısık sesle mızıldanmış. Adam arabanın yanında durmuş. Sanki bu beklenmedik sesin nereden geldiğini anlamak için ormanlara bakmış. Barley köpeğe hafifçe vurmuş: "Sessiz ol, oğlum, sessiz." Fakat köpeğin burun deliklerinin hızla çalıştığını görebiliyormuş ve hayvanın yanında titrediğini hissetmiş. Ne kokusu aldıysa, bu onu kötü korkutmuş ve köpeğin tedirginliği sahibine geçmiş.

İri adam, arabanın sürücü koltuğu tarafına geçip farları söndürmüştü. "Hey," demiş çocuk. "Ne yapıyorsun? Işıkları söndürdün." Feneri, önce yanına yaklaşan adamın yüzünü, sonra da elindeki bir şeyi aydınlatmış.

"Hey," demiş çocuk, bu sefer daha yavaş bir tonla. Çocuk, kızın önüne geçip onu geri itmeye, bıçaktan korumaya çalışmış. "Yapma," demiş.

Bıçak sallanmış ve fener yere düşmüş. Çocuk geriye doğru sendelemiş ve Barley onun kıza, "Kaç, Ellen, kaç," dediğini duymuş. Sonra adam çocuğun başına, uzun, karanlık bir bulut gibi çökmüş. Barley bıçağın inip kalktığını görmüş ve yavaşça dalgalanan ağaçlar arasında bıçağın kesiş sesini işitmiş.

Ve sonra adam kızın peşinden gitmiş. Kızın sendelediğini, ormanın içinde tuhafça ilerlediğini duyabili-yormuş. Kız uzağa gidememiş. Bir çılgılık ve ardından

sanki şiddetli bir esinti gibi bir ses duyulmuş ve sonra her yer sessizleşmiş. Yanındaki köpeği yere eğilmiş ve yavaşça ağıt yakmış.

İri adam geri gelene dek biraz zaman geçmiş. Kız yanında değilmiş. Çocuğu kollan arasına alıp arabanın arkasına atmış ve orada sarıp sarmalamış. Sürücü kapısını açıp, yavaş ve kendinden emin bir şekilde arabayı Ragged Gölü'ne giden kirli yola itmeye başlamış.

Barley köpeği bir ağaca bağlayıp ağzını bir mendille sarmış ve geri döneceğini belirtmek için yavaşça sırtına vurmuş. Tekerlekleri yolda hışırtilar çıkarırken arabanın sesini takip etmiş.

Yolun yaklaşık beş yüz metre aşağısında, Ragged Gölü'nün hemen yanında, bir kunduz bataklığının yakınında açık bir alana gelmiş. Karanlık suda, suya düşmüş ölü ağaçlar varmış. Açık alanda bir çukur kazılıymış ve yeni çıkarılmış toprak, cenazede olduğu gibi çukurun yanında duruyormuş. Çukurun bir ucunda bir eğim varmış ve yaşlı adam bu eğimi kullanarak arabayı çukura indirmiş. Sağ arka tekerlek biraz havaya kalkmış. Sonra adam arabanın üstüne çıkmış. Kürekle toprak atma sesi duyulmuş ve toprağın ağırlığıyla araba çukura gömülmüş.

Arabayı gömmek, adamın hemen hemen bir saatini almış. Kısa süre sonra kar her yeri kaplayacakmış ve topraktaki herhangi bir azalma belirtisi ortadan kalkacak-mış. Toprağı almış ve atmış. Adımları hiç yorulmamış, hiç yavaşlamamış ve tüm bu gördüklerine rağmen John Barley onun gücünü kıskanmış.

Fakat tam yaşlı adam yaptığı işi kontrol etmek için etrafta dolanıyormuş ki Barley, yakından gelen bir havlama sesi ve uzun bir uğuldama duymuş. Jess'in mendili ağzından çıkarmayı başardığını anlamış. Aşağıdaki adam durmuş, eline küreği almış ve sertçe bataklığa saplayıp harekete geçmiş. Bacakları eğimde batıyormuş ve

bir yandan da köpeğin sesinin geldiği yöne doğru ilerli-yormuş.

Fakat Barley çoktan yerinden fırlamış; hızla ve sessizce. Düşmüş kabukların arasında, geyik yollarını ve izlerini takip ederek yola koyulmuş. Böylece ayağının altındaki dallan kırmadan sessizce ilerlemiş. Köpeği, ipinden çekiştirirken bulmuş. Kuyruğunu sallamaya, sevinç ve rahatlıkla neşeli sesler çıkarmaya başlamış. Köpeği ipinden çözerken biraz uğraşmış, kollarına almış ve eve koşmuş. Geri bakmak için bir kez durmuş. Arkasına yakın bir yerden takip sesleri geldiğini işitmiş ama hiçbir şey görememiş. Kulübesine geri dönünce kapısını kilitlemiş, silahını doldurmuş ve şafağa kadar hiç uyumadan bir sandalyede oturmuş. Kötü, düzensiz bir uykuya yatınca açık ağzından içeri toprak giren rüyalar görmüş.

"Gördüğünü birilerine neden anlatmadın?" diye sordum ona. O zaman bile ona inanıp inanmamak arasında gidip gelmiştim. Söylediği kişi olduğuna ve böyle bir hikâyenin doğru olup olmadığına nasıl inanabilirdim? Fakat gözlerinin içine baktığımda hiçbir hile yoktu. Sadece yaklaşan ölümden korkan yaşlı bir adam görmüştüm. Köpek şimdi yanında yatıyordu. Uyumuyordu, gözleri açıktı. Yaşlı adam hikâyesini anlatırken yerimden kıınıldamadığımdan emin olmak için arada bir bana bakış atıyordu.

"Bela istemedim," diye yanıtladı. "Fakat kızdan ve botlardan hiç iz var mı diye tekrar geri gittim. Sağlam botları ve belki, belki gördüğüm şeyin bir hayal olmadığından emin olmak istedim. Ben yaşlı bir adamım ve aklım bana oyunlar oynayabiliyor. Fakat hiçbir şeyi hayal etmedim. Ama kız gitmişti ve yerde, nereye gitmiş olduğunu gösterecek bir kan izi bile yoktu. Yerdeki çukuru görür görmez ve sopam da metale çarpar çarpmaz hayal görmediğimi anladım. Botları ve çantayı alacaktım. Böy-

lece onları polise gösterdiğimde bu olayı anlatınca aklımı kaçırdığımı düşünmeyeceklerdi. Ama..." Durdu. Bekledim.

"Olaydan sonraki ertesi akşam burada Jess ile verandada otuyordum. Jess'in titrediğini hissettim. Havlamadı ya da başka bir şey yapmadı. Sadece sallanmaya ve mızımızlanmaya başladı. Ormana bakıyordu. Tam oraya."

Bir parmağını kaldırıp soyulmuş iki akçaağacının karanlıkta birbirine uzanan eller gibi neredeyse birbirlerine değdiği yere işaret etti. "Ve orada biri vardı. Bizi izliyordu. Kımıldamadan ve konuşmadan sadece bizi izliyordu. Ve bunun o olduğunu biliyordum, içimde hissedebiliyordum. Sonra ormanda yok oldu ve onu bir daha görmedim. Fakat ne istediğini biliyordum. Bu bir uyarıydı. Ne görmüş olabileceğimi tam olarak bildiğini sanmıyorum ve bilmediği sürece de beni öldürmeyecekti. Ancak o an botlar için geri gitmemiş olmayı tercih ettim. Ve eğer bir şey söylersem bunu öğrenir ve benim için gelirdi. Bunu biliyordum. Sonra sen sorular sorarak ortaya çıktın ve o botlardan bir an önce kurtulmam gerektiğini anladım. Çantayı boşalttım ve botları da Stuckey'e sattım. Bana verdiği miktar da beni memnun etti. Çocuğun giysilerini yaktım. Onlarla yapabileceğim bir şey yoktu."

"Bu adamı daha önce gördün mü?" diye sordum.

Barley başını salladı. "Hiç görmedim. Buralardan değildi; yoksa onu tanırdım." Öne doğru eğildi. "Buraya gelmemeliydin." Sesinde bir boyun eğme tonu vardı. "Öğrenecek ve benim için gelecek. İkimiz için de gelecek."

Kararan havaya ve ağaçların gölgelerine baktım. Gökyüzünde hiç yıldız yoktu ve ay da buluttan dolayı kapalıydı. Hava durumu daha fazla kar yağacağını belirtiyordu: Önümüzdeki hafta, belki otuz santim ve belki de

daha fazla kar bekleniyordu. Ve birden, arabamın yolun aşığısında oluşundan ötürü büyük bir pişmanlık duydum. Ona ulaşmak için karanlıkta ormanın içinden yürümek zorunda kalacaktım.

"Caleb Kyle ismini hiç duydun mu?" diye sordum.

Sanki yanağıma vurmuşum gibi bir kez gözünü kırdı ama gerçekten şaşırmadı. "Elbette duydum. O bir efsanedir. O isimde bir adam asla olmadı. En azından buralarda değil." Fakat sadece bu soruyu sorarak kafasında şüphe uyandırmıştım ve bu idrak edişle gözlerinin büyüdüğünü gördükçe neredeyse parçaların yerlerine oturuşunu duyabiliyordum.

Yani Caleb Kyle, Ellen ve Ricky'nin izini sürüp onların güvenini kazanmıştı. Onlara Karanlık Çukur'u gezmelerini tavsiye eden kişi, tıpkı otel müdürünün bana söylediği gibi oydu. Arabalarının motorunu bozan kişinin de Caleb olduğundan hiç şüphem yoktu. Sonra onlara, kazılı bir çukurun onları beklediği Ragged Gölü' nün yanma çekmelerini çoktan söylemişti. Benim anlayamadığım, neden bunu yaptığıydı. Hiçbir anlamı yoktu; tabii...

Tabii beni başından beri, ben Rita Ferris'e yardım ettiğimden beri takip etmiş ise işler değişirdi. Rita'nın tarafında duran herkes Billy'e karşı demekti. Oğlu olduğuna inandığı bir adamın işlerine burnunu soktuğum için erkek arkadaşını öldürdüğü Ellen Cole'u da beni cezalandırmak için kaçırmış hatta öldürmüş müydü? Eğer Ellen hâlâ hayattaysa onu bulma umudunun hepsi Caleb Kyle' in aklını anlama yolundan ve belki Billy Purdue'yu bulmaktan geçiyordu. Caleb'ın, ben uyurken Rita ve Do-nald'ı öldürüp, çocuğun oyuncağını benim mutfak masama bıraktıktan sonra beni seyrettiğini düşündüm. O zaman ne düşünüyordu acaba? Ve neden şansı varken beni öldürmedi? Bir yerlerde, benim ulaşamadığım bir yerde,

bu soruların cevaplan yatıyordu. Bu soruları cevaplaya-mıyor olduğuma sinirlenerek yumruklarımı sıktım ve sonra buldum.

Benim kim olduğumu ya da daha da önemlisi benim kimin torunu olduğumu biliyordu. Dedesine çektiği gibi torununa da işkence etmek onu cezbediyordu. Otuz yıl sonra tekrar oyuna başlamıştı.

John Barley'e işaret ettim. "Haydi, gidiyoruz."

Yavaşça ayağa kalkıp sanki o şekli bir kez daha görmeyi bekler gibi ağaçlara baktı. "Nereye gidiyoruz?"

"Bana arabanın nerede gömülü olduğunu göstereceksin ve sonra da bana anlattıklarının aynısını Rand Jennings'e anlatacaksın."

Kıpırdamadı ama korkuyla ağaçlara baktı. "Bayım, oraya tekrar gitmek istemiyorum," dedi.

Ona aldırış etmedim. Silahını alıp içini boşalttım ve boş silahı eve attım. Benim önümden gitmesi için ona işaret ettim. Silahım hâlâ elimdeydi. Bir anlık bir tereddüitten sonra hareket etti.

"Köpeğini getirebilirsin," dedim yanından geçerken. "Eğer orada bir şey varsa, köpek bunu bizden önce hissedecektir."

Adamın evini gözden kaybettiğimiz an, ilk kar taneleri atıştırmaya başladı. Kalın kristal topluluklar yolu kaplayıp, daha önce yağmış olan karın üzerine ağırlığını koyuyordu. Mustang'e ulaşana kadar omuz ve saçlarımız beyazlaştı. Köpek yanımızda hopluyor, çenesiyle karları yakalamaya çalışıyordu. Yaşlı adamı yolcu koltuğuna oturtup bagajdan bir çift kelepçe çıkarttım. Adamın sol elini vücudunun üstünden geçirip kapının yukarısındaki kola taktım. Arabada bana karşı bir hamle yapabilir ya da ilk şansını kullanıp ormanda kaçmaya çalışabilirdi. Köpek arka koltukta oturuyor, döşemeye çamurlu pençe izleri bırakıyordu.

Ben arabayı sürerken pek bir şey gözükmüyordu ve silecekler de karı camdan atmakta zorlanıyordu. Önce otuzla gittim, sonra yirmi beş ve en sonunda yirmiye indim. Çok geçmeden önüme beyaz bir tül çekildi ve yan taraflarda da iri ağaçların şekilleri belli oluyordu. Çam ve köknar ağaçları karda, kilise kuleleri gibi görünüyordu. Yaşlı adam garip bir şekilde yanımda otururken hiçbir şey demedi. Kendini korumaya almak için sağ eliyle kontrol panelini tutuyordu.

"Bana yalan söylemiyor olsan iyi olur, John Bar-ley," dedim.

Gözleri boş bakıyordu ve bakışları içe doğruydü; az önce ölüm ilanları verilmiş ve artık değiştirilemez olduğunu bilen insanlar gibi.

"Bunun önemi yok," dedi ve köpek, arkasında mızımızlanmaya başladı. "O bizi bulduğunda senin neye inandığının önemi kalmayacak."

Sonra, belki on beş metre ötemizde, gözümün önündeki kar bana türlü türlü oyunlar oynarken, farlara benzer bir şey gördüm. Daha da yakınlaştığımızda iki araba belirdi. İkisi de yolu tamamen kaplıyor, geçişimizi engelliyordu. Arkamızda daha fazla far parladı ama ileri doğru gitmeye devam ettiğimde geri çekilip kaybolur gibi oldular. Işıkları artık sağımdaki ağaçlara yansıyor ve arkamızdaki arabanın yana doğru dönüp durduğunu ve iki yönden de kapandığımızı fark ettim.

Öndeki arabalardan yaklaşık altı metre uzakta durdum. "Neler oluyor?" dedi yaşlı adam. "Belki bir kaza olmuştur."

"Belki," dedim.

Kar ve ışıkların önünde siyah görünen üç şekil bize doğru yürüdü. Ortada duranda ve yürüyüş şeklinde bana tanıdık gelen bir şeyler vardı. Kısaydı. Omuzlarından aşağı önü açık bir palto sarkıyordu ve altında, sağ eli kolunda çıkıntı yapmıştı. Arabanın ışıklarının altına geldiğinde, alındaki yaradan kalma siyah dikiş izlerini ve yarık dudağının çirkin kıvrımını gördüm.

Mifflin bana hilekârca sırtıyordu. Bir elimle kelepçe anahtarlarına uzanırken diğer elimle de Smith& Wesson'unu kılıfından çıkardım. Yaşlı adam yanımda başımızın belada olduğunu hissetti ve kelepçeleri çekiştirmeye başladı.

"Sal beni!" diye bağıriyordu. "Sal beni!"

Arkadan köpeğin havlayış sesleri geldi. Anahtarları yaşlı adama fırlattım ve ben arabayı ters yöne doğru sürerken o ellerini serbest bırakmaya başladı. Gaza basıp arkada duran arabayı yoldan çekmek için çarptım. Kırılan metal ve cam sesleriyle arabanın içinde sarsıldık. Çarpma hızıyla ön cama doğru yapışırken emniyet kemeri sıkılaştı. Köpek koltukların arasındaki boşluğa yuvarlandı ve vitese çarpınca inledi.

Önümüzde üç şekil şimdi karın içinden yürüyerek bize doğru geliyordu ve arkamızda bir kapının açılış sesini duydum. Arabayı yolda düz çevirip tekrar gaza basmak için hazırlandım ama Mustang durdu. Kontaktaki anahtarı çevirmek için aşağı eğildim ama yaşlı adam kapıyı açmak üzereydi. Kucağındaki köpek boşluğu kok-luyordu. Onu durdurmak için uzandım. "Hayır, yapma." Ve sonra önce cam patladı ve kırıklar yüzüme, vücuduma çarpıp gözlerimi kör ederek arabanın içine doldu. Yaşlı adamın mahvolmuş yüzünü görmek için gözlerimi açtım. Köpektен geriye kalanlar dizlerinin üzerinde yatıyordu. Kapımı açmaya çalıştım. Kendimi arabadan dışarı atarken başımı olabildiğince aşağıda tuttum. Arabanın üstüne ve içine daha fazla mermi boşaldı. Ben yere yuvarlanırken arka cam tuzla buz oldu. Arkada bir hareketlenme sezdim. Soluma döndüm ve ateş açıldı. Koyu pilot ceketi içindeki bir adam, yüzünde şaşkın bir ifade ve yanağında kanla karda döndü ve benden üç metre uzağa düştü. Mustang'in çarpmış olduğu Neon marka arabaya baktım ve ikinci bir adamın sürücü koltuğu ve Dodge'un dış yüzeyi arasında sıkışmış olduğunu gördüm. Arabadan çıkmaya çalışırken çarpmanın etkisiyle düşmüştü.

Döndüm ve yoldan çıktım. Yamaçtan kayarak ormana daldım. Üst tarafta kalan yolda mermiler uçuşuyordu. Etrafım kar ve pislikle doluydu. Kendimi ağaçların arasında bulduğumda bağırsıklar ve çığlıklar yükseli-

yordu. Ayaklarımın altında dallar kırılıyor, çalılıklar yüzümü çiziyor, kıvrımlı ağaç kökleri bacaklarımı çekiştiriyordu. Gecenin içinde fener ışıkları yandı ve otomatik bir silahtan çıkan mermi, tepeme, sağımdaki yaprak ve dallara çarptı. Ben koşarken yaşlı adamın üzerimdeki kanı hâlâ sıcaktı. Yüzümden aşağı damladığını hissediyor, ağzımda tadını alabiliyordum.

Elimde silahımla koşmaya devam ettim. Nefesim genzimden sert ve düzensiz çıkıyordu. Yön değiştirmeye, araba yoluna geri çıkmaya çalıştım ama fener ışıkları sağımda ve solumda yolumu kesmeye çalışırlarken, neredeyse benimle aynı hizaya gelmişlerdi. Hâlâ kar yağıyor, gök kapaklarıma düşüp dudaklarımda eriyordu. Ellerimi dondurdu ve gözlerimin içine girerken neredeyse beni kör etti.

Sonra arazi değişti ve ben bileğimi acıyla burkarak bir taşa çarptım. Ayaklarım soğuk suya girene dek yarı kayıp yarı koşarak yamaçtan aşağı indim. Etrafıma baktığımda kendimi, gölün geniş karanlığıyla çevrilmiş buldum. Kış ışığı suyun karanlığında boğuluyordu. Geri dönmek üzere bir yol bulmak için arkamı döndüm ama fenerler ve bağrışlar yaklaşıyordu. Solumda bir ışık gördüm ve başka bir tanesi de sağımda ağaçların arasından yaklaşıyordu. Etrafımın sarılı olduğunu anladım. Bile-ğimdeki acıyı test etmek için derin bir nefes aldım. Sağımdaki ışığa doğru dönüp nişan aldım ve ateş ettim. Bir inleme sesi ve bir vücudun yere düştüğünü duydum. İki kez daha ateş ettim ve her ikisi de karanlıkta bana yaklaşan adamlara isabet etti. Birinin, "Işıkları söndürün, ışıkları söndürün," dediğini duydum.

Ben suya dalarken, otomatik tüfek gölün tüm kıyısını taramaya başlamıştı. Gölün derin olmadığını tahmin ettim: Karanlıkta bile beş yüz metre açıkta, genişliğinin ortasındaki en dar noktada bir taş zincirinin suyu kır-

dığımı görebiliyordum. Fakat o taşlar aldatıcıydı; kıyıda belki yedi metre uzaklaştığımda yatak eğilmedi ve ayaklarım yerden kesildi. Derin derin nefes alarak yüzeye çıktım ve bir ışık beni yakaladı. Mermiler suyun yüzeyine yağmur damlları gibi düşerken, ikinci kez derin nefes alarak gölün içine daldım. Yediğim sert yumrukları hissedebiliyordum. Karanlık suyun içinde gittikçe derine çöktüm. Ciğerlerim patlıyordu ve o kadar soğuktu ki sanki donuyordum.

Ve sonra bir şey yan taraftan bana asıldı ve her yanıma uyuşukluğun yayıldığını hissettim. Fakat bu his yerini, yeni, parlak kırmızı bir acıya bırakmıştı ve bu acı parmaklarımdan tüm vücuduma yayılıyordu. Yan tarafımdan suya kan akarken, ağa yakalanmış balık gibi oynuyordum. Ağzım acıdan açılmıştı ve yüzeye kıymetli oksijen kabarcıkları yolluyordum. Silahım bir anda elimden kaydı. Panikleyerek hemen yüzeye çıkmaya çabaladım. Yüzeye çıktığımda ses çıkartmamak için kendimi zor tuttum. Acı her yanıma sararken yüzümü neredeyse suyla aynı hizada tutarak derin bir nefes aldım. Bacaklarım, kollarım ve parmak uçlarımda bir uyuşukluk vardı. Silah yarası yanıyordu ama suyun dışında yanacağı kadar çok değildi.

Kıyıda şekiller hareket ediyordu ama artık sadece bir ışık görünüyordu. Benim çıkmamı bekliyorlar, artık bende olmayan silahtan korkuyorlardı. Derin bir nefes alıp tekrar daldım. Kendimi suyun altında zor tutuyordum. Tek kolumla yüzerek onlardan uzaklaştım. Elim kıyı kesimlerde gölün tabanına değmediği sürece bir daha su yüzüne çıkmadım. Yaralı olan tarafımı yukarıda tutup güvenle karaya çıkabileceğim bir yer arayarak kıyılardan gittim. Otomatik silah tekrar ateş almıştı ancak bu sefer sesi çok uzağımdan geliyordu. Başka mermiler de atıldı ama onlar rastgele, şanslı bir vuruş yapma umuduyla

atılıyordu, ileriye gitmeye devam ettim. Gözlerim ormanların bulunduğu derin karanlıklara bakıyordu.

Sağımda, kıyıda bir kırılma ve taşların üzerinden suların aktığını gördüm: nehir. Ve o nehrin Karanlık Çu-kur'dan geçtiğini biliyordum. En uç kıyıya ve ormanın ötesine gidebilirdim ama eğer ağaçların arasında yere yığılıp yönümü de kaybettiğim zaman yapabileceğim en iyi şey, donmamayı umut etmek olurdu çünkü Tony Celli' nin adamlarından başka kimse burada olduğumu bilmiyordu. Eğer onlar beni bulurlarsa, artık soğuktan endişelenmeme gerek kalmazdı.

Nehrin kıyısında ayak basacak bir yer buldum ama orada durmadım. Onun yerine, beni arkamdaki adamlardan koruyacak bir ağaç topluluğu bulana dek kendimi sürüklemeye karar verdim. Yan tarafım artık çok acıyordu ve her hareketim vücuduma korkunç bir acı yayıyordu. Küçük, taşlı bir kıyıdan su akıyordu ve ayağımı düzgün basmak için iki kez denemem gerekti. Bir fener ışığı yanımdan geçip benim yönüme doğru parlayınca, bir kez daha kendimi yukarı çekip uzandım. Sonra ışık kayboldu. Ona kadar sayıp kıyıya doğru sendeledim.

Rüzgâr kesilince kar da biraz yavaşlamıştı. Artık daha az canlıydı ama yine de kalın kaim düşüyordu ve etrafımdaki alan tamamen bembeyaz olmuştu. Derin karlarda yürümeye çabalarken sol tarafımdaki acı büyüdü ve yarayı kontrol etmek için bir ağacın gölgesine yaslanıp durdum. Ceketimin arkasında bir delik vardı ve altındaki kazakla tişörtün altından onuncu kaburgamda da bir giriş deliği olduğunu fark ettim. Ve hemen hemen aynı hizada ön tarafta da ondan daha büyük bir çıkış deliği açılmıştı. Acı büyük ama yara küçüktü. Giriş ve çıkış deliklerinin mesafesi iki santimden biraz daha fazlaydı. Parmaklarımdan damlayan kan, altındaki karda toplanıyordu. Bunun beni uyarması gerekirdi ama korkmuştum, canım

acıyordu ve olmam gerektiği kadar dikkatli değildim. Yararım yarattığı acının etkisiyle yere eğildim ve iki avuç kar aldım. Karı yararlarıma sürüp yoluma devam ettim. Kıyıda kayıyor, düşüyor ama hep suya yakın duruyordum. Böylece yönümü kaybetmiyordum. Dişlerimin titremesine engel olamıyordum. Giysilerim ıslak bir hâlde vücuduma yapışmıştı ve suyun soğukluğundan parmaklarım donmuştu. Bu şoktan ötürü midem bulanıyordu.

Ancak biraz daha ilerleyip dinlenmek için bir ağaca yaslandığım zaman kasabanın ne tarafında olduğumu anlayabildim. Önümde ve sağımda, belki yüz seksen metre uzakta, bir evin ışıklarını görebiliyordum. Bir dizi şelalenin sesini duyup önümde köprüyü görünce, nerede olduğumu ve nereye gidebileceğimi anladım.

Arka kapının önüne düştüğümde Jenningsler'in evinin mutfak camında ışık görünüyordu, içeriden bir ses duydum. Lorna telaşla, "Kim var orada?" dedi. Kapıdaki perde biraz aralandı ve beni görünce gözleri açıldı.

"Bird?" Kilitte bir anahtar sesi duydum. Üstteki kilit açıldı ve ben öne düştüm. Beni bir sandalyeye oturturken ona India Moteli altı numaralı odayı aramasını ve başka kimseye haber vermemesini söyledim. Sonra gözlerimi kapatıp acının beni dalgalar hâlinde yıkamasına izin verdim. Lorna yarayı temizlerken çıkış deliğinde kan ka-barçıklaştı. Yaranın etrafındaki deri temizlenmişti ve Lorna steril cımbızla birkaç cam parçasını almıştı. Yaraya bir bez koyunca yanma hissi tekrar geldi ve sandalyede kıvranmama sebep oldu.

"Kıpırdama," dedi ve ben de dediği yaptım. İşi bitince giriş deliğine geçmek için beni döndürdü. Midesi bulanmış gibi baktı ancak devam etti.

"Bunu yapmamı istediğine emin misin?" diye sordu Lorna işi bitince.

Başımı onaylayarak salladım.

Bir iğne aldı ve üzerine kaynar su döktü.

"Bu biraz acıtacak," dedi.

İyimser konuşuyordu. Bu çok acımişti. Her iki yaraya da iki dikiş atarken acının keskinliğiyle gözlerimden yaşlar aktığını hissettim. Kitaptan alınıp uygulanmış bir tedavi şekli değildi ama benim sadece önümdeki birkaç saat beni idare edecek bir şeye ihtiyacım vardı. Dikişi bitirince bir sargı bezi aldı ve yaranın üzerine koyup karnıma sardı.

"Seni bir hastaneye götürene kadar tutar," dedi. Kısa, endişeli bir bakış attı. "Kırmızı Haç İlk Yardım Dersi. Dersi dinlediğim için bana minnettar olmalısın."

Anladığımı bilmesi için başımı salladım. Temiz bir yaraydı. Aşırı hızlı mermiler için söylenebilecek tek iyi şey buydu: Vücudu deforme edip eti parçalamıyor, hızlarının gücüyle yollarına devam ediyorlardı.

"Ne olduğunu anlatmak ister misin?" diye sordu Lorna. Yavaşça ayağa kalktım ve ancak o zaman yerlerde kan olduğunu fark ettim.

"Kahretsin," dedim. İçimden bir tiksinti geldi ama masaya tutunup geçene kadar gözlerimi kapattım. Lorna'nın kolu vücudumun üst kısmına doğru kıvrıldı.

"Oturmalısın, Bird. Güçsüzsün ve kan kaybettin."

"Evet," dedim, kendimi masadan geri itip dengesizce arka kapıya doğru yürürken. "İşte ben de bundan korkuyordum." Perdeyi kaldırıp dışarı baktım. Hâlâ kar yağıyordu ama mutfaktan yansıyan ışıkla, nehirden mutfak kapısına kadar gelen kırmızı izleri görebiliyordum. Kan o kadar yoğun ve kırmızıydı ki üzerine yağın kanı emiyordu.

Lorna'ya döndüm. "Üzgünüm. Buraya gelmemeliydim."

Yüzü ciddi, dudakları buruştu. Sonra tekrar kısaca gülümsedi. "Başka nereye gidebilirdin ki?" dedi. "Arkadaşlarını aradım. Gelmek üzereler."

"Rand nerede?"

"Kasabada. Şu senin aradığın Billy Purdue denilen adamı bulmuşlar. Rand sabaha kadar onu içeride tutacak. Sonra FBI ve daha bir sürü insan onunla konuşmak için buraya gelecekler."

Tony Celli'nin adamları bu yüzden buradaydı. Billy Purdue'nün yakalanışı, bununla ilgilenen ajanlar ve polis merkezlerine hemen yayılmıştı ve Tony Celli de bunu duymuştu. Buraya geldiklerinde beni ne kadar kolay bulduklarını düşündüm. Mustang'i görür görmez anlamış olmalıydı ve benim işlere burnumu sokmamdansa, işimi bitirmelerinin daha kolay olacağını düşünmüşlerdi.

"Beni vuran adamlar Billy Purdue'yü istiyorlar," dedim sessizce. "Ve eğer onu onlara vermezlerse, Rand ve adamlarını da öldürecekler."

Camda bir şey parladı sanki kayan bir yıldız yansımış gibi. Ne olduğunu anlamam saniyelerimi aldı: Bir fener ışığıydı bu. Lorna'yı elinden tutup evin ön tarafına çektim. "Buradan gitmeliyiz," dedim. Koridor karanlıktı. Yemek odası sağ tarafa dönüyordu. Yanımdaki acıya rağmen yere yakın durdum ve cam kenarından ön bahçeye göz ucuyla baktım.

Bahçenin sonunda iki kişi duruyordu. Birinin elinde tüfek vardı. Diğzerinin kolu askıya asılıydı.

Koridora geri geldim. Lorna yüzüme bir bakış attı ve, "Ön tarafa da gelmişler, değil mi?" dedi.

Başımı salladım.

"Neden seni öldürmek istiyorlar?"

"İşlerine karışacağımı ve Portland'te olan bir olaydan sonra bana bir şey borçlu olduklarını düşünüyorlar. Evde bir silah olmalı. Nerede?"

"Yukarıda. Rand şifoniyerde bir tane saklıyor."

Yukarı çıkıp yatak odalarına girdim. Odada çam ağacından yapılmış geniş bir yatak, sarı bir yatak örtüsü ve üzerinde de sarı yastıklar vardı. Bunlara uygun çam bir şifoniyer büyük dolabın çaprazında duruyordu. Bir köşede, üzerinde kitaplar olan küçük bir kitaplık yer alıyordu. Başka bir köşede bir radyo çalıyordu. Grup, "Evangeline" şarkısını söylüyordu. Lorna çekmecedeki çorapları, erkek iç çamaşırlarını ve tişörtleri karıştırdı ve silahı bulana kadar hepsini yere attı. Bu bir Charter Arms Undercover 38'lik, yedi santimlik namlusu olan bir silahtı. Gerçek bir kanun adamı silahtı. Dört deliği de doluydu ve aynı zamanda yanında da bir kutu dolusu mermi vardı. Onun yakınında, Propex marka bir tabanca kılıfının içinde ikinci bir silah vardı: sivrileşen namlusu olan bir Ruger Mark 2. "Rand bazen atış talimlerinde kullanıyor," dedi Lorna, çekmecenin kenarındaki neredeyse bitmek üzere olan 22 uzun tüfek kartuşlarını işaret ederek.

"Tanrı paranoyayı korusun," dedim. Başucu dolabında büyük bir plastik şişeye su duruyordu. O da neredeyse boştu. Kendimi şifoniyere dayayarak doğruldum. Bana dönük olan aynada, cildimin bir ölününki kadar beyaz olduğunu gördüm. Gözlerimin altında acı ve yorgunluktan ötürü morluklar oluşmuştu ve yüzüm cam kırıkları izleriyle doluydu. Bir de yaşlı adamın kanı vardı. Üzerimdeki kokusunu duyabiliyordum; köpeğinin kokusunu da.

"Bantın var mı? Yapışkan bantın?"

"Belki aşağı katta vardır ama banyo dolabında yapışkan bandaj var. O işe yarar mı?"

Başımı onaylayarak sallayıp plastik şişeyi aldım ve onu sarı ve beyaz fayanslı banyoya doğru takip ettim. Yürürken bir yandan da Ruger'ı doldurdum. Dolabı açtı ve iki santim uzunluğundaki rulo bandajı bana uzattı. Su-

yun geri kalanını küvete boşaltıp Ruger'in ince namlusunu şişenin içine soktum ve tekrar tekrar bandajı etrafında döndürerek sardım.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Lorna.

"Bir susturucu," diye yanıtladım. Celli'nin adamları evi ararlarsa, eğer zorunda kalırsam bir tanesini susturucuyla öldürebileceğimi ve bize beş ya da belki on saniye zaman kazandırabileceğimi düşündüm. Yakın mesa-felerdeki silahlı çatışmalarda on saniye çok uzun bir süreydi.

Aşağıdan arka kapının itildiğini işittik. Cam kırıldı ve kapı açıldı. 38'liği pantolonuma sokup Ruger'in emniyetini açtım.

"Küvete gir ve başını aşağıda tut," diye fısıldadım.

Terliklerini çıkarıp sessizce küvete girdi. Ayakkabılarımı çıkarıp onları fayanslı zeminde bıraktım ve yerde yavaşça yürüyüp yatak odasına geri geldim. Radyo hâlâ çalıyordu ama grubun yerini Neil Young almıştı. Gürültülü müzik, odanın etrafında yankı uyandırıyor.

"Sakın seni yıldırmasın..."

Camın yanındaki gölgelerde yerimi aldım. Smith & Wesson'dan sonra Ruger elimde çok tuhaf duruyordu ama en azından o da bir silahtı. Elimi tetiğe koyup bekledim.

"Sadece kaleler yanıyor..."

Sesini merdivenlerde duydum. Önümden gölgesinin geçişini seyrettim. Durdu. Sonra müziğin sesini takip ederek odaya doğru ilerledi. Elimi tetikte sıkılaştırdım ve derin bir nefes aldım.

"Sadece geri dönen birini bul..."

Ayağıyla kapıyı itip bir an bekledi ve sonra odaya dalıp silahını yukarı kaldırdı. Bir kez yutkunup nefes verdim.

"...ve kendine geleceksin."

22'nin tetiğini çektim ve şişenin üstü bir kese kâğıdının patlayışı gibi patladı. Temiz bir ateş oldu. Doğrudan kalbe isabet etti. O, duvara doğru sendelerken geri çekilip tekrar ateş ettim. Sonra duvardan yavaşça yere kayıp krema rengi boyanın üzerinde koyu, kırmızı bir iz bıraktı. Son nefesinde, elindeki silahı düşürecekken elinden aldım: bir Mossberg. 22'yi bırakarak cesedinin üzerinden geçtim. Çoraplı ayaklarım yerde hiç ses çıkarmıyordu. Koridora geri çıktım.

"Terry?" dedi bir ses aşağıdan ve bir adamın elini gördüm. 44'lük bir Magnum tutuyordu. Sonra kolları, vücudu ve yüzü belirdi. Başına ateş ettim. Tüfeğin sesi bir bombardıman silahı gibi gürledi. Yüz hatları kırmızı kanla yok oldu ve geri düştü. Pompalayıp tam merdivenlere geliyordum ki, bir mermi sol kulağımın yanından geçerek duvara çarptı. Yemek odasının karanlığında bir silah ağzı parladı. Ateş edip pompaladım ve tekrar ateş edip pompaladım; karanlıkta iki el ateş ettim. Camlar kırıldı, alçılar yerinden söküldü ve bir daha ateş edilmedi. Ön kapı şimdi yarı açık duruyordu. Mutfaktan ateş edilince camdan geri kalanlar patladı ve ahşap kıymıkları havada uçuştular. Merdivenlerde kaldım. Tüfeği tirabzanlara sıkıştırıp döndürdüm ve son kalanı da ateşledim.

Mutfakta, bir gölge, duvarın yanından ayrıldı ve uzun koridorun köşesine gidip tirabzanlardan ahşap parçaları söküp etrafımda sarı bir duman oluşturarak bir dizi ateş açtı. Nişanı bana yaklaşıyordu. 38'liğe ulaşıp belimden çıkardım ve üç el ateş ettim. Gözümün ucuyla ön kapıda bir hareketlenme görürken biri acı ile inledi. Döndüğümde mutfaktaki yaralı adam tamamen açığa çıktı ve koridora geldi. Silahlı olan eli havada ve diğeri de om-zundaydı. Dişlerini gösterdi ve bir ses geldi. Daha önce duyduğum tüfek seslerinden daha yüksek bir sestir ve

adamın gövdesinde bir delik açıldı. Eğer isterse, bir adamın içine yumruğunu sokabileceği büyüklükte bir delik. Adamın içinden mutfağı görebiliyordum: yerdeki camları, lavaboyu ve bir sandalyenin kenarını. Adam bir saniyelğine dimdik ayakta durduktan sonra, yukarıdan ipleri kesilmiş kukla gibi yere yığıldı.

Kapıda Louis, elindeki devasa Ithaca Mag-10 Roadblocker tüfeği ile duruyordu. Kauçuk gövdesi hâlen omzuna yaslıydı. "Adam tam kendine layık bir şekilde karşılandı," dedi. Evin arkasından, daha fazla silah sesi ve bir arabanın gaza basıp gidişi duyuldu. Louis cesedin üstünden atlayıp benimle beraber mutfağa ve oradan da bahçeye çıktı. Angel kapıda bekliyordu. Elindeki Glock 9 mm'lik ile bize omuz silkti.

"Kaçtı, çirkin pislik. Arabaya binene kadar onu göremedim bile.

"Mifflin," dedim bitkin bir hâlde.

Louis bana baktı. "O kaçık hâlâ yaşıyor mu?" Hayretler içinde başını salladı.

"Belki onu üfleyerek uzaya uçurup orada patlamasını sağlayabiliriz," diye düşündü Angel.

Üst gövdeyi sadece yara bandajı kaplıyordu ve ben titremeye başlamıştım. Bandajlar çoktan kırmızıya bulanmıştı. Kulaklarım silah sesinden çınlıyordu. Louis paltosunu çıkarıp omuzlanma koydu. Soğuğa rağmen ya-nıyormuşum gibi hissettim.

"Biliyorsun," dedi Angel. "Daha dikkatli olmalıydın. Bu şekilde soğuktan öleceksin."

Üçümüz, arkadan gelen sese doğru döndük ama sadece Lorna kapıda belirmişti. Yanına gidip bir elimi omzuna koydum.

Kollarını bana sardı. Gözleri üzerimdeydi. Arkasında duran cesetlere bakmıyordu. "Şimdi ne yapacaksınız?"

"Karanlık ukur'a geri gideceğiz. Billy Purdue'ya canlı ihtiyacım var."

"Peki, Rand ne olacak?"

"Onun için elimden geleni yapacağım. Onu arayıp olanları anlatsan iyi olur."

"Denedim. Telefon kesik. İçeri girmeden önce kabloları kesmiş olmalılar."

"Bir komşunun evine git ve oradan ara. Eğer şansımız varsa, biz de kısa zamanda Karanlık ukur'a varırız." Kabloların şehrin dışında kesilmiş olabileceği geldi bir anda aklıma. O zaman Karanlık ukur'un tüm telefonları kesik olurdu.

Gitme vaktiydi ama Lorna bir elini kaldırdı. "Bekle," dedi ve yukarı çıktı. Geldiğinde elinde kalın bir gömlek, bir kazak ve LL Bean marka pamuksu bir paltıyla beraber bir kutu 38'lik mermi tutuyordu. Giysileri giyerken bana yardım edip yavaşça elime dokundu.

"Dikkatli ol, Bird."

"Sen de."

Arkamda Angel, Mercury'i çalıştırdı. Louis ön koltuğa geçmişti. Ben arka koltuğa bindiğim an hareket ettik. Lorna görüş alanımdan çıkana dek onu bahçede dururken izledim.

Biz giderken yollar boştu ve sessizlik sadece Mercury'nin motorunun ve cama düşen kar tanelerinin sesi ile bozuluyordu. Yan tarafımdaki yara şiddetle yanıyordu ve bir ya da iki kez gözlerimi kapatıp birkaç saniyeliğine kendimden geçtiğimi hissettim. Parmaklarımda kan vardı ve koyu sarı bir leke kasıklarımın kalçalarımın doğru iniyordu. Louis'in bana arka cam aynasından dikkatle baktığını gördüm ve hâlâ yaşıyor olduğumu göstermek için bir elimi kaldırdım. Eğer elim kanla kaplı olmasaydı bu daha da inandırıcı olacaktı.

Polis merkezinin önüne arabayı park ederken önümüzde iki devriye aracı, çalışması bir mucize gibi görünen turuncu bir 74 model Trans-Am ve içlerinde Ban-gor'dan kiralanmış bir Toyota'nın da bulunduğu birkaç başka araç duruyordu. Ön camları karla kaplanacak kadar uzun süredir orada duruyorlardı. Tony Celli ya da adamlarından hiç iz yoktu.

On kapıdan girdik. Ressler, masanın arkasında durmuş telefon prizini kontrol ediyordu. Onun arkasında tanımadığım, büyük bir ihtimalle yarı zamanlı çalışan ikinci genç bir devriye polisi ve daha da ötede, merkezin

içindeki iki ayrı hücrenin karşısında, Jennings'in kendisi duruyordu. Yanındaki bir sandalyede de Walter Cole. Beni görünce şaşkınlıkla baktı. Bundan ben de pek memnun kalmamıştım.

"Ne istiyorsun?" dedi Jennings, Ressler'ın olduğu yerden doğrulup, önce Louis ile Angel'a ve sonra da bana dikkatli bir bakış atarak. Elimizdeki silahları görünce pek sevinmemişti ve hemen kendi elini de silahının yanına götürdü. Yüzümdeki yaraları ve giysilerimdeki kanı görünce gözleri biraz açıldı.

"Telefonlara ne oldu?" dedim.

"Kesikler," dedi Ressler, bir an durduktan sonra. "Tüm bağılantılar kesik. Havadan dolayı olabilir."

Hücrelere doğru yürüdüm. Biri boştu. Diğerinde Billy Purdue başı ellerinin arasında oturuyordu. Giysileri pis ve botları çamurla lekelenmişti. Kapana kısılmış bir hayvan gibi çaresizce bakıyordu. Dış dünyayı kendisinden uzak tutmak isteyen bir çocuk gibi kendi kendine bir şeyler mırıldanıyordu. Rand Jennings'ten onunla konuşmak için izin almadım. Cevaplar istiyordum ve onları bana verebilecek tek kişi Billy idi.

"Billy," dedim sertçe.

Başını kaldırıp bana baktı. "Her şeyi berbat ettim," dedi. "Değil mi?" Sonra tekrar şarkısını mırıldanmaya devam etti.

"Bilmiyorum, Billy. Bana o gördüğün yaşlı adamdan bahsetmeni istiyorum. Onu bana tasvir et."

Arkamdan Jennings'in sesi duyuldu. "Parker, mahkûmdan uzak dur."

Ona aldırmadım. "Beni dinliyor musun, Billy?"

Şarkıyı mırıldanarak bir ileri bir geri sallanıyordu. Elleri vücuduna sarılıydı. "Evet, seni duyuyorum." Konsantre olarak başını yukarı kaldırdı. "Bu çok zor. Onu çok az gördüm. O... Yaşlıydı."

"Biraz daha düşün, Billy. Kısa mıydı uzun mu?"

Mırıldanma tekrar başladı ve durdu. "Uzun," dedi, durakladığı sırada. "Belki benim kadar."

"İnce miydi yoksa yapılı mı?"

"İnceydi. Zayıf bir adamdı, bilirsin işte." Şimdi daha bir ilgiyle ayağa kalkarak gördüğü adamı kafasında canlandırmaya çalıştı.

"Ya saçları?"

"Kahretsin, saçlarımı bilmiyorum..." Şarkısına geri döndü ama şimdi yeni kelimeler eklemişti sözlere. Şarkıyı pek bilmiyormuş gibiydi.

"Haydi gelin güzel ve narin bayanlar

Erkeklerinize nasıl kur yaptığımızı anlatın..."

Sonunda şarkıyı hatırladım: "Güzel ve Narin Bayanlar." Şarkının kendisi bayağı eski olsa da bu şarkıyı Gene Clark, Carla Olson ile birlikte söylemişti. Bu hatırlamayla, bu şarkıyı nerede duyduğumu da hatırladım: Meade Payne, evine geri girerken bu şarkıyı mırıldanıyordu.

"Billy," dedim. "Meade Payne'in evine gittin mi?"

Başını salladı. "Meade Payne diye birini tanımıyorum ben."

Hücrenin demir parmaklarını kavradım. "Billy, bu çok önemli. Meade'e gittiğini biliyorum. Bunu itiraf edersen başın belaya girmez."

Bana bakıp iç geçirdi. "Oraya gitmedim. Daha ben kasabaya girmeden beni yakaladılar."

Sesimden gerginliği atmaya çalışarak yavaşça ve belirgin bir şekilde konuştum. "O zaman bu şarkıyı nerede duydun, Billy?"

"Hangi şarkıyı?"

"Mırıldandığın şarkıyı: 'Güzel ve Narin Bayanlar' şarkısını. Nerede duydun?"

"Hatırlamıyorum." Başka yere baktı ve hatırladığını anlamıştı.

"Dene."

Ellerini saçlarının arasından geçirip arkadaki karışık kıvrıkcık tutamları tuttu. Elleriyle uğraşacak bir şey bulamazsa onlarla neler yapabileceğinden korkuyordu sanki. Ve sonra eliyle bir ileri bir geri sallamaya başladı. "Yaşlı adam. Rita'nın apartmanının orada gördüğüm yaşlı adam. Sanırım o söylüyordu. Yavaşça, kendi kendine. Lanet şeyi. kafamdan çıkaramıyorum bir türlü." Ağlamaya başladı.

Boğazımın kuruduğunu hissettim. "Billy, Meade Payne nasıl biri?"

"Ne?" dedi. Oldukça şaşırılmış görünüyordu. Arkamdan Jennings'in konuştuğunu duydum: "Seni son kez uyarıyorum, Parker. Mahkûmdan uzak dur." Bana doğru gelirken ayak sesleri iştiliyordu.

"Duvarda asılı olan resimdeki adam Meade," dedi Billy, konuşurken ayağa kalkarak. On masanın yakınındaki duvarda asılı olan üç adamın resmine işaret etti. Lokantada asılı olanla aynı gibiydi ama bu sefer üç yerine sadece iki tane yüz vardı. Geçerken önüme geçen Rand Jennings'i dirsekleyerek resme doğru yürüdüm. Grubun tam ortasında US Denizci üniforması giyen genç bir adam duruyordu. Sol kolu, daha yaşlıca olan ve gururla gülümseyen bir adama sarılıydı. Resmin altındaki boşlukta, "Devriye Polisi Daniel Payne, 1967-1991" diye yazıyordu.

Rand Jennings. Daniel Payne. Meade Payne. Fakat resimdeki adam kısa boylu ve uysal birine benziyordu. Karaciğer lekeleri olan kel başını, bir taç şeklindeki beyaz saçlar sarmıştı. Yüzünde, yüzlerce kırışıklık, karışık bir harita oluştuyordu.

Resimdeki kişi, Meade Payne'in evinde gördüğüm adam değildi.

Ve yavaş yavaş taşlar yerine oturmaya başladı.

Herkesin bir köpeği vardı. Meade Payne, Billy'e yazdığı mektupta köpekten bahsetmişti ama oraya gittiğimde etrafta hiç köpek yoktu. Elsa Schneider'ın, borudan tırmanırken gördüğü kişiyi düşündüm. Yaşlı bir adam borudan tırmanamazdı ama genç birisi bunu başarabilirdi. Ve Rachel'ın, Judith Mundy hakkında söylediklerini düşündüm. Onu soyunun devamı için kaçırdığını.

Soy devamı.

Bir çocuğu yetiştirmek. Ve yaşlı Saul Mann'i hatırladım. Ellerini kartların üzerinde gezdirip kraliçeyi el çabukluğuyla kavrayışını ya da bir enayiden beş papel almak için bezelyeyi gazoz kurusunun altından kaydırışını. Onları asla zorlamaz, çağırılmaz ya da gelmeleri için ısrar etmezdi çünkü biliyordu.

Caleb, Billy'nin Meade Payne'e geri döneceğini biliyordu. Belki de Cheryl Lansing'i öldürmeden önce Meade'm adını ondan öğrenmişti ya da VVilleford'un araştırması esnasında da bu isim ortaya çıkmış olabilirdi. Nasıl bulduysa Caleb, tüm engel ve seçenekleri ortadan kaldırırsa, Billy'nin, Meade Payne'e geleceğini biliyordu.

Çünkü Caleb, hilekârların ve avcıların anladığı bir şeyi anlamıştı: Bazen yemi önüne bırakıp beklemenin ve avın gelmesi için dua etmenin en iyisi olacağı gerçeğini.

Döndüğümde arkamda Jennings, elindeki Coonan'ın ucunu bana doğru çevirmiş bekliyordu. Onu biraz uzun süre ihmal ettiğimi tahmin ettim. "Senin pisliklerinden bıktım artık, Parker. Sen ve dostların hemen silahlarınızı bırakın ve yere yatın," dedi. "*Hemen.*"

Ressler da silahını çekmişti ve arka ofiste, daha genç olan polis memuru, bir Remington pompalı tüfeğini omzuna çöktan dayamıştı.

"Galiba polislerin canını biraz sıktık," dedi Angel.

"Jennings, bunun için hiç zamanım yok," dedim. "Beni dinlemek zorundasın..."

"Kes sesini," dedi Jennings. "Sana son kez söylüyorum, Parker, hemen..." Sonra aniden durdu ve belimdeki tabancaya baktı.

"O silahı nereden buldun?" diye sordu ve bir cezazedeki silahlı bir soyguncu gibi kelimelerin üstüne basa basa söyledi. Elini tabancanın tetiğinden çekip bana doğru üç adım attı. Silahı artık yüzüme birkaç santim mesafede duruyordu. Şimdi üzerimdeki ceket ve kazağı da fark etmişti. Arkamda Angel'in yüksek sesle iç geçirdiğini duydum.

"Hemen bana o silahı nereden bulduğunu söyle lanet olası, yoksa seni öldürürüm."

Olanları, ona uygun bir şekilde anlatmanın bir yolu yoktu. Bu yüzden ben de doğrudan anlatmayı denemedim: "Yolda tuzağa düşürüldüm. Gölün orada yaşayan yaşlı adam, John Barley. O öldü. Benim arabamda öldü. Kovalandım ve senin evine ulaştım. Silahı bana Lorna verdi. Oturma odana girdiğinde birkaç ceset bulabilirsin ancak Lorna güvende. Beni dinle, Rand, o kız..."

Rand Jennings yavaşça silahın emniyetini kapatıp sol şakağına namluyla büyük bir darbe indirdi. Geri sendeledim. Tekrar vurmak için silahını havaya kaldırdı ama Ressler araya girip onu kolundan yakaladı.

"Seni öldüreceğim, pislik. Seni öldüreceğim." Yüzü öfkeden morarmıştı ama içinde hüznün ve bu olaylardan sonra hiçbir şeyin aynı olamayacağını bilinci de vardı. Kabuk sonunda kırılmış ve bu zamana kadar sürdürmüş olduğu hayat bir gaz gibi havada yok olmaya başlamıştı.

Yanağımdan kan aktığını hissettim ve başım kötü ağrıyordu. Aslında her yanımda ağrıyordu ama bu günün

özelliğinin bu olduğunu düşündüm. "Beni öldürme şansını elde edemeyebilirsin. Beni tuzağa düşüren adamlar, Tony Celli için çalışıyorlar. Tony Celli, Billy Purdue'yü istiyor."

Jennings yavaşça nefes alıp Ressler'a başını salladı. O da dikkatle Jennings'in kolunu bıraktı. "Kimse benim mahkûmumu alamaz," dedi Jennings.

Sonra ışıklar gitti ve cehennem kapıları aralandı.

Birkaç dakika merkez tamamen karardı. Sonra acil durum ışıkları yanıp duvardaki dört floresan lamba içeriye loş bir şekilde aydınlattı. Hücreden Billy Purdue' nün bağırdığını duydum: "Hey! Hey oradakiler, neler oluyor? Bana neler olduğunu söyleyin. Işıklara ne oldu?"

Merkezin arka tarafından üç büyük darbe sesi geldi. Sanki biri çekiçle vuruyordu. Bu sesi, duvara çarpan bir kapının sesi takip etti. Louis çoktan harekete geçmişti. Büyük Roadblocker hâlen elindeydi. Onun, Billy Purdue'nün hücresinin yanından geçip arka kapıya açılan koridorun köşesinde beklediğini gördüm. İçinden üçe kadar saydığını hissettim. Sonra dönüp koridora iki el ateş etti. Görünürden kaybolup bir el daha ateş etti ve tekrar belirdi. Jennings, Ressler ve ben ona katılmak için koştuk. Bu arada genç olan polis ve Angel, yanlarında Walter ile beraber ön kapıya fırladılar.

Koridorda iki ceset vardı. Yüzleri siyah kar maskeleriyle kaplıydı. Her ikisi de siyah kot ve siyah, kısa ceket giyorlardı.

"Yanlıı kamufle giysilerini seçmişler," dedi Louis. "Hava durumunu seyretmeleri gerekirdi." Maskelerden birini çekip bana döndü: "Bunları tanıyor musun?"

Başımı, hayır anlamında salladım ve Louis maskeyi bıraktı. "*Zaten* tanınmaya geçecek insanlar da değillerdi muhtemelen," dedi.

Açık kapıya doğru dikkatle ilerledik. Dışarıdaki rüzgârın içeriye ittiği kar taneleri koridorda uçuşuyordu. Louis bir süpürge alıp kapıyı kımıldatmak için kullandı. Kapının kilidi aldığı darbeler sonucu parçalanmıştı. Başka ateş açılmadı. Sonra Ressler'a, koridora bir masa taşınması için yardım etti ve masayı, kapıyı kapatmak için kullandılar. Louis'i kapıyı kontrol etmesi için bıraktık ve ana ofise geri geldik. Angel ve genç polis her pencerenin bir köşesine geçip, dışarıda hareket eden adamları seyretmeye çalışıyorlardı. Çok fazla kişi kalmadıklarını tahmin ettim ama Tony Celli hâlen aralarındaydı.

Walter ileride duruyordu. Elinde eski 38'liği tuttuğunu gördüm. Şimdi artık Ellen'in nerede olduğundan emindim. Yani eğer hâlâ hayattaysa. Ama bunu VValter'a söylesem, kızını almak için buradan hemen çıkıp Tony Celli'nin adamlarının arasına dalacaktı ve bu da öldürülmesinden başka bir işe yaramayacaktı.

Bir ses geldi. "Hey, içeridekiler. Kimsenin incinmesini istemiyoruz. Sadece Purdue'yü yollayın ve buradan gidelim." Bu, Mifflin'in sesine benziyordu.

Angel bana bakıp sırttı. "Bana sadece bu pisliğin işini şimdi bitireceğine dair söz ver yeter."

Yanımda yerimi aldım ve karanlığa baktım. "Oldukça sinir bozucu bir adam," diye ona katıldım. Arkamı döndüğümde Louis'i yanımda buldum.

"Kapı sağlam duruyor. Tekrar içeri girmeye çalışırlarsa onlar daha fazla zarar vermeden seslerini duyarız." Pencereye hızla göz gezdirdi. "Tanrım, bunu söyleyeceğimi hiç tahmin etmezdim ama kendimi John VWayne gibi hissediyorum."

"*Rio Bravo*," dedim.

"Her neyse. O, James Caan'li olan mı?"

"Hayır. Ricky Nelson'lı olan."

"Kahretsin."

Arkamızda Jennings ve Ressler bir plan yapmaya çalışıyorlardı. Bu, ayak parmaklarıyla Çin yemek çubuklarını tutmaya çalışan çocukları seyretmek gibiydi.

"Radyon var mı?" diye sordum.

Soruya yanıt veren Ressler oldu. "Cızırtıdan başka bir şey duyulmuyor."

"Sizi engelliyorlar."

Jennings söze girdi. "Eğer burada durursak pes edip gideceklerdir. Burası savaş alanı değil. Bir polis merkezine istedikleri gibi saldırıp, bir mahkûmu alıp gidemezler."

"Ah, onlara göre her yer savaş alanı olabilir," dedim.

"Ve istedikleri her şeyi yapabilirler. Onsuz gitmeyecekler, şef. Celli, Purdue'nün almış olduğu parayı geri istiyor, yoksa kendi adamları onu öldürecek." Durdum. "Sonra sıra sana gelecek."

"Onu bulduğumuzda yanında para falan yoktu," dedi Ressler. "Bir çantası bile yoktu."

"Ona nerede olduğunu sorabilirsin," diye önerdim.

Billy Purdue'nün merakla bana baktığını görebiliyordum. Ressler, Jennings'e baktı ve hücreye doğru yürüdü. Bu esnada Louis beni yere yatırırken Angel da kenara geçti. Yaralı olan tarafım haliya çarpınca inledim.

"Yere yatın!" diye bağırdı Angel.

Merkezin ön camı içe doğru patladı ve duvarlara, masalara, dosya dolaplarına ve ışık tesisatına mermi yağmaya haşladı. Camlı bölmeleri tuzla buza çevirip su soğutucusunu havaya uçurdular, rapor ve dosyaları konfetiye dönüştürdüler. Ressler yere yığıldı. Bacağının arkası çoktan kırmızıya dönmüştü. Yanımda Angel ayağa kalktı

ve elindeki Glock ile ateş açtı. Louis yanında belirlediği zaman elindeki Roadblocker gürledi.

"Ayrılmalıyız," diye bağırdı Angel. Dışarıdan gelen ateş kesildi. Arkamızda sadece, yere düşen kâğıt, cam kırığı ve soğutucudan geriye kalanın içindeki suyun yere damlama sesi geliyordu. Louis'e baktım. "Onları alt edebiliriz," dedim.

"Edebilir miyiz?" dedi. "Ciddi misin?"

"Evet," diyerek yalan söyledim. Yerde, Jennings, Ressler'ın yanına gelmiş yaraya ulaşmak için pantolonunu kesiyordu. "Karanlık bir yere ya da ağaçlık bir alana açılan bir cam var mı?" diye sordum.

Jennings yukarı bakıp onaylayarak başını salladı. "Erkekler tuvaletinde, koridorun aşağısında. Hemen duvar kenarında. Birinin sığamayacağı kadar dar ama biri oradan ana duvara ulaşabilir."

"Kulağa hoş geliyor," dedi Louis.

"Ya ben ne olacağım?" dedi Angel.

"Bu Glock ile ateş etme işine devam et," diye yanıtladı Louis.

"Gerçekten mi?"

"Evet. Eğer gerçekten birini vurmaya başarsan, Tanrı'nın varlığına inanmaya başlayacağım ama Tony'nin adamlarını fena korkuttuğun kesin."

"Yardım ister misin?" dedi Walter. Queens'teki cenazeden beri benimle konuştuğu ilk kelimelerdi.

"Sen burada kal," dedim. "Sanırım bir şeyleri çözdüm."

"Ellen ile ilgili mi?" Gözlerindeki acı beni ürküttü.

"Tony Celli'nin adamları dışarıdayken bu hiç iyi bir fikir olmaz. Bu olay bitince konuşuruz."

Gitmek için döndük ama engel üstüne engel çıkıyordu. Rand Jennings, Ressler'ın yanına çömelmişti. Silahı hâlen elindeydi ve bana doğru tutuyordu.

"Hiçbir yere gitmiyorsun, Parker."

Ona baktım ama yürümeye devam ettim. Onu geçerken tüfeğin ağzı beni takip etti.

"Parker..."

"Rand," dedim. "Kes sesini."

Şaşırtıcı biçimde kesti.

Sonra onları bırakıp erkekler tuvaletine gittik. Cam donmuştu ve birkaç lavabonun üzerinden dışarıya açılıyordu. Dışarıdan gelen sesleri dikkatle dinledik. Sonra mandalı kaldırıp camı açtık ve geri çekildik. Hiç ateş edilmedi ve saniyeler içinde duvardan tırmanıp merkezin kuzeye bakan duvarının önüne çıktık. Louis yere çarpınca cebindeki kabuklar şingirdadı. Yan tarafım acıyordu ama o an hiçbir şeyle ilgilenecek durumda değildim. Louis gitmeye hazırlanırken ona uzandım.

"Louis, Meade Payne'in evindeki yaşlı adam Ca-leb Kyle."

Neredeyse şaşkınlıkla baktı. "Ne diyorsun?"

"Billy'nin gelmesini bekliyordu. Eğer bana bir şey olursa bununla sen ilgilen."

Başını salladı ve ekledi: "Dostum, bu işle sen kendin ilgileneceksin. Seni henüz öldürmediler ve hiçbir zaman öldüremeyecekler."

Güldüm ve ayrılıp yavaşça merkezin ön tarafına, Tony Celli'nin adamlarına doğru ilerlemeye başladık.

Karanlığa doğru sendeledikten sonra olanları pek hatırlamıyorum. Devamlı titrediğimi ama derimin çok sıcak ve yüzümün terden parlıyor olduğunu anımsıyorum. Elimde Jennings'in silahı vardı ama bu bana çok tuhaf ve yabancı geliyordu. Smith&Vvesson'ımı kaybettiğime çok az üzülmüştüm. Onunla adam öldürmüş ve bunu yaparken içimde de bir şeyleri öldürmüştüm ama o benim sila-hımdı ve onunla geçirdiğim son on iki ayın hikâyesi benim hikâyemi yansıtıyordu. Belki de şu an denizin derinlerinde yatıyor olması en iyisiydi.

Kar yağıyor ve dünya sessizleşiyordu. Dünyanın ağzı kar taneleriyle bastırılmıştı. Duvarı takip ederken ayağım dibe battı. Merkez solumda kalıyordu. Soğuk, botlarımı aşım ayaklarıma işledi ve parmak uçları uyuştı. Merkezin diğer tarafında Louis'in, elindeki büyük tüfekte yürüdüğünü biliyordum.

Duvarın aniden bittiği yerde durdum. Etrafım park yeriyle çevriliydi. Alana baktım ve hiç hareketlenme göremeyip, Ford Gece Moteli'nin kenarına doğru yürüdüm. Fakat dişlerim titriyor ve çıkarmam gerekenden daha fazla ses çıkarıyordum. Ellerim şimdi devamlı titreme-

ye başlamıştı. Yan tarafımdaki acı çok kuvvetliydi. Aşağı baktığımda kazağımda taze kan lekeleri gördüm.

Gece ilerledikçe şiddetlenen rüzgâr, karları havada uçuşturuyordu. Beyaz tanecikler yüzüme çarpıyor, ağzımın kenarına toplanıyorlardı. Louis'in siyah görünümünü bulmaya çalıştım ama park yerinin ötesinde hiçbir şey göremedim. Yere eğildim. Derin derin nefes alıyordum. Karnım ağrıyordu. Bir an bayılacağımı düşündüm. Dikkatle yere çömeldim ve bir avuç kar alıp yüzüme sürdüm. Bu kendimi daha iyi hissettirmedi ama bu hareket hayatımı kurtardı.

Üst tarafımda ve solumda devriye araçlarından birinin arkasında bir şey hareket etti. Siyah deri bir ceketin kardan kalktığını gördüm. Kar taneleri hâlâ pantolon paçalarına yapışık duruyordu. Mavi bir paltonun kuyruğu rüzgârda dalgalanıp dans ediyordu. Ayağa kalktım. Silah da benimle beraber kalktı; ta ki başım ve silahım Ford'un tepesiyle aynı hizayla gelene dek. Şekil hareket edince nişan aldım ve göğsüne tek bir kurşun isabet ettirip duvarın yanında birikmiş olan karların içine düşmesini bekledim. Yere düştü. Çenesi göğsüne doğru düşmüştü. Kanı, karı siyaha döndürüyordu.

Ve o an içimde bir şey oldu. Kan kara karışırken benim dünyam da karardı ve aklım gidip gelmeye başladı. Evren bulanıklaştı ve başım dönmeye başladı. Dünya döndükçe, ete bıçak saplanışını hem hissediyor hem de duyuyordum. Sonra ikiye bölünen bir karpuzun *sesi gibi* bir ses geldi. Duvarı takip edip, küçük bir kıyımın ağaçlıklı bir eğime indiği yola geçtim. Karda bir adam yatıyordu. Vücudu, göğsünden göbeğine kadar yarılmıştı ve kar taneleri yarık olan başında toplanıyordu. Vücudunun etrafında ayak izleri vardı ve şehre doğru iniyordu. İkinci bir ayak izi de, topallayan bir adamın izleriydi. Mifflin'in ayakkabılarının izleri arasında kan vardı. İzleri takip

ederken, merkezden biraz daha ateş sesi duyuldu ve bu seslerin arasında Louis'in silah sesini de işittim.

Beş ya da on dakika, belki de daha fazla bir süre güneye doğru yürüdüm. Sonra kendimi bir mahallenin içinde buldum. İkisi de yaşlı olan bir kadın ile bir adam, palto ve battaniyelerine sarınmış verandada duruyorlardı. Adamın bir kolu kadının omzundaydı. Başka ateş edilmedi ama hâlâ bekliyorlar ve bakmıyorlardı. Beni gördükleri an ikisi de içgüdüsel olarak irkildiler ve adam karısı ya da kız kardeşini çekerek açık olan kapıdan içeri soktu ve arkalarından da kapıyı kapattı. Tüm bu süre içinde gözlerini asla benden ayırmadı. Diğer evlerin bazılarında ışık yanıyordu ve bazı yerlerde perdeler oynuyordu. Loş ışıkla görünen yüzleri görebiliyordum ama kimse ortalığa çıkmadı.

Spring Caddesi ve Maybury'nin köşesine geldim. Spring Caddesi şehir merkezine gidiyordu ama Maybury' nin sonunda karanlık vardı ve ikili ayak izleri o yöne doğruydu. Caddenin aşağısında izler ayrılıyordu. Topal ayak izleri gölgelere doğru kayboluyor ve ikinci ayak izi kuzeybatıya doğru iki mülkün arasına gidiyordu. Mifflin' in oraya gittiğini, caddeyi rahatlıkla gözetleyebilmek için kendine güzel bir yer bulmuş olduğunu tahmin ettim. Ve onu takip eden kişi de olanları fark edince onu kuşatmak için yön değiştirmişti. Güneye dönüp evlerin arkalarından gittim. Sonunda batı ormanının başladığı sınıra gelince durdum.

Belki benden on metre uzakta, yoldaki en son lambada parlayan ışığın altında bir bulut oluştu ve hemen kayboldu. Bir şey, şaşkın ve korkmuş bir hâlde hareket etti. Bir yüz, önce sola, sonra da sağ tarafa baktı ve ağaçlardan birinin arkasından bir şey çıktı. Bu, Mifflin idi. Bir kolu hâlâ sarılıydı. Yaklaştıkça - gölgeler beni koruyordu ve ayak seslerimi de kar bastırıyordu- parmaklarından

kan aktığını ve ayaklarında gittikçe büyüyen bir kan havuzunun oluştuğunu fark ettim. Tam onun yanına varmışım ki, küçük bir ses onu döndürdü. Gözleri açıldı ve hızla doğruldu. Sağlam olan elinde bir bıçak parladı. Onu sağ omzundan vurunca sıçradı. Ayakları altında kıvrıldı ve arka üstü düştü. Yere çarpınca haykırarak inledi. Silahı ona tutarak hızla hareket ettim. Zorla göz kırptı ve ışık yüzümü aydınlatınca beni tanımaya çalıştı.

"Sen," dedi sonunda. Ayağa kalkmaya çalıştı ama gücü yoktu. Sadece başını oynatabildi ve sonra tekrar kara düştü. Ona bakınca, paltosunun ön kısmında uzun bir yara izi olduğunu gördüm, içinde ıslak bir şey parlıyordu.

"Bunu kim yaptı?" dedim.

Gülmeye çalıştı ama ses, bir öksürük olarak dışarı yansıdı ve ağzından kan gelerek dişlerini kırmızıya boyadı. "Yaşlı bir adam," dedi. "Lanet olası yaşlı bir adam. Aniden çıkıp beni yardı ve biz daha ne olduğunu anlamadan Contorno'yu aldı. Tanrı'nın cezası Contorno." Şehre doğru bakmak için başını oynatmaya çalıştı. "Şimdi orada bir yerde bizi izliyor. Bunu biliyorum."

Maybury sessizdi ve caddede hiçbir kıpırtı yoktu ancak haklıydı. Karanlıkta, sanki derinlerde bir yerde biri nefesini tutmuş bekliyordu.

"Birazdan yardım gelecek," dedim, polis merkezinde işlerin lehimize gidip gitmediğinden haberim olmasa da. En azından Louis bizimleydi. Yoksa hepimiz ölmüştük. "Seni doktora götüreceğiz."

Başını bir kez salladı. "Hayır, doktor olmaz," dedi. Bana baktı. "Bu iş burada bitecek. Yap şunu, lanet olası. Bitir işimi."

"Hayır," dedim sakince. "Bitirmeyeceğim."

Fakat pes etmedi. Vücudunda kalan tüm gücü kullanarak eliyle paltosunun göğüs kenarına ulaştı. Bu

çabalama esnasında dişleri gıcırdadı. Hiç düşünmeden tepki verip onu yattığı yerde vurdum fakat elini paltosundan çıkarınca boş olduğunu fark ettim. Yanında kendini korumak için sadece bir bıçak varken başka ne olabilirdi ki?

Ayağa kalktığımda caddenin karşısında bir şey parladı ve gitti.

Tam polis merkezine varacakken, sağımda birisi belirdi. Ona doğru döndüm ama bir ses, "Bird, benim," diye seslendi. Gölgelemin altından Louis çıktı. Elindeki tüfeği, kucağında uyuyan bir çocuk varmış gibi taşıyordu. Yüzüne kan fişkırmıştı ve paltosu sol omuz tarafından yırtılmıştı.

"Paltonu yırtmışsın," dedim. "Terzin buna çok üzülecek."

"Zaten geçen sezondan kalmaydı," dedi Louis. "Kendimi bir dilenci gibi hissediyordum." Bana biraz daha yaklaştı. "Pek iyi görünmüyorsun."

"Vurulduğumun farkındasın, değil mi?" diye sordum acı bir ses tonuyla.

"Birileri seni hep vuruyor zaten," diye yanıtladı. "Eğer biri sana ateş etmiyor, dövmüyor ya da elektrik şoku vermiyor olsa çok cansız olurdun. Bir şey daha var." Ses tonu değişti ve kötü bir haber vereceğini tahmin ettim.

"Nedir?" dedim.

"Billy Purdue gitmiş. Ressler yaralarından dolayı bayılmış, Angel ve diğerlerinin dikkati dağıldığı bir sırada Billy onu paçalarından hücrenin yanına çekmiş ve kemerinden anahtarları ve silahı alıp kaçmış. Herhalde bizim çıktığımız şekilde çıktı."

"Angel nerede? O iyi mi?"

"Evet, Angel ve Walter iyiler. Arka kapıyı kollaması için Jennings'e yardım ediyorlardı. Görünüşe göre Tony'nin adamlarından geriye kalanlar biz gittikten sonra ikinci bir kez daha saldırmışlar. Billy de bu esnada çıkıp gitmiş."

"Ve biz de dışarı kaçması için ona yardım etmiş olduk." Yüksek sesle küfrettim ve Louis'e, Mifflin ile karda yatan ölü adamı anlattım.

"Caleb mı yaptı?" diye sordu Louis.

"Evet," dedim. "Oğlu için geldi ve onu ya da oğlunu tehdit eden herkesi öldürüyor. Mifflin onu görmüş ama o da öldü."

"Onu sen mi öldürdün?"

"Evet," dedim. Mifflin bana başka seçenek bırakmamıştı ancak ölmeden önceki son dakikalarında sanki üzerinde bir asalet vardı. "Meade Payne'in evine gitmem gerek."

"Şimdi daha önemli sorunlarımız var," dedi Louis.

"Tony Celli."

"Aha. Bu iş burada bitmeli, Bird. Arabası belki beş yüz metre doğuda park edilmiş duruyor. Kasabanın hemen girişinde."

"Sen nereden biliyorsun?" dedim, o yöne doğru yürümeye başlayınca.

"Sordum."

"Çok ikna edici bir yapın olmalı."

"Nazik kelimeler seçiyorum."

"Bir de büyük silahlar kullanıyorsun."

Ağzı seyirdi. "Büyük bir silah her zaman yardım eder."

Siyah bir Lincoln Towncar, yol kenarına çekmiş duruyordu. Biz yaklaşırken farlarını kıstı. Arkasında iki

büyük Ford marka araba vardı. Onların da farları kısık ve bir çift de Chevy kamyonet duruyordu. Lincoln'ın önünde biri, karın üzerinde diz çökmüştü. Başı aşağıda, elleri arkasında bağlıydı. Biz daha fazla yakınlaşmadan arkamızda bir silah sesi duyduk. "Silahlan bırakın, çocuklar."

Söylenileni yaptık ama arkamızı dönmedik.

"Şimdi yürümeye devam edin."

Fordlar'dan birinin sürücü kapısı açıldı ve Al Z dışarı çıktı. İç ışığın yanında başka bir şekil daha gördüm. Şişman biriydi ve gümüş rengi saçları vardı. Gözlerinde siyah gözlükler ve elinde bir sigara tutuyordu. Al Z kapıyı kapatınca tekrar karanlıkta kayboldu. İkinci Ford'un içinden üç adam çıkıp ayakta beklerken Al Z, diz çökmüş olan kişinin yanına geldi. Yerdeki başını kaldırdı ve Tony Celli ölü gözlerle bize baktı.

Al Z, ellerini gri paltosunun cebinde tutuyor ve biz yaklaşırken bizi izliyordu. Tony Celli'den üç metre uzaktayken bir elini kaldırdı ve durduk. Al Z neredeyse mutlu görünüyordu.

Neredeyse.

"Size bizim işimize burnunuzu sokmamanızı söylemişim," dedi.

"Dediğim gibi, 'bizim işimiz' kısmıyla benim bir sorunum vardı," diye yanıtladım. Sallandığımı hissettim ve vücudumun sakin durmasını istedim.

"Senin sorunun kulaklarında. Savaşını başlatmak için başka bir yer seçmeliydin."

Sağ elini, elindeki Heckler&Koch 9mm'liği göstermek için cebinden çıkarıp, bir ya da iki kez başını kibarca salladı. "Sizi lanet herifler," dedi ve sonra Tony Celli'yi başının arkasından vurdu. Tony yüzüstü yere düştü. Sol gözü hâlâ açıktı ve sağ gözünün oluşu yerde de bir delik açılmıştı. İki adam öne çıktılar. Birinin elinde plastik mu-

samba vardı ve beraber Tony Celli'yi sarmalayıp cesedini arabalardan birinin bagajına koydular. Üçüncü bir adam, eline eldivenlerini geçirip mermiyi bulana kadar karda eşelendi ve bulunca kovanla beraber cebine atıp yandaşlarını takip etti.

"Kız elinde değildi," dedi Al Z. "Ona sordum."

"Biliyorum," dedim. "İşin içinde başka biri var. Tony'nin iki adamını bıçaklamış."

Al Z omuz silkti. Şu an öncelikli sorun paraydı, Tony Celli'nin yolundan gitmeyi seçip de kaderleri çizilen insanlar değil. "Benim tahminimce sen bundan daha kötülerini yapmışsındır," dedi.

Cevap vermedim. Temiz Tony'nin makinesine yaptıklarımızdan ötürü Al Z bizi öldürmeye karar verdiyse, onun fikrini değiştirmek için söyleyebileceğim fazla şey yoktu.

"Billy Purdue'yü istiyoruz," diye devam etti. "Onu bize ver ve öldürmemen gereken adamları öldürdüğünü unutam." "

"Sen, Billy'i istemiyorsun," diye yanıtladım. "Tony'nin kaybettiğinin yerine koymak için paranı istiyorsun."

Al Z cebinden sol elini çıkardı ve "her neyse" diyen bir edayla elini salladı. Paranın geri verilmesini tartışmak onun için sadece anlamsal alanda bir alıştırmaydı.

"Billy gitti. Karmaşa esnasında kaçmış ama onu bulacağım," dedim. "Sen paranı alacaksın ama Billy'i sana vermeyeceğim."

Al Z bu teklifi düşünüp arabadaki kişiye baktı. Sigara umursamaz bir şekilde sallandı ve Al Z bize döndü.

"Yirmi dört saatiniz var. Ondan sonra buradaki arkadaşınız bile sizi kurtaramaz." Sonra arabaya geri yürüdü. Etrafındaki adamlar da arabalara dağıldılar ve ge-

riye sadece lastik ve kan izleri bırakarak gecenin içinde kayboldular.

Polis merkezi, küçük bir ordu tarafından saldırıya uğramış gibi görünüyordu. Ön camları neredeyse tamamen kırılmıştı. Kapı, mermi delikleriyle doluydu. Biz gelirken Angel kapıyı açtı ve yerdeki camlar çınladı. Walter arkasında duruyordu. Bizim arkamızda, cesareti olan birkaç kasaba sakini, kasabanın kuzey ucundan merkeze yaklaşıyorlardı.

"Şimdi gidip Caleb'ı bulalım," dedi Louis ama ben ona katılmayarak başımı salladım.

"Yakında federaller burada olacaklar. Onlar gelince, Angel ile senin burada olmanızı istemiyorum."

"Saçmalık," dedi Louis.

"Hayır, değil ve olmadığını biliyorsun. Eğer seni burada bulurlarsa, hiçbir açıklama seni beladan kurtarmaz. Neyse, bu kısım benim ve Walter için kişisel bir şey. Lütfen, yavaş yavaş gidin."

Louis sanki daha fazla şey söyleyecekmiş gibi bir an durdu ve onaylayarak başını salladı. "Tonto," diye seslendi. "Gidiyoruz." Angel ona katıldı ve beraber Mercury'e doğru gittiler. Onların gidişini seyrederken

Walter arkamda durdu. Yere yığılmama yaklaşık bir saat ya da belki bir buçuk saat kaldığını tahmin ettim.

"Sanırım Ellen'in yerini biliyorum," dedim. "Onu almak için gitmeye hazır mısın?"

Başını salladı.

"Eğer hâlen hayattaysa onu geri almak için adam öldürmemiz gerekecek."

"Eğer bu gerekiyorsa, yapılır," dedi.

Ona baktım. Söylediğinde ciddi olduğunu düşündüm.

"İyi. Arabayı sen sürsen iyi olur. Bugün benim direksiyonda geçirdiğim en iyi günüm olmadı."

Arabayı Payne evinin iki yüz elli metre uzağına koyup gizlenmek için ağaçları kullanarak eve arkadan yaklaştık. İçeride iki ışık yanıyordu. Biri ön odadan, diğeri de yukarıdaki yatak odasından geliyordu. Mülkün eşğine vardığımızda hâlâ hiçbir hayat belirtisi yoktu. Eşikte küçük bir kulübe vardı. Üstü kıvrımlı demirle kaplıydı ve demir çürümeye terk edilmişti. Kardan tamamen yok olmamış ayak izleri vardı. Biri yakın zamanda buraya gelmişti ve yakın yere park edilmiş olan kamyonun motoru hâlâ sıcaktı.

Kulübeden bir koku geldi. Çürük et kokusu. Köşeye geçip uzandım ve dikkatle sürgüyü kaldırdım. Çok az ses çıkardım. Kapıyı açtım ve koku ağırlaştı. VValter'a baktım ve gözlerindeki umut ışığının söndüğünü gördüm.

"Burada kal' dedim ve içeri girdim.

Artık koku o kadar güçlüydü ki, gözlerimi sulandırmış ve giysilerime çoktan sinmişti. Bir köşede uzun bir dondurucu duruyordu. Köşeleri pastan dökülmüştü ve yüzeyinde delikler açılmıştı. Takılı olmayan kablosu arkada kuyruk gibi sallanıyordu. Ağzımı kapatıp buzluğun kapağını açtım.

içinde bir ceset, kıvrılmış yatıyordu. Üzerinde mavi bir önlük vardı ve ayakları çıplaktı. Bir eli arkasındaydı. Çürüyen parmakları genişlemişti ve diğer eli vücudundan gözükmüyordu. Yüzü şişmişti ve gözleri beyazdı. Yaşlı bir adamın gözleriydi bunlar. Soğuk onu biraz korumuştü. Vücudundaki öldürücü tahriplere rağmen onun Meade Payne olduğunu anladım. Lokantada bulunan fotoğraftaki adam. Caleb Kyle'ın, Billy Purdue' nün ona gelmesini sağlamak amacıyla yerine geçtiği için ölen adam. Vücudunun altında kuyruk ve siyah tüyler gördüm: köpeğinden arta kalanlar.

Arkamdaki kapının menteşelerinin açıldığını duydum ve VValter yavaşça ve korkuyla içeri girdi. Gözleri, benim dondurucuya bakan bakışlarımı takip etti. Yaşlı adamın cesedini karşısında görünce, yüzündeki sevinç belirtilerini saklayamadı.

"Fotoğraftaki adam bu mu?" diye sordu.

"Evet."

"O zaman Ellen hâlâ hayatta."

Başımı salladım ama bir şey demedim. Hayatta, öldürülmekten daha korkunç şeyler de vardı ve bence akimin karanlık ve gizli yerlerinde Walter bunu biliyordu.

"Ön mü arka mı?"

"On," diye yanıtladım.

Onu dışarı doğru takip edip, derin bir nefes aldım, "Haydi, bitirelim şu işi."

Arka kapıyı sessizce açıp büyük mutfaktan içeri girince, evin içindeki ekşi kokuyu aldım. Mutfakta çam ağacından yapılmış bir masa ve etrafında ona uygun dört sandalye duruyordu. Masanın üstünde ekmekler vardı. Bazısı bayatlamıştı ve odanın sıcaklığının bile korumaya yetmediği açık süt kutuları diziliydi. Bir düzine Mickey' nin Büyük Ağzı, yarım şişe ucuz viskinin yanında

duruyordu. Bir köşede siyah bir çöp kutusu vardı ki, en kötü koku buradan geliyordu. İçinde, bir haftadan fazla zamandır duran, bayat yiyecek olduğunu tahmin ettim.

Walter'ın, açık mutfak kapısından içeri girdiğini gördüm. Burnu kokudan kaşınmıştı. Sağa doğru gidip sırtını duvara verdi. Elinde silahıyla, kapalı kapısından mutfağa geçilen ön oturma odasını gözden geçirdi. Öne doğru ilerledim ve evin sol tarafında kalan oturma odası için de ayısını yaptım. Her iki odada da boş çips çöpleri, bira şişe ve kutuları ve pis tabaklarda yarısı yenmiş yemek artıkları duruyordu. Televizyon odasında da yeşil bir sırt çantası vardı. Her şey içine dolmuş, yola çıkmaya hazır bir hâlde bekliyordu. Merdivenlere işaret ettim ve Walter önden çıktı. Basamaklarda ses çıkarmamak için duvar kenarından gitmeye özen gösteriyordu. Silahını yukarı kaldırmış iki eliyle tutuyordu.

İlk olarak içi idrar ve dışkı kokan bir banyo çıktı karşımıza. Islak, pis havlular tuvaletin karşısında yerde duruyordu ya da kapının yanına öylece atılmışlardı. İki basamak sonra ilk yatak odasını gördük. Yatak yapılmamıştı ve daha fazla dağınık yiyecek ve elbise yerde duruyordu. Fakat kısa süre önce bu odayı birinin kullandığına dair başka hiçbir iz yoktu: giysi, ayakkabı ya da çanta yoktu. Hâlen ışığın yandığı yer, bu yatak odasıydı.

Ellen Cole, ikinci yatak odasında bulunan yatakta yatıyordu. Elleri yatağın demirlerine ipe bağlanmıştı. Gözleri ve kulakları etrafında siyah bir bez bağlıydı. Kulağının altına ayrıca, duymasını engellemek için pamuk tıkanmıştı. Ağzı bağlıydı ve ortasına küçük bir delik açılmıştı. Vücudunun üstünde iki battaniye vardı. Küçük bir komidinin üzerinde de plastik bir su şişesi.

Ellen biz odadan içeri girince hareket etmedi ama yakınına yaklaştıkça varlığını hissetti. Walter ona dokunmak için uzandı ama küçük bir feryat sesiyle kendini

geri çekmeye çalıştı, iç çamaşırına kadar soyulmuştu ama canı yanmışa benzemiyordu. Üçüncü odayı ararken onları orada bıraktım. Orası da boştu ama daha önce yatakta birinin yatmış olduğu apaçık ortadaydı, ikinci odaya geri döndüğümde Walter, Ellen'in başını kibarca tutmuş gözleri üzerindeki bezi çözmeye çalışıyordu. Ellen göz kırptı. Odanın karanlığında bile gözlerini kıstı. Sonra onu gördü ve ağlamaya başladı.

"Tüm odalar boş," dedim.

Yatağa gidip ellerini tutan ipleri çakımla kestim ve Walter da ağzındaki bandı açtı. Ağlarken onu kollarında tuttu. Ellen vücudunu ona yaslamıştı. Camın yanında giysilerini buldum.

"Giyinmesine yardım et," dedim. Ellen hâlen konuşmamıştı ancak Walter ayaklarını pantolonundan geçirirken elini tuttum ve dikkatini bana çevirmesini sağladım.

"Ellen, sadece iki kişiler, değil mi?"

Bir iki saniye düşünmesi için süre verdim ve sonra başını salladı. "İki," dedi. Sesi kullanmamaktan kısık çıkmıştı ve genzi kuruydu. Ona su şişesini verdim ve kamıştan küçük bir yudum çekti.

"Sana zarar verdiler mi?"

Başını hayır anlamında sallayıp ağlamaya başladı. Ona sarıldım ve Walter kazağını giydirirken geri çekildim. Walter bir kolunu Ellen'in omzuna attı ama bacakları neredeyse hemen dengesini yitirdi.

"Tamam, tatlım," dedi. "Seni aşağı indireceğiz."

Tam merdivenlerden aşağı incekken, aşağıdan ön kapının açılma sesi duyuldu.

Karnım sıkıştı. Bir an sesleri dinledik ama merdivenlerden hiç ses gelmedi. Walter'a, Ellen'ı bırakması gerektiğini işaret ettim. Eğer onu tekrar yerinden oynatmaya çalışırsak aşağıda her kim varsa dikkatini çekecektik.

Walter ondan ayrılırken küçük bir gıcırta sesi çıkarttı. Ellen'i kibarca öpüp geri geleceğine dair ona söz verdi. Sonra beni takip etti. Ön kapı açıktı ve ötedeki karanlıktan içeri kar giriyordu. Son basamaklara ulaşırken sağımda mutfak tarafında bir gölge hareket etti. Döndüm ve bir parmağımı dudaklarıma götürdüm.

Koridorda bir şekil kıpırdadı ama bizim yönümüze bakmıyordu. Evi ilk kez ziyarete geldiğimde gördüğüm genç adamdı: Caspar. Caleb'in oğlu olduğuna inandığım adam. Sertçe yutkunup öne ilerledim. Ön kapının yakınında durması için Walter'a elimi kaldırdım. Üçe kadar sayıp mutfağa girdim. Silahım havada sol tarafa doğru dönüktü.

Mutfak boştu ama oturma odasına açılan kapı şimdi açıktı. Walter'ı uyarmak için geri sıçradım ve tam o anda, Walter'in arkasında bir gölge ve elindeki bıçağın parıltısını gördüm. Yüzümdeki ifadeyi gördü ve bıçak yere doğru inerken hareket etti ancak bıçak sol omzuna saplandı ve vücudunun kasılıp, ağzının acıyla büzüşmesine yol açtı. Silahını vücudunun yanına götürüp sol kolunun altından ateş etti ama bıçak kalktı ve tekrar saplandı. Bu kez, düşerken sırtına girmişti. Caspar, Walter'ı sertçe arkasından itti ve kafası merdivenlerin son basamağına çarparak yarıldı. Elleri ve dizleri üzerine düştü. Yüzünden kanlar akıyordu ve gözleri ağırlaşmış sersemlemişti.

Şimdi genç adam bana döndü. Bıçağı sağ elinde tutuyordu. Kalçasında taze bir mermi yarası vardı. Kan, giysisini derin bir kırmızıya boyamıştı ama acıyı fark etmiyor gibiydi. Onun yerine, harekete geçip koridorda bana doğru gelmeye başladı. Ağzı açıktı ve dişleri görünüyordu. Bıçak da saldırmaya hazırды.

Koşarken onu göğsünden vurdum ve o an durdu. Vücudu titredi. Yaraya bir elini koyup kana baktı; sanki ancak o zaman vurulduğuna inanacakmış gibi. Bana bir

kez daha baktı, başını oynattı ve bana doğru gelecekmiş gibi yaptı, ikinci kez ateş ettim. Bu sefer mermi tam kalbine isabet etti ve çıplak zemine sırtüstü düştü. Başı, Wal-ter'in durduğu yerin yakınına çarptı. Sanırım daha yere düşmeden ölmüştü. Üst katta Ellen'in "Baba," diye bağırdığını duydum ve onu merdivenlerin başında gördüm. Merdivenlerden aşağı, Walter'a doğru iniyordu.

Ellen'in çığılığı hayatımı kurtardı. Ona bakmak için döndüğümde arkamda bir ıslık sesi duydum ve önümdeki koridorda bir gölgenin kıpırdadığını gördüm. Bir şey başımı birkaç santim sıyrarak omzuma saplandı. Sol elimle bıçağın ahşap sapını yakaladım ve sağ elimle de aynı anda saldırdım. Elimin çeneye çarptığını hissettim ve sonra arkamdaki adamı öne doğru çekmek için bıçağın hızından yararlanıp sağ ayağımla çelme taktım. Önümde sendeledi ve sonra dizlerinin üzerine düştü. Birkaç saniye o şekilde kaldı ve sonra ayağa kalkıp bana döndü. Gece, arkasında, karanlık bir duvar kâğıdı oluştuyordu.

Sonunda, bu adamın Caleb Kyle olduğunu biliyordum. Artık kambur ve yatay değil, dimdik duruyordu. İnce bacakları ve kolları, mavi kot ve mavi bir tişörtle kapalıydı. Yaşlı bir adamdı ancak gücünü, öfkesini, acı ve ızdırap verebilecek olan kapasitesini sanki fiziksel bir şeymiş gibi hissettim. Bu, sanki bir ışık gibi ondan etrafa yayılıyordu ve bu dalgalanmayla elimdeki silah sarsıldı. Gözleri sinirliydi ve derin, kırmızı bir ateş rengiyle yanıyordu. Aklıma, içgüdüsel olarak Billy Purdue geldi. Ağaçta asılı olarak bırakılıp gitmiş olan genç kızları ve adamın ellerinde çektikleri acıyı da düşündüm. Ve büyük babamı düşündüm. Bu adam tarafından sonsuza dek rüyalarında avlanmıştı. Caleb hayatı boyunca ne kadar acı çektiyse, hepsini etrafındaki dünyaya kat kat ödetmişti.

Caleb ayaklarının dibinde yatan ölü oğluna ve bana baktı. Öfkesi beni sarmıştı. Gözlerinde derin, kötü niyetli bir sinsilik vardı. Yıllarca kaçarak hepimizle oyun oynamıştı ve neredeyse tekrar bunu başaracaktı, ancak bu, oğlunun hayatına malolmuştu. O ağaçta asılı olan kızlar ve Büyük Kuzey Ormanları'nda tek başına, vahşi bir şekilde ölmüş olan Judith Mundy adına, en azından biraz adalet yerini bulmuş oldu.

"Hayır," dedi Caleb. "Hayır."

Ancak o zaman bir erkek evlada sahip olmayı neden bu kadar çok istediğini anlayabildim. Bence, eğer Judith Mundy bir kız dünyaya getirmiş olsaydı, o zaman o nefretle çocuğu öldürür ve bir oğlan için tekrar denerdi. Onca erkeğin istediği şeyi istiyordu o da: Dünyada çoğaldığımı, kendinden geriye kalan en önemli şeyin ondan sonra da yaşamaya devam etmesini. Ancak Caleb'in durumunda devam etmesini istediği şey, kirli ve ahlaksız bir gelecekti ve o da babasının yaptığı gibi birçok yaşamı söndürecekti.

Caleb bir adım öne çıktı ve ben silahı doğrulttum. "Geri çekil," dedim. "Ellerini görebileceğim yerde tut."

Başını salladı ama birkaç adım geri gitti. Elleri yanlarında duruyordu. Bana bakmadı ve gözlerini ölü oğlundan ayırmadı. Öne atıldım ve Walter'in yanına geldim. Doğrulmuş, oturur pozisyonda yerde duruyordu. Yara almamış olan omzunu duvara yaslamıştı ve yüzünden aşağı kan akıyordu. Sağ elinde silah sallanıyordu fakat odaklanamıyor ve şiddetli acı çekiyordu. Ben de ondan daha iyi değildim. Şimdi Ellen, merdivenlerin yarısına gelmişti ama bir elimi kaldırdım ve geride durmasını söyledim. Onu, bu adamın yakmında bir yerde istemiyordum. Olduğu yerde durdu ama ağladığını duyabiliyordum.

Önümde Caleb tekrar konuştu. "Ona yaptığın şey yüzünden öleceksin," diye tükürerek. Tüm ilgisi şimdi bana çevrilmişti. "Seni çıplak ellerimle ikiye ayırıp, o sürtüğü de geberene kadar becereceğim ve cesedini, kışın ortasında hayvanlar beslensin diye ormanda bırakacağım."

Bu alayına yanıt vermedim. "Geri çekil, bunak," dedim. Kapalı bir yerde onunla birlikte durmak istemiyordum: koridor da ya da verandada da. O, tehlikeli biriydi. Elimde silahım olduğu hâlde bunu biliyordum.

Tekrar geri adım atıp bahçeye çıkana dek yavaşça merdivenlerden indi. Başının üstüne kar düşüyor, ön odadan yansıyan ışık, iki yana açtığı kollarını aydınlatıyordu. Elleri, yanlarından altmış santim uzaktaydı ve pantolonunun kemerinde duran silahı görebiliyordum.

"Arkanı dön," dedim.

Kımıldamadı.

"Dön yoksa seni bacağından vururum." Onu öldürememiştim, henüz.

Bana bakıp sağına doğru döndü.

"Elini indir. Baş ve işaret parmağını kullanarak silahı al ve yere at."

Dediğimi yaptı. Verandanın altına, gül çalılıklarının içine silahını attı.

"Şimdi tekrar geri dön."

Döndü.

"Sen osun, değil mi?" dedim. "Sen Caleb Kyle'sın."

Sanki etrafındaki canlıları öldüren bir zehir saçar gibi sırttı. "O sadece bir isim, evlat. Caleb Kyle da, en az diğerleri kadar iyi." Tekrar tükürdü. "Hâlâ benden korkmuyor musun?"

"Sen yaşlı bir adamsın," diye yanıtladım. "Asıl senin benden korkman gerekir. Bu dünya seni fazlasıyla ce-

zalandırarak ama diğerk dünyada çekeceğinin yanında hiç kalır."

Ağzını açtı ve salyası, dişlerinin arkasında bir ses çıkardı. "Büyük baban benden korkuyordu," dedi. "Sen de tıpkı ona benziyorsun. Korkmuş gibisin."

Cevap vermedim. Arkamda yerde yatan ölü adama doğru başımı çevirdim. "Ölen oğlunun annesi Judith Mundy miydi?"

Bana dişlerini gösterdi ve sanki bana doğru gelir gibi kımlıdadı. Tam önüne, yere doğru bir el atış ettim. Toprak ve pislik yerden havaya savrulup adamı durdurdu.

"Dur," dedim. "Bana cevap ver: Judith Mundy'i sen mi kaçırdın?"

"Yemin ederim senin ölümünü izleyeceğim," dedi. Arkama, oğlunun yattığı yere baktı. Çektiği acıdan dolayı dişlerini gıcırdatırken çenesindeki kaslar sıkılaştı. Tuhaf, yaşlı bir iblise benziyordu. Boynundaki tendonlar kablo gibi duruyordu ve dişleri sarılaştı. "Diğerk oğlumun öldüğünü duyunca neslimi sürdürmek için onu kaçırdım."

"Kız öldü mü?"

"Bunun seni ilgilendirdiğini düşünmüyorum ama çocuğu doğurduktan sonra kanamadan öldü. Onun kanamasına izin verdim. Zaten işe yaramıyordu."

"Şimdi geri döndün."

"Oğlum için döndüm. Kaybettiğimi söyledikleri oğlum için. O sürtük ve diğerk tüm sürtük ve pisliklerin benden sakladığı çocuk için."

"Ve hepsini öldürdün."

Gururla başını salladı. "Bulabildiğim herkesi."

"Gary Chute, orman işçisi?"

"Orada olmaması gerekiyordu," dedi. "İşime engel olanlara da acımam."

"Peki ya torunun?"

Gözleri bir an parladı ve neredeyse içinde biraz pişmanlık vardı. "O yanlışlıkla oldu. Bana engel olmaya çalıştı." Durdu ve sonra devam etti. "Zaten hastaydı. Gideceğimiz yerde hayatta kalamazdı."

"Gideceğin hiçbir yer yok, bunak. Şirketler ormanlar için geri geliyorlar. Ormana giren her adamı öldü-remezsın."

"Bildiğim yerler var. Bir adamın gidebileceği bir yerler daima vardır."

"Hayır, artık yok. Senin gideceğin bir tek yer var."

Arkamda, merdivenlerde bir hareket hissettim. Ellen bana aldırmadan VValter'm yanma inmişti. Sanırım bunu yapacağını biliyordum.

Caleb omzumun üstünden ona baktı. "Senin mi?"

"Hayır."

"Kahretsin," dedi. "Seni ve senin içinde de büyük babanı gördüm ama onun gözlerinde seni gördüğümde gözlerim beni yanıltmış olmalı."

"Onu da neslini sürdürmek için mi kaçırdın?"

başını hayır anlamında salladı. "O, çocuklar içindi. Her iki çocuğum içindi. Geber. Oğluma yaptıkların yüzünden geber."

"Hayır," dedim. "Canın cehenneme." Silahı kaldırdım ve başına doğru tuttum.

Arkamda, VValter'm inleyişini ve Ellen'm, tuhaf, çatlak sesiyle, "Bird," diye bağırışını duydum. Başımın arkasına soğuk bir şey dokundu. Billy Purdue'nün sesi, "Parmakların o tetikte hareket ederse, bu, yaptığın son şey olur," dedi.

Bir an tereddüt ettim ve sonra elimi tetikten çekip dediğini yaptığımı göstermek için tek elimle silahı havaya kaldırdım.

' "Bununla ne yapman gerektiğini biliyorsun," dedi.

Emniyeti kapattım ve silahı verandanın üzerine attım.

"Dizlerinin üzerine çok," dedi.

Yan tarafımdaki acı neredeyse dayanılmayacak derecede şiddetliydi ama diz çöktüm ve o benim etrafımda dolandı. Walter'ın silahı pantolonunun bel kemerine sıkıştırılmıştı ve elinde bir Remington av tüfeği vardı. İkimizi de görebilmek için geri adım attı.

Caleb Kyle hayran kalarak oğluna baktı. Tüm olanlardan sonra, tüm yaptıklarından sonra oğlu ona geri dönmüştü.

"Öldür onu, oğlum," dedi Caleb. "O senin kardeşini öldürdü. Bir köpek gibi gebert onu. O senin kardeşindi. Öcünü almalısın, biliyorsun."

Billy'nin suratı karmakarışıkta. Birbirinin içine girmiş duygular galeyana ediyordu âdeta. Av tüfeği bana doğru hareket etti. "Bu doğru mu? Benim kardeşim miydi o?" dedi, bilinçsice yaşlı adamın kelimelerini kullanarak.

Ben yanıt vermedim. Burun delikleri titredi ve silahın namlusuyla başıma vurdu. Öne doğru düştüm ve Caleb'in güldüğünü duydum.

"İşte bu, evlat. Öldür şu pisliği." Sonra kahkahası yatıştı ve bir adım öne geldiğini görebiliyordum.

"Senin için geri geldim, oğlum. Ben ve kardeşin. İkimiz de seni bulmak için geri geldik. Senin bizi aradığımı duyduk. Beni bulmak için kiralamış olduğun adamı öğrendik. Annen seni benden sakladı ama ben seni aradım ve uzun zamandır kayıp olan lamba artık bulundu."

"Sen misin?" dedi Billy, ondan daha önce hiç duymadığım yumuşak, şaşkın bir ses tonuyla. "Sen benim babam mısın?"

"Ben senin babanım," dedi Caleb ve gülümsedi. "Şimdi kardeşine yaptıkları yüzünden bitir şunun işini. Asla tanımadığım kardeşine yaptıkları için. Caspar'a yaptıkları için." Dizlerimin üzerinde doğruldum. Parmak eklemelerim ağırlığıma destek veriyordu. "Ona ne yaptığını sor, Billy. Rita ve Donald'a ne olduğunu sor. Sor ona Billy. Ona, Meade Payne'in nerede olduğunu sor. Ona, Cheryl Lansing, gelini ve küçük kız torunlarının nasıl öldüklerini sor. Sor ona, Billy."

Caleb basamaklara sıçradı ve sağ ayağıyla ağzıma sert bir darbe indirdi. Dişimin kırıldığını hissettim ve ağzım acı ve kanla dolmuştu. Ayağım tekrar öne doğru geldiğini gördüm.

"Dur," dedi Billy. "Dur. Bırak onu." Yukarı baktım ve ağzımdaki acının, Billy Purdue'nün yüzündeki ızdırıp ifadesinin yanında bir hiç kaldığını fark ettim. Gözlerinde bir ömür biriktirdiği acı vardı: terk ediliş, kaybetme, dünyaya karşı bir savaşım verme acısı. Geçmişi ve geleceği olmayan, sadece ezici ve acı dolu bugünü olan bir hayatı sürdürmeye çalışma çabasının verdiği bir acı. Şimdi, bir tül geriye çekilmişti ve ona geçmişte olmuş ve gelecekte olabilecekleri biraz olsun gösteriyordu. Babası onun için geri gelmişti, tüm yaptıklarının ve verdiği tüm acıların sebebi, oğluna olan sevgisiydi.

"Öldür onu, Billy ve bitsin bu iş," dedi Caleb ancak Billy kıpırdamadı; hiç birimize bakmadı. Sadece kendi içindeki karanlık bir yere gözünü dikti. Tüm korkuları ve olmak istemediği her şeyin var olduğu dünya şimdi birbirinin içine girmişti.

"Öldür onu," dedi yaşlı adam ve Billy silahını kaldırdı. "Denileni yap, evlat. Beni dinle. Ben senin babanıam."

Ve Billy Purdue'nün gözlerinde bir şey öldü. "Hayır," dedi. "Sen benim hiçbir şeyim değilsin."

Av tüfeği gürledi ve namlusu elinde zıpladı. Caleb Kyle, sanki karın boşluğuna ciddi bir yumruk yemiş gibi arkaya doğru eğilip sırtüstü yere düştü. Ancak karnında koyu ve gittikçe yayılan bir leke vardı. Bağırsakları hidra başı gibi dışarı çıkmıştı. Düştü ve yattı. Elleriyle karnının tam ortasını kapatmaya çalıştı. Yavaşça ve acı çekerek dizlerinin üzerine doğrulup Billy Purdue' ya baktı. Ağzı açıktı ve kan, dudaklarının arasında kabar-cıklaşmıştı. Yüzü, acı ve anlaşılmazlıkla doluydu. Tüm yaptıklarından sonra, tüm katlandıklarından sonra kendi oğlu ona sırt çevirmişti.

Silaha başka bir merminin sürüldüğünü duydum. Caleb Kyle'ın gözleri açılmıştı ama sonra yüzü kayboldu. Sıcak, kırmızı bir el görüşümü bulanıklaştırdı. Kış ışıkları, Tanrı'nın zihnindeki düşünceler gibi üzerinde dans ediyordu.

Karanlık Çukur'dan siren sesleri yükseldi; soğuk havada koşan yaralı hayvanların inleyişi gibi. Saat 00.05 ve günlerden 12 Aralık'tı.

Karım ve kızım öleli tam bir yıl olmuştu.

SON SÖZ

Bugün 20 Aralık ve yakında Noel gelecek. Scarborough, dondurma tarlaları ve donmuş şeker ağaçlarıyla kaplı. Evlerin camlarında renkli süsler ve kapılarda kutsal çelenkler asılı. Bahçede bir köknar ağacı kestim. Büyük babamın öldüğü yıl dikmiş olduğu fidanlardan biriydi. Evin önüne dikmişti. Noel arifesinde kendi çocuğumu hatırlama amaçlı ağaca küçük beyaz ışıklar da ekleyeceğim. Böylece eğer ağaç aralarında karanlıkta beni izliyorsa ışıkları görebilecek ve onu düşündüğümü bilecek.

Şöminenin yukarısında, Walter ve Lee'den gelen bir kart ve Ellen'dan gelen küçük bir hediye kutusu duruyordu. Yanında, Dominik Cumhuriyeti'nden bir posta vardı. İmzalanmamış ama iki farklı el tarafından yazılmış bir mesaj içeriyor: "Dostlarından bir adama çünkü kartlar neşeyi arttırır ve hüznü ikiye böler." Bu alıntının nereden yapıldığı belirtilmemiştir. Döndüklerinde, Karanlık Çu-kur'da yaşanan olayların yarattığı ilgi yatışmaya başlayınca onları arayacağım.

Son olarak bir not var. Geldiğinde zarfın üzerinde yazan el yazısını tanımıştım ve açınca da kalbimin biraz zorlandığını hissettim. Sadece, "Müsait olduğunda beri

ara," diyordu. Bu satırın altına, ev telefonunu ve ailesinin ev telefonunu yazmıştı. En alta da, "Sevgiler, Rachel," diye imzalamıştı.

Cam kenarında oturmuş Willeford'u düşünüyordum. İki gün önce bulunmuştu ve bu haberi duyunca keskin bir acı hissettim. Bir an, ortadan kaybolduktan sonra, yaşlı dedektiften biraz şüphelenmiştim. Ona haksızlık etmişim ve bir şekilde ölümü ona ben kendim getirmiştim. Cesedi dar bir mezara konulup mülkünün arkasına gömüldü. Ellis Howard'a göre, ölmeden önce işkence görmüş ama bundan kimin sorumlu olabileceğine dair hiçbir kanıt bulamamışlar. Bunu yapanın Stritch ya da Tony Celli nin adamlarından biri olabileceğini düşündüm ama bence derinlerde bir yerde, onun, Caleb Kyle yüzünden ve Caleb'in oğlu Caspar tarafından öldürüldüğünü tahmin ettim.

Willeford'un ismi Billy Purdue'nün ailesinin aranmasında işe karışmıştı. Bayan Schneider'in aradığı numara onun numarasıydı. Eğer o onu bulabilseydi Caleb da bulurdu ve Caleb, Willeford'un bildiği her şeyi öğrenmek isteyecekti. Aldığı alkolün acısını azaltmış olmasını ve sonu yaklaşırken daha az korkmuş olmasını umdum. Bildiği her şeyi olabildiğince çabuk söylemiş olmasını umdum ancak bunun böyle olmadığını biliyordum. Willeford'ta eskilerden kalma bir gurur ve cesaret vardı. Çocuğu kolay kolay ele vermezdi. Onu gözümün önüne getiriyor-dum: Sail Tavernası'nda oturmuş, önünde viskisi ve birası. Sonunu içki içmenin getireceğini sanıyordu, kaybolmuş ve başı belada olan bir çocuğa yardım ederken geçmişten bir iblisin çıkıp onu öldüreceğini değil.

Ricky'i ve açıldığında araba bagajının çıkardığı sesi düşünüyorum. Onun, yedek lastik yanma konulan cesedini ve ölmeden önceki son dakikalarında Ellen'ı

nasıl korumaya çalıştığını. Ona huzur içinde yatmasını diliyorum.

Lorna Jennings, Karanlık Çukur ve Rand'ten ayrılmıştı. Yaşamak için yeni bir yer aramadan önce Noel'i ailesiyle beraber Illinois'de geçirdiğini söylemek için beni aradı. Telesekreter mesajı aldı. Aslında aradığımda ben evdeydim ve istesem sesini duyabilirdim ancak telefonu açmadım. Bu şekilde daha iyi olduğunu düşündüm.

Ve Caleb Kyle olarak bilinen adam, oğlu Caspar ile beraber Augusta dışında bir kilise bahçesinin fakirler mezarlığına gömüldü ve ruhu için dualar okundu. Birkaç gün sonra mezar başında bir adam görüldü. Gözlerinde acı olan, uzun boylu bir adam. Karda durup yeni eşilmiş toprağa baktı. Solunda güneş batıyor, bulutların arasından geriye kırmızı ışınlar yansıtıyordu. Adamın sırtında küçük bir çantası ve çantanın içinde de duruşmasının tarihini yazan bir kâğıt vardı. O duruşmada alsa belirme-yecekti ve onu arayan adamlar da bunu biliyorlardı. Al Z'nin parasının birazı suç ortaklığını ve sessizliğini satın almıştı. Al Z'nin bu kaybı kaldırdılabileceğini tahmin ettim.

Bu mezar, Billy Purdue'nün bugün ziyaret ettiği ikinci mezardı ve bir daha asla görülmeyecekti. Billy Purdue bir daha asla hiçbir yerde görülmeyecekti. Kaybolacaktı ve hiçbir yerde onun izini bulamayacaklardı.

Fakat sanırım Billy' nin nereye gittiğini biliyordum.

Kuzeye gidiyordu.

Yıl dönümlerinden iki gün sonra, Aziz Maximilian Kolbe'deki ayine katılıp, Susan ve Jennifer Parker'm isimleri mihrapta okunurken dinledim. Ertesi gün, ayın on beşinde mezarı ziyarete gittim. Mezarın üzerine taze çiçekler serpilmişti. Susan'ın ailesinden geldiklerini tahmin ettim. Onun ölümünden beri hiç konuşmamıştık ve sanırım olanlar yüzünden hâlen beni suç-

luyorlardı. Ben de kendimi suçladım ama bir şekilde bunu telafi etmeye çalışıyorum. Yapabileceğim tek şey buydu. Bu, hepimizin yapabileceği tek şeydi.

On beşi gecesi bana geldiler. Ormandan gelen seslerine uyandım. Sesler, ses değildi, dünyaların iç içe girmesiydi. Verandama çıkıp baktım fakat onların yanına gitmedim.

Gölgelerin arasında, ağaçların arkasında, bir sürü şekil hareket ediyordu. İlk önce onların, rüzgâr dalları sallarken etrafa saçtığı ışık olduğunu sandım. Çünkü el ve yüz hayaletleri benim şahitlik etmemi sağlamak için öne çıkarken sessizdiler. Ama onlar genç kızlardı ve bir zamanlar yırtık, kan ve pislikle lekeli olan elbiseleri şimdi el değmemişti ve üzerlerinde parlıyordu. Hafif kavisli karınları, belki bir zamanlar erkekleri yerlerinden oynatmıştı ve kızlara ıslık çalıp onlarla oyun oynamışlardı. Ay ışığı kollarının altında parladı. Saçlarının hafif, kibarca dalgalanmaları, dudaklarının parıltısı. Yazlık elbiseleri içindeki genç kızlar yeni düşmüş karın üzerinde toplanmışlardı.

Ve onların çok ötesinde diğerleri toplanmıştı: yaşlı kadın ve adamlar. Gece elbiseleri pervane gibi kanat çırpıyor. Buruşuk ellerinin üzerinde ayaklarının altında dünyaya asılı duran ağaç kökleri gibi kalın damarlar belirmiş. Genç adamlar onlara yol açmış, hep beraber el ele tutuşmuşlar. Bir zamanlar ayrı olan eşler ve âşıklar şimdi bir kez daha bir araya gelmişler. Bacaklarının arkasında çocuklar hareket ediyor ve dikkatle ormanlık alana doğru gidiyorlar. Parmakları kırık olan çocuklar şimdi mucizevi bir şekilde iyileşmişler. Acı dolu mahzenlerde işkence çektirilen çocuklar şimdi güzelleşmiş ve gözleri kış karanlığında parlıyor.

Bir sürü ölü önümde toplandı. Sayıları, gölgelerin ilerisine kadar uzanıyor. Konuşmuyorlar, sadece beni seyrediyorlar ve içime bir tür huzur doluyor. Sanki genç

bir kadının eli gecenin içinde bana hafifçe dokunup uyumamı söylüyor.

Şimdilik.

Yaşlı adamın köpeğiyle oturduğu parmaklığın yanında, annemin onca yıla rağmen hâlâ güzelliğini koruduğu köşede ben ayağa kalkıyorum ve onların gözlerini üzerimde hissediyorum. Küçük bir el elimi tutuyor ve aşağı baktığımda onu neredeyse görebiliyorum. Karın kibar parlaklığında küçük bir güzellik ortaya çıkıyor.

Ve bir el yanağıma dokunuyor. Yumuşak dudakları benimkiyle buluşuyor ve bir ses bana konuşuyor:

Uyu.

Ve uyuyorum.

"John Connolly ÖLÜM SANATÇISI ile yarıyırı bir çıkış yakaladı. KARANLIK ÇUKUR da aynı derecede vahşilikle açık sözlü; ama sıkı ve yüphe dolu öyküsü süran masalların yankılandığı daha melankolik bir tonda anlatılmıy. KARANLIK ÇUKUR en iyiler arasında girmeyi kesinlikle hak ediyor."

Guardian

"Connolly'nin çağrışım yapan yazısı tuhaf bir biçimde zırselliğe çok yakın."

Independent

"Bu ikinci roman, ÖLÜM SANATÇISI'ndan daha kurnazca ve karmaşık yazılmış. Connolly'nin lirik dili ve ürayu sokulmuş olan eszurlü metinleri James Lee Burke'ü andırıyor."

Sunday Telegraph

"Zekice, şık, edebi ve iyi araştırılmış. Bu roman John Connolly'nin önde gelen cinayet romanı yazarlarımızdan biri olduğunu kanıtlıyor."

Mail on Sunday

"Asil ve son derece iyi bir cinayet romanı."

Sunday Tribune, Dublin

"KARANLIK ÇUKUR, içine karanlık eszrilerin serpiştirildiği, korkutucu, rahatsız edici ve zalim bir hikâyeye."

Yorkshire Evening Press

"Atmosferik, zorlayıcı ve derinden üzücü. 'KARANLIK ÇUKUR' yıldız göklerde hüküm süreceğ bir yazarın doğuşunun altını çiziyor."

Manchester Metro

"Heyecanlı bir hikâyeye ve Parker çekici bir kahraman. Connolly bir melek gibi yazıyor... Şiddet aralıksız ve tıyler ürpertici derecede yaratıcı. Connolly canileri olağanüstü tasvir ediyor."

Sunday Times

"Tıyler ürpertici bir yolculuğa hazır olun."

Peterborough Evening Telegraph

"...entrikalarla dolu ve büyüycü bir öyküsü olan, sinirleri alt üst eden, psikolojik bir hikâyeye."

Paisley Daily Express

"Bu gerilim romanında özenle orkestrayı uyarlanmış bir yazı tarzı hakim."

Good Book Guide

3. Grup Kampanya

8 600010 452697

Fiyat: 20,00 YTL